

MIHY ODVAHY

OBRODRUŽSTVÍ

SVAZEK 58

Rafael Sabatini

**ODYSEA
KAPITÁNA
BLOODA**

Rafael Sabatini

**ODYSEA
KAPITÁNA
BLOODA**

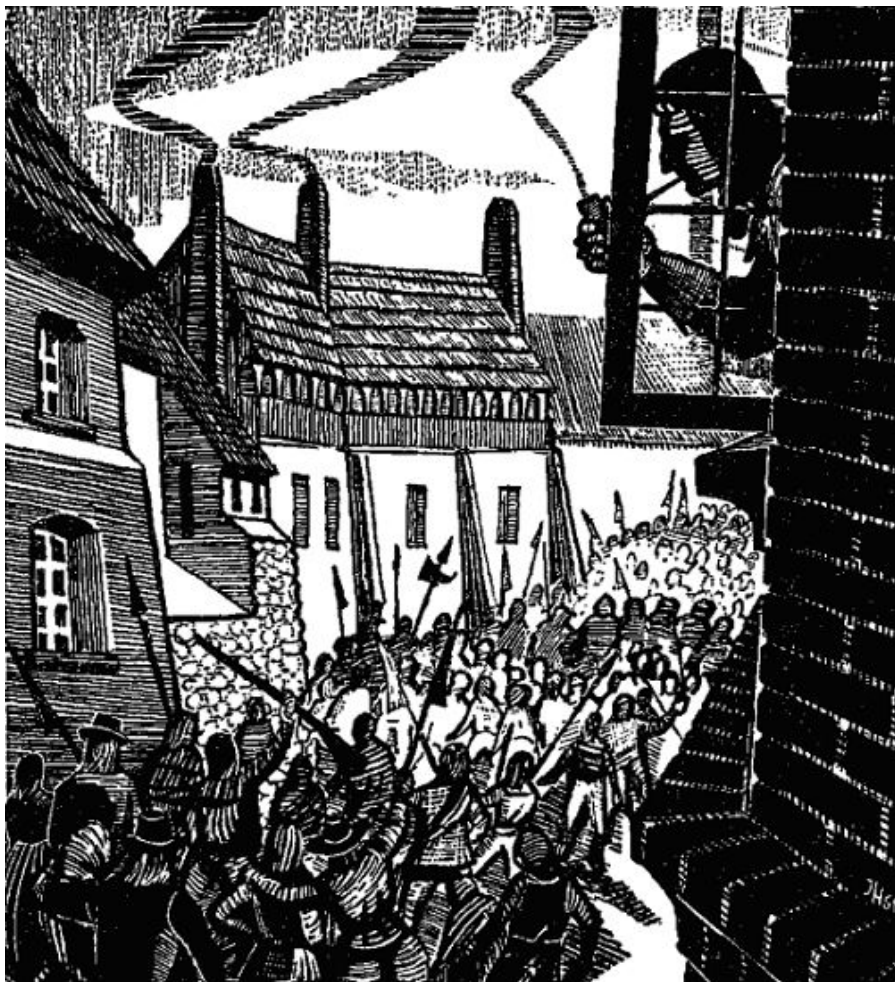
ALBATROS PRAHA

Známý a populární anglický spisovatel (1875-1950) zavádí nás v této knize do pohnutého a vzrušujícího období námořních dějin konce sedmnáctého a začátku osmnáctého století, v němž tehdejší velmoci — Anglie, Francie, Španělsko i Portugalsko — sváděly ukrutné a nemilosrdné boje o ostrovy v oblasti Karibského moře. Že piráti a bukanýři se svými fregatami, brigami, galionami a karavelami kořistili z těchto šarvátek a dokonce se dávali najímat do služeb různých králů, slíbili jim slušný podíl na kořisti, aby se kdykoli znovu pustili do svých samostatných pirátských dobrodružství, o tom nás znovu přesvědčuje barvitě líčení života všech bukanýřů, jejichž kapitánem se stal lékař Petr Blood. Trpká a bohatými událostmi naplněná odysea kapitána Blooda začíná právě tam, kde končí dobrodružný pokus vévody z Monmouthu o svržení novopečeného dědice anglického trůnu Jakuba II. — rozhodující bitvou u Sedgemooru v červenci roku 1685. Jako lékař cítí Blood povinnost ošetřit raněného, který bojoval proti králi. Tím se Blood zaplete do politických bouří, je obviněn z velezrady a spolu se skutečnými povstalci je deportován jako trestanec na Západooindické ostrovy. Na plantáži otrokáře Bishopa však dlouho nevydrží. Spolu s několika statečnými trestanci se zmocní lodi a uprchne, aby se v krátké době stal obdivovaným kapitánem velkého loďstva bukanýřů, kterého se bojí i sám anglický král. Blood se stal nekorunovaným králem pirátů a moří, je proto nasnadě, že se Jakub snažil získat slavného kapitána do svých služeb a nabídl mu královský patent, který Blood odmítl. Vždyť tentýž král jej prodal jako otroka na ostrov Barbados! A právě proto, že se Blood stal pirátem proti své vlastní vůli, zachoval si náš hrdina pevný charakter, smysl pro čest a poctivost, smysl pro právo a spravedlnost, které ho nakonec přivedly k boji, v němž se postavil na stranu utlačovaných proti svévolným mocipánům a životním šarlatánům. A ve svém boji zvítězil a ospravedlnil se.

I. POSEL	4
II. KIRKOVI DRAGOUNI	14
III. NEJVYŠŠÍ SOUDCE.....	23
IV. LIDSKÉ ZBOŽÍ	38
V. ARABELLA BISHOPOVÁ.....	45
VI. PLÁN ÚTĚKU	59
VII. PIRÁTI.....	75
VIII. ŠPANĚLÉ.....	86
IX. VĚZNĚNÍ POVSTALCI.....	93
X. DON DIEGO.....	106
XI. SYNOVSKÁ LÁSKA	113
XII. DON PEDRO SANGRE.....	125
XIII. ILE DE LA TORTUE	133
XIV. LEVASSEUROVY HRDINSKÉ ČINY	141
XV. VÝKUPNÉ.....	152
XVI. PAST	165
XVII. LEST.....	180
XVIII. MILAGROSA	192
XIX. SETKÁNÍ.....	206
XX. ZLODĚJ A PIRÁT.....	217
XXI. VE SLUŽBÁCH KRÁLE JAKUBA.....	227
XXII. NEPŘÁTELSTVÍ	241
XXIII. RUKOJMÍ	249
XXIV. BOJ	262
XXV. VE SLUŽBÁCH KRÁLE LUDVÍKA.....	273
XXVI. BARON DE RIVAROL.....	283
XXVII. CARTAGENA	294
XXVIII. ČEST BARONA DE RIVAROLA.....	305
XXIX. VE SLUŽBÁCH KRÁLE VILÉMA.....	312
XXX. POSLEDNÍ BOJ ARABELLY.....	317
XXXI. JEHO EXCELENCE GUVERNÉR	324
ZA BUKANÝRY V KARIBSKÉM MOŘI	335
VYSVĚTLIVKY A VÝSLOVNOST.....	344

I. POSEL

Petr Blood(1), doktor medicíny a kolika ještě jiných nauk poklidně si vykuřoval z dýmky a zcela se věnoval muškátům v bedýnkách na římse svého okna nad Říční uličkou v městě Bridgewater(2).

Odnaproti z okna ho přísně pozorovaly dva páry nesouhlasících očí, což mu však zřejmě nevadilo. Milý pan Blood soustředěně pokuřoval a přitom občas shlédl na proud lidí, valící se řečištěm úzké uličky. Dnes už podruhé se dav hrnul k Zámeckému poli. Brzo odpoledne tam vévodův kaplan Ferguson(3) hřímal a horlil; a bylo v tom kázání víc zloby než zbožnosti.

V těch rozčileně spěchajících hloučcích byli většinou muži se zelenými haluzemi na kloboucích a s nejpodivnějšími zbraněmi v rukou. Pravda, někteří z nich si nesli na ramenou brokovnice a tu a tam se v chumlu zaleskla i šavle. Hodně jich třímalo kyje, ale nejvíce mužů se ohánělo mohutnými kůsami, vyrobenými z kos; tahle zbraň je sice strašná napohled, ale nemotorná do ruky. Mezi narychlo sbubnovanými válečníky kráčeli tkalci, sládci, tesaři, kováři, zedníci, ševci, slovem mistři a tovaryši všech mírumilovných cechů. Město Bridgewater, stejně jako Taunton(4), ochotně vysílá do služeb vévodova syna své muže. Každý chlap, kdo měl věk a sílu, aby udržel zbraň v ruce, musel jít, jinak by sám sebe pasoval na zbabělce nebo papežence.

Ale vida! Petr Blood, muž nadmíru schopný nejen zbraň nosit, ale řádně vycvičený a v boji ostrílený, muž, který zajisté zbabělcem není a papežencem jen tehdy, když se mu to hodí, klidně si zalévá muškát a bafá si tohoto vlažného večera z lulky, jako by se nechumelilo. Ale abychom mu neukřivdili: přece jen něco udělal. Vyslal za těmi bojechtivými nadšenci verš z Horáce(5), básníka, kterého měl odedávna v oblibě. „Quo, quo, scelesti, ruitis?“(6)

Teď už jste snad uhodli, proč ta horká neklidná krev, zděděná po toulavých předcích jeho matky, která pocházela ze Somersetshiru, zůstává v tomhle horečnatém a fanatickém varu rebelie chladnou. Tušíte už asi, proč ten nepokojný duch, který jej už jednou vytrhl z pout důstojné vzdělanosti, jež mu chtěl otec nasadit, právě teď zůstává mrazně klidný prostřed všeho toho zmatení. Chápete tedy, jak asi pohlížel na muže, spěchající pod prapory svobody, pod prapory, které utkaly panny z Tauntonu, dívenky ze seminářů slečny

Blakeové(7) a paní Musgravové(8). Tyhle ctnostné ženy – jak praví pověst – rozpáraly své hedvábné sukně a ušily z nich zástavy pro armádu krále Monmouthe(9). A onen latinský verš, s opovržením hozený za ozbrojenci, jejichž kroky hřmotně zvonily na hrbolatém dláždění, věrně zobrazuje Bloodovo smýšlení. Měl je dočista za blázny, lehkomylně a ztřeštěně se ženoucí do záhuby.

Je třeba ještě dodat, že Petr Blood až přespříliš toho věděl o chlapíku Monmouthovi, než aby se dal obalamutit legendou o jeho královském původu, v jejímž znamení byl vztyčen prapor povstání. Ovšemže četl ono hloupoučké prohlášení, vyvěšené na kříži v Bridgewateru (stejná lejstra visela i v Tauntonu a jinde), v němž se praví, že „při úmrtí našeho svrchovaného vládce Karla II.(10) následovnické právo na korunu Anglie, Skotska, Francie a Irska s dominiemi a državami k ní náležejícími bylo postoupeno a podle zákona připadlo nejvznešenějšímu a urozenému princí Jakubovi, vévodovi z Monmouthu, synu a následníku svrchu jmenovaného krále Karla II.“

Mohl se tomu jen zasmát stejně jako dalšímu oznámení, že „Jakub, vévoda z Yorku, nejprve způsobil, že jmenovaný zesnulý král byl otráven, a ihned poté se zmocnil koruny a uchvátil ji“.

Která z těch lží byla větší, to nevěděl. Doktor Blood totiž strávil dobrou třetinu svého života v Nizozemí, kde právě týž Jacub Scott, který se nyní prohlašoval Jakubem II., z milosti boží králem atd., spatřil světlo světa před nějakými šestatřiceti lety, a znal ovšem historku, která se tam vypravovala o pravém původu toho člověka. Bylo dokonce velmi pravděpodobné, že tenhle Monmouth, který se teď vyhlašoval za anglického krále, není vůbec dítětem zesnulého panovníka. Jak jinak než pohromou a neštěstím může skončit tento směšný podnik? Copak

někdo vůbec mohl uvěřit, že Anglie bude ochotna spolknout takovou pilulku? A právě v jeho zájmu, a aby podepřeli jeho fantastické nároky, byli tito západoangličtí hlupci, vedení hrstkou bojechtivých liberálů, zlákáni k povstání!

„Quo, quo, scelesti, ruitis?“

Usmál se s povzdechem, ale smích byl silnější než povzdech, neboť doktor Blood byl člověk lhovostejný, jak už bývají většinou sebevědomí lidé. A on opravdu spoléhal jen na sebe, protože tak ho život poučil. Někdo se srdcem citlivějším, avšak s vzhledem a znalostmi Petra Blooda měl by snad důvod zaslzet při pohledu na tyto horoucí, prostoučké ovečky, ženoucí se na jatky, doprovázené ke srazu na Zámeckém poli svými ženami, dcerami a snoubenkami, a pochodující s pevnou vírou v blud, že táhnou do boje na obranu práva, svobody a víry. Věděl totiž, jako to věděl celý Bridgewater už po několik hodin, že Monmouth má v úmyslu svést bitvu ještě tuto noc. Vévoda chtěl podniknout překvapivý útok na královskou armádu, vedenou Fevershamem(11), která právě tábořila v Sedgerrxooru(12). Doktor Blood to považoval za velmi pravděpodobné, že lord Feversham má neméně přesné zprávy. A i když tento jeho předpoklad byl mylný, byl alespoň přinejmenším plně oprávněný. Nemohl ovšem tušit, že se královský velitel tak málo vyzná ve svém řemesle.

Doktor Blood vyklepal popel z dýmky a poodstoupil od okna, aby je mohl zavřít. Přitom se podíval na protější stranu ulice a nakonec se přece jen jeho zrak setkal s pohledem nepřátelských očí, které ho pozorovaly. Byly to dva páry očí a patřily slečnám Pittovým, roztomilým, sentimentálním starým pannám, které – jako snad nikdo v Bridgewateru – hezkého vévodu z Monmouthu náramně zbožňovaly.

Doktor Blood se pousmál a uklonil, protože s těmito dámami byl zadobře. Vždyť jedna z nich bývala dokonce nějaký čas jeho pacientkou. Ale na jeho pozdrav se mu nedostalo odpovědi. Naopak, oči odnaproti mu vrátily pohled studeného opovržení. Úsměv jeho úzkých rtů se nezmenšil, ale kapánek ztratil na své přívětivosti. Velmi dobře chápal příčinu tohoto nepřátelství, které rostlo a rostlo v tom posledním týdnu, co Monmouth přijel a popletl hlavy všem ženám, mladým i starým. Slečny Pittovy – to je jisté – jím pohrdaly, protože on, mladý a silný muž a navíc cvičený voják, který by se teď mohl náležitě uplatnit, stojí stranou, klidně si pokuřuje z dýmky a piplá se s muškátem. A to všechno zrovna v takový velevýznamný den, kdy srdnatí mužové se shromažďují kolem bojovníka za protestantismus a jsou hotovi prolít svou krev, aby ho posadili na trůn, kam patří.

Kdyby se bylo chtělo doktoru Bloodovi diskutovat s oněmi dámami, pravděpodobně by byl podotkl, že už měl dost a dost všelijakého cestování a dobrodružství a že se teď jednoduše hodlá věnovat povolání, ke kterému byl původně určen a pro něž ho vyzbrojila studia, že je lékařem a nikoli válečníkem, hojičem a nikoli zabíječem. Pohoršené dámy by mu dozajista odpověděly, že v takovéhle věci je svatou povinností každého muže – který je chlap a ne baba – chopit se zbraně. Byly by zdůraznily, že jejich vlastní synovec Jeremiáš, povoláním námořník, kapitán lodi – která naneštěstí pro tohoto mladého muže kotvila v Bridgewaterském zálivu –, že tedy tento synovec zanechal kormidla a chopil se muškety na obranu práva. Doktor Blood však nebyl z těch, kteří milují dlouhé a zbytečné diskuse. A jak už jsem řekl, byl to muž sebevědomý.

Zavřel okno, stáhl záclony a otočil se do útulné světnice,

kde už byly rozsvíceny svíčky. Paní Barlowová(13), jeho hospodyně, právě prostírala k večeři. Tě však sdělil své myšlenky nahlas.

„Zdá se, že ty octové panny tam odnaproti na mne jaksi zanevřely.“

Měl příjemný, zvonivý hlas, jehož kovový zvuk byl však tlumen a pozměňován irským přízvukem, kterého se nezbavil na všech svých toulkách světem. Byl to hlas, který dovedl přemlouvav, vábivě i laškovně anebo vyslovit povel tak neodolatelně, že uposlechl každý. Ano, celý charakter tohoto muže byl obsažen v jeho hlase.

Měl vysokou štíhlou postavu a snědou pleť jako cikán. Pod rovným černým obočím svítily z tmavé tváře pozoruhodně modré oči, posazené po stranách ostrého, poněkud zahnutého nosu. Jejich pronikavý a nadmíru sebevědomý pohled byl v souladu s křivkou pevných rtů. Ačkoliv chodil v černém, jak se slušelo na jeho povolání, přesto byl oblečen s elegancí člověka, který má rád pěkné šaty. Byl to spíše povahový návyk někdejšího dobrodruha než záměr a vkus usedlého lékaře, kterým byl dnes. Kabát z jemného saténu byl lemován stříbrem, rukávy brabantskou krajkou a také límec byl ozdoben krajkovým nákrčníkem z Mechelenu(14). Jeho mohutná černá paruka byla tak pečlivě nakadeřena jako u nějakého vznešeného šlechtice z Whitehallu(15).

Když jste ho tak viděli a znali jeho pravou povahu, jež se jasně projevovala, tu vás musela určitě napadnout otázka, jak dlouho asi bude tento muž ochoten trčet v malém závětrí světa, do něhož ho asi před půl rokem zavála čirá náhoda. A jak dlouho se asi bude věnovat svému bohubílému povolání, pro něž byl předurčen ještě dřív, než přišel na svět. Ačkoli by tomu stěží uvěřil každý, kdo by znal jeho život, ten minulý i ten budoucí, přece jen je možné, že nebýt kousku, který mu osud

schystal, byl by žil až do smrti pokojným životem lékaře v tomto somersetshirském přístavu. Je to možné, ale nikoli pravděpodobné.

Byl synem irského lékaře a somersetshirské(16) dámy, v jejíchž žilách kolovala neklidná krev Frobisherů(17), což možná vysvětluje jistou dávku divokosti, která se záhy v jeho povaze projevila. Tato nezkrotnost velice polekala jeho otce, který měl na Ira povahu až pozoruhodně mírumilovnou. Dávno už se rozhodl, že chlapec jej má následovat v jeho ctihodném povolání. A Petr Blood, který měl rozum na pravém místě a žíznil po vědění, potěšil otce tím, že už ve dvaceti letech získal hodnost bakaláře lékařských věd na koleji sv. Trojice v Dublinu(18). Otec přežil toto zadostiučinění o pouhé tři měsíce. Matka tehdy ležela v hrobě už několik let. Tak zdědil Petr Blood několik set liber, s nimiž se vydal do světa, a po celý jeden rok popřál rozletu svému neklidnému duchu, jímž byl obdařen. Sled podivných náhod způsobil, že vstoupil do služeb Holanďanů, kteří tehdy vedli válku s Francií, a náklonnost k moři byla příčinou, že se rozhodl sloužit na válečné lodi. Dostalo se mu cti sloužit jako důstojník pod slavným de Ruyterem (19) a účastnit se bitvy ve Středozezemním moři, v níž tento velký holandský admirál přišel o život.

Po míru v Nijmegenu (20) se nám jaksi ztrácí z dohledu; ale to víme určitě, že prožil dva roky ve španělském vězení, i když nemáme potuchy, jak se tam dostal. To bylo snad důvodem, že po svém propuštění popadl kord a šel s ním do Francie pomáhat v boji proti Španělům za osvobození Nizozemska. Bylo mu právě dvaatřicet let, když jeho touha po dobrodružství začala pohasínat. A poněvadž i jeho zdraví bylo následkem staré rány trochu pošpatnělé, přepadl ho zčistajasna stesk po domově. Nalodil se v Nantes(21) s úmyslem plavit se do Irska.

Když byla však loď zahrnána nepříznivým počasím do zálivu Bridgewateru a když se během plavby zhoršilo jeho zdraví, rozhodl se přistát tady. Toto rozhodnutí podpořila jistě i okolnost, že to byl rodný kraj jeho matky.

A tak přišel do Bridgewateru v lednu 1685. Jeho majetek byl přibližně stejný jako ten, s nímž se před jedenácti lety vypravil z Dublinu na cesty.

Protože se mu líbilo toto místo, kde se mu zase rychle vracelo zdraví, a protože soudil, že už užil dobrodružství dost a dost na jeden lidský život, rozhodl se, že se konečně usadí a bude se věnovat lékařskému povolání, kterého kdysi s tak malým užitekem zanechal.

To je asi tak celá jeho životní historie nebo, lépe řečeno, ta její část, která končila oné noci, kdy byla vybojována bitva u Sedgemooru.

Doktor Blood měl jednoduše za to, že do nadcházející bitvy mu nic není (a to byla pravda), a proto ho nezajímalo rozrušení, které nedal této noci usnout Bridgewateru, a šel si brzo lehnout. Klidně spal už dávno před jedenáctou hodinou. A v tu dobu, jak víme, právě vyrazil Monmouth se svým povstaleckým vojskem po bristolské(22) silnici, aby obešel bažiny, ležící mezi ním a královskou armádou. Je nám rovněž známo, že jeho početní převaha – snad vyvážená větší zkušeností pravidelné armády protivníka – a výhody, jež měl z toho, že překvapil obchvatem armádu, která víceméně spala, přišly všechny vniveč chybami a špatným vedením vlastně ještě dříve, než se pustil do křížku s Fevershamem.

Armády se střetly kolem druhé hodiny ranní. Petr Blood nerušeně spal, zatímco v dáli hřměla dělostřelba. A vzbudil se ze svého spokojeného spánku teprve před čtvrtou hodinou, kdy slunce už vycházelo a rozptylovalo poslední závěje mlhy nad zpustošeným bitevním polem. Posadil se v posteli, protřel si oči a poznenáhlu se vzpamatovával. Těžké rány dopadly na vrata jeho domu a jakýsi hlas vykřikoval nesrozumitelná slova. To byl tedy ten hluk, který ho probudil. Myslel, že ho volají k porodu. Vzal si župan, obul trepky a běžel rychle dolů. Na schodech se málem srazil s vylekanou a neupravenou paní Barlowovou, která právě vstala. Několika slovy umírnil její nárek a šel sám otevřít. V šikmých zlatistých paprscích jitřního slunce tu stál bledý udýchaný mladík divokého pohledu se zchváceným koněm. Celý byl pokryt prachem a špínou,

šaty měl v nepořádku a levý rukáv kazajky byl úplně rozedrán. Otvíral ústa, chtěl něco říci, ale hodnou chvíli nedokázal ze sebe vypravit jediný zvuk.

A tu v něm Blood poznal mladého kapitána Jeremiáše Pitta, synovce starých panen odnaproti, jednoho z těch, kdož byli všeobecným nadšením vtaženi do víru tohoto povstání. Ulice, vyrušená hlučným námořnickovým příchodem, se probouzela; dveře se otvíraly a v okenicích se ozývaly zvědavě postrašené hlasy.

„Tak jen se pěkně uklidněte,“ řekl Blood. „Když člověk moc pospíchá, nic nedokáže.“

Avšak mladík s vyděšeným pohledem nebral dobrou radu na vědomí: drmolil cosi páté přes deváté, těžce oddychoval a lapal po vzduchu.

„Lord Gildoy,“(23) sípal, „je těžce raněn... v Oglethorpově(24) farmě u řeky... odnesl jsem ho tam... a... on mě poslal pro vás. Poďte proboha se mnou! Rychle, prosím vás, rychle!“

Popadl doktora za ruku a spěšně ho vlekl, nevšímaje si, že je Blood jen v županu a v trepkách. Ale doktor se lehce vyprostil z jeho sevření.

„Samozřejmě, že půjdu,“ řekl. Lord Gildoy byl mu nadmíru přátelským a šlechetným ochráncem od té chvíle, kdy se tu usadil. A proto byl Blood ochoten učinit vše, co bylo v jeho silách, aby splatil dluh. Jen ho mrzelo, že se mu naskýtá taková smutná příležitost. Věděl až příliš dobře, že zbrklý mladý šlechtic je zaníceným vévodovým přívržencem.

„Samozřejmě, že půjdu. Ale napřed se snad musím trochu obléci a vzít si pár maličkostí, které asi budu potřebovat.“

„Pochopte, každá minuta je drahá!“

„Jen klid, já už si pospíším. Ale znovu vám říkám: nejlíp člověk udělá, když se neukvapí. Poďte dál a klidně si

sedněte...“ Otevřel dveře přijímacího pokoje. Mladý Pitt horlivým mávnutím ruky odmítl pozvání. „Počkám venku. Jen proboha spěchejte!“

Doktor Blood se odešel ustrojít a vzít si brašnu s nástroji.

Na podrobné otázky o zranění lorda Gildoye bude času dost až na cestě. Zatímco si obouval vysoké boty, dával paní Barlowové příkazy pro dnešní den, jako například, co má uvařit k obědu. Nebylo mu však souzeno, aby tento oběd mohl sníst.

Když konečně vyšel ven, následován paní Barlowovou, která kvokala jako podrážděná slepice, našel mladého Pitta obklopeného davem vyděšených polooblečených obyvatel, většinou žen, dychtících po zprávách o výsledku bitvy. Jaké zprávy jim podal, bylo snadno poznat z nářku, který letěl ranním vzduchem.

Když spatřil oblečeného lékaře s brašnou nástrojů pod paží, protlačil se posel davem, setřásl ze sebe únavu i obě hořekující tety, které se ho pevně držely, uchopil uzdu svého koně a vyskočil do sedla.

„Pojďte, pane,“ křičel. „Nasedněte za mne.“

Doktor Blood ho beze slova uposlechl. Pitt bodl koně

ostruha mi a malý dav se rozestoupil. A tak, přidržuje se na zádi koně opasku svého druha, se vydal Petr Blood na svou odyseu. Neboť Pitt, v němž viděl jen posla zraněného povstaleckého šlechtice, byl ve skutečnosti opravdovým poslem osudu.

II. KIRKOVI DRAGOUNI

Oglethorpova farma ležela asi tak míli na jih od Bridgewateru na pravém břehu řeky. Byla to rozsáhlá budova v tudorském(86) slohu, jejíž šedé zdi vyrůstaly z břechtánu, zahalujícího spodní část. Posel s doktorem projížděli vonnými sady a zde, na břehu Parrettu, v jehož vodách se třpytily paprsky ranního slunce, pokojně dřímala ta mlčenlivá budova. Doktor Blood mohl jen stěží uvěřit, že i toto je část světa, zmítaného svárem a proléváním krve.

Když vyjžděli z Bridgewateru, potkali na mostě předvoj vyčerpaných a zlomených uprchlíků z bojiště. Mnozí z nich byli zraněni, ale všichni vyděšeně, v neblahém spěchu a z posledních sil klopytali do bezpečí, které, jak se bláhově domnívali, by jim mohlo poskytnout město. Ztrhané tváře s očima zakalenýma únavou a strachem žalně pohlížely na Blooda a jeho společníka. Chraptivé hlasy za nimi varovně vykřikovaly, že pronásledovatelé nejsou odtud daleko. Mladý Pitt si však ničeho nevšiml a dál se řítit prašnou silnicí, po které se trousilo čím dál tím více ubohých uprchlíků z bleskové pohromy u Sedgemooru. Za chvíli odbočil od silnice a dal se pěšinou, vedoucí zarosenými lukami. I tady však potkávali skupiny těchto zbědovaných běženců, kteří se rozprchávali všemi směry, brodili vysokou trávou a stále

se ustrašeně ohlíželi, jako by každou chvíli měli zase spatřit červené kabáty dragounů.

Jelikož však Pitt směřoval stále k jihu a stále více se přibližoval Fevershamovu hlavnímu stanu, brzy se jezdci vyprostili z těchto bitevních trosek. Teď projížděli tichými sady, plnými stromů t dozrávajícím ovocem, které mělo brzy poskytnout svou každoroční úrodu jablečného moštu.

Konečně sesedli na nerovné dlažbě dvora, kde je přivítal domácí pán Baynes(26), muž vážného vzezření, ale nyní poněkud zneklidnělý.

V rozlehlé hale s kamennou podlahou našel lékař lorda Gildoye, velmi vysokého mladého šlechtice snědé pleti, s vystupující bradou a nosem. Ležel na rákosovém lehátku pod vysokým oknem, kde o něho pečovaly paní Baynesová a její sličná dcera. Lordova tvář měla barvu olova, oči byly zavřené a při každém vydechnutí vycházel z jeho zmodralých rtů slabý sténavý zvuk.

Petr Blood chvíli mlčky stál a prohlížel si pacienta. Bylo mu líto, že mladík s takovou slibnou budoucností dal v sázku všechno, snad i život, aby podporoval ctižádost bezcenného dobrodruha. Blood si tohoto odvážného hochu vážil a měl ho rád. Povzdychl si, pak poklekl a dal se do práce. Strhl kazajku i spodní prádlo a obnažil lordův rozbitý bok. Pak požádal o vodu, plátno a ostatní potřebné věci k ošetření. A ještě půl hodiny nato byl zabrán do své práce, když dragouni vtrhli do domu. Dusot kopyt a drsný pokřik, který ohlašoval jejich příchod, ho nikterak nevyrušil. Jednak se nechával jen málokdy něčím vyrušit, jednak byl plně zabrán do práce. Avšak lord, který se mezitím probral z bezvědomí, byl krajně rozrušen. A zaprášený a rozervaný Jeremiáš Pitt se rychle snažil schovat do skříně. Také Baynes byl celý nespůj a jeho žena i dcera se chvěly strachem. Doktor

Blood je uklidňoval.

„Co je? Čeho se bojíte?“ ptal se. „Jsme přece v křesťanské zemi a křesťané neválčí se zraněnými ani s těmi, kdo jim poskytují přístřeší.“ Jak vidíte, měl Blood stále ještě jakési iluze o křesťanech. Držel u lordových rtů sklenici posilujícího nápoje, připraveného podle vlastního návodu. „Buďte jen klidný, mylorde. To nejhorší už máme za sebou.“

A pak zařinčel a zachřestil na kamenité dlažbě plný tucet vojáků tanagerského(27) pluku ve vysokých botách a červených kabátcích. Vedl je hřmotný chlapík s hustým obočím a se záplavou zlatých prýmků na prsou kabátu. Baynes stál nepohnutě s jakýmsi polovzdorným výrazem, zatímco jeho žena a dcera ustrašeně couvaly dozadu. Blood, který stál ještě u pohovky, ohlédl se přes rameno na vetřelce. Důstojník vyštěkl rozkaz, kterým zmrazil své muže, a pak sám pokročil sebevědomě vpřed s rukou opřenou o rukojeť šavle; ostruhy zvonivě doprovázely každý jeho krok.

„Jsem kapitán Hobart(28) od dragounů plukovníka Kirkeho(29). Ukrýváte tu povstalce?“

Zeman byl poděšen jeho divokým tónem. Odpověděl třesoucím se hlasem:

„Já... já neukrývám žádné povstalce, pane. Tento zraněný šlechtic.“

„To vidím sám.“ Kapitán přistoupil těžkým krokem k pohovce a zamračeně si prohlížel bledého trpitele.

„Není ani třeba se ptát, jak se dostal do takového stavu a kde byl raněn. Je to prokletý rebel, a to mi stačí.“ Obrátil se k dragounům a vyštěkl rozkaz: „Ven s ním, hoši.“

Doktor Blood se postavil mezi pohovku a vojáky.

„Ve jménu lidskosti, pane,“ řekl a jeho hlas zastřel stín zloby. „Tady jsme v Anglii, a ne v Tangeru. Ten pán je těžce zraněn. A nikdo s ním nesmí pohnout, protože by to ohrozilo jeho život.“

To kapitána Hobarta zřejmě rozveselilo.

„Tak já abych se ještě staral o životy rebelů! Hlouposti! Copak si myslíte, že ho sebereme v zájmu jeho zdraví? Podél celé silnice od Westonnu do Bridgewateru se staví šibenice a on bude pro některou z nich stejně dobrý jako kdokoli jiný. Plukovník Kirke dá těmhle rozkolnickým drzounům na pamětnou, že na to hned tak nezapomenou!“

„Vy tedy věšíte lidi bez soudu? Opravdu, pak jsem se poněkud zmýlil. Zdá se, že jsme přece jen v Tangeru, kam patří váš pluk.“

Kapitán si ho změřil jiskrným pohledem od podrážek jezdeckých bot až po temeno paruky. Dobře si povšiml silné, pružné postavy, sebevědomého držení hlavy a vůbec celkového energického vzhledu Petra Blooda. Voják poznal vojáka. Kapitánovy oči se zúžily. A poznávání pokročilo o další krůček.

„A kdo vlastně jste vy, k čertu?“ vybuchl.

„Jmenuji se Blood, pane, Petr Blood, k vašim službám.“

„Tak, tak. To jsem si myslel. To je to jméno. Vy jste kdysi sloužil u Francouzů, že ano?“

Byl-li doktor překvapen, nedal to na sobě znát.

„Ano.“

„Už se na vás pamatuji – asi tak před pěti lety jste byl v Tangeru.“

„Ano. Znal jsem tehdy vašeho plukovníka.“

„Na mou věru, asi že tuhle známost obnovíte.“ Kapitán se nepřijemně zasmál. „A co tu hledáte, pane?“

„Přivedli mě sem, abych ošetřil raněného. Jsem lékař.“

„Vy že jste lékař?“ V hrubém a výhružném hlase zazněl posměšek, neboť kapitán byl přesvědčen, že Blood lže.

„Medicinae baccalaureus(30),“ pravil doktor Blood latinsky.

„Nechodte na mne s tou vaší franštinou, člověče!“ odsekl Hobart. „A mluvte anglicky!“

Bloodův úsměv ho rozčiloval.

„Jsem lékařem a provozuji své povolání v Bridgewateru.“ Kapitán se ušklíbl. „Do kteréhožto města jste se dostal přes Lyme Regis(31) jako stoupenec vašeho urozeného pana vévody.“

Teď bylo zase na Bloodovi, aby se ušklíbl: „Kdyby byl váš rozum tak mohutný jako je váš hlas, můj milý, byl by z vás veliký pán“

Nějakou chvíli se dragoun nezmohl na odpověď a supěl a rudl.

„Ještě třeba uznáte, že jsem dost velký pán na to, abych vám pomohl na šibenici.“

„Ano, to věřím. Beztoho vypadáte jako kat a podle toho se také chováte. Ale když vyzkoušíte své umění tady na mém pacientu, tak si pravděpodobně hodíte smyčku na vlastní krk. To není totiž jen tak někdo, koho byste si mohl dovolit bez okolků pověsit. Má právo na soud rozumíte? Právo na soud pairů(32).“

„Na soud pairů?“

Kapitán se zarazil nad těmito slovy, která Blood vyslovil s takovým důrazem.

„Jedno je jisté: každý kromě hlupce nebo divocha by se napřed zeptal na jeho jméno, než by ho poslal na šibenici. Tento pán je lord Gildoy.“

A teď se ozvalo slabým hlasem Jeho lordstvo samo:

„Nikterak nezatajuji, že jsem byl ve spojení s vévodou z Monmouthu. A беру na sebe následky. Avšak dovolíte-li, za své jednání se budu zodpovídat soudu, a to soudu pairů, jak vám řekl doktor.“

Slabý hlas umlkl a nastal okamžik ticha. A jak už tomu tak bývá u chvastounů, tak hluboko v Hobartově nitru byla uložena solidní dávka bojácnosti. Vyslovení lordova titulu zasáhlo tyto hlubiny. Jako podlízavý povýšenec měl nesmírnou úctu před tituly. A zároveň strach ze svého plukovníka. Percy Kirke totiž neměl s packaly prázdné slitování.

Pokynem ruky zastavil své muže. Musel si to napřed všechno rozvážit. Blood, který si povšiml kapitánova zaváhání, poskytl mu další látku k úvahám.

„Nezapomínejte, kapitáne, že lord Gildoy má přátele a příbuzné i na straně konzervativců. A ti by si už pěkně promluvili s plukovníkem Kirkem, kdyby se s Jeho lordstvem; zacházelo jako s nějakým zločincem. Jen buďte poněkud opatrnější, kapitáne, anebo jak jsem už

řekl, upletete si ještě dneska oprátku na svůj vlastní krk.“

Kapitán Hobart odbyl toto varování chvástavým posuňkem, ale přesto se podle něho řídil. „Vemte to lehátko,“ řekl, „a odvezte ho na něm do Bridgewateru. Dejte ho do vězení, dokud nedostanu rozkaz, co s ním.“

„Je nebezpečí, že nepřežije cestu,“ upozorňoval Blood. „Pacientův stav je velmi vážný.“

„Tím hůř pro něho. Mým úkolem je pochytat rebely.“ Svůj rozkaz potvrdil výmluvným gestem. Dva z jeho vojáků popadli lehátko, nadzvedli je a chystali se k odchodu. Gildoy učinil slabý pokus podat Bloodovi ruku: „Jsem vaším dlužníkem, doktore. A zůstanu-li naživu, vynasnažím se dluh splatit...“

Blood se místo odpovědi uklonil. Pak se otočil k vojákům: „Neste ho opatrně, závisí na tom jeho život.“

Když byl lord odnesen, kapitán se opět probudil k činnosti.

„Kolik těch zatracených rebelů tu ještě schováváte?“ obrátil se na zemana.

„Žádného už, pane. Jeho lordstvo...“

„S Jeho lordstvem jsme zatím hotovi. A s vámi si pohovoříme za malou chvíli, jen co prohledáme dům. Ale, přísámbohu, jestli jste mě obelhal...“ Odmlčel se a zavrčel rozkaz. Čtyři dragouni srazili podpatky. Za chvíli bylo slyšet, jak hlučí v sousední místnosti. Kapitán zatím prohledával halu a oklepával stěny pažbou pistole.

Petr Blood usoudil, že jeho další pobyt je tu zbytečný.

„S vaším dovolením, velmi uctivě se vám poroučím,“ pravil.

„S mým dovolením tu zatím zůstanete,“ zahřměl kapitán. Blood pokrčil rameny a posadil se. „Vy jste ale nudný patron,“ řekl. „Jen se divím, že na to váš plukovník ještě

nepřišel.“

Kapitán si však Blooda nevšímal. Sehnul se a zvedl špinavý a zaprášený klobouk, do něhož byla zastrčena kytička dubových listů. Ležel u skříně, kam se ukryl nešťastný Pitt. Kapitán se zlomyslně usmál a obhlédl místnost. Nejdřív se výsměšně ušklíbl na zemana, pak se podíval na obě ženy a nakonec na Blooda, který tu seděl s přehozenou nohou a tváří dokonale lhostejnou, která nikterak nebyla výrazem jeho pravých myšlenek.

A pak kapitán přistoupil ke skříně a prudce otevřel jednu půlku masivních dubových dveří. Popadl schouleného Pitta za límec a vlekl ho ven.

„A kdopak je, k čertu, tenhle ten?“ zahřimal. „Zase nějaký šlechtic?“

Petr Blood viděl už v duchu šibenice, o kterých mluvil kapitán Hobart, a tohoto mladého mořeplavce jako ozdobu na jedné z nich; oběšeného bez soudu místo té druhé oběti, o kterou byl kapitán ošizen. A okamžitě si vymyslel nejen titul, ale hned celé příbuzenstvo pro mladého povstalce.

„Na mou věru, kapitáne, sám jste to uhádl. Je to vikomt Pitt, bratranec sira Tomáše Verona(33) z prvního kolena, který má za manželku tu husu Moll Kirkovou, sestru vašeho plukovníka, někdejší dvorní dámu královské manželky krále Jakuba.“

Oba, kapitán i zajatec, zalapali po vzduchu. Jelikož mladý Pitt z opatrnosti mlčel, kapitán vyrazil ze sebe ošklivé zaklení. Znovu si prohlížel zajatce.

„Ten člověk lže!“ Kapitán vzal mladíka za rameno a podíval se mu zblízka do obličeje. „Dělá si ze mne blázny, u čerta!“

„Když si to myslíte,“ odpověděl Blood, „tak ho klidně oběste a pak uvidíte, co se vám stane.“

Dragoun vyvalil oči na doktora a pak na zajatce. „I co!“

Hodil mladíka svým vojákům. „Vemte ho s sebou do Bridgewateru. A tohohle chlapa seberte taky.“ Ukázal přitom na Baynese. „Aby věděl, co to znamená přechovávat rebely.“

Na chvíli zavládl zmatek. Baynes se snažil vyprostit se z rukou vojáků a hlasitě protestoval. Ustrašené ženy křičely, až je umlčela ještě větší hrůza. Kapitán k nim přistoupil a uchopil dívku za ramena. Bylo to mladé zlatovlasé stvoření s jemnými modrými očima, které prosebně a žalostně vzhlížely do dragounovy tváře. Ten se na ni posměšně podíval a hruběji zatřásl bradou.

„Teď chvílku počkej, ty mladá rebelantko, až budu hotov s těmihle darebáky.“

Opět se od ní odvrátil a zanechal ji v bezvědomí v náručí sklíčené matky. Vojáci tu stáli, šklebili se a čekali na rozkazy. Oba vězni už byli pevně spoutáni.

„Odveďte je. Ať si je vezme na starost poručík Drake(34).“

Kapitán se znovu zahleděl na zhroucenou dívku. „A já se tu ještě chvílku pozdržím a podívám se kolem. Kdo ví, jestli tady ještě nejsou nějací ti rebelové.“ A pak ho ještě něco napadlo: „A tohletoho chlapíka – toho seberte taky.“ Ukázal na Blooda. „A pohněte sebou!“

Petr Blood byl vytržen ze svých myšlenek. Přemítal totiž právě o tom, že v brašně na nástroje má skalpel, jímž by mohl vykonat na kapitánu Hobartovi velmi prospěšnou operaci. Prospěšnou pro lidstvo ovšem. Ať je tomu jakkoli, dragoun zřejmě trpěl vysokým krevním tlakem a puštění žilou by mu zajisté pomohlo. Obtíž byla v tom, jak získat vhodnou příležitost. Přemýšlel právě o tom, zda by se mu nepodařilo vylákat kapitána stranou nějakou povídačkou o skrytém pokladu, když toto předčasné přerušení přetrhlo jeho zajímavé úvahy. Pokusil se přizpůsobit se okolnostem.

„Na mou věru, to se mi velmi dobře hodí,“ řekl.
„Bridgewater je totiž také cílem mé cesty, a kdybyste mě nebyl zdržoval, už bych teď byl na cestě domů.“

„Vaším cílem tam bude vězení, abyste věděl.“

„Vy račte zajisté žertovat.“

„Určitě se tam pro vás najde nějaká pěkná šibenice. Jde jen o to, jestli budete viset hned nebo až o něco později.“

Surové dlaně se chopily Petra Blooda a onen vzácný skalpel byl mimo dosah v brašně na stole. Blood se vykroutil vojákům z rukou – byl na to dost silný a pružný – ale ti se na něho okamžitě znovu vrhli a strhli ho na zem. Pevně ho přitiskli k podlaze, za zády mu svázali ruce a se surovou neomaleností ho zase postavili na nohy.

„Odveďte ho,“ řekl Hobart stručně a obrátil se s rozkazem k dvěma zbývajícím dragounům, kteří tu stáli v pozoru. „Běžte, prohledejte dům od půdy až po sklep a pak mi podáte zprávu.“

Vojáci se rozběhli po domě. Doktor Blood byl vystrčen na dvůr, kde už čekali Pitt a Baynes. Ve dveřích se ohlédl po kapitánu Hobartovi. Jeho safírové oči sršely blesky a na rtech se mu chvěla výhrůžka, co učiní s Hobartem, podaří-li se mu přežít tuhle šlamastyku. Zavčas si ještě uvědomil, že kdyby tu hrozbu vyslovil, nikdy by už asi neměl možnost ji uskutečnit. Dnes byli totiž královi vojáci pány západní Anglie a západní Anglie byla považována za nepřátelské území, jež má být postiženo nejhoršími hrůzami války. Tady byl prozatím takový dragounský kapitán pánem nad životem a smrtí.

Pod jabloněmi v sadu byli doktor Blood a jeho druhové v neštěstí přivázáni k třmenovým řemenům. Ostrý praporčíkův povel, a malá jednotka se vydala na pochod do Bridgewateru. Když se rozjeli, potvrdila se chmurná představa Petra Blooda, že pro dragouny je tato část Anglie dobytou zemí. Z domu sem doléhal praskot dřeva, rozbíjení a převrácení nábytku, křik a smích surových mužů. Honička na povstalce nebyla ničím jiným než záminkou k plenění a ničení. Nakonec přehlušil všechny tyto zvuky pronikavý a hrůzyplný ženský výkřik.

Baynes se zastavil a otočil. Jeho tvář byla úplně bílá. Okamžitě byl stržen k zemi provazem a bezmocně vlečen několik metrů. Pak voják přitáhl uzdu, škaředě zaklel a udeřil ho plochou šavlí.

Když Petr Blood klopýtal toho vonného, rozkošného červencového jitra pod obtíženými jabloněmi, utvrdil se v přesvědčení, že člověk je nejbědnějším tvorem na světě a že jedině blouznivec by toužil být lékařem tohoto plemena, které by zasluhovalo leda vyhlazení.

III. NEJVYŠŠÍ SOUDCE

Až za dva měsíce – a chcete-li znát přesné datum, tedy 19. září – postavili Petra Blooda před soud. Byl obviněn z velezrady. Dobře víme, že vinen nebyl. Jedno však je jasné: kdyby mohl, velice rád by býval nějakou tu velezradu spáchal. Neboť ty dva měsíce nepopsatelně krutého věznění v něm vyprovokovaly chladnou a smrtelnou nenávist ke králi Jakubovi a jeho nohsledům. Už sama skutečnost, že si za všech těchto okolností zachoval zdravý rozum, svědčí o velké síle jeho ducha. Třebaže tento naprosto nevinný člověk byl v zoufalé situaci, přece musel být vděčen za dvě věci. Především za to, že ho vůbec postavili před soud, a za druhé, že ho soudili právě toho dne a nikoli o den dřív. A právě toto zdržení, které ho zprvu tolik rozčilovalo, poskytlo mu – aniž si to ovšem tehdy uvědomoval – jedinou naději, jak uniknout šibenici.

Už v tom bylo jistě velké štěstí, že nebyl jedním z těch nešťastníků, které ráno po bitvě dal krvelačný plukovník Kirke nazdařbůh vyvléci z přeplněného bridgewaterského vězení a bez okolků oběsit na náměstí. Plukovník tangerského pluku měl tak naspěch, že by se byl takto jistojistě vypořádal se všemi zajatci, kdyby byl energicky nezakročil biskup Mews, který učinil stanným soudům přítrž.

I tak Kirke a Feversham dokázali v tom prvním týdnu po bitvě u Sedgemooru popravit přes sto mužů. Popravám předcházela sice takzvaný soud, který byl ovšem mnohem spíš loutkovým divadlem a fraškou než řádným soudem. Potřebovali zkrátka lidské oběti pro šibenice, které vysázeli v celém okolí, a úplně jim bylo jedno, jak své oběti dostali a kolik z nich bylo zhola nevinných. Vždyť

jakoupak měl pro ně cenu život nějakého toho poděšeného venkovana? Kati měli zkrátka a dobře plné ruce práce a také provazy, sekery a kotle s vařící smolou ani na chvíli nezahálely. Ale dosti už popisu tohoto strašného divadla.

Nás ostatně zajímá osud Petra Blooda a nikoli osud Monmouthových povstalců...

Blood to tedy všechno přežil a jednoho dne byl zařazen do smutné kolony zajatců, spoutaných vždy po dvou k sobě a hnaných z Bridgewateru do Tauntonu. Ti, kteří byli příliš těžce raněni a neschopni pochodu, byli surově naházeni na káry. Jejich krvácející rány ovšem nikdo neobvázal. Ti šťastnější zemřeli už na cestě – a nebylo jich málo. Když se Petr Blood dožadoval svého práva pomoci raněným, řekli mu, že se nemá plést do věcí, do kterých mu nic není, a vyhrožovali mu bičováním. Jestliže teď vůbec něčeho litoval, pak snad jedině toho, že tehdy nešel do bitvy za Monmouthem. Nebylo to přání sice příliš logické, ale jakou už můžete očekávat logiku u člověka, jenž se octl v takové situaci?

Na tomto strašném pochodu byl připoután řetězy právě k onomu Jeremiáši Pittovi, který ho do tohoto neštěstí vlastně dostal. Mladý lodní kapitán byl jeho nejbližším druhem od chvíle, kdy byli spolu zatčeni. A tak je náhodou spoutali k sobě v tom přeplněném vězení, kde je v těch horkých letních dnech skoro umořilo vedro a zatuchlý vzduch.

Z vnějšího světa se dostaly do vězení jen útržkovité novinky. Možná že některé ty zprávy sem byly zaneseny úmyslně. K těm patřila zřejmě i zvěst o Monmouthově porážce. Vyvolala náležité zděšení mezi těmito lidmi, kteří tu trpěli za svého vévodu a za náboženství, jehož chtěli být ochránci. A bylo ovšem i mnoho těch, kteří zprávě uvěřit nechtěli. Nu, a tak začala kolovat divoká

legenda, že nějaký muž, který byl Monmouthovi velmi podobný, vzdal se místo něho, že Monmouth sám prý bitvu přežil a jednoho dne že se opět v plné slávě vrátí, zachrání vlast a ztrestá nepřítele.

Blood vyslechl tuhle historku se stejnou lhostejností jako onu předchozí o Monmouthově smrti. V této souvislosti však uslyšel o jiné hanebnosti, a ta mu nebyla tak lhostejná, naopak, přispěla k tomu, že jen ještě víc pohrdal králem Jakubem. Jeho Veličenstvo se totiž uvolilo přijmout Monmoutha. Že si král Monmoutha přivolal a neudělil mu milost, to bylo ovšem hanebné a podlé; a pravým důvodem tohoto setkání bylo pouze zlomyslné zadostiučinění odmrštit pokornou lítost svého nešťastného synovce.

Později pak vyšlo najevo, že lord Grey(35), který byl hned po vévodovi – a možná snad i před ním – hlavním vůdcem povstání, vykoupil si své omilostnění za čtyřicet tisíc liber. Nedivme se, že se Petr Blood nikterak netajil svým opovržením vůči králi Jakubovi.

„Pěkný ptáček se uhnízdil na trůně, jen co je pravda. Škoda že jsem dřív o něm nevěděl tolik, co vím dnes, to bych se už určitě postaral o to, aby měli aspoň nějaký důvod strčit mě do tohohle vězení. Jen by mě ještě zajímalo, kde je lord Gildoy. Co myslíš, Pitte?“

Mladý Pitt k němu obrátil tvář, z níž se v těch dlouhých týdnech vězení skoro úplně vytratila snědá barva moře, a upřel na Blooda své veliké, mlčenlivé oči.

„Fakt je, že od toho dne u Oglethorpů jsme lorda neviděli,“ zamračil se Blood. „A vůbec, kde jsou ostatní zajatí šlechtici, vůdcové tohoto prokletého povstání? Nu, ten případ s Greyem nám leccos vysvětluje. Jsou to jednoduše boháči, kteří se mohou vykoupit. Zkrátka a dobře: na šibenici se dostanou jenom nešťastníci, kteří šli poslepu za svými vůdci. A vůdcové? Ti jsou na

svobodě. Zajímavá a poučná lekce, jen což. Ale tak už to obvykle chodívá. Na mou duši, je to pěkný pořádek na tom světě!“

Přibližně ve stejné náladě a s trpkým úsměskem na rtech vstoupil zanedlouho Petr Blood do velké síně tauntonského zámku před soud. Spolu s ním byl předveden Pitt a zeman Baynes. Ti tři měli být souzeni

najednou a jejich případ měl zahájit přelíčení onoho pochmurného dne.

Po všech stěnách síně byly až nahoru ke galeriím, přeplněným zejména dámským obecnstvem, zavěšeny rudé závěsy. To byl svérázný nápad nejvyššího soudce, který si liboval pochopitelně v barvě, jež nejlépe vystihovala jeho krvelačné smýšlení.

Na vzdáleném konci síně seděli na vyvýšeném pódiu členové senátu, pět soudců v šarlatových talárech a s těžkými tmavými parukami. V jejich středu trůnil baron Jeffreys(36) z Wemu.

Stráž předvedla vězně. „Poruší-li někdo z diváku při přelíčení ticho, bude uvězněn,“ oznámil soudní hlasatel. Zatímco šum u šepot pomalu uhasínal, Petr Blood si ze zájmem prohlížel těch dvanáct dobrých a důvěryhodných mužů, kteří tvořili porotu. Ale nevypadali ani dobře, ani důvěryhodně. Byli zastrašení, roztržití a zkroušení jako smečka kapsářů, přistížená s rukou v cizí kapse. Bylo to dvanáct zakřiknutých mužů, a každý z nich věděl, že musí volit mezi dvěma věcmi: mezi krvelačným mečem nejvyššího soudce anebo vlastním svědomím.

Z nich přeskočil Bloodův klidný hodnotící pohled na soudce a utkvěl na předsedovi soudního dvora lordu Jeffreysovi, jehož hrozná pověst ho předběhla na cestě z Orchestru(37).

Byl to asi tak čtyřicetiletý, vysoký štíhlý muž s oválnou hezkou tváří. Temné jiskrné oči přivřené jakoby únavou nebo nějakým utrpením, což jaksí zvyšovalo lesk a jemnou melancholičnost jeho pohledu. Živá barva plných rtů a nezdravý nádech červeně na poněkud vyšších, souměrných lících kostech kontrastovaly s nápadně bledým obličejem. A přece bylo něco na těch rtech, co kazilo dokonalost vzhledu. Byla to nějaká

nesnadno postižitelná, ale nesporná chybička, která rušila jemnou křivku nosu, cit temných očí i vznešený klid bledého čela.

Blood si prohlížel tohoto muže se zvláštním zájmem lékaře a hned poznal, která že mučivá choroba trápí Jeho lordstvo a jak prostopášný život asi vedl.

„Petře Bloode, zvedněte ruku!“

Drsný hlas soudního písaře mu opět připomněl postavení, ve kterém se ocitl. Mechanicky uposlechl a písař jednotvárným hlasem semlel mnohomluvnou obžalobu, která označovala Petra Blooda za hanebného zrádce svého nejjasnějšího a nejvznešenějšího panovníka Jakuba Druhého, z boží milosti krále Anglie, Skotska, Francie a Irska, svého svrchovaného a jediného pána. Pravilo se v té žalobě, že Petr Blood bez bázně boží v srdci, naveden a sveden ďáblem, zradil povinnou a přirozenou poslušnost ke svému králi, dopustil se porušení míru a klidu království a rozpoutal válku a povstání za tím účelem, aby zbavil svého krále titulu, cti a koruny. A říkalo se tam ještě mnoho takových věcí. Nakonec soudní písař obžalovaného vyzval, aby prohlásil, zda je vinen či nikoli.

Doktor Blood odpověděl víc, než k čemu byl vybidnut.

„Jsem úplně nevinný.“

U stolu vpravo před ním vyskočilo malé chlapisko s ostře hranatým obličejem. Byl to auditor Pollexfen(38).

„Jste vinen, nebo nejste vinen?“ vyštěkl tento nevlídný pán. „Smíte odpovídat pouze těmito slovy.“

„Pouze těmito slovy?“ zeptal se Blood, „Tak tedy prosím: nejsem vinen.“ A podíval se na pány soudce. „S vaším dovolením, ctěný soude, nedopustil jsem se ničeho z toho, co tu bylo o mně řečeno. Moje vina je leda v tom, že jsem s nepochopitelnou trpělivostí snášel dvouměsíční žalářování v špinavé kobce, což ohrozilo

nejen mé zdraví, ale i život.“

A když už byl v ráži, chystal se říci ještě mnohem víc, jenže v tomto okamžiku zasáhl nejvyšší soudce jemným, téměř až prosebným hlasem:

„Podívejte se, pane. Musíte se tu přidržovat běžných a obvyklých metod soudního přelíčení, a proto jsem nucen vás přerušit. Neznáte zřejmě náležitosti soudního řízení.“

„Neznám je, a jsem velmi rád, že jsem se s nimi až dosud nemusel obeznamovat. A byl bych si toto seznámení docela rád odepřel i teď.“

Zákmit úsměvu na okamžik rozjasnil soudcovu soustředěnou tvář.

„To rád věřím. Ostatně budete mít možnost se rozpovídat, až dojde na vaši obhajobu. Avšak cokoli řeknete teď, je v rozporu s pravidly procesního řízení, a tedy zhola nepřipustné.“

Povzbuzen touto zjevnou sympatií a porozuměním, doktor Blood uposlechl pokynu a vyslovil souhlas s tím, že bude souzen bohem a vlastí. Nato se soudní písař pomodlil k bohu – patrně jej prosil o spoluúčast při vynesení spravedlivého rozsudku – a požádal Andrewa Baynese, aby pozvedl ruku a odpověděl na obvinění.

Po Baynesovi, který prohlásil, že není vinen, soudní písař přešel k Pittovi, který směle přiznal svou vinu.

„Tak to rád slyším,“ s uspokojením prohlásil nejvyšší soudce a jeho čtyři druhové v šarlatu souhlasně příkyvovali. „Kdyby byli všichni tak zatvrzelí, jako ti dva jeho společníci, nikdy bychom s tím neskoncovali.“

Po této mrazivé poznámce, z jejíhož chladu přeběhl mráz po zádech přítomných, ujal se slova auditor Pollexfen. V mnohomluvném výkladu rozebral obžalobu proti všem třem obviněným, a zejména proti Petru Bloodovi, jehož případ byl první na řadě.

Jediným svědkem obžaloby byl kapitán Hobart. Stručně

vypovídal o lom, jak našel všechny tři vězně spolu s lordem Gildoyem. Podle rozkazu svého plukovníka by byl prý Pitta bez řeči pověsil, ale zabránily mu v tom lži obžalovaného Blooda, který mu namluvil, že Pitt je šlechticem a významnou osobou.

Když skončila kapitánova svědecká výpověď, lord Jeffreys se podíval na Petra Blooda.

„Chce obžalovaný Blood položit panu svědkovi nějaké otázky?“

„Nechci, Vaše lordstvo. Vyličil přesně a správně to, co se stalo.“

„Jsem rád, že to přiznáváte a že se nepokoušíte o vytáčky, jak to obvykle dělají lidé vašeho druhu. Mimochodem, rád bych vám připomněl, že by vám jakékoli vykrucování nebylo stejně nic platné. Nakonec se totiž vždycky dostaneme k pravdě. O tom nemusíte, prosím, pochybovat.“

Baynes a Pitt rovněž přiznali správnost kapitánova svědectví. A tu si nejvyšší soudce s úlevou oddechl.

„Když je to tak, půjdeme tedy s boží pomocí dále. Máme ještě mnoho práce.“ Z jeho hlasu se náhle vytratil jakýkoli nádech laskavosti. Teď to byl hlas úsečný, drsný a rty, jimiž procházel, se křivily pohrdáním.

„Domnívám se, pane Pollexfene, že nyní, kdy hanebná zrada těchto tří padouchů je dokázána, a když ji dokonce přiznali, není už třeba nic dodávat.“

Tu se však ozval jasný, poněkud posměšný hlas Petra Blooda.

„S vaším dovolením, Vaše lordstvo, tady je třeba dodávat ještě mnoho.“

Nejvyšší soudce strnul v zřejmém údivu nad Bloodovou smělostí a pak jeho tvář ztemněla hněvem. Křivka rudých rtů se zvlnila zlostí.

„Cože, ty padouchu? Ty by ses opovážil mařit náš čas

svým směšným vykručováním?“

„Prosil bych, Vaše lordstvo, abyste vy i pánové z poroty ráčili vyslechnout mou obhajobu. Jestli se nemýlím, tak jste mi to před chvílí sliboval.“

„Jen se nestarej, ničemo. Vyslechnut budeš.“ Soudcův hlas byl drsný jako pilník. Ale při řeči jej náhle uštkla bolest a na okamžik mu zkřivila tvář. Bílou, pěstěnou rukou, protknutou naběhlými modrými žilami, vytáhl kapesník a utřel si čelo a rty.

Petr Blood to všechno pozoroval zrakem lékaře a viděl, jak si mučivá nemoc pohrává se svou obětí.

„Dostaneš slovo. Ale když ses přiznal, jak se chceš vlastně ještě hájit?“

„Posoudíte to sám, Vaše lordstvo.“

„Kvůli tomu tu taky jsem.“

„A rovněž i vy, pánové,“ řekl Blood a podíval se na porotce, kteří se neklidně zavrtěli pod sebevědomým pohledem jeho modrých očí. Hrůzostrašná obvinění lorda Jeffreyse jim nahnala strach. A nebylo jim o nic lépe, než kdyby byli sami obžalováni velezrady.

Petr Blood pokročil vpřed, klidný, vzpřímený, sebejistý, mírně zachmuřený. Byl čerstvě oholen a jeho paruka, třebaže s poněkud zplihlými kadeřemi, byla jaksepatří učesaná a upravená.

„Kapitán Hobart tu vypovídal o tom, co ví: že mě našel na Oglethorповě farmě v pondělí ráno po bitvě u Westonu. Ale neřekl vám, co jsem tam dělal.“

Soudce ho přerušil: „Nu, a co bys asi tak mohl dělat ve společnosti rebelů, z nichž dva – lord Gildoy a tady ten tvůj kamarád – už svou vinu přiznali?“

„To bych vám právě rád řekl, Vaše lordstvo.“

„Tak to tedy řekni, ale mluv stručně, člověče. Protože kdybych měl poslouchat všechno, co vy zrádní psi nazvaníte, seděl bych tu přinejmenším do jara.“

„Byl jsem tam, mylordo, jako lékař, abych ošetřil rány lorda Gildoye.“

„Cože? Ty nám tu chceš namlouvat, že jsi lékař?“

„Jsem absolventem fakulty sv. Trojice v Dublinu.“

„Pane bože!“ zvolal lord Jeffreys, jehož hlas opět nabyl síly, nespustil pohled z poroty. „To je ale drzý padouch! Svědek nám tu přece řekl, že se před několika lety setkal v Tangeru s obžalovaným, který byl tehdy důstojníkem ve francouzských službách. A slyšeli jste, že obžalovaný s výpovědí svědka souhlasil.“

„Ano. Protože to je pravda. Ale to, co vám říkám já, je také pravda. Byl jsem několik let vojákem, ale předtím jsem byl lékařem. A lékařem jsem znovu od letošního ledna a usadil jsem se v Bridgewateru. To vám může dosvědčit sto svědků.“

„Není vůbec zapotřebí, abys nás tím připravoval o drahocenný čas. Usvědčím tě tvými vlastními slovy. Jen se chci ještě zeptat: jak to, že ty, který se vydáváš za lékaře provozujícího své mírumilovné povolání v Bridgewateru, jsi byl u armády vévody z Monmouthu?“

„Nikdy jsem u této armády nebyl. Žádný svědek to netvrdil a ani tvrdit nemohl. S tímhle povstáním jsem neměl pranic společného. Od samého začátku jsem považoval toto dobrodružství za bláznivou a bláhovou hloupost. A vůbec, co bych měl pohledávat já, který jsem se narodil a byl vychováván jako katolík, v armádě vůdce protestantů?“

„Ty a katolíkem?“ Soudce si ho na okamžik mračně změřil. „Spíš vypadáš na ufnukaného a ukňouraného protestanta. Abys věděl, člověče, já ucítím protestanta na čtyřicet mil.“

„Tím víc mě ovšem překvapuje, že s tak citlivým nosem Vaše lordstvo nerozpozná katolíka na čtyři kroky.“

Galeriemi přeběhla vlnka smíchu, kterou však za

okamžik zmrazil soudcův zuřivý pohled a hlas soudního hlasatele.

Lord Jeifreys se naklonil ještě víc dopředu a pozvedl úzkou bílou ruku, která stále držela krajkový kapesník.

„Tvoje náboženství, příteli, ponecháme zatím stranou,“ děl sladce. „Dávej dobře pozor na to, co říkám.“ A vztyčeným ukazováčkem podtrhával každé slovo. „Abys věděl, neexistuje žádné náboženství, které by schvalovalo lež. Tvá duše je nesmrtelná, a nic na světě nemá větší cenu než duše a její nesmrtelnost. Pamatuj si, že velký bůh nebes a země, před jehož poslední soud jednou všichni předstoupíme, potrestá tě za každou faleš. A plným právem tě uvrhne do věčných plamenů a hodí tě do bezedné jámy ohně a síry, jestliže jen v nejmenším sejdeš z cesty pravdy. Neboť boha oklamat nelze. Vyzývám tě proto, abys mluvil jen a jen pravdu. Jak se tedy stalo, žes byl zatčen spolu s těmito rebely?“

Petr Blood na něho chvílku zíral v mlčenlivém úžasu. Nepochopitelný, neskutečný, fantastický byl tenhle člověk; jako soudce z nějakého těžkého snu. Pak se Blood vzpamatoval a odpověděl:

„Zavolali mě, abych ošetřil lorda Gildoye. Šel jsem, protože jsem to považoval za svou lékařskou povinnost.“

„Tys to považoval tedy za svou povinnost?“ Soudce teď vypadal divoce – bílá tvář, zkrivené rty, rudé jako krev, po níž bažil. A tak tu civěl na Blooda a škodolibě se usmíval. Pak se trochu ovládl, zhluboka vzdychl a osladil svou řeč poněkud laskavější notou. „Jak ty si jen dovoluješ plýtvat naším vzácným časem. Ale budiž, mám s tebou trpělivost. Pověz nám tedy, kdo pro tebe přišel?“

„Tady pan Pitt. Jistě to dosvědčí.“

„Ták! Pan Pitt má svědčit? On, který sám na sebe přiznal, že je zrádce? To je tedy tvůj svědek?“

„Tak se zeptejte pana Baynese.“

„Milý pan Baynes bude mít dost starostí sám se sebou, jestliže bude chtít uchránit svůj vlastní krk před oprátkou. Tak tohle jsou vaši jediní svědkové, není-liž pravda?“

„Mohl bych vám přivést spoustu dalších svědků z Bridgewateru, kteří mě tenkrát ráno viděli, jak jsem se vydal na cestu panem Pittem na jednom koni.“

Lord se usmíval. „Nebude toho zapotřebí. Nechci už totiž tebou ztrácet čas, rozumíš? Odpověz mi jediné na tuto otázku: když pro tebe přišel pan Pitt, věděl jsi, že je přívržencem Monloutha?“

„Věděl jsem to, Vaše lordstvo.“

„Věděl jsi to! Ha!“ Lord se vítězně podíval na hrbící se porotu a krátce a pichlavě se zasmál. „A přesto všechno jsi s ním šel?“

„Ano, šel. Ošetřit raněného člověka. Byla to má povinnost.“

„Tvá povinnost, říkáš?“ Lordem opět zalomcovala zuřivost. „Můj ty Bože, kolik jen žije na tomhle světě zmijí! Abys věděl, ničemo, tvou svatou povinností je sloužit králi a bohu. Ale nechme toho. Jestlipak ti také řekl, koho máš ošetřit?“

„Ano. Lorda Gildoye.“

„A tys věděl, že lord Gildoy byl zraněn v bitvě a na které straně bojoval?“

„Věděl jsem to.“

„A přesto jsi šel, a nám tu chceš namlouvat, že jsi věrným a loajálním poddaným našeho krále.“

Tu ztratil Petr Blood na okamžik trpělivost: „Měl jsem co dělat, Vaše lordstvo, s jeho ranami, a ne s jeho politikou.“

Z galerie, ba i z řad poroty, se ozval souhlasný šepot. Kdežto nasupený soudce se jen ještě více rozlítit.

„Tak drzý padouch, jako jsi ty, se snad ještě nenarodil.“

Celý bledý v tváři se otočil k porotě. „Doufám, páni porotci, že si dobře všímáte, jak se ten ničemný zrádce chová. Tady vidíte, jací jsou to lidé, jaký to je zločinec. Už jen to, co nám tu sám řekl, by stačilo k tomu, pověsit ho ne jednou, ale tucetkrát. Ještě mi odpovězte, obžalovaný, na tuto otázku: když jste napovídal kapitánu Hobartovi ty své lži o šlechtickém původu toho druhého zrádce Pitta, co jste tím sledoval?“

„Chtěl jsem ho zachránit před oběšením bez soudu, jak mu kapitán Hobart vyhrožoval.“

„Co vám bylo do toho, jestli a jak ten mizera bude oběšen?“

„Spravedlnost je věcí každého loajálního poddaného, protože nespravedlnost spáchaná královským úředníkem znamená do jisté míry i zneuctění královského majestátu.“

To byl chytrý, ostrý výpad proti porotě, svědčící o nemalé duchapřítomnosti Petra Blooda, který se dokázal skvěle ovládat i ve chvíli největšího nebezpečí. Není sporu, že na každou jinou porotu by tato odpověď zapůsobila silným dojmem. A možná že by dokonce ovlivnila i tyto ustrašené ovečky. Ale byl tu obávaný soudce, který se postaral o to, aby žádné nepatřičné vlivy na pány porotce nepůsobily.

„Pane na nebesích!“ planul ve svatém hněvu. „Už jste kdy viděli takovéhohle ubreptaného drzouna? Skoncoval jsem s tebou. Už tě vidím, ty lotře, už tě vidím s oprátkou kolem krku.“

Po těchto slovech opět zapadl do křesla a ztichl. Jen těma zlýma očima hltal svou oběť. Vypadalo to, jako by spadla opona. Z jeho bledé, popelavé tváře se vytrácelo všechno vzrušení. A zase ji obestřela ta dřívější vznešená zádumčivost. Promluvil po malé přestávce a jeho hlas zněl teď jemně, ba téměř něžně. Přesto však každé jeho

slovo proniklo až do nejzazšího kouta ztichlé soudní síně.

„Nejsem z těch, kteří přejí bližnímu něco nepříjemného nebo se dokonce radují z jeho věčného zatracení. Všechno to, co jsem tu říkal, říkal jsem z křesťanského soucitu k vám. Přeji si totiž jenom to, abyste pamatoval na svou nesmrtelnou duši a abyste se tvrdošíjným setrváváním v bludech a nepravdě neodsoudil k věčnému zatracení. Nicméně vidím, že všechno mé úsilí a všechen soucit a milosrdenství jsou marné, a proto už neřeknu více.“ A znovu se obrátil k porotě s tím výrazem zasněné vznešenosti: „Pánové, mou povinností je obeznámit vás se zákonem, podle něhož jsme nuceni soudit všechny rebelanty. Jestliže osoba, která se třeba vzpoury aktivně neúčastní, povstalce vědomě přijímá, ukrývá, posiluje či podporuje, pak je tato osoba stejným zrádce jako ten, kdo sám proti králi pozvedl zbraň. Páni porotci, naše přísaha a naše svědomí nás zavazuje seznámit vás duchem a literou zákona. A vás opět zavazuje vaše přísaha a vaše svědomí uvážít všechna fakta a potvrdit svým výrokem právo.“

V závěrečném projevu se jal soudce dokazovat, že Baynes i Bood jsou vinni z velezrady. Baynes proto, že zrádce ukrýval, Blood proto, že tomuto zrádci pomohl tím, že ošetřil jeho rány. Svou řeč prošíkával hlubokomyslnými výroky o králi, jehož prý pán bůh sám ustanovil přirozeným pánem a zákonným panovníkem svých poddaných, a nadávkami na protestanty a vévodu z Monmouthu, na jehož adresu podotkl, že i poslední poddaný tohoto království si může činit oprávněnější nároky na trůn než on.

„Milostivý bože, jaké to jen žijí mezi námi zmije,“ těmito horoucími slovy byl zakončen výbuch řečnického zápalu. Načež zase soudce klesl do křesla, zřejmě proto, aby si

odpočinul po všech těch siláckých slovech, kterých použil. Malou chvilku vydržel sedět klidně a způsobně si osušoval rty, ale brzo jím projel poryv neklidu. Bolest mu znovu zkřivila obličej. Několika téměř nesrozumitelnými, syčivými slovy vybídl porotu, aby se poradila o svém výroku.

Petr Blood vyslechl celou tu kaskádu nízkých, mstivých a urážlivých slov s takovým klidem, že i později, když si na to vzpomněl, byl sám sebou překvapen. Tak ho totiž udivil tenhle člověk se svou měnlivou gestikulací, střídáním nálad a tónů v řeči, jimiž zastrašoval porotu a nutil ji k vyřčení nejhoršího výroku, že až skoro zapomínal na okolnost, že jeho život je v sázce.

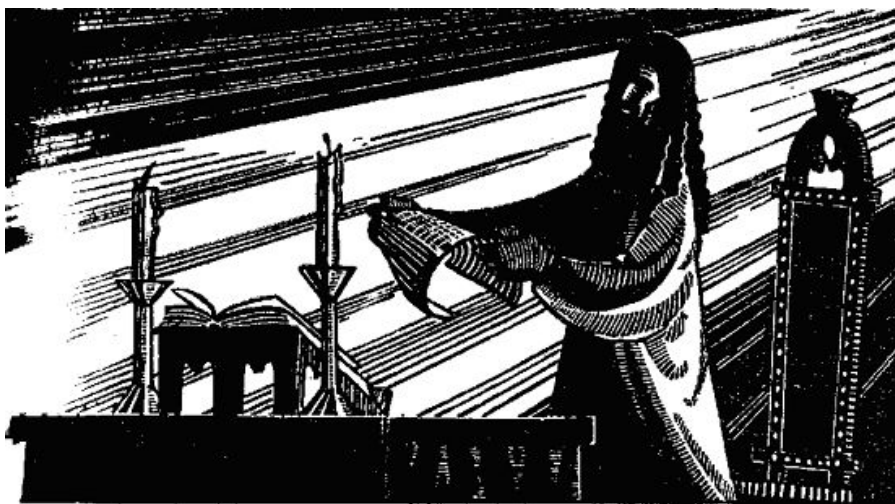
Ustrašená porota se radila jen malou chvíli. A to se ví, že uznala všechny tři vinnými. Petr Blood se rozhlédl po soudní síni, obestřené rudým sukнем. Na okamžik mu splynuly tváře všech přítomných v nezřetelnou mlhu. Pak se zase vzpamatoval a slyšel, jak se ho nějaký hlas ptá, co může říci na svou obranu, aby nad ním, usvědčeným z velezrady, nebyl vynesena rozsudek smrti.

Petr Blood se zasmál a jeho smích hrozivě otrásl tichem soudní síně. Byl to soud nad životem a smrtí, a přece to byla jen směšná groteska, aranžovaná šarlatovým šarlatánem s vychytralýma očima, který byl v jedné osobě šaškem i brutálním nástrojem královské mstivosti a podlosti. A právě tenhle šašek se ovšem cítil Bloodovým smíchem dotčen.

„Jakže? Vy se opovažujete smát s oprátkou kolem krku, vy se odvažujete chechtat se na samém prahu věčnosti?“
Ano, to byla chvíle, kdy se Petr Blood pomstil.

„Co bych se nesmál? Třebaže stojím na prahu smrti, přece jen jsem na tom lip než vy, mylorde. Vy už mě, nevinného člověka, jehož jediným zločinem je, že ošetřil raněného, vidíte s oprátkou kolem krku. A mluvíme-li o

tom, co bude se mnou, tak asi jako soudce dobře víte, co říkáte. A já, jako lékař, zase dobře vím, co říkám, když hovořím o tom, co se stane s vámi. A rovnou vám tu povím, že bych nechtěl vyměnit oprátku, kterou mi hážete na krk, za kámen, který nosíte ve svém těle vy.

Smrt, ke které mě můžete odsoudit, je příjemnou zábavou proti té smrti, ke které jste byl odsouzen vy, Vaše lordstvo, tím velkým soudcem, na kterého se tak často a tak rád odvoláváte.“

Nejvyšší soudce seděl strnule a zpřímá, jen v sinalé tváři mu bolest křivila rty. Vteřiny plynuly a v soudní síni, ohromené Bloodovou řečí, se neozval ani šelest, ani hlásek. Všichni, kdo znali lorda Jeffreyse, věděli, že tohle hrozné ticho bude v zápětí vystřídáno hromem a bleskem. Ale bouře nepřicházela. Pozvolna a poznenáhlu se navracela barva do bílé tváře. Šarlatová postava znovu ožila a naklonila se dopředu. Jeho lordstvo začalo mluvit. Zastřeným hlasem a stručně, mnohem stručněji,

než to míval obvykle ve zvyku, vynesl rozsudek smrti. Mluvil jako člověk, jehož myšlenky, zatímco rty hovoří, jsou bůhví kde. A kupodivu, ani nezareagoval na poslední slova Petra Blooda. Jakmile vyřkl rozsudek, s očima napolo zavřenýma a s čelem pokrytým krůpějemi potu sklesl do křesla.

Vězňové byli vyvedeni ze síně.

Jeden z porotců zaslechl, jak pan Pollexfen, který byl přes svou funkci auditora tajným liberalem, zašeptal do ucha jinému advokátovi:

„Na mou věru, ten snědý darebák ale nahnal Jeho lordstvu pořádný strach. Je skoro škoda, že musí viset. Protože člověk, který dokáže postrašit Jeffreyse, by to dotáhl daleko.“

IV. LIDSKÉ ZBOŽÍ

Pan Pollexfen měl pravdu i nepravdu zároveň a to se stává mnohem častěji, než lidé obvykle předpokládají.

Měl pravdu, když tvrdil, že muž, jehož gesta a slova dovedou vyvést z míry hrozného a mocného Jeffreyse, má značný talent k dosažení pozoruhodné kariéry. Neměl pravdu – což lze ovšem pochopit – když se domníval, že Petr Blood bude oběšen.

Už jsem řekl, že všechny ty trampoty, které Blooda postihly pro jeho lékařskou pomoc na Oglethorповé farmě, zahrnovaly také dvě věci, kterým – ačkoli to nechápal, musel být vděčný: především to byl fakt, že ho vůbec postavili před soud, a pak okolnost, že se soudní přelíčení konalo teprve devatenáctého září. Až do osmnáctého byly totiž všechny rozsudky, které soud vynesl, ihned a přesně vykonány. Ale ráno

devatenáctého září přijel do Tauntonu kurýr od státního tajemníka lorda Sunderlanda(39) s dopisem pro lorda Jeffreyse. A tento list obsahoval sdělení, že Jeho Veličenstvo milostivě ráčilo rozkázat, aby bylo jedenáct set rebelů deportováno na některé z jižních plantáží Jeho Veličenstva na Jamajce(40), Barbadosu(41) nebo na některý jiný ze Závětrných ostrovů(42).

Nesmíte se ovšem domnívat, že pohnutkou tohoto rozkazu byl nějaký milosrdný cit nebo něco podobného. V tomhle měl jistě pravdu lord Churchill(43), jeden z významných královských hodnostářů, když tvrdil, že v panovníkově srdci není o nic víc citu než třeba v mramoru. Ale přišlo se jednoduše na to, že tyhle hromadné popravy jsou vlastně nehospodárným plýtváním cenného lidského materiálu. Plantáže přece nutně potřebují otroky a za zdravého silného muže se určitě dostane nejméně deset až patnáct liber. U dvora žije mnoho šlechticů, kteří si z toho či onoho důvodu mohou činit nároky na královu štědrost. Nu, a tady je po ruce levný a pohodlný způsob, jak se zbavit těchto pohledávek. Kromě toho je možno dát pár odsouzených rebelů stranou a podarovat jimi pány šlechtice k volnému disponování.

Dopis lorda Sunderlanda uváděl přesné instrukce, jak si král představuje tu svou štědrost s rozkrádáním lidského zboží: tisíc vězňů má být rozděleno osmi dvořanům a několika dalším lidem. Dopis měl ještě dovětek, podle kterého se dává dalších sto vězňů k dispozici královně. Tito vězňové měli být neprodleně dopraveni na plantáže Jeho Veličenstva na jihu. Pobudou si tam deset let a pak jim má být vrácena svoboda. Ti, kterým byli vězňové přiděleni, měli se postarat o jejich neprodlenou přepravu.

Od sekretáře lorda Jeffreyse víme, jak nejvyšší soudce

po celou tuto noc běsnil a zuřil nad „nemístnou velkomyslností“, k níž se prý dal král lehkomyšlně přemluvit. Víme také, že se dokonce pokoušel dopisem přimět krále, aby znovu uvážil své rozhodnutí. Ale Jeho Veličenstvo na něm trvalo. Nemluvě už ani o nepřímém zisku, kterého král takto dosáhl, byla to velkomyslnost pro něho typická. Dobře věděl, že takto darovat životy znamenalo přeměnit je v živoucí smrt. Bylo jisté, že mnozí, velmi mnozí z vězňů podlehnou útrapám otroctví v Západní Indii(44), a že ti, co je přežijí, budou jim tuto smrt závidět. A tak se tedy stalo, že Petr Blood a Jeremiáš Pitt a Ondřej Baynes nebyli oběšeni, jak kázal rozsudek, nýbrž dopraveni do Bristolu a tam asi s padesáti dalšími vězni naloženi na palubu lodi Jamaica Merchant(45).

Následky hrozného ubytování, špatné stravy a zkažené vody se za dlouhé plavby brzo projevíly: jedenáct vězňů zemřelo. Mezi nimi byl i nešťastný zeman z Oglethorpy

farmy, surově vytržený ze svého klidného domova uprostřed jabloňových sadů jen proto, že pocítil soucit s raněným člověkem.

Nebýt Petra Blooda, byla by úmrtnost mnohem větší. Na jeho žádost, aby mu dali k dispozici lékárníčku a dovolili mu ošetřovat nemocné, odpovídal zprvu kapitán lodi Jamaica Merchant zařatou pěstí a hrubým slovem. Brzy však kapitán Gardner(46) usoudil, že by mohl být volán k odpovědnosti za příliš velké ztráty na lidském zboží. A proto, i když už poněkud opožděně, byl rád, že mohl využít vědomostí Petra Blooda. Lékař se dal do práce s takovou pilí a chutí a své pacienty léčil tak dovedně, že se mu posléze podařilo úplně zastavit další šíření nemoci.

V polovině prosince spustila Jamaica Merchant kotvu v carlisleském zálivu a vysadila na břeh dvaatřicet odsouzených povstalců, kteří plavbu přežili.

Jestliže se tito nešťastníci domnívali, že přicházejí do nějaké divoké, pusté končiny, pak stačil i jen krátký pohled, kterého se jim dostalo, když je nahnali přes bok lodi do připravených člunů, aby tuto svou představu opravili. Spatřili dosti rozlehlé město s domy postavenými podle evropského způsobu, avšak nikoli na sebe tak namačkanými, jak bývá v evropských městech. Nad červenými střechami se tyčila kostelní věž, vjezd do rozsáhlého přístavu střežila pevnost, jejíž zvědavá děla vystrkovala střelnými cimbuří svá ústí, a nad tím vším spatřili široké průčelí guvernérova domu, postaveného na mírně zvlněném svahu. Tento pahorek zářil svěží zelení, asi jako anglický pahorek v dubnu, a den byl právě takový jako bývají dubnové dny v Anglii. Bylo právě po období dešťů.

Na širokém dlážděném náměstí u přístavu je čekala vojenská stráž v červených kabátcích a zvědavý dav,

který se nikterak nelišil od shluku lidí v kterémkoli domácím přístavu, až na to, že v něm bylo málo žen a hodně černochoů.

Vězňové se seřadili na přístavní hrázi, a sem si je přišel prohlédnout guvernér Steed(47), malý tlustý ruměňolící pán v modré dykytové kazajce, vyšperkované úžasným množstvím zlatých prýmků. Trochu kulhal a těžce se opíral o pevnou ebenovou hůl. Za ním, ve stejnokroji plukovníka barbadoské milice, se valil vysoký tělnatý muž, který převyšoval guvernéra o hlavu a ramena a jehož široký, žlutavý obličej zrcadlil zlobnou a popudlivou povahu. Po jeho boku kráčela mladá štíhlá dáma v moderním jezdeckém obleku, jejíž svěží a přirozený půvab zvláště výrazně vynikal vedle té nasupené, žluté, tlusté tváře. Široký okraj šedého

klobouku se štětcem šarlatových pštrosích per stínil okrouhlou líc, na níž tropické podnebí obratníku Raka nezanechalo žádných stop. Tak jemně světlá byla tato tvář. Na ramena jí padaly těžké kadeře rudokaštanových vlasů; z jejích hnědých očí, poněkud od sebe vzdálených, zářila upřímnost. V této chvíli soucitný pohled zmírňoval uličnictví, které se jindy zračilo v očích i v úsměvu.

Petr Blood se přistihl, že se v jakémisi úžasu dívá na půvabnou tvář, která do tohoto prostředí a do této situace zřejmě nepatřila. Když však zpozoroval, že dívka mu jeho pohled vrací, sklopil v rozpacích oči. Uvědomil si, jakým asi ubohým dojmem působí. Nemytý, se zplihlými a rozcuhanými vlasy, s tváří zarostlou černým vousem, v rozedraných cárech, které tenkrát při zatčení byly pěkným, černým oblekem a které by se dnes nehodily ani na strašáka, nebyl zajisté příjemným objektem pro krásné dívčí oči. A přesto si ho tyhle oči prohlížely. Byl v tom pohledu prostý, bezmála dětský údiv a soucit. Dívka zdvihla ruku a dotkla se červeného rukávu svého průvodce, který se s chmurným zabručením pohnul a otočil svým mohutným tělem.

Dívala se mu přímo do tváře a říkala mu cosi vážného. Ale plukovník ji zřejmě poslouchal jen na půl ucha. Jeho malá korálová očka, sedící těsně u kořene masitého, převislého nosu, odskočila od ní a spočinula na plavovlasém Pittovi, který stál vedle Blooda.

Guvernér se také zastavil a na okamžik stáli ti tři pohromadě a bavili se. Co říkala ta dáma, to Petr nemohl slyšet, protože ztlumila hlas. Také plukovníkova slova přerývalo brumlavé mručení; zato guvernérův pištivý hlas bylo dobře slyšet. Byl ostatně natolik přesvědčen o své duchaplnosti, že chtěl, aby ho všichni slyšeli.

„Ale milý plukovníku Bishope(48), samozřejmě, že máte

první volbu z této pestré kytice, a můžete si sám určit cenu. Zbytek zboží pak dáme do dražby.“

Plukovník Bishop souhlasně přikyvoval: „Vaše Excelence je velmi laskavá. Ale věřte mi, je to mizerné zboží a na plantážích nám bude celkem málo platné.“ Pichlavá očka s opovržením přelétla kolonu vězňů a hněvivá tvář se ještě víc zamračila.

Zřejmě se na ubožáky zlobil, že nejsou v lepším stavu. Pak pokývl na kapitána Gardnera, velitele lodi Jamaica Merchant, a několik minut s ním jednal nad seznamem vězňů, který mu kapitán ochotně předložil.

Po chvíli mávl pohrdlivě rukou, našpulil rty a přistoupil k odsouzeným povstalcům. Zastavil se před malým somersetshirským námořníkem, prohlížel si ho a ohmatával mu svaly na paži. Pak přikázal mladíkovi, aby otevřel ústa a ukázal zuby. Plukovníkovy rty se znovu opovržlivě sešpulily.

Jen tak přes rameno řekl Gardnerovi:

„Patnáct liber za tohle.“

Kapitánova tvář se protáhla zjevnou nespokojeností: „Patnáct liber? To není ani polovina toho, kolik jsem za něho chtěl dostat.“

„To je dvakrát tolik, kolik jsem za něho chtěl dát,“ zavrčel plukovník.

„Ale ten by byl přece levný i za třicet liber, Vaše Milosti.“

„Za třicet liber dostanu prvotřídního černocho. Tohle bílé zboží nic nevydrží a k pořádné práci taky není.“

Tu začal Gardner vychvalovat Pittovo zdraví, mládí a kdesi cosi. Nemluvil o něm ovšem jako o člověku, ale jako o solidním tažném zvířeti. Pitt, citlivý mladík, stál mlčky a nepohnutě. Jen střídavé blednutí a červenání v jeho tváři svědčilo o vnitřním boji, jímž udržoval sebevládu.

Petru Bloodovi bylo z toho odporného kupčení nanic.

V pozadí se procházela kolem řady vězňů mladá dáma a rozmlouvala s guvernérem, který pokulhával po jejím boku, zubil se a naparoval. A ani se nepodívala na smlouvajícího a handrkujícího plukovníka. Blood přemýšlel o tom, je-li jí to protivné nebo lhostejné.

Plukovník Bishop se otočil na podpatku.

„Dobrá. Dám tedy dvacet liber, ale ani o penny víc. Beztoho je to dvakrát tolik, co by vám dal Grabston(49).“ Kapitán Gardner, který vyrozuměl z tónu plukovníkova hlasu, že tato nabídka je konečná, vzdychl a svolil. A Bishop už postupoval dále podél řady. Na Blooda a na toho hubeného mladíka po jeho levici popatřil jen s pohrdavým úsměškem. Další muž v pořadí, Wolverstone, urostlý hromotluk ve středních letech, který v bitvě u Sedgemooru ztratil oko, upoutal plukovníkovu pozornost. A smlouvání začalo nanovo.

Petr Blood stál v zářivém svitu slunka a vdechoval čerstvý vzduch, který se v ničem nepodobal vzduchu, který kdy dýchal. Byl to vzduch nasycený podivnou vůní, směsí kampešového květu(50), myrty a aromatických cedrů. A tato nezvyklá vůně ho svedla k neužitečným úvahám. Nebylo mu do řeči a stejně na tom byl Pitt, který stál němě po jeho boku. Toho zase v této chvíli nejvíce tížilo pomyšlení, že má být odloučen od Blooda, po jehož boku prožíval všechny trpké měsíce, kterého si zamiloval a který mu poskytoval radu a pomoc. Pitta se zmocnil tak silný pocit osamělosti a smutku, že toto odloučení pokládal za nejhorší okamžik celé té strastiplné cesty.

A pak přišli další kupci, prohlíželi si vězně a šli zase dál. Blood si jich nevšímal. Teď vznikl na konci řady nějaký rozruch. Gardner cosi hlasitě oznamoval všem ostatním zájemcům, kteří museli čekat, až plukovník Bishop ukončí probírku tohoto lidského zboží. Blood se podíval

tím směrem a všiml si, že dívka něco říká Bishopovi a ukazuje svým jezdeckým bičíkem se stříbrnou rukojetí na konec řady. Bishop si zastínil rukou oči a pohlédl tam, kam ukazovala. Pak se pomalu a rozvážně rozkolíbal, provázen Gardnerem a následován mladou dámou a guvernérem.

Blížili se, až se octli před Bloodem. Plukovník by ho byl minul, ale mladá dáma se dotkla bičíkem Bloodovy paže.

„To je ten člověk, kterého myslím,“ řekla.

„Tenhle?“ oškříbl se pohrdavý hlas. Petr Blood se díval do páru drobných hnědých očí, utopených ve žluté nakynuté tváři jako rozinky ve vánočce. Cítil, jak se mu dere do tváře krev nevolí nad touto ponižující prohlídkou.

Plukovník se už obracel k odchodu, když přiskočil Gardner s upozorněním:

„Je sice hubený, ale zato hodně vydrží. Je tuhý a zdravý. Když byla polovina z nich nemocná a druhá polovina začala polehávat, tenhle chlapík se držel na nohou a všechny ostatní léčil. Nebýt jeho, polovina by jich cestu nepřežila. Nechci moc, plukovníku. Dejte patnáct liber, a je váš. Hodně vydrží, říkám vám, Milosti, hodně vydrží a je silný, i když je hubený. A právě takový nejlíp snese vedra, až začnou. Toho podnebí nikdy nezabije.“

Plukovník dumal nad tím, co říkal Gardner, a hladil si bradu. Jeremiáš Pitt málem rozčilením ani nedýchal.

„Dám vám za něj deset liber,“ řekl nakonec plukovník.

Petr Blood si nepřál nic jiného, než aby tato nabídka byla odmítnuta. Nevěděl proč, ale cítil nesnesitelný odpor při pomyšlení, že se má stát majetkem odporného tlusťocha a v jistém smyslu i majetkem této mladé dívky se světle hnědýma očima. Ale ovšemže se nikdo Blooda neptal na jeho přání. Otrok je otrok a o svém osudu nerozhoduje. Petr Blood byl prodán plukovníkovi

Bishopovi, který jím tolik pohrdal, za směšnou částku deseti liber.

V. ARABELLA BISHOPOVÁ

Jednoho slunného lednového jitra, asi měsíc po příjezdu lodi Jamaica Merchant do Bridgetownu, vyjela si Arabella Bishopová na koni z pěkného domu svého strýce na kopce severozápadně od města. Doprovázeli ji dva černoši, kteří klusali v uctivé vzdálenosti za ní. Jela navštívit paní Steedovou, guvernérovu manželku, která churavěla. Když vystoupila na vrcholek mírného travnatého svahu, kráčel proti ní vysoký štíhlý muž ve střízlivém oděvu. Neznala ho. Cizinci byli na ostrově poměrně vzácným úkazem. A přece jí tvář toho muže byla jaksi povědomá.

Slečna Arabella zastavila koně a předstírala, že se miní potěšit nádherným rozhledem, který byl natolik krásný, aby tuto zastávku odůvodnil. Ale z koutků svých světle hnědých očí bystře pozorovala neznámého, jak se k ní přibližuje. Pak poopravila svůj první dojem o cizincových šatech. Střízlivé byly, to ano, ale sotva je bylo možno nazvat slušnými. Kabát a kalhoty byly z prostého domácího sukna; a jestliže mu kabát tak pěkně padl, pak to nebylo proto, že byl šit na míru, ale spíše pěkným držením těla. Měl hrubé bavlněné punčochy a obnošený širák, který uctivě smekl, když k ní došel. To, co z dálky vypadalo jako paruka, ukázalo se teď jako vlastní vlasy tohoto muže, lesklé, černé a bohatě zkadeřené.

Ze snědé, vyholené, zádumčivé tváře se na ni vážně díval pár nápadně modrých očí. Muž by ji byl minul, kdyby ho nebyla zastavila.

„Myslím, že vás znám, pane,“ řekla.

Její hlas zněl svěže a chlapecky. Ostatně v celém jejím chování bylo něco chlapeckého, lze-li vůbec použít tohoto výrazu na tak jemnou dámu. Snad to bylo důsledkem přirozeného vystupování, přímosti a naprostého nedostatku strojenosti, jíž se mnohé ženy vyznačují.

A jistě právě proto vycházela dobře se všemi lidmi. To snad byl také důvod, proč se Arabella Bishopová, které bylo pětadvacet let, dosud neprovdala a proč se nikdo neucházel o její ruku. Se všemi muži totiž jednala se sesterskou otevřeností, a ta jaksi přinášela jistý odstup. Oba černoši se zastavili kousek opodál, usedli do nízké trávy a trpělivě čekali, až se jejich paní zlíbí pokračovat v cestě.

Cizinec se na její oslovení zastavil.

„Paní by měla znát svůj vlastní majetek,“ pravil.

„Svůj majetek?“

„Aspoň tedy vašeho strýce. Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Petr Blood a moje cena je přesně deset liber. Víím to, protože to je částka, kterou za mne váš strýc zaplatil. Málokdo má takovou příležitost poznat svou vlastní hodnotu.“

Teď ho poznala. Naposled ho viděla tenkrát před měsícem na přístavní hrázi a nelze se celkem divit, že ho nepoznala hned na první pohled, přestože tehdy vzbudil její zájem. Natolik se totiž změnil jeho vzhled, že už se v žádném směru otrokovi nepodobal.

„Bože můj!“ řekla. „A vy se tomu můžete ještě smát?“

„Už to je velký pokrok,“ připustil. „Ale upřímně řečeno, nedopadlo to pro mne ještě tak nejhůř.“

„Slyšela jsem.“

Přišlo se totiž na to, že tento odsouzený rebel je lékařem. Doslechl se o tom guvernér Steed, který trpěl dnou, a

vypůjčil si proto lékaře od jeho majitele. Ať už to byla doktorova dovednost či náhoda, fakt je, že se Petru Bloodovi podařilo zmírnit guvernérovy bolesti, čímž se dosud nemohl pochlubit ani jeden z obou lékařů, kteří měli v Bridgetownu ordinaci. Nu, a pak si ho vyžádala guvernérova žena, aby léčil její migrénu. Doktor Blood stroze konstatoval, že milostivá paní netrpí ničím jiným než popudlivostí, jež byla důsledkem její vrozené nevrlosti, vystupňované životem na Barbadosu, který se ovšem zdál ženě s tak velkou společenskou tíží příliš nudný. Přesto však jí předepsal lék a guvernérově choti se zdálo, že se její stav náramně zlepšil. A tak se doktorova sláva rychle šířila Bridgetownem a plukovník Bishop si uvědomil, že může na svém novém otroku vydělat víc, když mu dovolí, aby provozoval své lékařské povolání, než kdyby ho posílal pracovat na plantáž, přestože ho původně pro tento účel koupil.

„Jen vám, paní, vděčím za své poměrně snesitelné postavení.“ řekl doktor Blood, „a jsem šťasten, že mohu využít této příležitosti, abych vám poděkoval.“

Vděčnost však zněla spíše v jeho slovech než v hlase. Arabella přemítala, zda se jí doktor neposmívá a prohlížela si ho s netajenou pátravostí, která by byla jiného snad uvrhla do rozpaků. Blood správně porozuměl jejímu pohledu jako otázce a odpověděl na ni.

„Kdyby mě byl koupil jiný plantážník,“ vysvětloval s úsměvem, „možná že by vůbec nevyšly najevo mé vynikající schopnosti. A pravděpodobně bych právě v této chvíli někde kácel stromy nebo okopával pole jako ostatní ubožáci, které sem přivlekli se mnou.“

„A proč za to děkujete mně? Koupil vás přece můj strýc.“

„Ano, ale protože jste ho o to požádala. Povšiml jsem si vašeho zájmu. A musím se vám přiznat, že mi to bylo tehdy nemilé.“

„Bylo vám to nemilé?“ V jejím chlapeckém hlase zazněla nota překvapení.

„Rozumějte mi, už jsem prodělal hodně na tomto světě, ale aby mě někdo prodával a jiný kupoval, to jsem ještě nikdy nezažil. A snad i pochopíte, že jsem tenkrát zrovna neměl tak růžovou náladu, abych se do svých kupců zamiloval.“

„Jestliže jsem na vás upozornila svého strýce, pane, tak proto, že mi vás bylo líto.“ Hovořila poněkud odměřeně, jako by ho chtěla pokárat za směsici posměchu a smělosti, která byla v jeho slovech.

„Možná že se vám zdá můj strýc tvrdý. A bezpochyby také takový je. Ale všichni zdejší plantážníci jsou tvrdí muži. To z nich udělal způsob jejich života. Ale mnozí jsou ještě horší. Například Grabston tam nahoře ve Speightstownu(51). Čekal na přístavní hrázi, aby skoupil ty, které nevezme strýc. A kdybyste se byl dostal do jeho rukou... Je to strašný člověk. Proto jsem to udělala.“

Blood byl poněkud vyveden z míry.

„To jste měla takový zájem o cizího člověka...“ začal tiše. Ale pak změnil směr svého útoku. „Byli tam přece ještě jiní, kteří si rovněž zasluhovali vašeho soucitu.“

„Měla jsem dojem, že jste trochu jiný než ti ostatní.“

„Jsem jiný,“ řekl.

„Ale!“ Arabella přitáhla koni uzdu a vyzývavě si změřila Blooda.

„Máte o sobě dobré mínění, jak se zdá.“

„Právě naopak. Ti druzí jsou opravdoví hrdinové. Já nejsem. To je právě ten rozdíl. Nepochopil jsem totiž, že Anglie potřebuje očistu. A stačilo mi, že jsem doktoroval v Bridgewateru, zatímco lidé, statečnější a lepší než já, prolévají svou krev, aby vyhnali špinavého tyrana a jeho ničemnou bandu.“

„Pane,“ přerušila ho. „Myslím, že vedete poněkud

velezrádné řeči.“

„Doufám, že jsem se vyjádřil přesně,“ odvětil.

„Je tu dost lidí, kteří by vás dali zbičovat, kdyby uslyšeli to, co já.“

Guvernér by to nikdy nedovolil. Má pakostnici a jeho paní má migrénu.“

„A na to se spoléháte?“ Teď byla opravdu nazlobená.

„Je vidět, že jste ještě nikdy neměla dnu,“ podotkl. „A pravděpodobně vás ještě nikdy pořádně nerozbolela hlava.“

Netrpělivě mávla rukou, odvrátila se a chvílku se vydržela dívat na moře. Pak se zas na něj přísně podívala.

„Jestliže tedy nejste rebel, jak to, že jste se sem dostal?“

Blood se pousmál a vzdychl: „To by bylo, na mou duši, dlouhé vyprávění.“

„Třeba se vám o tom ani nechce mluvit?“

Petr Blood jí ve stručnosti pověděl celý svůj příběh.

„Můj ty bože, jaká je to hanebnost!“ zvolala, když dokončil své vyprávění.

„Ale ne. V líbezném Anglii se přece pod vládou krále Jakuba tak nádherně žije! Není proto třeba, abyste mě ještě litovala. Když si tak všechno rozvážím, dávám přednost Barbadosu.“

Jeho pohled přelétl od vzdálené stínové masy hory Hillbay k obzoru nekonečného oceánu, jemně zkadeřeného větrem. A pak jako by si při tomto nádherném pohledu uvědomil svou vlastní nicotnost a bezvýznamnost svých bolestí, umlkl.

„A to je život opravdu jinde tak obtížný?“ zeptala se ho.

„Lidé to dělají.“

„Chápu.“ Usmála se, ale spíše smutně než vesele. „Nikdy jsem nepovažovala Barbados za pozemský obraz nebe,“ přiznala se. „Ale vy bezpochyby znáte svět lépe než já.“

Švihla koně malým bičíkem se stříbrnou rukojetí.
„Blahopřeji vám tedy, že se váš osud aspoň trochu zlepšil.“

Uklonil se a Arabella odjela. Černoši rychle vyskočili a uháněli za ní.

Petr Blood zůstal ještě chvíli stát na místě, kde ho

opustila. Shlížel dolů na hladinu zálivu Carlisle ozářenou sluncem a pozoroval čilý lodní provoz v přístavu, nad nímž s hlasitým repotem poletovali rackové.

Rozhled je tu opravdu pěkný, uvažoval, ale přesto tu žije jako za mřížemi. A když před chvílí tvrdil, že tomuhle životu dává přednost před Anglií, pak se dopustil téměř přípustné vychloubačnosti, která spočívá v zmenšování vlastního utrpení.

Otočil se a dlouhým pružným krokem pokračoval k malému shluku chatrčí, slepených z bláta a proutí. Byla to malá vesnička, obklopená kůlovou ohradou, a žili v ní plantážní otroci. Tam také bydlel Petr Blood. Ale v jeho mysli zněly Lovelacovy verše:

*Kamenné zdi a těžká mříž
nečiní z cely vězení...*

Ale dával těmto slovům nový význam, právě opačný tomu, jenž měl na mysli básník. Vězení, uvažoval, je vězením, i když nemá kamenné zdi, železné mříže a i když je sebestornější. A jak to pochopil tohoto rána, tak si to měl postupem času uvědomovat stále víc. Denně musel myslet na svá přistřižená křídla, na své odloučení od světa, a stále méně myslel na nahodilou svobodu, které mu bylo dopřáno. Ani rozdíl mezi jeho poměrně příznivým údělem a osudem jeho nešťastných spoluvězňů mu nedopřával uspokojení, které by snad postačilo člověku jiného založení. Naopak, když pomýšlel na bedňný stav ostatních otroků, jen ještě více rostla v jeho podvědomí hořkost a nespokojenost.

Z těch dvaadvaceti lidí, kteří byli spolu s ním vyloděni z Jamaica Merchant, měl plukovník Bishop ve svém majetku pětadvacet. Zbývající vězně koupili menší

plantážníci ze Speightstownu a z jiných severních krajů. O jejich osudu ovšem Petr Blood nemohl nic vědět. Ale mezi Bishopovými otroky žil, spal v jejich ubikacích a věděl, že jejich údělem je nejkrutější bída. Od slunka do slunka robotovali na plantážích cukrové třtiny, a jakmile polevíli v práci, ihned je popohnal karabáč dozorcův a jeho pomocníků. Chodili v hadrech, někteří bezmála úplně nazí; žili ve špíně a byli špatně živeni soleným masem a kukuřičnými plackami. Strava byla tak nesnesitelně odporná, že dva z vězňů onemocněli a zemřeli dříve než si Bishop uvědomil, že jejich životy mají pro něho vlastně cenu práce, kterou mohou vykonat, a než milostivě uposlechl Bloodova naléhání, aby byla jakás takás péče poskytnuta alespoň nemocným. Aby byla každá neposlušnost tvrdě a v zárodku potlačena, byl jeden z těch ubožáků, který se ohradil proti surovému dozorci Kentovi, k smrti ubičován černochoy před očima svých druhů. Jiného, který bláhově prchl do lesů, pronásledovali, dostihli a přivedli zpět, zmrskali a nakonec mu vypálili na čelo písmena UZ, aby v něm nadosmrti každý poznal uprchlého zrádce. Naštěstí však tento zmučený otrok nepřežil následky nelidského bičování.

Není divu, že se ostatních zmocnila tupá, bezduchá rezignace. Ti nejodbojnější z nich byli zkroceni a přijímali pak svůj osud s trpnou zoufalou statečností.

Jedině Petr Blood, který unikl nesnesitelnému utrpení, zůstal napohled nezměněn. Jenom jeho nenávist k otrokářům rostla den ze dne a s ní i touha uprchnout z tohoto místa, kde člověk tak hanebně týrá jiného člověka. Byla to touha příliš mlhavá, než aby byla nadějí a příslibem. Protože naděje v tomto pekle nebylo. Přesto však Blood nepropadl zoufalství. Na svou hloubavou tvář si nasadil masku smíchu a lhostejnosti. Dělal to, co

dosud: léčil nemocné otroky zcela ku prospěchu plukovníka Bishopa a zasahoval stále víc a víc do praxe obou místních lékařů v Bridgetownu.

Byl ušetřen všech ponižujících trestů a trampot, které postihovaly jeho nešťastné druhy, a tak si celkem bez nesnází mohl zachovat svou důstojnost a sebedůvěru. Dokonce i ten bezcitný plantážník, kterému byl prodán, zacházel s ním víceméně slušně. Za to všechno vděčil Blood pakostnici a migréně. Získal si úctu guvernéra Steeda, a což je ještě důležitější, vděčnost guvernérovy choti, které dovedl bezostyšně a ironicky lichotit a s kterou se často bavil.

Občas vidával slečnu Bishopovou a málokdy se stalo, že by se při setkání nezastavila a neřekla mu pár přátelských slůvek. Dávala zřejmě najevo svůj zájem o něho. Naproti tomu Blood měl málo chuti se s ní stýkat a bavit. Nehodlal se dát oklamat jejím pěkným zevnějškem, mladistvým půvabem, nenuceným chováním a zvučným chlapeckým hlasem. Vždyť za celý svůj život – a ten byl vskutku velmi pestrý – se nikdy nesetkal s člověkem horším a odpornějším, než byl její strýc. A odmyslit si tohoto strýce od ní, to nedokázal. Byla to přece jeho neteř, krev z jeho krve, a musela tedy být i v ní, pod tím příjemným zevnějškem, některá ze strýcových neřestí, něco z té nelítostné krutosti bohatého plantážníka. Opakoval si to velmi často, jako by tak chtěl sama sebe přesvědčit. A tak se jí všude a důsledně vyhýbal, a když už se s ní setkal a hovořil, tu byl pak mrazivě zdvořilý.

A třebaže jeho úvahy byly jistě rozumné a logické, přece jen by byl učinil lépe, kdyby byl věřil svému instinktu, který mu namlouval opak. I když v jejích žilách proudila tatáž krev jako v žilách jejího strýce, přece jen Arabella nepodědila krutou povahu plukovníka Bishopa, protože

tyto jeho vlastnosti nebyly vrozené, nýbrž později získané. Její otec Tom Bishop, bratr plukovníka Bishopa, byl hodný ušlechtilý člověk. Po předčasné smrti své mladé ženy opustil se zlomeným srdcem starý kontinent a hledal útěchu pro svůj žal v Novém světě. Přijel sem na Antily i se svou dcerkou, které bylo tehdy pět let. Tady se pak věnoval plantážnictví. Od samého začátku se mu dařilo dobře, jak se to mnohdy stává lidem, kteří příliš o bohatství neusilují. A když se mu dařilo tak dobře, vzpomněl si na svého mladšího bratra, který sloužil doma jako voják a o kterém se vyprávělo, že je poněkud divoký. Poradil bratrovi, aby přijel za ním na Barbados. A tato rada, kterou by byl Vilém Bishop za jiných okolností opovrhl, dostihla bratra právě ve chvíli, kdy jeho vznětlivost přinášela takové plody, že změna podnebí byla už více než žádoucí. Vilém přijel a byl přijat svým velkorysým bratrem za společníka na výnosné plantáži. Když bylo Arabelle patnáct let, její otec zemřel a zanechal ji v poručenství strýce. To snad byla jeho jediná chyba. Ale dobrota vlastní povahy přikrašlovala jeho úsudek o jiných lidech. Kromě toho sám vychovával svou dceru a vypěstoval v ní nezávislou povahu, na kterou snad až příliš spoléhal. Je také třeba říci, že strýc a neteř se nikterak zvláště nemilovali. Arabella ho však poslouchala a plukovník Bishop v její přítomnosti tak trochu krotil své chování. Po celý svůj život a navzdory vši své popudlivosti míval vždy před svým bratrem jistou úctu. Byl natolik rozumný, aby pochopil jeho nezištnost a zásluhy. A část této podvědomé úcty přešla i na bratrovu dceru, která byla v jistém smyslu jeho obchodní společnicí, i když do řízení plantáže aktivně nezasahovala.

Lidé občas mívají sklon k utváření předčasných a ukvapených úsudků. Tak si počínal v téhle věci i Petr

Blood.

Velmi brzy se mu však naskytla příležitost, aby si tento svůj úsudek opravil.

Jednoho květnového dne, když horko začalo být nesnesitelné, veplula do zátoky Carlisle(53) potlučená a rozbitá loď Pride of Devon(54). Její příď byla zjizvená a polámaná, horní paluba pobořená a křížový stožár byl tak rozstřílený, že jedině rozeklaný pahýl prozrazoval jeho původní místo. Střetla se prý u ostrova Martinique(55) se dvěma španělskými loděmi, naloženými poklady. Přestože kapitán přísahal, že ho Španělé napadli bez jakékoli příčiny, je dosti pravděpodobné, že k bitvě došlo za poněkud jiných okolností. Jedna ze španělských lodí z bitvy uprchla. A jestliže Pride of Devon ji nepronásledovala, tak patrně proto, že toho už nebyla schopna. Druhá loď byla potopena, avšak nikoli dříve, než anglická loď přepravila na svou palubu velkou část pokladu španělské lodi. Byla to vlastně jedna z těch pirátských pútek, která byla neustálou příčinou sváru mezi anglickým a španělským dvorem. Stížnosti přicházely tu z jedné, tu zase z druhé strany.

Avšak Steed, po způsobu většiny koloniálních guvernérů, byl ochoten zamhouřit obě oči a spokojit se s vyprávěním anglických námořníků a nedbat okolností, které zřejmě a průkazně svědčily o opaku. Plně sdílel nenávist, kterou chovali k Španělsku příslušníci všech ostatních národů od Bahamských ostrovů(56) až po pevninu. A zpupné, domýšlivé Španělsko si tuto nenávist plně zaslouhovalo. A proto poskytl lodi Pride of Devon ochranu, kterou hledala v jeho přístavu, a kromě toho i všechny možnosti k zevrubné opravě.

Nejdřív však vynesli z podpalubí asi dvacet anglických námořníků, stejně potlučených a poraněných jako jejich

loď, a asi půl tuctu Španělů, kteří byli v podobném stavu. To byli jediní členové výsadku ze španělské galiony(57), který zaútočil na anglickou loď a nemohl pak ustoupit na vlastní plavidlo. Všichni tito ranění byli dopraveni do prostorné přístavní kůlny. To se rozumí že se sem okamžitě dostavili bridgetownští lékaři, Petru Bloodovi nařídili, aby pomáhal. Částečně proto, že mluvil kastilsky stejně plynule jako svou mateřštinou, a částečně pro nižší postavení otroka byl pověřen ošetřováním Španělů.

Blood neměl rozhodně důvod cítit k Španělům nějakou náklonnost. Ty dva roky, které prožil ve španělském žaláři, a potom tažení ve španělském Nizozemí mu ukázalo onu stránku španělské povahy, která se mu nezdála nikterak obdivuhodnou. Přesto však vykonával svou lékařskou povinnost pečlivě a svědomitě, třebaže bez nadšení, a choval se ke svým pacientům velmi přátelsky. Když tihle otrlí španělští námořníci zjistili, že nedostanou oprátku na krk, ale obvaz na rány, byli tak překvapeni, že se chovali neuvěřitelně krotce a slušně. Avšak všichni ti soucitní občané Bridgetownu, kteří v zástupech přicházeli do improvizované nemocnice a přinášeli zraněným anglickým námořníkům ovoce a květiny a různé pamlsky, úzkostlivě se vyhýbali španělskému oddělení. A leckteří z těchto milosrdných obyvatel byli jednoduše toho mínění, že by bylo nejlíp nechat Španěly pomřít jako hmyz, o čemž se mohl Petr Blood velmi brzo názorně přesvědčit.

Právě tehdy, když za pomoci jednoho černocho napravoval Petr Blood zlomenou nohu, ozval se za ním hluboký hrubý hlas, který dobře znal a který nenáviděl víc než kterýkoli jiný lidský hlas.

„Co to děláte?“

Blood se od své práce ani neohlédl.

„Rovnám zlomenou nohu,“ odpověděl, aniž přerušil svou práci.

„To vidím, hlupáku!“ Hřmotné tělo se postavilo mezi Petra Blooda a okno. Bledý, polonahý muž na slámě zvedl černé oči a ustrašeně se podíval na vetřelce. Ani nemusel umět anglicky a pochopil, že tady stojí jeho nepřítel. Drnčivý, výhružný tón hlasu to dostatečně prozrazoval. „To vidím, hlupáku! A právě tak dobře vidím, kdo ten lotr je. Kdo vám dovolil napravovat nohy Španělů?“

„Ten člověk je zraněn, plukovníku Bishope. A jako lékař nemám právo činit rozdíly. Hledím si prostě své věci.“

„Nerozčilujte mě, k čertu. Kdybyste si hleděl svých věcí, tak byste tady nebyl.“

„Naopak, jsem tu právě proto, že jsem dělal jen to.“

„Známe už ty vaše prolhané povídačky.“ Plukovník se opovržlivě ušklíbl. Ale pak, když viděl, že Blood klidně pokračuje ve své práci, dopálil se doopravdy. „Nechte toho a dívejte se mi do očí, když s vámi mluvím.“

„Ten člověk má bolesti,“ řekl Blood úsečně a znova pokračoval ve své práci.

„Má bolesti? Doufám, že má pořádné bolesti, ten proklatý pirátský pes. Ale nemyslíte, že byste se měl ke mně chovat trochu uctivěji, vy neposlušný darebáku?“

Plukovník nemluvil, nýbrž řval a běsnil, uražen tím, že se někdo opovážil ignorovat jeho vznešenou osobu. A už pozvedl dlouhou bambusovou hůlku k ráně. Petr Blood si toho povšiml a rychle promluvil.

„Neposlušný nejsem, pane, ať už jsem jakýkoli. Jednám podle výslovných rozkazů guvernéra Steeda.“

Plukovníkova tvář zbrunátněla a jeho ústa zůstala dokořán.

„Guvernér Steed!“ opakoval po něm. Pak spustil hůl, otočil se a bez jediného slova se odvalil k druhému konci

kůlny, kde stál právě v této chvíli guvernér.

Petr Blood se usmál. Ale příčinou jeho uspokojení nebyla ani tak radost z toho, že poskytuje pomoc bližnímu, jako spíše pomyšlení, že přivedl svého pána do rozpaků.

Španěl ovšem vycítil, že v této při stál doktor na jeho straně a tiše se zeptal, co se stalo. Doktor však mlčky zavrtěl hlavou a pokračoval ve své práci. Přitom se snažil zachytit slova z půtky mezi Steedem a Bishopem. Plukovník hartusil a hřímal a jeho mohutné tělo se hrozivě tyčilo nad drobnou, hubenou, našňořenou postavičkou guvernéra. Ale tenhle malý nastrojený panáček se jen tak nenechal zastrašit. Jeho Excellence si byla totiž vědoma toho, že za ní stojí síla veřejného mínění. Zajisté tu byli tací, kteří měli stejně bezohledné názory jako plukovník Bishop, ale těch nebylo mnoho. Jeho Excellence uhájila svou autoritu. Ano, na jeho rozkaz se věnoval Blood zraněným Španělům a jeho rozkazů se musí uposlechnout. O tom není už třeba diskutovat.

Plukovník Bishop byl však jiného mínění. Měl za to, že o této věci je nutné ještě pohovořit. A Bishop také pohovořil: velmi výmluvně, hlasitě, prudce a hrubě. Neboť když se rozpálil, kupil nadávky s velkou dovedností.

„Vy mluvíte jako Španěl,“ řekl guvernér a zasadil tím plukovníkově pyše ránu, která ho pálila ještě mnoho týdnů. Ale teď Bishopa ta přiléhavá slova znamenitě umlčela. Vyrazil z kůlny, soptě vztekem a nenalézaje odpovědi.

O dva dny později se vypravily bridgetownské dámy, ženy a dcery plantážníků a obchodníků z přístaviště do nouzové nemocnice navštívit raněné námořníky a obštědřit je dárky.

Byl tam jako vždy i Petr Blood a ošetřoval raněné

Španěly, kterých si nikdo nevšímal. Rozumí se, že všechna dobročinnost a všechny ty dary byly výhradně určeny pro členy posádky lodi *Pride of Devon*. Petr Blood to považoval celkem za pochopitelné. Když se však zvedl od jednoho pacienta, spatřil ke svému údivu, jak se jedna z dam oddělila od davu a položila několik banánů a svazek šťavnaté cukrové třtiny na plášť, kterým byl jeden z těch španělských námořníků přikryt. Byla oblečena v elegantních hedvábných šatech levandulové barvy a za ní kráčel polonahý černoš s košíkem.

Petr Blood, který tu stál jen v drsné košili s vyhrnutými rukávy a s krvavým hadrem v ruce, bezmála strnul překvapením. Teď se však tato dáma obrátila k němu a usmála se na něho jako na svého dobrého známého. Byla to Arabella Bishopová.

„To je Španěl,“ řekl s gestem člověka, který chce uvést nedorozumění na pravou míru. Ale v tom, co říkal, zazněl i mírně výsměšný tón.

Úsměv, kterým ho pozdravila, pohasl na její tváři. Zamračila se a změřila si Blooda se vzrůstající povýšeností.

„To vím, ale Španěl je také člověk, nemyslíte?“ odvětila. Tato odpověď a výtka v ní obsažená ho překvapily.

„Pan plukovník, váš strýc, má na věc jiný názor,“ řekl po chvíli. „Pohlíží na tyhle ubožáky jako na škodlivou zvěř, kterou je nejlépe nechat pojit.“

Teď Arabella pochopila ironii, která byla v jeho hlase stále zřetelnější. Dívala se na něho s vyčítavým údivem.

„A proč mi to povídáte?“

„Abych vás varoval. Mohla byste vyvolat strýcovu nelibost. Kdyby bylo po jeho, nikdy bych nesměl jejich rány ošetřovat.“

„A vy si samozřejmě myslíte, že já nemohu mít jiný názor než můj strýc!“ odsekla břitce a bleskla po Bloodovi jasným okem.

„Nehodlám být neuctivý k dámě ani v myšlenkách,“ řekl.

„Ale dáváte jim dary, a uvážíme-li, že by se o tom mohl dovědět váš strýc...“ Zarazil se a nedokončil větu. „Nu, nevádí... už je to venku.“

Ale Arabella Bishopová s tím rozhodně spokojena nebyla.

„Nejdřív si tedy o mně myslíte, že jsem nelidská, a teď zase, že jsem zbabělá. Na mou věru, to není špatný výkon pro muže, který nehodlá urážet dámu ani v myšlenkách.“ Vesele se zasmála, ale tentokrát nezněl její chlapecký smích Bloodovu uchu příliš příjemně.

Zdálo se mu, jako by ji teď viděl vlastně poprvé, a pochopil, jak jí křivdil.

„Nezlobte se, ale jak mě to mohlo napadnout, že má pan plukovník Bishop za neteř anděla?“ řekl bezohledně, jak činí mnohdy lidé, mají-li uznat své pochybení a omluvit se.

„To ovšem chápu, že vás nic takového nemohlo napadnout. Myslím, že vaše tušení bývá velmi často nesprávné.“ Kromě slov ho zpražila i pohledem, otočila se ke svému černocho a ke koši, který nesl, a vybrala z koše ovoce a lahůdky, jimiž byl naplněn, a nakládala

takové hromady na postele šesti Španělů, že když tak obdarovala posledního z nich, nic už nezbylo pro její vlastní krajany. Ti ostatně nepotřebovali jejích darů, protože toho dostali dost a dost od jiných.

A když tedy vyprázdnila koš, zavolala na svého černého průvodce a beze slova a bez jediného pohledu na Petra Blooda vyšla s hrdě zvednutou hlavou z místnosti.

Petr pozoroval každý její krok. Pak si zhluboka vzdychl.

Byl překvapen zjištěním, že se kvůli svému chování sám na sebe zlobí. Ještě včera by se mu to určitě nestalo. Bylo to možné až teď, když se přesvědčil o tom, jaká ve skutečnosti je. „Co se stalo, stalo se, a dobře mi tak. Zdá se, že se opravdu v lidech nevyznám. Ale copak jsem mohl, k čertu, tušit, že z rodiny, která zplodila takového ďábla, jako je plukovník Bishop, může vzejít takový anděl?“

VI. PLÁN ÚTĚKU

Arabella Bishopová i v dalších dnech pravidelně přicházívala do improvizované přístavní nemocnice. Přinášela španělským zajatcům ovoce a později i peníze a šatstvo. Postarala se však vždy o to, aby se tam nesetkala s doktorem Bloodem, který již beztoho nechodíval tak často za uzdravujícími se pacienty. Okolnost, že všem Bloodovým svěřencům se dařilo dobře a že se uzdravili, kdežto plná třetina pacientů léčených oběma místními lékaři zemřela na své rány, jen ještě více pozvedla znamenitou pověst, kterou si tento odsouzený rebel v Bridgetownu získal. Možná že se o tyto lékařské úspěchy přičinila svým dílem i náhoda. Ale občané Bridgetownu to rozhodně za náhodu

nepovovažovali, o čemž názorně svědčil další pokles lékařské praxe jeho dvou kolegů. Naproti tomu se rozrostla Bloodova vlastní praxe, a tím i zisky jeho majitele. Nu, a lékaři Whacker(58) s Bronsonem(59) dali hlavy dohromady a přemýšleli o tom, jak skoncovat s tímto neúnosným stavem. Ale to už předbíháme...

Jednoho dne, snad úmyslně, snad náhodou, přišel Petr Blood do přístavu o půl hodiny dříve než jindy. A tak potkal slečnu Bishopovou, která právě vycházela z kůlny. Smekl klobouk, ustoupil stranou a uvolnil jí cestu. Minula ho s bradou vztyčenou a pečlivě se vyhýbala vzájemnému pohledu.

„Slečno Arabello,“ oslovil ji zdvořilým a prosebným hlasem.

Teď teprve dala najevo, že ho vidí, a změřila si ho poněkud posměšným pohledem.

„A heleďme se!“ řekla. „To je ten zdvořilý pán!“

Petr si povzdechl. „Jsem opravdu tak zlý, že mi nemůžete odpustit? Moc vás o to prosím.“

„Jaká to pokora!“

„Není to od vás hezké, že se mi vysmíváte,“ řekl Blood zkroušeně. „Ostatně, jsem jenom otrok. Ale co kdybyste onemocněla?“

„Tak bych byla nemocná. A co na tom?“

„Nu, bylo by to pro vás trošku ponížující, kdybyste si pak musela dát zavolat mě, svého nepřítele.“

„Nejste přece jediným lékařem v Bridgetownu.“

„To ne. Ale jsem z nich nejméně nebezpečný.“

Arabella najednou postřehla ironii v Bloodově hlase. Zatvářila se přísně a vyčítavě.

„Mám takový dojem, že si příliš dovolujete.“

„To je právo lékaře.“

„Nejsem vaše pacientka. Prosím, abyste si to propříště zapamatoval.“

Arabella odešla. A nebylo pochyby, že se tentokrát opravdu zlobí.

„Teď tedy nevím, jestli to děvče je takový čert nebo jestli jsem já takový blázen. A možná že jsme potřestění oba.“ Petr Blood vzhlédl k modrým nebesům a vešel do kůlny. Když asi za hodinu odcházel, přidal se k němu doktor Whacker, mladší z obou místních lékařů. Už to byla veliká pocta, protože až dosud s ním žádný z těchto hodnostářů nepromluvil ani slovo.

„Máte-li namířeno k plukovníku Bishopovi, doktore Bloode, tak vás kousek doprovodím,“ řekl. Byl to menší, podsaditý muž kolem pětáctyřicítky, se svislými tvářemi a tvrdýma očima.

Petr Blood byl překvapen, ale nedal to na sobě znát.

„Jdu ke guvernérovi,“ odpověděl.

„Ach, ovšem! Paní guvernérova.“ A usmál se, lépe řečeno ušklíbl se. „Slyšel jsem, že si musíte pro tu dámu vyhradit hodně času. Nu ano, mládí a pěkný vzhled, doktore Bloode, to jsou v našem povolání výhody k nezaplacení.“

Petr se překvapeně otočil: „Myslíte-li to vážně, co tu naznačujete, pak bude lépe, když to rovnou řeknete guvernérovi Steedovi. Třeba z toho bude mít radost.“

„Ale vy mi nerozumíte.“

„Doufám, že vám rozumím velmi dobře.“

„Nesmíte to všechno hned tak brát!“ A lékař se do něho zavěsil. „Říkám vám, že chci být vaším přítelem, chci vám pomoci. Poslyšte,“ ztišil hlas, „tohle otroctví, do kterého jste se dostal, musí být pro takového inteligentního člověka, jako jste vy, náramně nepříjemné.“

„Jak jste bystrý!“ zvolal ironicky Petr Blood. Ale lékař to chápal doslovně.

„Nejsem hlupák, milý pane kolego. Pravého muže

poznám na první pohled a dovedu také číst jeho myšlenky.“

„Byl bych rád, kdybyste mě o této své znamenité schopnosti přesvědčil. Třeba tím, že mi povíte, co jste vyčetl v mých myšlenkách,“ usmál se Blood.

Doktor Whacker se k němu naklonil a důvěrně snížil hlas. Jeho tvrdé oči vzhlížely k snědé tváři Petra Blooda, který ho převyšoval o celou hlavu.

„Kolikrát už jsem vás pozoroval, jak se díváte daleko na moře. Mlčel jste, ale z vašich očí se dala vyčíst všechna touha vaší duše. Opravdu myslíte, že nevím, o čem přemýšlíváte? Kdybyste mohl uniknout z tohoto pekla otroctví, mohl byste se jako svobodný člověk věnovat svému povolání. A všechno potěšení i všechn zisk by patřily jen vám. Svět je velký. A je mnoho jiných států kromě Anglie, kde by rádi přivítali člověka vašich schopností. A jsou na světě i jiné kolonie než tyhle anglické.“ Teď už Whacker netlumil jen hlas, ale i šepot, ačkoli široko daleko nebylo nikoho, kdo by je mohl slyšet. „Například holandská kolonie Curacao(60) je poměrně blízko. V této roční době je možno podniknout tuto cestu i v lehkém plavidle. A Curacao, to se rozumí, by bylo jen okénkem do velkého světa, který vám bude otevřen, jakmile se dostanete odtud.“

Doktor Whacker, který byl z té řeči celý bledý a udýchaný, domluvil. Jeho oči však nepřestávaly slídit po tváři Petra Blooda.

„Tak co?“ zeptal se po malé chvíli. „Co tomu říkáte?“

Blood hned neodpověděl. Chtěl si totiž nejdřív poněkud uklidnit svou vzrušenou mysl a lépe promyslet celou tuto záležitost, která ho přece jen vyvedla z míry. Začal tím, čím by byl jiný končil.

„Nemám peníze. A k tomu by byla zapotřebí slušná částka.“

„Vždyť jsem vám řekl, že chci být vaším přítelem!“

„Proč?“ zeptal se Petr Blood přímo.

Ale na odpověď ani nebyl zvědavý. Zatímco doktor Whacker zatínal pěsti a horlivě ujišťoval, jak mu krvácí srdce, vidí-li úpět v otroctví kolegu lékaře, který

nemůže a nesmí uplatnit své vynikající vědomosti, Petr Blood hned pochopil, oč mluvkoví jde. Whacker a jeho kolega se prostě chtěli zbavit nepohodlného konkurenta. Ale Blood nikdy netrpěl nedostatkem rozhodnosti. A tam, kde jiný přešlapoval a váhal, on jednal. Myšlenka na útěk, kterou mu vnukl doktor Whacker a kterou se předtím ani nezabýval, ho teď plně zaujala.

„Chápu, naprosto vás chápu,“ vpadl do řeči Whackerovi, který stále ještě cosi široce a dlouze vysvětloval. Aby mu ulehčil úlohu, zahrál si na pokrytce. „Je to od vás velmi šlechetné, velmi kolegiální, ba přímo bratrské. Tak bych se zachoval i já v podobné situaci.“

Whackerovy oči jiskřily a jeho chraptivý hlas se chvěl, když se ptal se sotva skrývanou netrpělivostí: „Tak tedy

souhlasíte? Vy souhlasíte?“

„Souhlasím – nesouhlasím,“ zasmál se Blood. „Kdyby mě chytili a přivezli zpět, pěkně by mi přistříhli křídla a na čelo vypálili znamení pro celý život.“

„Ale to snad přece stojí za malé riziko?“ Hlas pokušitelův byl ještě netrpělivější.

„To jistě,“ připustil Blood. „Ale k tomu je třeba víc než jen odvahy. K tomu je zapotřebí peněz. Nu, za dvacet liber by se snad dala koupit šalupa.“

„Peníze se najdou. Bude to půjčka, kterou nám – kterou mi zaplatíte, až budete moci.“

To zrádné slůvko „nám“, které tak rychle odvolal, jen plně potvrdilo Bloodovo tušení. Druhý lékař měl zřejmě na této záležitosti také svůj podíl.

Blížili se teď ke konci přístavní hráze, kde už byli lidé. Blood doktorovi rychle a vřelými slovy poděkoval, ačkoli dobře věděl, že děkovat není zač.

„Promluvíme si o tom znova, pane. Zítرا,“ končil.

„Otevřel jste mi brány naděje.“

Blood pravil pravdu, i když ještě zdaleka nevyjádřil všechno, co pociťoval. Bylo to opravdu tak, jako by se mu náhle otevřely dveře k útěku na slunko z temného vězení, o němž předpokládal, že v něm musí strávit celý svůj život.

Teď už toužil jen po tom, aby byl o samotě, aby uklidnil svou mysl a rozmyslel si vše, co je třeba učinit. Musí se také s někým poradit. Protože na takovou cestu je třeba mít navigátora – a navigátor je po ruce: bude to samozřejmě Jeremiáš Pitt. Tak tedy nejdřív si musí promluvit s mladým námořníkem a musí ho za každou cenu získat pro svůj podnik. Po celý tento den byla Bloodova mysl vzrušena novou nadějí. Nemohl se už ani dočkat večera a příležitosti pohovořit si o tom všem s vyhlédnutým společníkem. Proto se Blood toho dne vrátil

mnohem dřív než jindy do rozlehlé ohrady, v níž stály chatrče otroků a bílý dům dozorcův. Brzo našel příležitost nepozorovaně promluvit několik slov s Pittem. „Až v noci všichni usnou, přijď do mé chaty. Chci ti říci něco důležitého.“

Mladý muž překvapeně vzhlédl. Ale Bloodův naléhavý tón ho vyburcoval z otupělosti, do níž v poslední době upadal. Pak přikývl na znamení, že rozumí a svoluje.

Těch šest měsíců života na barbadoské plantáži mělo téměř tragický vliv na mladého námořníka. Tatam byla jeho dřívější bystrost a čilost a na tváři se mu usadil výraz zoufalé rezignace. Z očí zmizel lesk. Chodil teď shrbeně a plíživě jako pes, kterého příliš často bijí. Zůstal naživu, přestože byl špatně živen, přestože musel do úpadu dřít na cukrové plantáži pod nemilosrdným sluncem, přestože byl za každý pomalejší pohyb při práci zbit. Pitt zůstal naživu, přestože byl odsouzen k beznadějnému nelidskému živoření. Avšak hrozilo mu, že za cenu takového ponižujícího života klesne – jako černoši, kteří pracovali po jeho boku – na úroveň pouhého tažného dobytka. Ale ještě v něm žil člověk. Nebyl umrtvený, jen otupený přemírou zoufalství. A tento člověk se v něm okamžitě probral, setřásl se sebe onu strnulost a ožil při prvních slovech, která k němu Blood té noci promluvil – ožil a plakal.

„Uprchnout?“ ptal se, těžce dýchaje. „Bože na nebesích!“ Hlava mu klesla do dlaní a vzlykal jako dítě.

„Pst! Tiše jen, tiše!“ Blood ho šeptem uklidňoval. Měl strach, že by někdo mohl uslyšet mladíkův pláč. Přistoupil k Pittovi a položil mu ruku na rameno. „Jen se proboha ovládni. Kdyby nás někdo uslyšel, tak neujdeme oba bičování.“

Jednou z Bloodových výsad bylo, že měl chatu sám pro sebe. Byla sroubena jen z proutí slabě ohozeného hlinou

a dveře byly z bambusových tyček, takže jimi snadno pronikal každý zvuk. Třebaže byla ohrada na noc zavřena a všichni v ní jistě dávno spali (bylo už po půlnoci), přece jen nebylo vyloučeno, že by tu mohl obcházet dozorce. Zvuk hlasů by je prozradil. Pitt si to také uvědomil a ovládl své pohnutí.

A tak seděli těsně vedle sebe a hodinu nebo ještě déle spolu šeptali. A po celou tu dobu Pittovy otupělé smysly opět oživaly a ostřily se na onom vzácném brusu naděje. Bude třeba získat pro tento podnik ještě další, nejméně šest a nejvíc tak osm deset lidí. Budou muset vybrat ovšem nejlepší z těch dvaceti zajatců, které svého času koupil plukovník Bishop. Především ty, kteří znají moře. Ale v celé té skupině nešťastníků měli jen dva jakés takés znalosti toho druhu: Hagthorpe(61), jenž kdysi sloužil v královském námořnictvu, a Nicholas Dyke(62), který býval ještě za vlády zesnulého krále námořním poddůstojníkem. A pak tu byl ještě jeden, který kdysi sloužil u dělostřelectva. Jmenoval se Ogle(63).

Blood uložil Pittovi, aby začal u těchto tří a pak aby získal ještě dalších šest až osm lidí. Měl si však počínat co nejbezpečněji a každého, než mu cokoli svěří, měl opatrně prozkoumat a takříkajíc oťukat. A ani pak jim nesměl říci nic podstatného, aby případné prozrazení nezmařilo celý plán, který bylo ještě třeba vypracovat. Pitt, který s těmito lidmi pracoval na plantáži, věděl, že bude mít dost a dost příležitosti si s nimi o této věci promluvit.

„Jen opatrně!“ napomenul ho nakonec Blood, když se rozcházeli. „Dvakrát měř a jednou řež. A nezapomeň, že když se prozradíš, je po všem. Protože bez tebe uprchnout nemůžeme.“

Pitt ho ujistil, že bude opatrný, a odplížil se do své chaty na slámu, která mu byla lůžkem.

Když nazítrí přišel Blood do přístavu, zastihl doktora Whackera ve velkomyslné náladě. Vyspal se prý na to a je ochoten půjčit Bloodovi jakoukoli částku do třiceti liber, za niž by si mohl opatřit člun k úniku z Barbadosu. Blood mu vyslovil náležité díky a ničím nedal najevo, že dobře zná pravou příčinu jeho štědrosti. „Jenže já vlastně nepotřebuji peníze,“ řekl, „ale člun. Copak se někdo odváží mi člun prodat a vystavit se tak nebezpečí trestů, které vyhlásil guvernér Steed? Tohle vás nenapadlo?“

Doktor Whacker se zachmuřil a zamyšleně si třel bradu: „Ano, napadlo mě to. Ale já vám přece taky nemohu opatřit člun. Přišli by na to. Určitě by na to přišli. A víte dobře, že je na to pokuta dvě stě liber a kromě toho vězení. Ne, ne, to by mě zničilo. Chápete přece?“

Velké naděje v srdci Petra Blooda se začaly rozplývat. Stín zloby a zoufalství zastřel jeho tvář.

„Ale pak...“ řekl váhavě, „pak se tedy nedá nic dělat.“

„Jen žádný strach. Nic ještě není ztraceno.“ Doktor Whacker se usmál staženými rty. „Všechno jsem promyslel. Musíte se postarat o to, aby člověk, který koupí člun, jel také s vámi. Aby tu pak, až dojde k vyšetřování, nebyl.“

„Ale copak může jet se mnou někdo kromě lidí, kteří jsou na tom stejně bídne jako já? A co nedokážu já, to oni teprv ne.“

„Tady na ostrově nejsou věznění jenom otroci. Je tu i několik dlužníků a ti by se odtud určitě rádi dostali. Je tu například jistý Nuttall(64). Pracuje jako lodní tesař. Jsem si jist, že by s náramnou radostí uvítal takovouhle příležitost, kdybyste mu ji nabídli.“

„Ale jak by mohl mít najednou dlužník peníze na nákup člunu? To by bylo určitě každému divné.“

„To jistě. Ale když budete jednat rychle a chytře, tak

budete dávno pryč, než začne být někomu něco divné.“

A lékař s rukou na Bloodově paži líčil další podrobnosti plánu, který si vymyslel. „Ty peníze vám dám hned. Ale pod podmínkou, že okamžitě zapomenete, že jsem to byl já, který vám je dal. Kdyby se vás někdo na něco ptal, tak jednoduše řeknete, že máte v Anglii přátele nebo příbuzné, kteří vám peníze poslali po nějakém z vašich bridgetownských pacientů, jehož jméno nechcete jako čestný člověk prozradit, abyste mu nezpůsobil nepříjemnosti.“

Odmlčel se a bystře pohlédl na Blooda, který pokyvoval hlavou a dával na srozuměnou, že chápe a souhlasí. Lékař tedy s uspokojením pokračoval: „Ale když budete opatrný, nikdo se na nic nebude ptát. Projednejte to všechno s Nuttallem a zařaďte ho mezi své společníky. Ostatně lodní tesař bude určitě platným členem vaší posádky. Dejte mu za úkol, aby našel vhodnou šalupu, jejíž majitel je ochoten ji prodat. Samozřejmě že musíte mít napřed všechno dokonale připraveno, a teprve pak koupíte člun a ihned se dáte na útěk. Rozumíte mi?“

Blood rozuměl tak dobře, že už za hodinu našel Nuttalla a zjistil jeho opravdový zájem o celou tuto nebezpečnou akci.

Hledání člunu trvalo Nuttallovi déle, než se dalo čekat. Blood s sebou stále nosil zlato, které mu dal lékař Whacker, a už byl velmi netrpělivý. Ale asi po třech týdnech mu Nuttall, s nímž se teď denně scházel, sdělil, že našel vhodný rybářský člun a že jeho majitel je ochoten jej prodat za dvaadvacet liber. Ještě téhož večera odevzdal Petr Blood tuto částku svému novému společníku a Nuttall měl navečer příštího dne člun koupit a přivést do přístavu, kde by se k němu v noční tmě přidali Blood a ostatní trestanci a ihned by odpluli.

Všechno bylo připraveno. V kůlně, kde už teď nebyli

ranění a která byla dosud prázdná, ukryl Nuttall potřebné zásoby: chléb, dostatečné množství sýrů, soudek vody, několik lahví kanárského vína, kompas, kvadrant(65), mapu, půlhodinové přesýpací hodiny, plavboměr s provazem, plachtovinu, tesařské nářadí a lucernu se svíčkami. A také v ohradě bylo všechno připraveno. Hagthorpe, Dyke a Ogle se ochotně účastnili tohoto podniku a kromě nich bylo pečlivě vybráno osm dalších. V Pittově chatrči, kde s ním spalo ještě pět odsouzených rebelů, vesměs účastníků chystané akce, byl v těchto nocích očekávání tajně sestrojen žebřík, jehož bylo zapotřebí k zdolání ohrady. Budou-li si počínat tiše, je nebezpečí překvapení jen nepatrné. Kromě toho, že vězňové byli na noc v ohradě zavírání, nepodnikali jejich hlídači žádná jiná větší opatření. Vždyť kterýpak trestanec, by mohl být tak bláhový a pokusit se o útěk? Největší nebezpečí tady hrozilo od spoluvězňů, kteří se útěku nezúčastnili. A zejména kvůli nim museli postupovat opatrně a tiše.

Den, který měl být jejich posledním v Barbadosu, byl pro dvanáct spiklenců dnem velkých nadějí i obav. A stejně vzrušené pocity měl ovšem i Nuttall dole ve městě. Slunce zrovna zapadlo, když Petr Blood pomalu kráčet k ohradě, do níž právě hnali otroky vracející se z polí. Předtím poslal Nuttalla, aby koupil šalupu a dopravil ji na smluvené místo v přístavu. Blood ustoupil od vchodu a uvolnil vězňům cestu. Kromě poselství naděje, které vyzařovalo z jeho očí, nepokoušel se s nimi dorozumět.

Hned za nimi vešel také do ohrady. Když se otroci rozcházel do svých chatrčí, spatřil plukovníka Bishopa v rozmluvě s vrchním dozorcem Kentem. Stáli u kůlů, vztyčených uprostřed zeleného trávníku, k nimž byli přivazováni provinivší se otroci a bičováni.

Když se Blood přiblížil, Bishop se k němu zamračeně

obrátil.

„Kde se touláte, člověče?“ houkl. A přestože v plukovníkově hlasu zněl stejně hrozivý přízvuk jako jindy, Blood cítil, jak se mu v zlé předtuše svírá srdce.

„Byl jsem za svou prací ve městě,“ řekl. „Paní Pachová(66) má horečku a pan Dekker si vymkl nohu v kotníku.“

„Poslal jsem pro vás k Dekkerům, ale vy jste tam nebyl. V poslední době nějak lenošíte, milý příteli. Budeme vás asi muset zas kapánek popohnat, abyste si vážil svobody, kterou vám poskytuju. Nezapomínáte tak trochu na to, že jste vlastně odsouzený zločinec?“

„K tomu mi bohužel nedáváte příležitost,“ pravil Blood, který se ještě stále nenaučil ovládat svůj temperament.

„Co? Vy jste ke mně ještě drzý?“

A tu si Blood vzpomněl, co všechno je v sázce. A uvědomil si také, že je z okolních chatrčí poslouchají ustrašené uši, a tak se ihned přiměl k neobvyklé pokoře.

„Nechci být drzý, pane... A velmi toho lituji, že mě museli hledat...“

„Ano, a budete toho litovat ještě víc. Guvernér má záchvat dny, křičí jako kdyby ho čerti brali, a vy nikde. Už ať jste pryč! Okamžitě běžte ke guvernérovi! čekají na vás jako na smilování, člověče. Nejlíp, Kente, bude, když mu dáte koně. Jinak se tam ten louda nedostane ani do rána.“

Během několika minut Blooda vypravili. Tolik se dusil hněvem a touhou říci jim, že se mu vůbec nechce jít. Musel však mlčet. Situace se nepříjemně zkomplikovala, ale ještě se dá všechno zachránit. Útěk je stanoven na půlnoc a do té doby se přece může docela dobře vrátit.

Vskočil na koně a umiňoval si, že pojede jako ďábel.

„Ale jak se dostanu zas do ohrady, pane?“ zeptal se, když se vydával na cestu.

„Nijak. Nevrátíte se,“ řekl Bishop. „Až budete u guvernéra hotov, třeba tam pro vás najdou nějakou psí boudu, kde to do rána vydržíte.“

V Petrovi kleslo srdce jako kámen ve vodě.

„Ale...,“ začal opět.

„Už ať jste na cestě, povídám. To se tu chcete bavit až do tmy? Jeho Excellence vás čeká.“ A plukovník Bishop šlehl holí koně tak prudce, že poskočil kupředu a div neshodil svého jezdce.

Petr odjížděl v zoufalém, trýznivém stavu mysli. A bylo také proč zoufat. Teď budou muset odložit útěk nejméně do zítřejší noci a takový odklad znamená jistě prozrazení Nuttallovy koupě. A padnou i otázky, na které nebude snadné najít odpověď.

Umiňoval si, že jakmile skončí svou práci v guvernérově domě, pokusí se ještě vrátit nazpět. Zvenčí pak dá nějak Pittovi a ostatním znamení, aby se k němu přidali a přece jen ještě uskutečnili ohrožený plán útěku. Ale všechny úmysly zmátl guvernér, který ležel v těžkém záchvatu pakostnice. A neméně těžký byl jeho vztek, že musel tak dlouho na Blooda čekat.

Lékař musel ošetřovat guvernéra ještě dlouho po půlnoci, než se konečně nemocnému trochu ulevilo. Blood chtěl okamžitě odejít, ale Steed mu to jednoduše nedovolil. A musel spát přímo v guvernérově ložnici, aby byl za všech okolností po ruce. Osud si zřejmě s Bloodem jízlivě zahrál. Alespoň pro tuto noc bylo třeba vzdát se plánu na útěk.

Až teprve časně ráno se Petru Bloodovi podařilo na chvíli vyklouznout z guvernérova domu. Vymluvil se na to, že potřebuje nějaké léky, které musí sám obstarat v lékárně.

Pod touto záminkou se vypravil do města, jež se právě probouzelo ze spánku, a zašel přímo k Nuttallovi, který

byl ovšem značně rozčilen a zmaten: celou noc na ně marně čekal a už si myslel, že je všechno prozrazeno a že je záhuba nemine. Petr Blood ho uklidnil.

„Bude to tedy dnes v noci,“ řekl Blood a dával najevo větší klid, než sám pociťoval. „A kdybych měl třeba tak pustit guvernérovi žilou, že to nepřežije. Buďte připraven stejně tak, jako tuto noc.“

„A co když se začne někdo vyptávat?“ kňoural Nuttall. Byl to hubený, bledý člověk s drobnou tváří a krátkozrakýma očima, které teď zoufale mžikaly.

„Pak odpovídejte, jak nejlíp umíte. Něco si prostě vymyslete, člověče. Už musím jít.“ A Petr odešel k lékárníkovi pro vymyšlený lék.

Asi za hodinu po jeho odchodu přišel do Nuttallova ubohého baráku úředník z guvernérovy kanceláře. Muž, který člun prodal, řádně hlásil prodej – jak to vyžadovaly předpisy platné od příjezdu odsouzených povstalců na ostrov – v guvernérově kanceláři, aby dostal nazpět kauci deseti liber, kterou byl povinen složit každý majitel malého člunu. V guvernérově úřadu ho ujistili, že mu vrátí kauci, až bude tento obchod potvrzen.

„Bylo nám oznámeno, že jste koupil rybářskou loď od pana Roberta Farrella(67),“ řekl úředník.

„Ano, to je pravda,“ řekl Nuttall a myslel si už, že pro něj nastává konec světa.

„Zřejmě si dáváte na čas oznámit to guvernérovu úřadu.“ Zřízenec s ním hovořil povýšeně jako pravý byrokrat. Nuttallova očka zoufale mžikala.

„Ozná... oznámit to?“

„Copak nevíte, že je to nařízeno?“

„Ne... nevěděl jsem, račte odpustit.“

„Ale vždyť je to ve vyhlášce, která byla vydána letos v lednu.“

„Já... já neumím číst, pane. Nevěděl jsem to.“

„Na tom nezáleží!“ Zřízenec ho zdrtil pohrdavým pohledem. „Tak teď to tedy víte. A hleďte, abyste byl před polednem v guvernérově kanceláři s deseti librami kauce, kterou jste povinen složit.“

Ačkoli toho rána bylo opravdu teplo, Nuttall byl po zřízenecově odchodu zalit studeným potem. Ale přesto měl radost z toho, že mu úředník nepoložil otázku, které se nejvíce obával: jak to, že jako dlužník dokázal získat peníze na koupi rybářského člunu. Uvědomoval si však, že tahle otázka dříve či později padne, a pak že mu jistotně dobře nebude.

Proklínal hodinu, kdy se bláhově zaposlouchal do Bloodova žvanění o útěku. Je velmi pravděpodobné, soudil, že celý plán bude prozrazen. A jeho asi oběsí nebo mu přinejmenším vypálí na čelo znamení a prodají do otroctví jako ty proklaté vzbouřence, s nimiž se tak neuváženě spolčil. Kdyby měl alespoň těch deset liber na tu zatracenou kauci, se kterou do této chvíle vůbec nepočítali! Možná že by se to dalo rychle vyřídit a k vyšetřování by došlo až později. Ten zřízenec guvernérova úřadu přehlédl například skutečnost, že je Nuttall dlužníkem. A co když na to nepřijdou ani ostatní v guvernérově úřadě, třeba jen den nebo dva? A zatím už bude moci být mimo dosah jejich otázek. Ale co dělat teď, aby sehnal ty peníze? Do oběda je musí mít, ber kde ber!

Nuttall popadl klobouk a šel hledat Petra Blooda. Ale kde ho má hledat? I chodil bez cíle po nepravidelných nedlážděných ulicích městečka a nakonec si dodal odvalu a zeptal se několika lidí, jestli dnes neviděli doktora Blooda. Předstíral, že mu není zcela dobře, a jeho vzezření opravdu jeho slova potvrzovalo. Nikdo však Blooda neviděl. A protože mu Blood neřekl o Whackerově účasti na celé této záležitosti, minul Nuttall ve své

pochopitelné nevědomosti dveře jediného člověka na Barbadosu, který by mu byl v této nouzi ochotně pomohl.

Nakonec se rozhodl, že půjde na plantáž plukovníka Bishopa. Snad tam Blood bude. A když nebude, vyhledá Pitta a nechá u něho vzkaz. Nuttall Pitta znal a věděl o jeho účasti na celém podniku. Přitom byl ovšem rozhodnut stále předstírat, že hledá Blooda kvůli lékařské pomoci.

A právě ve chvíli, kdy se Nuttall vydal na cestu, Blood se konečně vypravil z guvernérova domu. Podařilo se mu natolik pomoci guvernérovi, že směl odejít. A protože jel na koni, byl by určitě v ohradě dřív než Nuttall, kdyby bylo nedošlo k nepředvídanému zdržení. K zdržení, které přivodilo několik nešťastných událostí. To nepředvídané zdržení způsobila Arabella Bishopová.

Setkali se u vrat nádherné zahrady guvernérova paláce. Slečna Bishopová, která také seděla na koni, byla velmi překvapená, že vidí Petra Blooda v sedle a v dobré náladě. Blood byl rád, že se guvernérův stav zlepšil a že má opět jakous takous volnost pohybu. Tatam byla sklíčenost posledních dvanácti hodin. A víc: při tomto příznivém zvratu událostí vyletěla rtuť jeho nálady výš, než k tomu opravňovaly současné okolnosti. Blood hleděl do budoucna optimisticky. To, co se nepodařilo minulé noci, to se určitě podaří dnes v noci. Koneckonců, co záleží na jednom dni? Guvernérův úřad je sice nepříjemná instituce, ale po dobu dalších čtyřiaadvaceti hodin bude určitě klid. A do té doby budou už dávno na cestě.

Tahle optimistická nálada byla první příčinou pozdějších nezdarů. A druhou bylo to, že dobrou náladu měla i slečna Bishopová a že se už na Blooda nezlobila. Nu, a obě tyto okolnosti způsobily ono zdržení, které mělo tak

neblahé následky.

„Dobré jitro, pane,“ zvesela začala Arabella. „Už je to celý měsíc, co jsem vás viděla naposled.“

„Přesně jedenadvacet dní,“ odpověděl. „Počítal jsem to.“

„Na mou duši, už jsem si myslila, že jste zemřel.“

„To vám chci tedy poděkovat za věnec.“

„Za jaký věnec?“

„Nu, na můj hrob,“ vysvětloval.

„Musíte si stále dělat legraci?“ Arabella zvažněla, protože si vzpomněla, že právě tyhle Bloodovy úsměšky tenkrát vyprovokovaly její hněv.

„Člověk se musí někdy smát sám sobě, aby se nezbáznil,“ pravil. „A jen málokdo si to uvědomuje. Proto je také na světě tolik šilenců.“

„Sám sobě se můžete posmívat, pane, jak je vám libo. Ale já si někdy myslím, že se posmíváte mně, a to není příliš slušné.“

„Tak v tom se tedy na mou duši mýlíte. Já se směju jen komickým věcem a vy přece nejste ani trochu komická.“

„A jaká jsem tedy?“ rozesmála se Arabella.

Chvilí se na ni díval. Byla krásná, svěží, půvabná, upřímná a jemná.

„Jste neteří muže,“ řekl, „jehož jsem otrokem.“ Mluvil však tak vesele, že se Arabella nemínila s touhle odpovědí spokojit.

„Ne, příteli, to je vytáčka. Dnes mi musíte říci opravdickou pravdu.“

„Pravdu? Už jen hovořit s vámi není lehká věc. A což teprv říkat pravdu! Ale dobrá. Řekl bych tedy, že je šťastný ten, kdo vás může počítat mezi své přátele.“ Chtěl toho říci ještě víc, ale pak raději zmlkl.

„To je od vás velmi zdvořilé,“ prohodila. „Dovedete opravdu dělat poklony, pane Bloode. Jiný na vašem místě...“

„Já vím! Dobře vím, co by byl jiný řekl na mém místě.“

Nemyslete si, že neznám muže!“

„Někdy si myslím, že znáte, a jindy zase, že neznáte. Jedno je však jisté, že neznáte ženy. Jen si vzpomeňte na ten případ se Španěly.“

„Což na to nikdy nezapomenete?“

„Nikdy.“

„Máte nepříjemně dobrou paměť. To tedy znamená, že na mně není nic dobrého, nač byste mohla raději vzpomínat?“

„Ale ano, dost věcí.“

„Co například?“ zeptal se dychtivě. „Například mluvíte výtečně španělsky.“

„A to je vše?“ řekl zklamaně. „Kde jste se tomu naučil? Byl jste ve Španělsku?“

„Ano. Dva roky jsem byl ve španělském vězení. „Ve vězení?“ Její tón prozrazoval zklamání, v němž jí nemínil ponechat.

„Jako válečný zajatec,“ vysvětloval rychle. „Byl jsem zajat, když jsem bojoval po boku Francouzů – ve francouzských službách vlastně.“

„Ale vždyť jste lékař,“ zvolala.

„To je tak spíše moje zábava. Ale pravým povoláním jsem byl voják. A tomuhle řemeslu jsem se věnoval deset let. Nezbohatl jsem přitom, ale vyplatilo se mi to lip než lékařství, které, jak sama vidíte, mě přivedlo do otroctví. Myslím, že nebesům se víc líbí, když se lidé zabijejí, než léčí. Určitě je to tak.“

„Ale jak jste se stal vojákem a jak jste se dostal do francouzských služeb?“

„Jsem Ir, jak víte, a studoval jsem medicínu. Á právě proto, že jsme takový bláznivý národ... Ale to by bylo dlouhé povídání, a plukovník už čeká na můj návrat.“

Arabella však nechtěla přijít o jeho vyprávění, které jí tolik zajímalo. A proto mu řekla, že kdyby na ni chvíli počkal, mohou pak jet nazpátek spolu. Přijela totiž jen na strýcovu žádost, aby se zeptala, jak se daří panu guvernérovi.

Tak tedy na ni počkal a pak jeli k domu plukovníka Bishopa. Jeli velmi pomalu, krokem, a lidé, kteří je viděli, byli udiveni tím důvěrně přátelským vztahem mezi lékařem-otrokem a neteří jeho majitele. Leckdo z těchto pozorovatelů si umiňoval, že se o tom příležitostně zmíní plukovníkovi. Ale ti dva jeli dál a nikoho a ničeho si nevšimli. Blood jí vyprávěl příběh svého bouřlivého mládí a nakonec jí ještě jednou vyličil, jak byl zatčen a souzen.

Zrovna zakončil své vyprávění, když dojeli k plukovníkovu domu a seskočili s koní. Petr Blood odevzdal svou herku jednomu z černošských štolbů, který jim řekl, že plukovník není doma.

„Je mi moc líto, pane Bloode, že jsem to všechno nevěděla dřív,“ pravila a v jejích jasných hnědých očích byl nádech vlhkosti. Přátelsky mu podala ruku.

„A co by bylo, kdybyste to věděla už dřív?“

„Něco přece, myslím. Osud s vámi naložil velmi krutě.“

„Nu což...“, trochu se zarazil. Jeho bystré safírové oči pod černým obočím se na ni pevně zadívaly. „Mohlo to být horší,“ řekl. A řekl to s takovým výrazem, že jí to nahnalo červeň do tváří a že sklopila zrak.

Sklonil se, aby jí políbil ruku, a ona mu v tom nebránila. Pak se obrátil a pomalu odcházel k ohradě, vzdálené asi půl míle. Ale stále viděl před sebou její lehce zardělou, nezvykle plachou tvář. Na krátký okamžik zapomněl, že je odsouzeným povstalcem, na kterého čeká deset let otroctví. Zapomněl, že chce ještě této noci uprchnout. Zapomněl dokonce i na možnost prozrazení, kterou přivedila guvernérova pakostnice.

VII. PIRÁTI

Přestože bylo úmorné vedro, James Nuttall se po silnici z Bridgetownu k plantáži plukovníka Bishopa přímo řítil. A byl-li kdo vůbec schopen takhle uhánět v tom horkém podnebí, pak to mohl být právě jen James Nuttall se svým krátkým vyzáblým tělem a dlouhýma hubenýma nohama. Těžko by někdo uvěřil, že v tomhle seschlém člověku zůstala nějaká šťáva. Ale něco na ten způsob tam muselo přece jen být, protože dorazil k ohradě

úplně zpocený.

U vchodu málem vrazil do dozorce Kenta, podsaditého křivonohého tvora s pažemi Herkula a buldočí tváří.

„Hledám doktora Blooda,“ vyhrkl udýchaně.

„Vy ale máte naspěch,“ zavrčel Kent. „Co se to, k čertu děje? Dvojčata?“

„Co? Ach! Ne, ne. Nejsem ženat, pane. Jde o mého bratrance.“

„Co se mu stalo?“

„Není mu dobře, pane.“ Nuttall statečně pokračoval v tom směru lhaní, jak mu to Kent sám vnukl. „Je lékař doma?“

„Tam je jeho chalupa,“ ukázal dozorce. „A když není tam, tak bude někde jinde.“ Kent odešel. Byl to nevrlý, nevlídný člověk, ochotný spíše používat svého biče než jazyka.

Nuttall byl rád, že se dozorce pohnul k odchodu. Pak vběhl do ohrady a k svému zoufalství se musel přesvědčit o tom, že Blood není doma. Rozumný člověk by se patrně posadil a čekal, protože by asi pochopil, že je to nakonec nejjednodušší a nejspolehlivější. Ale Nuttall toho dne příliš rozumu neměl. Vyběhl opět z ohrady a nevěděl kudy kam. Pak se rozhodl, že půjde opačným směrem, než šel Kent. A tak zas uháněl vyprahlou stepí k plantáži cukrové třtiny, která tu stála jako hradba a zlatově se leskla v oslepující záři červencového slunce. Velké čtverce zrající jantarové třtiny byly od sebe odděleny vysekanými uličkami. Na vzdáleném konci jedné z nich spatřil několik pracujících otroků.

Nuttall vběhl do uličky a šel k nim. Mlčeli a lhostejně si ho prohlíželi, když je míjel. Pitt nebyl mezi nimi a Nuttall se neodvážil zeptat se po něm. A tak ho hledal skoro celou hodinu a chodil po cestách vysekaných v cukrové

třtině sem a tam a nahoru a dolů. Jednou se na něj obořil dozorce a ptal se ho, co tu chce. Nuttall řekl, že hledá doktora Blooda. Že jeho bratranec onemocněl. Dozorce zaklel a poručil mu, aby se klidil z plantáže. Blood že tu není a ať si ho hledá v ohradě.

Nuttall se tedy rozhodl k návratu. Ale popletl si směr a šel z plantáží až na druhou stranu k hustému lesu. Dozorci to buď bylo jedno, anebo byl v tom dusném vedru blížícího se poledne příliš líný, než aby mu ukázal správnou cestu.

Nuttall přišel ke konci jedné uličky, pak zahrnul za roh a tam náhle narazil na Pitta, který se lopotil s dřevěným rýčem v zavražovací kanálu. Měl na sobě jen volné rozedrané bavlněné kalhoty sahající až ke kolenům a široký slaměný klobouk, který chránil jeho rozčuchané plavé vlasy před nemilosrdnými paprsky tropického slunce. Pitt zíral překvapeně na Nuttalla, který mu tragicky zvlněným hlasem rychle vypověděl své chmurné zprávy. Závěr toho všeho byl, že musí dostat ještě dnes ráno od Blooda deset liber, nebo že jsou všichni ztraceni. Jeremiáš Pitt měl však málo porozumění pro Nuttallovy útrapy a prolitý pot.

„Zatracený blázne!“ vzkřikl. „Když hledáte Blooda, proč maříte čas tady?“

„Nemohu ho najít,“ naříkal Nuttall a byl rozčilen Pittovým přijetím. Ale neuvědomil si, že ani Pittovy nervy nejsou po celonočním bezesném čekání v nejlepší pořádku. „Myslel jsem, že snad vy...“

„Myslel jste, že prostě položím rýč a půjdu vám Blooda hledat? To jste si myslel, ano? Můj bože, a na takovém hlupáku závisí naše životy! Zatímco tu utrácíte čas, hodiny utíkají! A co povíte dozorcí, až nás tu spolu uvidí?“

Rozčilený a uražený Nuttall nebyl s to zprvu ani

promluvit. Ale pak vybuchl.

„Proč jsem se jen do toho všeho zapletl? Kdybych to byl raději nechal! Kdybych jen...“

Jaké byly jeho další tužby, to se už nikdo nedověděl, protože právě v tomto okamžiku zahrnul za roh uličky vysoký muž v bezových dykytových šatech, následovaný dvěma černochoy v bavlněných kalhotách a vyzbrojených šavlemi. Byl od nich jen asi deset metrů, ale na měkké hlinité půdě nebylo jeho kroky slyšet.

Nuttall vyděšeně pohlédl tím směrem a pak vyskočil jako vyplašený králik a utíkal k lesu. To bylo to nejhorší, co vůbec mohl za těchto okolností udělat. Pitt zasténal a zůstal stát, opíraje se o rýč.

„Hej, vy tam! Stůjte!“ zařval plukovník Bishop za uprchlíkem a vyslal za ním nejvybranější nadávky a kletby.

Ale uprchlík se ani nezastavil, ani neotočil. Měl jedinou

naději: že plukovník Bishop neviděl jeho tvář. Neboť moc a vliv plukovníka Bishopa stačily k tomu, aby se dostal na šibenici každý, o němž usoudil, že by měl být mrtev. Teprve když uprchlík zmizel v křoví, vzpamatoval se plantážník ze svého rozhořčeného údivu a vzpomněl si na oba černochoy, kteří mu chodili v patách jako psi. Byla to jeho tělesná stráž, bez níž neučinil v plantáži ani krok od té doby, co ho před dvěma léty jeden otrok napadl a bezmála uškrtil.

„Za ním, vy černá holoto,“ křičel na ně. Ale sotvaže se rozběhli, hned je zase zastavil. „Počkejte! Tady zůstaňte, k čertu!“

Uvědomil si, že k tomu, aby toho chlapíka chytil a ztrestal, není třeba štvát se za ním a ztratit celý den honičkou v tom zatraceném lese. Měl tady přece Pitta a Pitt mu už musí říci, kdo to byl ten jeho ostýchavý přítel a také to, o čem tak důvěrně a tajně rozprávěli, když je vyrušil. Pitt se bude možná zdráhat, ale tím hůř pak pro něj. Vynalézavý plukovník Bishop znal tucet způsobů – a některé z nich velmi zábavné, – jak přemoci tvrdohlavost těchto otrockých psů.

Plukovník, jehož tvář žhnula vnitřním i vnějším žářem, upřel na Pitta svá drobná očka, v nichž kmitala zamýšlená krutost.

„Co to bylo za chlapa, který vzal do zaječích?“ zeptal se s hrozivou vlídností.

Jeremiáš Pitt svěsil poněkud hlavu a rozpačitě přešlápl. Nemohl však najít žádnou odpověď ve svých myšlenkách, které jen proklínaly neuvěřitelnou hloupost Jamese Nuttalla.

Plantážníková bambusová hůl dopadla na mladíkova nahá ramena s bodavou silou.

„Odpověz, pse! Jakže se jmenuje?“

Jeremiáš vrhl na zuřícího plantážníka zasmušilý, skoro

až vzdorný pohled.

„Nevím,“ řekl a v jeho hlase zazněl aspoň slabý příznak odporu vyvolaného ranou, kterou by mohl vrátit jen za cenu života. Pittovo tělo ráně odolalo, ale jeho duch se svíjel trýzní.

„Tak ty tedy nevíš? Tu máš, aby ti to osvěžilo paměť.“ A hůl zase dopadla. „Už sis teď vzpomněl na jméno toho chlapa?“

„Nevzpomněl.“

„Tak ty chceš jako trucovat, co?“ plukovník jízlivě protáhl poslední slovo, ale pak ho přemohl vztek. „Tisíc hromů, ty drzý pse! Ty si chceš se mnou zahrávat? Ty si myslíš, že jsem tu pro legraci?“

Pitt pokrčil rameny, opět přešlápl a stál pak nehybně v zarputilém mlčení. Máloco by dokázalo víc popudit plukovníka Bishopa, který ostatně potřeboval jen málo k tomu, aby vybuchl. Teď se ho zmocnila přímo zvířecí zuřivost: ze všech sil mrskal bezbranná záda a každou ránu doprovázel klením a spíláním. To už bylo víc, než mohl otrok vydržet. Jeho udeptané sebevědomí se vzňalo a Pitt se vrhl na svého mučitele.

Ale jak skočil, hned skočili také bdělí černoši. Svalnaté černé paže drtivě sevřely slabé bílé tělo a ve chvílce tu stál nešťastný otrok bez moci a s rukama svázanýma za zády koženým řemenem.

Zarudlý a těžce oddychující Bishop se chvíli na něj posupně díval. Pak zavelel: „Odvedte ho!“

Dlouhou alejí mezi zlatovými stěnami cukrové třtiny, vysokými téměř půltřetího metru, hnali černí strážci nešťastného Pitta za plukovníkem a spoluvězňové, kteří tu pracovali, se za nimi dívali s hrůzou v očích. Pitta se zmocňovala černá beznaděj. Ani mu příliš nezáleželo na tom, jaké ho teď čeká mučení, přestože věděl, že bude strašné. Pravou příčinou jeho duševní trýzně bylo

přesvědčení, že celý podrobně vypracovaný plán útěku z tohoto příšerného pekla byl zmařen právě ve chvíli, kdy měl být uskutečněn.

Vyšli na velkou zelenou pláň a zamířili k ohradě a k dozorcovu bílému domku. Pitt se rozhlédl po zálivu Carlisle, který bylo z této výšiny dobře vidět, a to od pevnosti na jedné straně až k dlouhým kůlnám přístaviště na druhém konci. A právě u tohoto přístaviště bylo uvázáno několik malých člunů. Pitt uvažoval, který z nich je asi oním rybářským člunem, jenž by je při troše štěstí teď unášel po širém moři. A pak se s lítostí zahleděl na moře.

K přístavu pomalu směřovala, hnána slabým větříkem, který sotva čeril hladinu Karibského moře, statná fregata(68) s rudým trupem a s anglickou vlajkou na stožáru.

Plukovník Bishop se zastavil, zastínil si oči tlustou rukou a pozoroval loď. Přestože větřík byl jen slabý, fregata neměla rozvinutou žádnou plachtu kromě spodní na předním stožáru, takže bylo zřetelně vidět majestátní linii jejího trupu od vyvýšené zádi až k pozlacenému hrotu příďe, který se třpytil v jasném slunečním svitu.

Tak pomalý postup lodi svědčil o tom, že kapitán nezná zdejší vody, a proto vplouvá opatrně a hledá si bezpečnou cestu. Při této rychlosti to potrvá ještě asi tak hodinu, než loď zakotví v přístavu. A zatímco si plukovník prohlížel loď a tak trochu se i obdivoval její ladné kráse, Pitta odvedli do ohrady a sevřeli ho do klády, připravené pro otroky, kteří měli být potrestáni.

Pomalým houpavým krokem vešel po chvílce plukovník Bishop.

„Neposlušný pes, který cení zuby na svého pána, musí být naučen způsobům, i kdyby na to měla doplatit jeho kůže.“ To bylo všechno, co řekl, než se dal do své

katovské práce.

To, že chtěl vlastníma rukama vykonat věc, kterou by většina lidí v jeho postavení přenechala někomu z černochoů, svědčí o zvířecí brutálnosti tohoto člověka. Přímo s potěšením, jako by ukájel své dravci pudy ukrutnosti, bil svou oběť po hlavě a po zádech. Brzy se jeho hůl roztřepila na dlouhé třísky. Jistě víte, jak asi bolí rána pružnou bambusovou holí. Ale dovedete si představit její vražedný účinek, když je roztřepena na několik dlouhých ohebných čepelí, ostrých jako nůž?

Když už byl nakonec plukovník tak unaven, že odhodil pahýl, který zbyl z jeho hůlky, na zádech nešťastného otroka nezůstalo od šije až k pasu jediné místečko zdravé.

Pokud si ještě Jeremiáš Pitt uchovával plné vědomí, nevydal hlásku. Ale jak bylo jeho vědomí nesnesitelnou bolestí postupně otupováno, visel v kládě jako schoulená, slabě sténající hromádka.

Plukovník Bishop se opřel nohou o kládu a s krutým úsměvem na hrubé tlusté tváři se naklonil nad svou oběť.

„To tě naučí poslušnosti,“ řekl. „A teď tu zůstaneš bez jídla a pití tak dlouho, dokud si to nerozmyslíš a neřekneš mi jméno toho svého stydlivého přítele a co tu chtěl. Bez jídla a pití, rozumíš?“ Odstoupil od klády. „A až přijdeš k rozumu, můžeš mi vzkázat, vypálíme ti pak na čelo znamení.“

Plukovník se otočil a vyšel z ohrady; za ním se plížili jako stín jeho černoši.

Pitt ho slyšel, jako slyšíme někdy hlasy ve snu. Ale v této chvíli byl surovým mučením tak vyčerpán a tak hluboké bylo jeho zoufalství, že mu už vůbec nezáleželo na tom, zda bude živ nebo mrtev.

Brzy ho však z částečného omámení, které na něho

milosrdně seslala velká bolest, vytrhl nový druh mučení. Klády stály na volném prostranství v plném žáru tropického slunka a jeho žhavé paprsky dopadaly na ztýraná krvácející záda, až se mu zdálo, jako by ho spaloval oheň. A brzy se k tomu přidalo ještě další nevýslovné utrpení: mouchy, kruté mouchy Antil, které se na něho vrhly jako černé mračno.

Není tedy divu, že důmyslný plukovník Bishop, který se tak dobře vyznal v rozvazování tvrdošijných jazyků, nepovažoval ani za nutné sáhnout k jiným způsobům mučení. Ani jeho rafinovaná krutost by si nemohla vymyslet krutější a nesnesitelnější trest, než jaký v těchto končinách uchystala zmučenému Pittovi sama příroda.

Tak ho našel Petr Blood, který, jak se napolo zastřenému vědomí nešťastníka zdálo, zjevil se tu jako zázrakem. Blood přinesl velký palmový list. Nejdříve jím odehnal mouchy, které se pásly na Pittových zádech, a pak mu list přivázal kouskem lýka na krk, takže mu chránil záda před útočícími mouchami i před slunečními paprsky. Pak se posadil vedle něho, opřel si jeho hlavu o rameno a omyl mu tvář studenou vodou. Jeremiáš se zachvěl a dlouze zasténa.

„Vodu!“ vydechl. „Vodu, proboha!“

Blood přiložil konvici k jeho chvějícím se rtům. Pitt pil dychtivě, hlučně a neustal, dokud nevypil vodu do poslední kapky. Trochu ochlazen a osvěžen vodou a slabým vánkem, pokusil se posadit. –

„Moje záda!“ zasténa a klesl nazpět.

V Bloodových očích zasvítil nezvyklý oheň; jeho rty byly sevřené. Ale když promluvil, hlas zněl chladně a pevně.

„Jen klid! Na všechno dojde. Záda jsem ti přikryl a zatím se jim nic nestane. Chci teď jenom vědět, proč se to stalo. Jak ses tak mohl zapomenout a vyprovokovat tu

bestii Bishopa, že tě málem zabil? Copak se můžeme při útěku obejít bez navigátora?“

Pitt se posadil a znova zasténal. Ale trpěl teď víc muka duševní než tělesná.

„Myslím, že už nebudeš potřebovat navigátora, Petře.“

„Co to říkáš?“ vykřikl Blood.

Pitt vysvětlil situaci co nejstručněji; jeho řeč byla jen chvílemi přerušována poryvy bolesti. „Zůstanu tu prý ležet tak dlouho, dokud mu neřeknu, kdo tam se mnou na plantáži mluvil a co chtěl.“

Petr Blood vstal a cítil, jak se mu do hlavy žene krev.

„Čert aby vzal toho špinavého otrokáře!“ vzkřikl. „Ale dokázat to musíme stůj co stůj. A čert vem i Nuttalla! To je jedno, jestli kauci za člun zaplatí nebo ne. Člun máme a pojedeme. A ty pojedíš s námi.“

„To jsou jenom sny, Petře,“ řekl Pitt. „Nikam nedoplujeme. Když nebude kauce zaplacená, úřad jednoduše člun zabaví, i kdyby Nuttall při vyšetřování o našem plánu ani necekl.“

Blood se obrátil a smutně se zahleděl na moře, na ty modré dálky, kam, jak doufal, brzy odpluje.

Velká loď se zatím značně přiblížila k břehu a pomalu a majestátně vplouvala do zálivu. Z přístaviště už vyrazilo několik člunů a mířilo k ní. Petr Blood zřetelně viděl lesk mosazných děl na přídi. Rozeznal také postavu námořníka, stojícího na kotevním řetězu, který se daleko vykláněl, aby mohl hodit olovnici.

Z chmurných myšlenek vytrhl Blooda nasupený hlas vracejícího se plukovníka Bishopa. „Co tu u všech čertů děláte?“

„Co tu dělám?“ odpověděl zdvořile. „Jen to, co je mou povinností.“

Plukovník si okamžitě povšiml dvou věcí: prázdné konvice na sedadle vedle vězně a palmového listu

chránícího jeho záda. „To jste se opovážil udělat?“ Na plantážníkůvě čele naběhly žíly jako provazy.

„Ovšemže jsem to udělal.“ Bloodův tón zněl poněkud překvapeně.

„Rozkázal jsem, že ten chlap nemá dostat ani jídlo, ani pití, dokud to nenařídím.

„Já jsem to ale neslyšel.“

„Neslyšel jste to? Jak jste mě mohl slyšet, když jste tu nebyl?“

„A jak tedy můžete předpokládat, že budu vědět, co jste nařídil? Co jsem věděl, bylo jen to, že jeden z vašich otroků je ubíjen sluncem a mouchami. A tu jsem si řekl: je to jeden z otroků pana plukovníka a já jsem lékařem pana plukovníka. Mou samozřejmou povinností je postarat se o majetek pana plukovníka. A tak jsem dal tomu chlapíkovi kapku vody a přikryl jsem jeho záda, aby na ně nepálilo slunce. Nejednal jsem správně?“

„Správně?“ zapištěl plukovník a zalapal po dechu.

„Uklidněte se, prosím. Jen se uklidněte!“ domlouval mu Blood. „Ještě vás raní mrtvice, budete-li se tak rozčilovat.“

Plantážník ho s nadávkou odstrčil stranou, přiskočil k vězni a strhl mu palmový list se zad.

„Ve jménu lidskosti...“ zahřměl Blood.

Rozzuřený plukovník se prudce otočil: „Zmizte, člověče, a nepřibližujte se k němu, dokud pro vás nepošlu. Ledaže byste chtěl dostat stejnou lekci.“

Ale Blood se nezalekl. Jeho světle modré oči se tvrdě dívaly do plukovníkovy tváře.

„Jménem lidskosti,“ opakoval, „učiním, co je v mých silách, abych zmírnil bolesti tohoto nešťastníka. Anebo – a to vám přísahám – přestanu vykonávat práci lékaře a neošetřím už ani jednoho pacienta na tomto proklatém ostrově.“

Plukovník byl zprvu tak překvapen, že nevěděl, co říci. Pak zařval: „U všech svatých! Jakým tónem si to dovoluješ se mnou mluvit, ty pse? Ty se opovažuješ mi vyhrožovat?“

„Ano.“ Nezastrašené modré oči se přímo dívaly do plukovníkových. A byla v tom pohledu neústupnost i bezohlednost; bezohlednost, vyprovokována zoufalstvím. Plukovník Bishop si ho dost dlouho mlčky prohlížel. „Byl jsem k tobě příliš mírný,“ vyštěkl nakonec a stiskl rty. „Ale to se změní. Dám tě zmrskat, až na tvých špinavých zádech nezůstane jediný kousek kůže.“

„To že chcete udělat? A co tomu řekne guvernér Steed?“

„Nejsi jediným lékařem na tomto ostrově.“

Blood se usmál. „Víte co? Řekněte to schválně Jeho Excelenci, až ho zase pakostnice sklátí do postele. Sám přece dobře víte, že žádného jiného doktora nechce. Je to inteligentní člověk a ví, kdo mu umí pomoci.“

Ale roznícenou plukovníkovu surovost nebylo tak snadné zkrotit. „Budeš-li ještě naživu, až se s tebou vypořádají moji černoši, možná že přijdeš k rozumu.“

Otočil se k černošům, aby jim dal rozkaz. Ale ten už nikdy nebyl vyřčen. V tomto okamžiku totiž přehlušila jeho hlas strašlivá dunivá rána, která otřásla vzduchem jako hrom. Plukovník Bishop i jeho černoši, i jindy tak klidný Petr Blood, se překvapeně dívali dolů na moře.

Z velké lodi, která teď byla od pevnosti vzdálena asi na délku kabelu(69), nebylo vidět nic než vrcholky stěžňů. Všechno ostatní bylo zahaleno v oblacích kouře. Ze skal vyletělo hejno poplašených mořských ptáků, kteří kroužili vysoko na modré obloze a poděšeně křičeli. Nejhluchněji nařikaly kolihy.

Teď spatřili tito čtyři muži, dívající se z výšiny do zálivu, jak britská vlajka sestupuje z hlavního stožáru a mizí dole ve stoupajícím oblaku kouře. Ještě chvilka, a na její

místo se vyšvihla zlatorudá vlajka kastilská(70). A tu teprve pochopili.

„Piráti!“ zařval plukovník. „Piráti!“

V jeho hlase se mísil strach s pochybnostmi. Oba černoši na něho hloupě hleděli a šklebili se a z jejich tváří bylo vidět jen bělmo očí a bílé zuby.

VIII. ŠPANĚLÉ

Ta mohutná loď, kterou nechali tak lehkomylně vplout do zálivu Carlisle pod falešnou vlajkou, byla španělská kořistnická loď. Přicházela se pomstít za činy lupičského Pobřežního bratrstva, jakož i za nedávnou porážku dvou galion, naložených poklady a plujících do Cádizu. Oné galioně, která tehdy v značně pochroumaném stavu unikla z boje, velel don Diego de Espinosa y Valdez,

bratr španělského admirála dona Miguela de Espinosy, jenž byl rovněž velmi vášnivý, pyšný a popudlivý šlechtic.

Rozzloben svou porážkou a zapomínaje, že ji přivodil svým vlastním jednáním, přísahal Angličanům takovou pomstu, na niž hned tak nezapomenou. Chtěl napodobit proslulého piráta Morgana(71) a ostatní námořní lupiče a podniknout trestnou výpravu proti některé anglické osadě. Naneštěstí pro něho a pro mnohé jiné byl jeho bratr admirál nepřítomen, takže ho nemohl zadržet, když začal vyzbrojovat v San Juanu na Portoricu(72) loď Cinco Llagas(73). Cílem svého útoku určil ostrov Barbados, jehož přirozená opevnění otupovala obezřetnost jeho obránců. A pak si vybral tento ostrov také proto, že mu jeho zvědové hlásili, že se sem uchýlila Pride of Devon. Chtěl dodat své pomstě jakýsi romantický nádech spravedlivé odplaty. Vyvolil si příhodnou dobu, kdy v zálivu Carlisle nekotvila žádná válečná loď.

Jeho záměr se mu dařil dobře, že vzbudil podezření teprve tehdy, když pozdravil pevnost z malé vzdálenosti salvou dvaceti děl celého boku.

A teď oni čtyři překvapení diváci v ohradě na kopci viděli, jak se velká loď pod stoupajícím oblakem dýmu pomalu šine kupředu. Teď už rozvinula hlavní plachtu, aby mohla lépe manévrovat. Těsně při větru(74) obracela, aby mohla zamířit děla levého boku na nepřipravenou pevnost.

Hromový řev druhé boční salvy probudil plukovníka Bishopa ze strnulosti a připamatoval mu jeho povinnosti. Dole ve městě horečně rachotily bubny a ječely trubky, jako by bylo třeba oznamovat hrozící nebezpečí. Jako velitel barbadoské milice měl stát plukovník Bishop v čele svého nepočetného vojska v oné

pevnosti, kterou právě teď španělská děla proměňovala v trosky.

Když si to uvědomil, hned se dal do běhu, nedbaje ani své tloušťky, ani vedra. A za ním – jako vždy – klusali jeho černoši.

Petr Blood se obrátil k Jeremiáši Pittovi s pochmurným úsměvem. „Tomu tedy opravdu říkám včasný zákrok. Ale co z toho bude, to neví ani sám ďábel,“ dodal zamyšleně.

Když zaduněla třetí boční salva, zvedl palmový list a znovu ho opatrně připevnil na záda svého přítele.

A tu přiběhl do ohrady udýchaný a zpocený dozorce Kent a za ním skoro dvacet plantážních dělníků, mezi nimiž bylo i několik černochoů. Všichni byli jaksepatří vyděšení. Zavedl je do nízkého bílého domu a vyzbrojil mušketami a tesáky.

Teď se už také vraceli v malých skupinkách trestanci, kteří nechali práce, když viděli, že je nikdo nehlídá a že nastal všeobecný zmátek.

Kent se na okamžik zastavil, zatímco jeho narychlo vyzbrojené vojsko běželo dále.

„Do lesa!“ nařídil trestancům. „Běžte do lesa a tam se schovejte, dokud nebude po všem a dokud ty španělské lotry nezaženeme.“

A pak spěchal za svými muži, kteří se měli připojit k obráncům, shromažďujícím se dole ve městě, postavit se proti vyloďovanému španělskému vojsku a zahnat je do moře.

Nebýt Petra Blooda, patrně by ho otroci uposlechli.

„Proč tolik spěcháte, a k tomu v takovém vedru?“ řekl s klidem až nepřirozeným. „Možná, že nebude ani třeba utíkat do lesa. Ostatně, na to bude času dost, až se Španělé zmocní města.“

A tak všichni – bylo jich teď už dvacet, protože se k nim připojili i ostatní věznění vzbouřenci – a tak tu všichni

zůstali a ze svého výhodného místa pozorovali průběh zuřivé bitvy, která se dole rozpoutala.

Milice a všichni ostrované, schopní nosit zbraň, bránili přistání člunů se zuřivou odhodlaností bojovníků, kteří vědí, že v případě porážky nemohou očekávat žádnou milost. Krutost španělských vojáků byla příslovečná a ani Morgan se při svých nejhorších zločinech nikdy nesnížil k takovým ukrutnostem jako kastilští šlechtici.

Ale tento španělský velitel se zřejmě ve svém řemesle vyznal. Což se ovšem nedalo tvrdit o barbadoské milici. Měl výhodu překvapivého útoku, jímž vyřadil z boje pevnost, a brzy nato obráncům přesvědčivě dokázal, že je pánem situace. Do setmění opanovalo dvě stě padesát Španělů Bridgetown a ostrované byli odzbrojeni. V guvernérově sídle oznamoval don Diego poděšenému Steedovi, jenž v tom zmatku zapomněl i na svou pakostnici, výši částky, kterou požaduje jako výkupné.

Za sto tisíc dublonů(75) a padesát kusů skotu byl don Diego ochoten neobrátit město v hromádku popele. A zatímco úlisný a přehnaně zdvořilý velitel dojednával s britským guvernérem, kterého div neranila mrtvice, tyto

podrobnosti, Španělé pustošili a loupili, jedli, pili a bavili se po svém divokém způsobu.

Třebaže to bylo velmi nebezpečné, odvážil se Petr Blood po setmění sejít dolů do města. To, co tam viděl, zapsal později Jeremiáš Pitt do tlustého lodního deníku, ze kterého jsem také já čerpal většinu svého příběhu.

Když se pobledlý Petr Blood vracel z tohoto pekla, vrazila do něho v úzké uličce dívka s vyděšenýma očima a rozpuštěnými vlasy. Se smíchem a nadávkami klopytal za ní Španěl v těžkých jezdeckých botách. Už by ji byl dostihl, kdyby se mu náhle nepostavil do cesty Petr Blood. Chvilku předtím se Blood pro všechny případy ozbrojil kordem, který našel u mrtvého vojáka.

Když se rozezlený a překvapený Španěl zastavil, zableskl se mu před očima kord, který Blood rychle tasil.

„Ah, perro ingles!“ (76) zařval a vrhl se vstříc své smrti.

„Doufám, že tvoje duše je mravně připravena předstoupit před svého stvořitele,“ řekl Blood, když ho probodl. Zasáhl protivníka vskutku mistrně s kombinovanou dovedností šermíře i lékaře. Španěl se bez hlesu zhroutil k zemi.

Pak se Blood obrátil k dívce, která byla opřena o zeď, těžce oddychovala a vzlykala. Vzal ji za ruku.

„Pojďte!“

Ale dívka poděšeně ucouvla. „Kdo jste?“

„Snad „nechcete, abych vám ukázal své doklady?“ odsekl. Zpoza rohu bylo slyšet dusot kroků. „Pojďte!“ opakoval naléhavě. Možná proto, že jeho čistá angličtina jí dodávala důvěry, šla s ním teď už bez dalších otázek.

Běželi uličkou dolů a pak jinou zas nahoru. Byli už na pokraji města a měli štěstí, že nikoho nepotkali. Celý bledý, plný odporu a hněvu nad tím, co viděl, Petr Blood vlekl dívku téměř v poklusu na kopec k domu plukovníka Bishopa. Jen jí stručně řekl, kdo je a jaké je jeho postavení, a pak už spolu nemluvili, dokud nedoběhli k velkému bílému domu, který byl pohroužen ve tmě. Alespoň to bylo dobré znamení. Kdyby tam totiž vnikli Španělé, jistě by svítila všechna světla. Zaklepal, ale musel klepat znova a znova, než se mu dostalo odpovědi. Potom teprve se ozval hlas z hořejšího okna.

„Kdo je to?“ Byl to hlas Arabelly Bishopové. Trochu se chvěl, ale byl to bezpochyby její hlas.

Petr Blood úlevou div neomdlel. Jeho fantazie mu totiž už kreslila nejhrůznější představy: obával se, že třeba zašla za strýcem dolů do Bridgetownu nebo že se dopustila nějaké podobné neopatrnosti. A při pouhé představě, co by se jí mohlo stát, mu přeběhl mráz po

zádech.

„To jsem já – Petr Blood.“

„Co chcete?“

Kdo ví, jestli by šla dolů otevřít. Protože za této situace bylo více než pravděpodobné, že se plantážní otroci vzbouřili a jsou stejně nebezpeční jako Španělé. Ale jakmile dívka, kterou Blood zachránil, uslyšela tento hlas, zvedla hlavu a zvolala:

„Arabello! To jsem já. Mary Traillová.“(77)

„Mary!“ Hlas u okna zmlkl a hlava zmizela. Za malou chvíli se otevřely dveře. Za nimi v prostorné hale stála Arabella, štíhlá postava v bílém, osvětlená mihotavým světlem svíčky, kterou držela v ruce.

Slečna Traillová se vrhla do Arabellina náručí a dala se do usedavého pláče. Blood však měl naspěch.

„Je tu někdo s vámi? Někdo ze služebnictva?“ zeptal se energicky.

Jediný muž v domě byl James(78), starý černošský podkoní.

„Toho právě potřebujeme,“ řekl Blood. „Nařídte mu, aby přivedl koně. A pak pojedete rychle do Speightstownu

nebo ještě dál na sever, kde budete v bezpečí. Tady vám hrozí nebezpečí – hrozné nebezpečí.“

„Ale já jsem myslela, že boj už skončil...“ ozvala se bledá a udivená Arabella.

„To je pravda, ale peklo teprve začíná. Slečna Traillová vám to všechno cestou poví. Proboha, slečno, věřte mi a udělejte to, co vám říkám.“

„On... on mě zachránil,“ vzlykala Mary Traillová.

„Zachránil tě? Před čím tě zachránil, Mary?“

„Na to teď není čas,“ vpadl jim do řeči už téměř hněvivě Petr Blood. „Máte před sebou celou noc a budete mít spoustu času o všem si pohovořit, až budete v bezpečí a mimo dosah Španělů.“

Tak, a teď, slečno, laskavě zavolejte Jamese a udělejte to, co vám říkám – hned!“

„Jste velmi neodbytný.“

„Že neodbytný? Prosim vás, slečno Traillová, povězte jí, jestli mám důvod být neodbytným.“

„Ano, máte,“ řekla dívka s pláčem a zachvěla se.

„Poslechni ho, Arabello, proboha poslechni ho.“

Arabella Bishopová odešla a nechala Blooda a MaryTraillovou opět o samotě.

„Já... nikdy vám nezapomenu, pane, co jste pro mne udělal,“ řekla Mary a už pomalu přestávala plakat. Byla to štíhlá dívka, bezmála ještě dítě.

„Už jsem v životě udělal větší věci. Proto jsem taky tady,“ řekl Blood, který byl zřejmě poněkud podrážděn.

Nepředstírala, že rozumí jeho slovům, a ani se o to nepokoušela.

„Vy jste... vy jste ho zabil?“ zeptala se ustrašeně.

Pohlédl na ni překvapeně v plápolavém světle svíčky.

„Doufám, že ano. Je to velmi pravděpodobné, ale celkem na tom tak nezáleží,“ odpověděl. „Teď záleží nejvíc na tom, aby ten chlapík James co nejrychleji přivedl koně.“

A obrátil se k odchodu, aby urychlil přípravy k odjezdu.

„Neodcházejte! Nenechávejte mě tu samotnou!“ volala v hrůze.

Zastavil se, otočil a pomalu se vracel. Přistoupil k ní a usmál se.

„No tak! Teď přece nemusíte mít strach. Už je to všechno pryč. A za chvíli budete na cestě, na cestě do Speightstownu, kde budete úplně v bezpečí.“

Konečně přivedli koně. Byli teď celkem čtyři, protože kromě Jamese, který jim měl dělat průvodce, přivedla Arabella Bishopová i svou komornou.

Petr Blood vyzdvihl lehounkou Mary Traillovou na koně a pak se obrátil, aby se rozloučil se slečnou Bishopovou, která už byla v sedle. Rozloučil se s ní, ale zdálo se, že jí chtěl říci ještě něco. Ale ať už to bylo cokoli, nebylo to vysloveno.

Koně vyrazili a mizeli v safírové, hvězdnaté noci. Blood zůstal stát před dveřmi plukovníka Bishopa. Poslední zvuk, který k němu dolétl, byl rozechvělý dětský hlásek Mary Traillové: „Nikdy nezapomenu, co jste pro mne udělal, pane Bloode!“

Ale protože to nebyl onen hlas, který chtěl slyšet, tak ho toto ujištění jen málo potěšilo. Stál tam ve tmě a pozoroval mihot svatojanských mušek mezi rododendrony, až dozněl v dáli dusot kopyt. Pak povzdechl a vzpamatoval se. Čekalo na něho hodně práce. A jestliže se znovu vypravil do města, pak to nebylo jen z pouhé zvědavosti, aby viděl, jak se chovají Španělé po vítězství. Vlastní příčinou bylo něco zcela jiného a během cesty do města se mu podařilo získat všechny informace, které potřeboval. Teď na něho čeká noc plná práce, a proto je třeba začít.

Rychlým krokem se vydal k ohradě, kde na něho čekali ostatní otroci v hlubokých obavách a s jiskřičkou

naděje.

IX. VĚZNĚNÍ POVSTALCI

Když purpurový soumrak tropické noci padl na Karibské moře, nezbylo na palubě lodi Cinco Llagas více než deset mužů jako stráž. Tak přesvědčeni – a plným právem – byli Španělé o úplné porážce ostrovanů. Když však říkám, že na palubě bylo deset mužů na stráži, tak tím vlastně jen vysvětluji, proč ti lidé zůstali na lodi, ale nevystihují jejich skutečnou činnost. A tak, po pravdě řečeno, zatímco skoro celá posádka lodi hodovala a ráčila na břehu, velitel španělského dělostřelectva se svým mužstvem, které tak dobře vykonalo svou práci a přispělo k dosažení dnešního snadného vítězství, poprával si na přední palubě mezi děly hojnosti jídla i pití, dovezeného z přístavu. Hlíдали vlastně jen dva strážníci: jeden na přídi a druhý na zádi. Ale i oni nebyli zřejmě příliš bdělí, protože jinak by si jistě byli povšimli dvou rybářských člunů, které se pod ochranou tmy blížily od přístavu, s dobře namazanými lubovými zářezy pro vesla, aby se mohly v naprosté tichosti dostat až pod záď velké lodi.

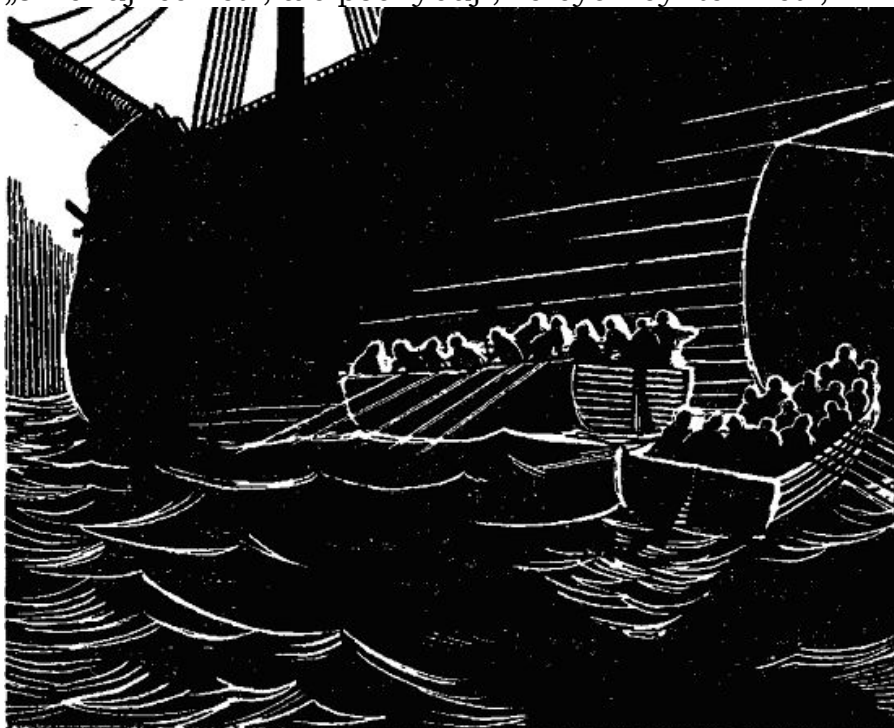
Ze zábradlí na zádi ještě stále visel provazový žebřík, po kterém don Diego sestoupil do člunu, jenž ho odvezl na břeh. Strážný, který hlídal na zádi, narazil na černý stín muže stojícího před ním na vrcholu žebříku.

„Kdo tam?“ zeptal se bez obzvláštního úleku, protože si myslel, že to je bezpochyby jeden z jeho kamarádů.

„To jsem já,“ zašeptal Petr Blood v hovorové španělštině, kterou tak dokonale ovládal.

„To jsi ty, Pedro?“ Španěl přistoupil ještě o krok.

„Jmenuji se Petr, ale pochybuji, že bych byl ten Petr,

kterého myslíš.“

„Co to říkáš?“ zarazil se strážný.

„Tudy,“ řekl Petr Blood a popadl Španěla.

Dřevěné zábradlí na zádi bylo velmi nízké. Kromě šplouchnutí, když strážný spadl do vody (jen těsně přitom minul jeden z přeplněných člunů čekajících pod vystouplou zádí), neprozradil ani zvuk jeho nehodu. A protože měl na sobě kyrys, stehenní pláty a přilbu, už se ani nevyonořil.

„Pst!“ dal Petr Blood znamení čekajícím trestancům. „A teď nahoru, ale zticha.“

V pěti minutách se všech dvacet trestanců vyšplhalo

nahoru. Z úzkého ochozu přelezli na zadní palubu, a tam se přihrčili. Vpředu viděli světlo. Pod velkou svítlnou spatřili postavu druhého strážného přecházejícího po přídi. Zespoda k nim doléhal zvuk pitky na spodní palubě. Sytý mužský hlas zpíval veselou píseň, k jejímuž refrénu se přidávali i ostatní:

„Y estos son los usos de Castilla y de Leon!“ (79)

„Podle toho, co jsem dnes viděl, věřím slovům téhle písničky,“ podotkl Petr Blood a pak zašeptal: „Kupředu! Za mnou!“

Skrčení, tiše jako stíny, připlížili se k zábradlí horní části zadní paluby a odtud sklouzli bez hlesu na střední palubu. Dvě třetiny z nich byly vyzbrojeny mušketami. Několik jich našli v domě vrchního dozorce a zbytek byl z tajné zásoby, kterou Blood pracně nashromáždil pro chystaný útěk. Ostatní byli ozbrojeni noži a šavlemi.

Na střední palubě chvíli počkali, než se Petr Blood přesvědčil, že už tu není žádný jiný strážný kromě toho nepohodlného chlapíka na přídi. O toho se musí postarat nejdřív. Blood a s ním ještě dva trestanci se plížili kupředu. Ostatní zůstali na střední palubě pod velením Nathaniela (80) Hagthorpa, který byl kdysi důstojníkem v královském britském loďstvu, a měl proto nejlepší předpoklady pro tento úkol.

Když se Blood po chvíli vrátil ke svým druhům, nebyla už na palubě španělské lodi žádná stráž.

Hodovníci na spodní palubě se hlučně a bezstarostně bavili, pevně přesvědčení, že jsou v naprostém bezpečí. Jaképak copak: posádka Barbadosu byla přece přemožena a odzbrojena a jejich kamarádi tam na břehu jsou naprostými pány města a právě sklizejí plody svého vítězství, čeho by se tedy měli bát? Ani tehdy, když byli přepadeni a náhle zjistili, že jsou obklíčeni dvacítkou divokých, zarostlých, polonahých mužů, nemohli

Španělé uvěřit svým očím.

Kdo by si byl mohl pomyslet, že se hrstka zapomenutých otroků z plantáže opováží takového činu?

Z tváří napolo opilýh Španělů zmizel rázem smích a veselá písnička umlkla na jejich rtech. Překvapeně a nechápavě se dívali do namířených mušket, které znemožňovaly jakýkoli odpor.

A pak vystoupil z tohoto podivného hloučku rozedranců vysoký štíhlý muž se světlemodrýma očima ve snědé tváři, s očima, v nichž se zablýsklo zlomyslným humorem. A oslovil je nejčistší kastilštinou.

„Ušetříte si mnoho trápení a nepříjemností, budete-li se považovat za mé zajatce a necháte-li se bez odporu odvést na bezpečné místo.“

„U sta hromů,“ vyhrkl velitel dělostřelectva. To byla jeho jediná slova, ale ani ta nemohla přiléhavě vystihnout jeho bezmezné zděšení.

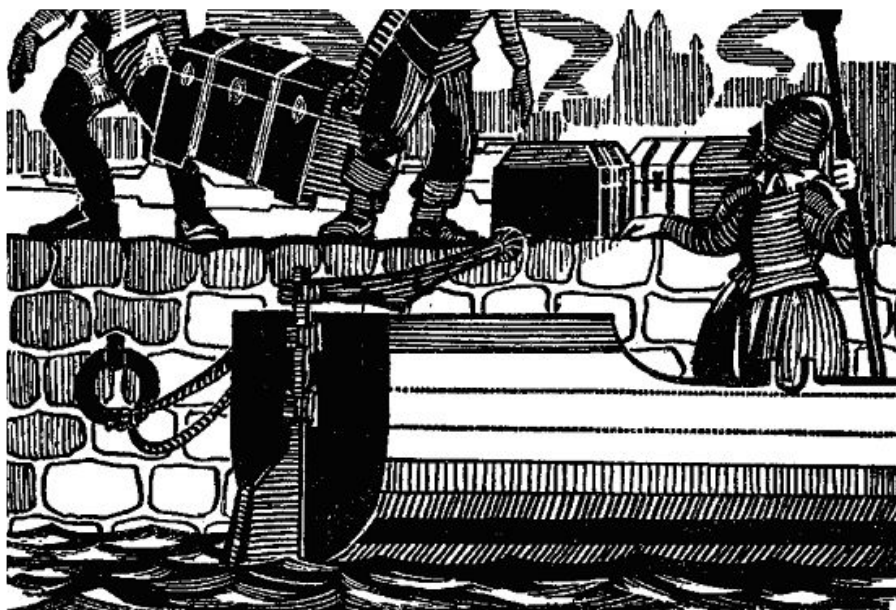
„Račte,“ ukazoval jim Blood cestu poklopem do podpalubí. Potom se bývalí vězňové posilnili dobrotami z přerušené hostiny Španělů. Už ta pouhá skutečnost, že po tolika měsících, kdy nedostávali nic jiného než nasolené ryby a kukuřičné placky, mohli opět ochutnat lidské jídlo, byla pro tyto nešťastníky úchvatnou událostí. Nedošlo však k žádným výstřelkům. O to už se postaral energický a přísný Petr Blood.

Teď bylo třeba ihned podniknout všechna opatření pro další hodiny a dny. Ta šarvátka se Španěly byla jen úvodní předehrou, i když v ní získali klíč k celé situaci.

Krátce po východu slunce oznámil trestanec, který se španělským kyrysem a přilbou a se španělskou mušketou na rameni přecházel po zádi, že připlouvá člun. Byl to don Diego de Espinosa y Valdez, který se vracel na loď se čtyřmi velkými truhlicemi. V každé bylo pětadvacet tisíc dublonů, výkupné, které mu na úsvitu

odevzdal guvernér Steed. Dona Diega doprovázel jeho syn don Esteban a šest mužů u vesel.

Všude na palubě fregaty byl dokonalý klid a pořádek. Loď byla zakotvena svým levým bokem, otočeným k břehu, a provazový žebřík byl spuštěn na pravém boku. A k tomuto žebříku připlul kolem lodi člun s donem Diegem a jeho pokladem. Petr Blood na nic nezapomněl. Ne nadarmo kdysi sloužil pod velením de Ruytera.

Provazy s kladkami byla připraveny a u rumpálu stáli lidé. Dole u děl bylo v pohotovosti mužstvo pod vedením Oglá, který ještě dřív, než se pustil do politiky a přidal se k vévodovi z Monmouthu, býval dělostřelcem v britském královském loďstvu. Byl to statný energický muž, který vzbuzoval důvěru už pouhou svou vlastní sebejistotou.

Don Diego se vyšplhal po žebříku a vstoupil na palubu, sám a bez nejmenšího podezření. A proč by měl také

nějaké podezření?

Dříve než se vůdce mohl rozhlédnout a podívat se na stráž, která na jeho počest nastoupila, uspala ho bez nejmenšího hluku rána vratidlovou pákou, odborně zasazená Hagthorpem.

Odnesli dona Diega do jeho kabiny a mezitím vytáhli na palubu truhlice s pokladem, jež dole připevňovali k lanům námořníci, kteří zůstali v člunu. Pak se vyšplhal na palubu don Esteban a posádka člunu. Rozumí se, že o všechny bylo v tichosti postaráno. Petr Blood byl neobyčejně důvtipný, když šlo o přípravu takovýchto akcí. A kromě toho měl vyvinutý cit pro dramaticčnost. A věru – divadlo, jehož se teď měli stát svědky, ti, kdo přežili přepadení města, bylo velmi dramatické.

Na troskách zdi seděl guvernér Steed, sužovaný pakostnicí, a vedle něho plukovník Bishop, a ti oba zasmušile přihlíželi, jak odplouvá osm člunů odvázejících k lodi znavené španělské hrdlořezy, kteří se nabažili loupeží, vražd a všemožných zločinů. Dívali se za nimi se smíšenými pocity úlevy nad odjezdem svých nemilosrdných nepřátel s pocity zoufalství nad divokým pustošením, které na pěkných pár týdnů zničilo blahobyt a štěstí této malé kolonie. Čluny odrazily od břehu. Byly přeplněny smějícími se a posmívajícími se Španěly, kteří ještě teď halasně pokřikovali z moře na ostrovany, kteří přežili lupičský nájezd. Byli asi tak na půl cestě od přístavu k lodi, když

se náhle zachvěl vzduch ranou z děla.

Dělová koule dopadla asi sáh před prvním člunem a skropila jeho posádku sprškou vody. Španělé přestali veslovat a na okamžik překvapením zmlkli. Ale pak se vzpamatovali a jali se rozzlobeně spílat nedbalému dělostřelci, který by měl vědět, že se nestřílí na pozdrav z děla nabitého koulí. A stále ještě zněl jejich křik, když druhá rána, lépe mířená než ta první, zasáhla jeden z člunů, roztránila ho a shodila jeho posádku do vody.

Tím hlasitěji a hněvivěji ovšem nadávalo osazenstvo zbývajících sedmi člunů. Na každém z nich trčela vesla vytažená z vody do vzduchu, všichni stáli a v největším rozčilení proklínali loď a vzývali nebesa i peklo, aby jim vysvětlily, jaký že to šílenec tam rádí u děl.

Rovnou do jejich středu padla třetí rána a s hroznou přesností rozbila druhý člun. A znova nastal okamžik zděšeného ticha. A pak všichni ti španělští piráti začali brebentit a plácet vesly, jak se náhle pokoušeli rozjet se všemi možnými směry. Někteří chtěli na břeh, jiní zas rovnou k lodi podívat se, co se tam vlastně stalo. Že se stalo opravdu něco vážného, o tom už nemohlo být pochyb, zejména když do vzrušených debat, výkřiků a kleteb spadly další dvě koule a vyřídily třetí člun pirátů.

Energický Ogle podal výborný výkon a plně doložil svá tvrzení, že se vyzná v dělostřelbě. Překvapení Španělé mu tento úkol ještě usnadnili tím, že své čluny shlukli do jednoho chumlu.

Po čtvrté ráně už nebylo mezi nimi rozdílu v názorech. Jako kdyby se byli domluvili, obrátili své čluny anebo se o to alespoň pokusili, protože než se jim to podařilo, byly další dva čluny pod vodou.

Tři zbývajcí čluny, aniž se staraly o své nešťastnější druhy, kteří zápasili ve vodě o život, pluly největší rychlostí zpět k přístavu.

Jestliže Španělé nic z toho všeho nechápali, pak nešťastní ostrované na břehu tomu rozuměli ještě méně, dokud jejich důvtipu nepomohl pohled na hlavní stožár Cinco Llagas, z něhož slétla španělská vlajka a místo ní se vznesla vlajka anglická. Ale i tehdy ještě se strachem a obavami pozorovali návrat svých nepřátel, kteří si možná na nich budou chtít vylít svůj hněv, vyvolaný těmito pozoruhodnými událostmi.

Avšak Ogle i teď dokazoval svou dělostřeleckou znalost a zdatnost. Prchající Španěly stíhala jedna rána za druhou. Poslední z jejich člunů se rozletěl na třísky právě ve chvíli, když dorazil k přístavišti, a trosky plavidla byly zasypány lavinou uvolněného zdiva.

Tak skončila tato pirátská posádka, která s rykem a chechtotem ještě před necelými deseti minutami počítala dublony, jež každému případnou jako podíl na tomto zločinném podniku. Jen asi šedesáti z nich se podařilo doplatit k břehu. Jestli to však bylo pro ně štěstí, to nelze říci, protože neexistují žádné písemné doklady o jejich dalším osudu. Tento nedostatek záznamů je ostatně dost výmluvný. Víme jen, že byli ihned spoutáni, jakmile se vydrápali na břeh. Uvážíme-li, co předtím všechno napáchali, měli pak zajisté všechny důvody litovat toho, že zůstali naživu.

Tajemství pomoci, která přišla v hodině dvanácté, aby stihla pomstou Španěly a zachránila ostrovu vyděračské výkupné sto tisíc dublonů, bylo ještě třeba vyšetřit. Že Cinco Llagas je teď v rukou přátel, o tom, po důkazech, které loď podala, nemohlo být žádných pochybností. Ale kdo jsou ti stateční, tázali se občané Bridgetownu, kteří se lodi zmocnili, a odkud přišli? Jediné možné vysvětlení se dost přibližovalo pravdě. V noci se zřejmě dostala na palubu odhodlaná skupina lidí z ostrova a zmocnila se lodi. Teď bylo třeba zjistit přesnou totožnost těchto

tajemných zachránců a prokázat jim přiměřenou poctu. A tento úkol – vzhledem k zdravotnímu stavu guvernéra Steeda – byl svěřen plukovníku Bishopovi jako guvernérovu náměstkovi.

Doprovázeli ho dva důstojníci.

Když plukovník sestoupil z provazového žebříku na střední palubu lodi, spatřil tam vedle hlavního poklopu vedoucího do podpalubí čtyři truhlice, z nichž jednu skoro celou naplnil on sám. Byl to pro něj věru radostný pohled.

Po obou stranách paluby stálo dvacet mužů v přesně vyrovnaných řadách, s ocelovými krunýři na prsou a na zádech, s vyleštěnými španělskými přilbami na hlavě, které zastíňovaly jejich tváře, a s mušketami u nohy.

Nedalo se ovšem předpokládat, že by plukovník Bishop na první pohled poznal v těchto vzpřímených, upravených vojenských postavách ony potrhané a nečesané otroky, kteří ještě včera dřeli na jeho plantáži. A stejně málo pravděpodobné bylo, že by hned poznal přicházejícího gentlemana, štíhlého, uhlazeného muže, oblečeného podle španělské módy v černém oděvu se stříbrnými prýmky. Po boku měl kord se zlatou rukojetí, zavěšený na zlatě vyšívaném bandalíru, a na pečlivě zkadeřených vlasech široký bobří klobouk s chocholem per.

„Buďte vítán na palubě Cinco Llagas, drahý plukovníku,“ uvítal plantážníka hlas, který se mu zdál povědomý. „Na počest této návštěvy jsme plně využili Španělovy šatny, ačkoli jsme se ani neodvažovali doufat, že nás navštívíte vy. Jste tu mezi přáteli. Rozumějte, všichni jsme vašimi starými přáteli.“

Plukovníkovi údivem div nevypadly oči z důlků. Blood, vystrojený v celé této nádheře, s pečlivě oholenou tváří a pěkně učenými vlasy, změnil se v mnohem mladšího

muže. Opravdu teď nevypadal na víc než na svých třiatřicet let.

„Petr Blood!“ To byl výkřik největšího překvapení. Vzápětí nato se změnil plukovníkův hlas v tón blahovolného uspokojení. „Tak to jste vy, který...“

„Byl jsem to já – já a tito moji i vaši dobří přátelé.“ Petr Blood odhrnul jemnou krajku ze svého zápěstí a ukázal na řadu mužů stojících v pozoru.

Plukovník se lépe podíval.

„Na mou duši!“ rozřehal se naivně. „A s těmito chlapíky jste dobyl španělskou loď a obrátil hlavně děl proti těm psům? Tisíc hromů! Tomu říkám hrdinství!“

„Hrdinství to bylo! A nejen to, bylo to přímo poetické! Jak vidím, začínáte chápat rozsah a hloubku mého důvtipu.“

Plukovník Bishop se posadil na kryt poklopu, sundal svůj široký klobouk a setřel si pot s čela.

„To je úžasné!“ řekl bez dechu. „Na mou duši, úžasné! Zachránit poklad a zmocnit se přitom takové krásné lodi a všeho, co v ní je! To bude alespoň částečná náhrada za všechny ty ztráty, které jsme utrpěli. A jako že se jmenuji Bishop, za to vám patří dík!“

„Jsem úplně vašeho mínění.“

„U všech všudy! Všichni si zasluhujete odměnu, a také uvidíte, že dovedu být vděčný.“

„To je všechno v naprostém pořádku,“ usmál se Petr Blood. „Otázkou jen je, jak velkou odměnu si zasluhujeme a jakou vděčnost si zasluhujete vy.“

Plukovník Bishop poněkud zrozpačitěl.

„Nu, počkat. Jeho Excelence určitě napíše do Anglie o vašem velkém činu a možná že vám bude dokonce odpuštěna část vašeho trestu.“

„Šlechtnost krále Jakuba je všeobecně známá,“ jízlivě prohodil Nathaniel Hagthorpe, který stál nablízku. Ve

vyrovnané řadě vzbouřenců se někdo tiše zasmál. Plukovník Bishop zbystril pozornost. Zmocnily se ho první známky neklidu. Začal si uvědomovat, že tu asi přece jen nebude všechno tak přátelské, jak se mu zprvu zdálo.

„A pak je tu ještě jedna maličkost,“ pokračoval Petr Blood. „Jde o to bičování, které na mne čeká. V takovýchto věcech vždy dodržíte slovo, pane plukovníku, třebaže v jiných nikoli. Jestli se nemýlím, tak jste ráčil prohlásit, že na mých zádech nezůstane jediný kousek zdravé kůže.“

Plantážník velkomyslně mávl rukou. A zdálo se dokonce, že ho taková malicherná připomínka uráží.

„Dost už řečí! Copak si myslíte, že bych mohl po tomto vašem skvělém činu ještě myslet na takové věci?“

„Jsem rád, že jste tak rozumný a velkorysý. Ale já si myslím, že mám obrovské štěstí, že Španělé nepřijeli dnes, ale včera. Jinak bych byl teď pravděpodobně v stejné zoufalém stavu, v jakém je Jeremiáš Pitt. A kdyby mě potrefila taková nepřijemnost, kterýpak génius by potom obrátil hru proti těm španělským lotrům?“

„Proč o tom teď mluvíte?“

„Musím, milý plukovníku. Napáchal jste za svůj život tolik špatností a krutostí, že vám chci dát lekci, na kterou budete vzpomínat, a to už kvůli těm, kdo by snad přišli po nás. Tam nahoře v kajutě leží Jeremiáš Pitt a jeho záda hrají všemi barvami duhy. Ten ubožák se nepostaví na nohy dříve než za měsíc. A kdyby nebylo Španělů, možná že by už teď byl mrtev a spolu s ním asi i já.“

Hagthorpe postoupil kupředu. Byl to dosti vysoký silný muž s výraznou inteligentní tváří.

„Proč ještě mrhat slovy s tímto darebákem?“ zeptal se bývalý důstojník královského loďstva. „Hoďte ho přes

palubu a bude konec.“

Plukovníkovi vystoupily oči z důlků. „Co tím, k čertu, myslíte?“

„Jste vlastně velmi šťastný člověk, pane plukovníku, ačkoli ani nevíte proč.“

A teď vystoupil jiný – svalnatý, jednooký Wolverstone(81), který byl méně milosrdněji naladěný než jeho vzdělanější spoluvězeň.

„Pověste ho na ráhno!“ zvolal drsně a hněvivě. A ne jeden z ozbrojených otroků mu přizvukoval. Plukovník Bishop se třásl strachy.

„Když dovolíte, Wolverstone,“ řekl Blood s mrazivým klidem, „tady rozhoduji já, a to tak, jak považuji za správné. Na tom jsme se dohodli. A prosím, abyste na to nezapomínali. Přeji si, aby plukovník Bishop zůstal naživu. Především proto, že ho potřebuji jako rukojmí. Budete-li trvat na tom, aby byl oběšen, pak spolu s ním budete muset oběsit i mne, nebo jinak půjdu na břeh.“

Odmlčel se. Nikdo neodpověděl. Ale všichni se tvářili vzpurně, a zlostně až na Hagthorpa, který pokrčil rameny a mrzutě se usmíval. Petr Blood pokračoval: „Prosím, abyste vzali na vědomí, že na lodi je jenom jeden kapitán.“ A opět se obrátil ke zděšenému plukovníkovi.

„Ačkoli vás nemíním připravit o život, musím – jak jste slyšel – podržet si vás na palubě jako rukojmí, aby guvernér Steed se zbytkem svých lidí nic proti nám nepodnikl, dokud neodplujeme.“

„Dokud neod...“ Plukovník Bishop se tak vyděsil, že nemohl ani dopovědět slovo.

„Přesně tak,“ pravil Petr Blood a obrátil se k důstojníkům, kteří plukovníka doprovázeli. „Váš člun čeká, pánové. Jistě jste slyšeli, co jsem řekl. Prosím, abyste to vyřídili s mými pozdravy Jeho Excelenci.“

„Ale pane...“ začal jeden z nich.

„Už jsem řekl, pánové. Já jsem Blood, kapitán Blood z lodi Cinco Llagas, vzaté jako válečná kořist od dona Diega de Espinosa y Valdes, který je tady na palubě mým zajatcem. Musíte pochopit, že jsem obrátil hru nejen proti Španělům. Tamhle je provazový žebřík. Myslím, že je pohodlnější se po něm sešplhat než čekat na jiný, méně příjemný způsob odchodu.“

Odešli tedy a vůbec si nevšimli křiku plukovníka Bishopa, jehož příšernou zuřivost jen ještě zvětšoval strach z toho, že je v moci lidí, kteří mají bezpochyby dostatek důvodů nenávidět ho.

Asi šest z nich – nepočítáme-li Jeremiáše Pitta, který byl prozatím naprosto neschopen jakékoli činnosti – mělo alespoň povrchní námořnické znalosti. Hagthorpe, ačkoli býval bojovým důstojníkem a neprodělal námořnický výcvik, věděl, jak se řídí loď. A pod jeho vedením se tedy chystali k vyplutí.

Zdvihli kotvu, rozvinuli hlavní plachtu a se slabým větříkem v zádech pluli k otevřenému moři. Pevnost jim v tom nikterak nebránila.

Když připluli k mysu na východ od zálivu, Petr Blood se vrátil k poděšenému a sklíčenému plukovníkovi, který seděl na krytu hlavního poklopu.

„Umíte plavat, pane plukovníku?“

Plukovník Bishop zvedl hlavu. Jeho velká tvář byla žlutá a nepřirozeně zvadlá; a drobná očka byla ještě drobnější než jindy.

„Jako lékař vám teď předepisuji, abyste si trochu zaplavал a poněkud ochladil nadbytečnou horkost své povahy,“ vysvětloval

Blood příjemným a veselým tónem. „Máte štěstí, že nejsem tak krvežiznivého založení jako někteří z mých přátel tady na lodi. A byla to po čertech těžká práce, než

jsem je přiměl k tomu, aby se zřekli své palčivé touhy po pomstě. Pochybuji, že byste vůbec stál za všechnu tu námahu, kterou jsem pro vás vynaložil.“

Teď však Blood vědomě nemluvil pravdu. Kdyby byl jednal podle svého vlastního přesvědčení a přání, určitě by dal plukovníka pověsit a považoval by to za spravedlivý trest. Ale byla to vzpomínka na Arabellu Bishopovou, jež ho přiměla k milosrdnému rozhodnutí a která div nevyvolala vzpouru bývalých otroků, kteří byli napěchováni přirozenou touhou po pomstě. Jedině té skutečnosti, že byl strýcem Arabelly, vděčil plukovník, ačkoli o tom ani neměl tušení, za milost, které se mu dostalo.

„Dám vám teď příležitost zachránit se plaváním,“ pokračoval Petr Blood. „Tam k tomu mysu není víc než čtvrt míle(82), a když budete mít jen trochu štěstí, tak to snadno dokážete. Ostatně jste dost tlustý, aby vás voda unesla. Tak rychle. Nezdržujte už, jinak pojedete s námi na dlouhou plavbu a čert ví, co by se vám mohlo přihodit. Umíte se zajisté dovtípit, že nejste tady mezi námi zrovna příliš oblíben.“

Plukovník Bishop se ovládl a vstal. Nemilosrdný despota, který se nemusel po celá ta dlouhá léta v ničem krotit, byl teď ironií osudu odsouzen k potlačení své vrcholné zuřivosti.

Petr Blood vydal rozkaz. Lodníci vysunuli prkno přes zábradlí a na konci je připevnili.

„Račte, prosím, pane plukovníku,“ řekl Blood se zdvořilým pokynem ruky a úklonou.

Plukovník sžehl Blooda hrozným pohledem, ale pak se zatvářil, jak nejlépe v této situaci mohl, shodil boty, svlékl jemný kabát z béžové dykyty a vyšplhal se na prkno.

Na chvíli se zastavil a rukou přidržel příčky provazových

zápor(83) a s hrůzou v očích se díval na zelenou vodu, ženoucí se podél boku lodi dobrých dvacet pět stop(84) pod ním.

„Jen ještě kousek, drahý plukovníku,“ ozval se za jeho zády vlídný ironický hlas.

Plukovník Bishop se váhavě ohlédl. Spatřil zábradlí, lemované opálenými tvářemi mužů, kteří by byli ještě včera zbledli, kdyby se byl na ně zamračil. A všechny tyto tváře se teď zlomyslně šklebily.

Na okamžik vztek zvítězil nad strachem. Plukovník hlasitě a divoce zaklel, pustil se příčky a vykročil na prkno. Udělal tři kroky, ztratil rovnováhu a řítil se po hlavě do zelených hlubin.

Když se opět vynořil a zalapal po dechu, byla Cinco Llagas už o několik furlongů(85) dál po větru. Ale přes vodu k němu zaletěl jako výsměšné loučení nadšený řev bývalých trestanců. A to jen ještě hlouběji vrazilo do jeho duše osten bezmocné zuřivosti.

X. DON DIEGO

Don Diego de Espinosa y Valdez se probudil s kalnýma očima a s nesnesitelnými bolestmi hlavy. Rozhlížel se po kabině, zaplavené slunečním světlem vpadajícím čtvercovými okny na zádi.

Pak zasténal a znova zavřel oči. Pokoušel se uvažovat, kde vlastně je a kolik uběhlo času. Ale bolest hlavy a zmatek v mysli mu znemožnily každou souvislou úvahu. Neurčitý pocit nejistoty ho přiměl, aby znova otevřel oči a ještě jednou si prohlédl své okolí.

Nemůže být pochyb o tom, že leží ve velké kabině své vlastní lodi Cinco Llagas, takže jeho podivný neklid je patrně bezdůvodný. Ale přece jen útržky vzpomínek, přicházejících na pomoc jeho paměti, mu našeptávaly, že asi všechno tak zcela v pořádku nebude. Nízká poloha slunce, které ozařovalo kabinu zlatými paprsky, vzbudila v něm nejdřív domněnku, že je časně ráno, za předpokladu ovšem, že loď pluje na západ. Potom ho napadla druhá možnost: jestliže plují k východu, pak je teď pozdní odpoledne. Že loď pluje, to poznal podle lehkého podélného kymáčení. Ale jak se mohli vydat na cestu, když on, pán lodi, ani neví, zda plují na východ či na západ, a když se ani neumí rozpomenout, kam vůbec plují?

Jeho myšlenky se vrátily k dobrodružstvím včerejšího dne. Ale bylo to včera? Jasně si vzpomínal na snadné a úspěšné přepadení ostrova Barbadosu; zřetelně měl v paměti každou podrobnost až do okamžiku, když se vrátil na loď a vstoupil na palubu. A tady, právě tady,

byla jeho paměť náhle a nevysvětlitelně přerušena.

Znova začínal namáhat svůj mozek různými úvahami, když se otevřely dveře a užaslý don Diego spatřil, jak do kabiny vstupují jeho nejlepší šaty. Byl to neobyčejně elegantní a typicky španělský oblek z černé dykyty se stříbrným lemováním, které si dal asi před rokem ušít v Cádizu(86). A každou nitku těch šatů znal tak dobře, že se určitě nemohl mýlit.

Oblek se zastavil, zavřel dveře a pak popošel k pohovce, na níž ležel don Diego; a v tomto obleku vězel vysoký štíhlý muž, přibližně stejné postavy jako don Diego. Když si příchozí povšiml široce rozevřených a udivených Španělových očí, rychle přistoupil k lůžku.

„Tak už jste vzhůru?“ řekl španělsky.

Ležící don Diego zíral zděšeně do světle modrých očí, které na něho pohlížely ze snědé, chytré tváře, zvýrazněné černými kadeřemi. Ale byl příliš překvapen,

než aby se zmohl na odpověď.

Cizincův prst se dotkl temene hlavy don Diega. A ten sebou trhl a vykřikl bolesti.

„To bolí, vidíte?“ řekl cizinec. Uchopil zápěstí dona Diega mezi palec a ukazovák. A teď teprv zmatený Španěl promluvil.

„Vy jste lékař?“

„Mezi jiným i lékař.“ Opálený cizinec nadále sledoval tep svého pacienta. „Pevný a pravidelný,“ prohlásil nakonec a pustil zápěstí. „Nic se vám celkem nestalo.“

Don Diego se s námahou posadil na pohovce, potažené rudým sametem.

„Kdo jste?“ zeptal se. „A co tu, u čerta, děláte v mých šatech a na mé lodi?“

Rovně černé obočí se trochu zvedlo a slabý úsměv zvlínil rty dlouhých úst.

„Obávám se, že stále ještě blouzníte. To není vaše loď; je to má loď a také šaty jsou mé.“

„Vaše loď?“ opakoval don Diego udiveně a ještě udiveněji dodal: „Vaše šaty? Ale... pak...“ Divoce se rozhlédl kolem sebe. Znova podrobně zkoumal zrakem kabinu, každý známý předmět. „Copak šlím?“ zeptal se nakonec. „Tato loď je přece Cinco Llagas?“

„Ano, je to Cinco Llagas.“

„Pak tedy...“ Španěl se zarazil; jeho pohled byl stále zmatenější.

„Valga me dios!“ (87) vykřikl jako člověk v největším zoufalství. „Snad mi nechcete také namluvit, že jste don Diego de Espinosa?“

„To ne. Jmenuji se Blood – kapitán Petr Blood. Tato loď, stejně jako tyto pěkné šaty, patří mi právem vítěze. A právě tak vy, done Diego, jste mým zajatcem.“

Jakkoli toto vysvětlení bylo podivuhodné, přece jen dona Diega poněkud uklidnilo, protože bylo méně

podivuhodné než to, co mu kouzlila jeho rozjitřená představivost.

„Ale... Vy tedy nejste Španěl?“

„Lichotíte mému kastilskému přízvuku. Mám tu čest být Irem. Zřejmě jste si myslel, že se tu stal nějaký zázrak. A také se stal. Ale byl to zázrak uskutečněný mým důvtipem, který není jen tak ledajaký.“

Potom kapitán Blood stručně setřel tajemnost celého případu vyličením skutečných událostí. Bylo to vyprávění, které střídavě vřánělo Španělovi do tváře ruměncem a bledostí. Sáh si na temeno hlavy a tam objevil jako potvrzení celého příběhu docela úctyhodnou bouli. Zuřivě vzhlédl na kapitána Blooda.

„A můj syn? Co se stalo s mým synem?“ vykřikl. „Byl v tom člunu, který mě přivezl na loď.“

„Váš syn je v bezpečí. On a celá posádka člunu spolu s velitelem dělostřelectva a jeho mužstvem jsou pěkně spoutáni v podpalubí.“

Don Diego klesl zpět na pohovku a jeho jiskrné černé oči se upřeně dívaly na snědou, usměvavou tvář Petra Blooda. Dokonce se i trochu uklidnil. Zvykl si totiž při svém odvážném řemesle na leckterá překvapení. Při tomhle podniku mu tedy karta zřejmě nevyšla.

A už zcela klidně se zeptal:

„A co teď, seňore kapitáne?“

„A teď,“ řekl kapitán Blood (ponechme mu tento titul, který si sám přisvojil), „protože jsem humánní člověk, vyslovuji upřímnou lítost, že jste nezemřel z té rány, kterou jsme vám dali. Takhle budete muset asi ještě leccos vytrpět.“

„Oh!“ don Diego se zhluboka nadechl. „Ale je to opravdu nutné?“ zeptal se bez sebemenšího vzrušení.

Modré oči kapitána Blooda uznale zhodnotily jeho chování. „To se ptejte sám sebe,“ pravil. „Ale povězte mi,

jako zkušený a krvelačný pirát, co byste na mém místě učinil vy?“

„Nu, v tom je velký rozdíl!“ Don Diego se posadil, aby to mohl lépe vysvětlit. „A to ten, že vy oproti mně tvrdíte, že jste humánní člověk.“

Kapitán Blood se posadil na okraj dlouhého dubového stolu. „Ale nejsem hlupák,“ řekl, „a nepřipustím, aby mi vrozená irská sentimentalita zabránila učinit to, co je nutné a správné. Vy a vašich deset spřeženců, kteří to všechno přežili, můžete jen ohrozit naši plavbu. A nejen to: na lodi není zrovna moc zásob vody a potravin. Naštěstí je nás málo. Ale vy a vaši lidi počet jedlíků zbytečně zvětšujete. Takže, jak sám uznáte, všechny rozumové důvody nás nabádají k tomu, abychom se vzdali potěšení z vaší společnosti a cituplně vás požádali, abyste laskavě skočili přes palubu.“

„Chápu,“ řekl Španěl zamyšleně. Spustil nohy z pohovky a seděl teď na jejím kraji s lokty na kolenou. Odhadl už svého protivníka a jednal s ním se stejnou ironickou zdvořilostí a otevřeností. „Připouštím,“ uznal, „že je hodně pravdy na tom, co říkáte.“

„Teď mi opravdu spadl kámen ze srdce,“ pravil kapitán Blood. „Nechtěl bych se zdát zbytečně tvrdým, zejména už proto ne, že já a moji přátelé jsme vám za tolik vděční. Protože ať už to znamenalo pro kohokoli cokoli, pro nás bylo vaše přepadení Barbadosu šťastnou událostí. Jsem proto rád, že se mnou souhlasíte a uznáváte, že jinak jednat nemohu.“

„Ale milý příteli, s tím jsem ani tak příliš nesouhlasil.“

„Víte-li o nějaké jiné možnosti, rád ji vyslechnu a velmi rád budu o ní uvažovat.“

Don Diego si hladil svou černou špičatou bradku.

„Poskytnete mi do rána čas na rozmyšlenou? Hlava mě totiž tak hrozně bolí, že nejsem schopen uvažovat. A

tahle věc, jak jistě uznáte, vyžaduje důkladného přemýšlení.“

Kapitán Blood vstal. Z police vzal půlhodinové přesýpací hodiny. Otočil je tak, že kopeček červeného písku byl nahoře, a postavil je na stůl.

„Je mi líto, done Diego, že v takové věci na vás musím pospíchat, ale půlhodina je všechno, co vám mohu povolit. Jestliže mi do této doby nedokážete navrhnout žádnou jinou přijatelnou možnost, budu ke své nesmírné lítosti nucen vás požádat, abyste skočil spolu se svými přáteli přes palubu.“

Kapitán Blood se uklonil, vyšel a zamkl dveře.

Don Diego tu seděl s lokty na kolenou, s tváří opřenou o dlaně a pozoroval, jak rezavý písek pomalu stéká z horní do spodní poloviny přesýpacích hodin. Vrásky na jeho hubené hnědé tváři se prohlubovaly. Právě ve chvíli, kdy poslední zrnka písku spadla, dveře se znovu otevřely.

Španěl vzdychl a vzprímeně se posadil na lůžku.

„Napadla mě jiná možnost, pane kapitáne, ale ta závisí na vašem milosrdenství. Navrhuji, abyste nás vysadil na některém ostrově tohoto prokletého souostroví a ponechal nás tam našemu osudu.“

Kapitán Blood se ušklíbl a řekl: „To má své potíže.“

„Toho jsem se obával.“ Don Diego znova vzdychl a vstal.

„Nemluvme tedy už o tom.“

Světle modré oči na něm utkvěly jako ocelové hroty. „Vy se nebojíte smrti, done Diego?“ Španěl pohodil hlavou a zamračil se. „To je urážlivá otázka, pane.“

„Pak mi tedy dovoluňte ji vyslovit jinak, snad vhodnějším způsobem: vy nechcete zůstat naživu?“

„Na to vám rád odpovím. Ovšemže bych chtěl zůstat naživu, ale ještě více si přeji, aby zůstal naživu můj syn. Doufám, že toto přání není příliš zbabělé, pane posměváčku.“

Blood hned neodpověděl a jako předtím se posadil na roh stolu.

„Byl byste ochoten, pane, zasloužit si život a svobodu pro vás, pro vašeho syna a pro ostatní Španěly, kteří jsou na palubě?“

„Zasloužit si život, říkáte? To jistě. Ačli ovšem služba, kterou chcete navrhnout, nebude v rozporu s mou ctí...“

„Jak by mě mohlo něco takového napadnout?“ ohradil se kapitán Blood. „Uznávám, že dokonce i pirát má svou čest.“ A pak začal vysvětlovat svou nabídku. „Když se podíváte z těchto oken, done Diego, spatříte něco, co se podobá mráčku na obzoru. To je ostrov Barbados, který zůstal daleko za námi. Po celý den jsme pluli na východ s větrem v zádech a měli jsme jen jediný cíl – dostat se od Barbadosu co možná nejdál. Ale teď jsme se dostali do obtíží. Jediný člověk mezi námi, který je vyškolen v navigaci, má horečku, ba dokonce blouzní. Já dovedu velet lodí v boji a na palubě je pár lidí, kteří mi v tom mohou pomoci, ale ve vyšších tajích mořeplavectví a v umění námořní orientace se ani trochu nevyznáme. Plout kolem břehu a bloudit tady v tomto prostoru, který tak výstižně nazýváte zatraceným archipelem(88), to by vedlo dříve či později k přímému neštěstí. To sám ostatně umíte posoudit. Chceme jedno: dostat se nejkratší možnou cestou k holandské kolonii Curacao. Jste ochoten zavázat se mi na svou čest, že nás tam dovedete? Když to uděláte, tak vás a ostatní vaše lidi ihned po doplutí propustíme.“

Don Diego sklonil hlavu a zamyšleně přešel k oknům na zádi. Stál tam a díval se na sluncem zalité moře a na zpěněnou stopu, která zůstávala za velkou lodí, za jeho lodí, kterou mu tito angličtí troufalci vyrvali a kterou má teď podle jejich požadavku dopravit do přístavu. A tato jeho loď bude pak pro něj úplně ztracena a snad i znova

vyzbrojena k boji proti jeho krajanům. To leželo na jedné misce vah. Na druhé misce byly životy šestnácti mužů. Na čtrnácti z nich mu málo záleželo, ale byl tu ještě on a byl tu i jeho syn.

Don Diego se obrátil, ale protože stál zády k světlu, nemohl kapitán Blood vidět, jak jeho tvář zbledla.

„Přijímám,“ řekl.

XI. SYNOVSKÁ LÁSKA

Jelikož don Diego de Espinosa dal své čestné slovo, měl teď naprostou volnost pohybu po lodi, která mu kdysi patřila, a plnou odpovědnost za řízení plavby, ke kterému se zavázal. A protože muži na lodi se v námořních věcech nevyznali a protože ani události v Bridgetownu je příliš nepoučily, chovali se k uhlazeně zdvořilému Španělovi s veškerou slušností. Don Diego sedával při jídle ve velké kabině u stolu s Bloodem a se třemi důstojníky, které si vybral za pomocníky: s Hagthorpem, Wolverstonem a Dykem.

Ti všichni měli dostatek příležitosti poznat v donu Diegovi příjemného, ba dokonce zábavného společníka a jejich přátelská náklonnost k němu byla ještě povzbuzována statečností a rozvážným klidem, s nímž snášel svůj osud.

O tom, že don Diego s nimi nehraje poctivou hru, neměli nejmenší tušení. Byli ostatně přesvědčeni, že Španěl nemá důvodu je klamat. Mluvil s nimi naprosto otevřeně. Vytkl jim například jejich chybu, že pluli před větrem, když opustili Barbados. Ostrov měli nechat na závětrné straně a měli zamířit do Karibského moře. Takto budou teď muset znovu proplout souostrovím,

aby se dostali do Curacaa, a tato cesta je pro ně dosti nebezpečná. Protože všude mezi ostrovy se mohou setkat se stejně silnou nebo ještě silnější lodí. A ať už to byla loď španělská nebo anglická, obojí by bylo pro ně stejně nepřijemné. A protože mají málo mužstva, nemohou za žádných okolností podstoupit boj. Aby toto nebezpečí co nejvíce zmenšil, zamířil don Diego nejdřív na jih a pak na západ. Tak zvolili kurs mezi ostrovy Tobagem(89) a Grenadou(90) a šťastně propluli nebezpečným pásmem do poměrného bezpečí Karibského moře.

„Jestliže tento vítr vydrží,“ řekl jim při večeři, když je seznámil s polohou lodi, „měli bychom doplout do Curacaa za tři dny.“

A vítr vydržel tři dny; druhého dne dokonce trochu zesílil, ale přesto – když nastala třetí noc – stále ještě nebyla pevnina v dohledu. Cinco Llagas, brázdila širé moře ohraničené na všech stranách jedině modrou klenbou nebes. Zneklidněný kapitán Blood se o tom zmínil donu Diegovi.

„Bude to tedy zítra ráno,“ dostal klidnou odpověď.

„Vy Španělé vždycky říkáte zítra ráno, ale kde je ten zítřek?“

„Ten zítřek přijde, na to můžete vzít jed. A kdybyste si přivstal sebevíc, uvidíte před sebou zemi, done Pedro.“

Kapitán Blood byl uklidněn a odešel navštívit Jeremiáše Pitta, svého pacienta, jehož neutěšenému stavu don Diego vlastně vděčil za svůj život. V posledních čtyřadvaceti hodinách už neměl Pitt horečku a pod obvazem, který mu Petr Blood přiložil, se začala rozdrásaná záda hojit. Jeremiáš si stěžoval jenom na to, že musí být stále v kabině a že je mu nesnesitelně horko. Kapitán Blood mu tedy dovolil vyjít na palubu nadýchat se trochu čerstvého vzduchu. A tak, když z oblohy mizelo poslední světlo dne, Jeremiáš Pitt, opírající se o kapitánovo ramě, pomalu vystoupil na palubu.

Mladý muž ze Somersetshiru se posadil na střechu hlavního poklopu a vděčně lokal do svých plic chladný noční vzduch, který ho přímo znamenitě osvěžil. A pak s vrozeným instinktem námořníka vzhlédl k potmělému příkrovu nebe, pokropeného už nesčetným množstvím hvězdných světýlek. Chvíli se díval lhostejně, bezmyšlenkovitě, ale pak náhle zbystril pozornost. Rozhlédl se kolem sebe a pak se obrátil ke kapitánu Bloodovi.

„Vyznáš se alespoň trochu v astronomii, Petře?“ zeptal se.

„V astronomii? Ani nápad, nerozeznal bych Oriónův pás od Venušina hřebenu(91).“

„Tak se mi zdá, že i ostatní členové naší povedené posádky toho znají stejně málo.“

„Bylo by od tebe hezčí, kdybys řekl, že znají ještě méně.“ Jeremiáš ukázal na světelnou skvrnu na obloze. „To je Severka,“ řekl.

„Opravdu? Výborně, stejně se ti obdivuji, jak ji najdeš mezi tolika ostatními hvězdami.“

„To, že je Severka před námi, skoro nad naší pravou přídí, znamená, že plujeme na severoseverozápad anebo možná na severozápad, ačkoli pochybuji, že by náš kurs byl o více než deset stupňů na západ.“

„A proč bychom nemohli plout tímto směrem?“ divil se kapitán Blood.

„Řekls mi přece, že jsme se dostali na západ od souostroví po proplutí mezi Tobagem a Grenadou a že směřujeme ke Curacau. Kdyby tomu tak bylo, pak bychom museli mít Severku na traverze(92) našeho kursu tam na té straně.“

V mžiku byla Bloodova lhostejnost ta tam. Ztuhl v neblahém tušení a právě chtěl něco říci, když tmu nad jejich hlavami prořezal pruh světla ze dveří kabiny na

vyvýšené zádi. Dveře se opět zavřely a nad palubou zazněly kroky. Don Diego se blížil. Ruka kapitána Blooda významně stiskla Jeremiášovo rameno. Pak oslovil Španěla a mluvil s ním anglicky, jak to činíval v přítomnosti jiných lidí.

„Nechtěl byste rozhodnout náš malý spor, done Diego?“ řekl klidným tónem. „Pan Pitt a já se nemůžeme dohodnout, která hvězda je Severka.“

„Ale jděte.“ Také Španěl mluvil naprosto klidně. Zdálo se téměř, že se v duchu usmívá. A hned jeho další věta prozradila příčinu. „Ale vždyť jste mi přece řekl, že pan Pitt je vaším kormidelníkem?“

„Protože nemám lepšího,“ smál se kapitán dobromyslně. „A teď se s ním chci vsadit o sto dublonů, že tamhle ta hvězda je Severka,“ a ukázal rukou na světelný bod přímo nad přídí. Později se přiznal Pittovi, že kdyby mu byl don Diego přisvědčil, byl by ho okamžitě probodl. Ale Španěl ihned pronesl opačné mínění.

„Vaše tvrzení pochází z nevědomosti, done Pedro, a sázku byste prohrál. Severka je zde,“ a ukázal ji. „Jste si tím jist?“

„Ale můj milý done Pedro! Jak bych se jen mohl zmýlit? Ostatně, copak tu nemáme kompas? Pojdte tedy do kompasové budky a podívejte se, jakým směrem plujeme.“

Tato naprostá otevřenost a klidný tón člověka, jenž nemá co skrývat, rázem rozehnal Bloodovy pochybnosti. Avšak Pitt se nemínil tak snadno uklidnit.

„Když je tomu tak, done Diego, řekněte mi tedy, proč má loď tento kurs, je-li naším cílem Curasao?“

A znova don Diego ani na okamžik nezaváhal. „Máte pravdu, že se na to ptáte,“ pravil a povzdechl si. „Doufal jsem, že si toho nikdo nevšimne. Byl jsem tak trochu nedbalý, ano trestuhodně nedbalý. Zanedbal jsem

měření polohy. Skoro vždycky se dopouštím této chyby. Jsem si příliš jist sám sebou a svým odhadem směru plavby. A teprve dnes, když jsem vzal kvadrant, zjistil jsem, že jsme se dostali o půl stupně víc na jih, takže Curasao je teď skoro přímo na sever od nás. Tím lze také vysvětlit naše malé zdržení. Ale určitě tam budeme zítra.“

Toto uspokojivé vysvětlení, řečené s takovou upřímností a klidem, rozptýlilo jakékoli pochybnosti, že by se byl don Diego zpronevěřil svému čestnému slovu. Po odchodu dona Diega řekl kapitán Blood Pittovi, že není důvodu Španěla podezírat. Ať už byla jeho minulost jakákoli, dokázal svůj charakter ochotou raději zemřít než přistoupit na cokoli, co by se dotklo jeho cti nebo poškozovalo jeho vlast.

Kapitán Blood, který neznal ani tato moře, ani mravy a povahu dobrodruhů, kteří se tu plavili, oddával se všelijakým iluzím. Ale už příští úsvit měl tyto iluze tvrdě a navždy rozbít.

Když přišel před východem slunce na palubu, opravdu spatřil v dohledu pevninu. Asi deset mil před nimi se na obzoru táhlo dlouhé pobřeží od východu k západu. A přímo před lodí vybíhal dopředu mohutný ostroh. Blood se mírně zachmuřil. Pokud věděl, Curacao nemohlo být tak veliké. A tahle země vypadala spíš jako pevnina než ostrov.

Asi tak ve vzdálenosti tří čtyř mil plula před jejich pravou přídílí proti mírnému větru, dujícímu z moře k pevnině, velká loď. Pokud to mohl na tuto vzdálenost odhadnout, měla přibližně stejnou, ne-li větší tonáž jako jejich Cinco Llagas. Právě ve chvíli, kdy ji pozoroval, změnila kurs a zaměřila k nim.

Asi tucet lidí se už hemžilo na přední palubě. Dychtivě se dívali k pevnině a jejich hlasy a smích zněly k

Bloodovi přes celou délku statné Cinco Llagas.

„A jsme tady,“ ozval se za ním nasládlý hlas v plynné španělštině. „To je ta zaslíbená země, done Pedro.“

Bylo cosi zvláštního v tomto hlase, snad potlačený nádech výsměchu a jáсотu, co vyvolalo Bloodovo podezření a změnilo jeho poloviční pochybnost v celou. Otočil se a pohlédl na dona Diega tak rychle, že ještě zastihl na jeho tváři potměšilý úsměv.

„Tak se mi zdá, že máte z toho, co vidíte, pozoruhodně velkou radost.“

„Ovšemže mám.“ Španěl si mnul ruce, jež se trochu chvěly. „Je to radost námořníka.“

„Anebo radost zrádce?“ zeptal se tiše a klidně Blood. Španěl náhle ucouvl a změnil výraz tváře. Blood ukázal ke vzdálenému břehu a řekl přísně: „Která je to země? Chcete být opravdu tak drzý a tvrdit mi, že je to pobřeží Curacaa?“

Prudce pokročil proti donu Diegovi, který před ním ustupoval krok za krokem. „Mám vám říci, která je to země? Mám vám to říci?“ Tvářil se, jako by to dobře věděl, a to Španěla mátló. Don Diego stále ještě mlčel. A tu kapitán Blood hádal nazdařbůh. Po pravdě řečeno, tak zase úplně nazdařbůh to nebylo. Protože tak dlouhé pobřeží, pokud by to nebyla přímo pevnina (a ta, jak dobře věděl, to být nemohla), patří určitě k velkému ostrovu. Nemůže to být tedy nic jiného než Kuba nebo Hispaniola(93). A protože věděl, že z těchto dvou ostrovů leží Kuba dále na sever a na západ, usoudil, že zamýšleli don Diego zradu, zamířil jistě k bližší z těchto dvou španělských kolonií. „Tato země, ty zrádný krivopřísežníku, je ostrov Hispaniola.“

A přitom se bedlivě díval do Španělovy snědé tváře, aby v ní našel potvrzení nebo vyvrácení své domněnky. Ale teď už docouval don Diego doprostřed zadní paluby,

takže vratiplachta ho zakrývala před zraky Angličanů dole na střední palubě. Jeho rty se zakřivily k zlomyslnému úsměvu.

„Ah, perro inglés, ty víš příliš mnoho!“ zasyčel a znenadání skočil po kapitánově hrdle.

Blood byl ve střehu. Chvilí se ti dva potáceli v pevném sevření a pak padli na palubu. Španěl spoléhal na svou velkou sílu a nepočítal s ocelovými svaly svého protivníka, které ztvrdly v těžkých podmínkách nedávného otroctví. Spoléhal na to, že se mu podaří Blooda uškrtit a získat tak drahocennou půlhodinu, než k nim dorazí ona velká loď. Byla to zřejmě španělská loď, protože žádná jiná by se neopovážila tak směle plout španělskými výsostnými vodami u břehů Hispanioly. Ale jedině, čeho don Diego dosáhl, bylo, že se úplně prozradil. Petr Blood ho položil na záda a klekl mu na prsa. A to už po schodech uháněli kapitánovi lidé.

„Mám se pomodlit za vaši hanebnou duši, když už teď klecím?“ dobíral si ho rozzlobený kapitán Blood.

Ale Španěl, ačkoli byl poražen a neměl žádnou naději na uniknutí, provokativně se zasmál a na výsměch odpověděl drzým posměškem.

„A kdopak se asi pomodlí za vaši duši, až vás dostihne ta galiona?“

„Ta galiona?“ opakoval po něm kapitán Blood a náhle si uvědomil hroznou skutečnost, že už je příliš pozdě vyhnout se důsledkům zrady dona Diega.

„Ano, ta galiona,“ řekl don Diego s vyzývavým úsměškem. „Víte, jaká je to loď? Tak já vám to povím. Je to Encarnación(94), vlajková loď dona Miguela de Espinosy, vrchního admirála Kastilie. A don Miguel je můj bratr. Je to velmi šťastné setkání. Všemohoucí bůh, jak vidíte, bdí nad osudem katolického Španělska.“

Z tváře kapitána Blooda se vytratila jakákoli stopa

humoru či zdvořilosti. Jeho světlé oči jiskřily zlobou a rozhodností.

Vstal a odevzdal Španěla svým mužům. „Spoutejte ho,“ rozkázal jim. „Svažte mu ruce a nohy, ale neubližujte mu. Nesmíte zkrivit ani vlásek na jeho vzácné hlavě.“

Tento rozkaz byl velmi potřebný. Rozzuření pomyšlením, že jim hrozí otroctví nové a bezpochyby ještě strašnější, byli by určitě Španěla na místě roztrhali. A jestliže uposlechli svého kapitána a ovládli svůj hněv, pak to bylo jen proto, že mrazivý ocelový tón v Bloodově hlase sliboval donu Diegovi Valdezovi něco mnohem horšího než smrt.

„Ty zrádný a ničemný piráte! Ty že máš čest v těle?“ křikl Blood na svého zajatce.

Ale spoutaný don Diego se nepřestal usmívat.

„Podceňoval jsi mě.“ Mluvil teď anglicky, aby mu všichni rozuměli. „Řekl jsem ti, že se smrti nebojím a také jsem ti to dokázal. Ale tomu ty nerozumíš. Jsi jen hloupý anglický pes.“

„Irský, račte dovolit,“ poopravil ho kapitán Blood. „A co tvoje čestné, slovo, moudrý španělský pse?“

„A to sis opravdu myslel, že ti dám jen tak čestné slovo a nechám ti takovou krásnou loď, abys jí použil k boji proti Španělům?“ Don Diego se opovržlivě zasmál. „Ty blázne! Můžeš mě zabít. Co na tom? Ale já umřu s vědomím, že jsem splnil svou povinnost. Ani ne za hodinu budeš španělským zajatcem a Cinco Llagas bude patřit zase Španělsku.“

Kapitán Blood si ho klidně prohlížel, ale jeho tvář byla i pod snědou pletí nápadně bledá. Zato ostatní vzbouřenci už nemínili ovládat své rozhořčení.

„Počkejte!“ rozkázal velitelským hlasem kapitán Blood a poodkročil k zábradlí. Po chvíli k němu přistoupil Hagthorpe, Wolverstone a dělostřelec Ogle. A beze slova

se dívali na blížící se loď. Otočila se teď o jednu čárku(95) od větru a směřovala přímo k Cinco Llagas.

„Za necelou půlhodinu nás dostihne,“ promluvil konečně Blood, „a zamete naši palubu svými děly.“

„Budeme bojovat,“ řekl jednooký obr a zaklel.

„Bojovat?“ usmál se Blood. „Copak můžeme s dvaceti lidmi vůbec bojovat? Kdepak! Tady je jen jedna možnost: musíme je přesvědčit, že je na palubě všechno v pořádku, že jsme Španělé, a dosáhnout toho, aby nám dovolili pokračovat v plavbě.“

„Ale jak to dokážeme?“ zeptal se Hagthorpe.

„Snadné to nebude,“ řekl Blood. „Ledaže by...“ Náhle se zarazil a zamyšleně se zadíval na zelené vlny. Ogle, který byl znám svým trpkým humorem, měl návrh.

„Což abychom poslali dona Diega de Espinosu v člunu s jeho Španěly, aby ujistil svého bratra admirála, že jsme všichni věrnými poddanými Jeho katolického Veličenstva(96).“

Kapitán Blood se k němu prudce obrátil a vše nasvědčovalo tomu, že nemá velké porozumění pro podobné žertování. Ale pak se náhle změnil výraz jeho tváře a v očích se kmitl záblesk inspirace.

„Na mou věru, vy jste na to přišel! Ten prokletý pirát se zřejmě smrti nebojí, ale možná že jeho syn smýšlí o věci jinak. Synovská láska bývá ve Španělsku velmi silná.“ Blood rychle přistoupil k hloučku mužů, obklopujících zajatce. „Vy tam!“ zavolal na ně. „Odveďte ho dolů.“ Sestoupil na střední palubu a odtud padacími dvířky do šera podpalubí, kde byl vzduch nasycen zápachem dehtu a lanoví. Pak zašel dozadu a otevřel dveře velké kajuty. Za ním kráčelo asi tucet jeho mužů se spoutaným Španělem. Byli by s ním šli všichni, kdyby nebyl rozkázal, aby část jich zůstala na palubě s Hagthorpem.

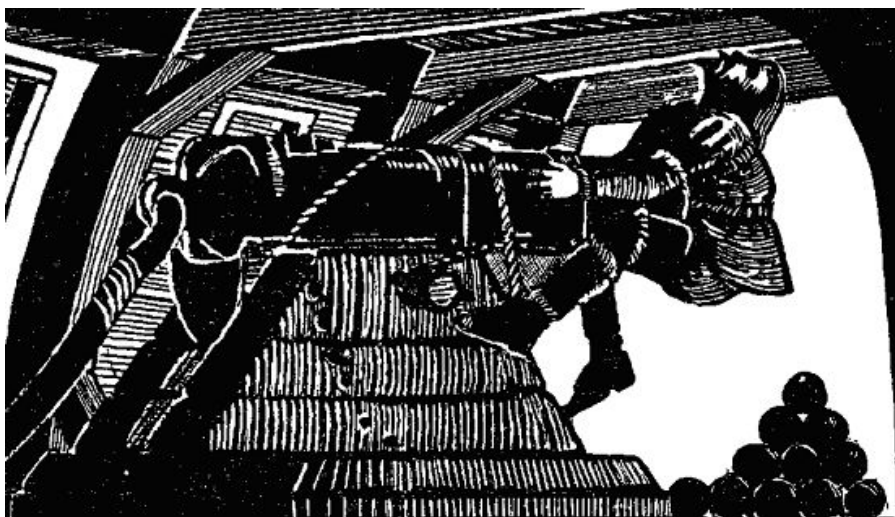
Ve velké kajutě byla postavena tři zadní děla, nabitá, s ústím vyčnívajícím z otevřených střilen přesně tak, jak je tu zanechali španělští dělostřelci.

„Tak tedy, Ogle, tady máš práci,“ pravil Blood. A když se podsaditý kanonýr prodral hloučkem zvědavců, Blood ukázal na prostřední dělo. „Zatáhněte to dělo dovnitř,“ rozkázal.

Pak dal Blood znamení těm, kteří drželi dona Diega.

„Přivažte ho před ústí děla,“ nařídil jim a zatímco několik z nich rychle splnilo tento příkaz, obrátil se k ostatním.

„A vy zaběhněte do zádě a přiveďte španělské zajatce. Dyke, běžte nahoru a řekněte jim, aby vztyčili španělskou vlajku.“

Don Diego s tělem prohnutým před ústím děla a s nohama a rukama připevněnými k oběma stranám podvozku díval se s vytřeštěnými očima na kapitána Blooda. Člověk se třeba smrti nebojí, ale může ho děsit způsob této smrti.

Zpěněnými ústy spílal a nadával svému trýzniteli.

„Hnusný barbare! Prokletý kacíři! Copak ti nestačí zabít mě křesťanským způsobem?“

Kapitán Blood mu odpověděl jenom zlomyslným úsměvem a obrátil se k patnácti spoutaným španělským zajatcům, kteří byli právě přivedeni na palubu.

Už když se blížili, slyšeli výkřiky dona Diega, a teď se zděšenýma očima zírali na hrozný obraz. Z jejich středu vyběhl hezký mladík olivové pleti, který se chováním i šatsvem lišil od ostatních. „Otče!“ vykřikl zoufale.

Zmítal se v pažích, které se ho rychle chopily, a vzýval nebesa i peklo, aby zastavily tuto hrůzu. Nakonec se obrátil ke kapitánovi Bloodovi a hlasem zuřivým i žalostným zároveň prosil o slitování. Kapitán Blood si ho chvíli prohlížel a pak s uspokojením konstatoval, že v dostatečné míře projevuje synovskou lásku.

Později se Blood přiznal, že na okamžik zaváhal, že samo jeho srdce se bouřilo proti bezcitné věci, kterou si vymyslel. Aby zapudil tento cit, rychle si připomněl, co tito Španělé napáchali v Bridgetownu. Znovu viděl před sebou bílou tvář mladičké Mary Trillové, která v úděsu prchá před rozjařeným a dotírajícím padouchem. A znovu vyvstaly před jeho zraky ještě další hrůzy a zvěrstva, které viděl onoho strašného večera, a jeho váhavost zmizela. Španělé sami přesvědčivě dokázali, že nemají ani slitování, ani cit, ani jakýkoli ohled. Měli sice plno řečí o náboženství, ale v jejich činech nebylo ani stopy po křesťanství, jehož symbol(97) byl vztyčen na hlavním stožáru blížící se lodi. Ještě před malou chvílí krutý a zlomyslný don Diego tvrdil, že pánbůh drží ochrannou ruku nad osudem katolického Španělska. Dobrá, ukážeme tedy donu Diegovi, jak velice se mýlí.

Když nabyl Blood opět své rozhodnosti a tvrdosti, která byla k splnění obtížného plánu bezpodmínečně nutná,

rozkázal Oglovi, aby zapálil doutnák a odstranil olověný kryt ze zátrovky(98) děla, k jehož ústí byl don Diego přivázán. A pak, když mladý Espinosa začal znovu prosit a hořekovat, prudce se k němu obrátil.

„Ticho!“ zakřikl ho. „Abyste věděl, naprosto nemám v úmyslu vystřelit vašeho otce do pekla, jak si to zaslouhuje. Nemám dokonce vůbec v úmyslu ho zabít.“

Není divu, že překvapený mladík zkoprněl a zmlkl. Uvážíme-li všechny okolnosti, uznáme, že Bloodovo prohlášení bylo více než překvapivé. Pak pokračoval v bezvadné kastilštině, kterou naštěstí tak dokonale ovládal. A bylo to štěstí jak pro dona Diega, tak i pro samotného kapitána Blooda.

„Váš otec nás hanebně zradil a dostal do této svízelné situace. Chtěl nám uchystat zajetí a smrt na palubě tamhleté španělské lodi. Stejně jako poznal váš otec vlajkovou loď svého bratra, tak zajisté i jeho bratr poznal loď Cinco Llagas. Zatím by bylo všechno v pořádku. Ale za chvíli bude Encarnación natolik blízko, aby poznala, že tady u nás na palubě není všechno tak zcela v pořádku. Dříve či později uhádne nebo objeví, co se tu vlastně stalo, a pak zahájí palbu anebo k nám přirazí bokem, aby se nás zmocnila. Ale my nejsme schopni podstoupit boj. To si ostatně váš otec velmi dobře uvědomoval, když nás zavedl do této pasti. Přesto však budeme bojovat, budeme-li muset. Za nic na světě se Španělům nevzdáme.“

Položil ruku na dělo, k němuž byl přivázán don Diego.

„Chci, abyste dobře pochopil, co vám řeknu. Na první výstřel z Encarnación odpoví toto dělo. Doufám, že jste mi rozuměl.“

Bledý a třesoucí se Espinosa pohlížel do bezohledných očí, které si ho klidně měřily.

„Jestli jsem vám rozuměl?“ ozval se rozechvělý hlas,

který porušil naprosté ticho. „Ale jak tomu mám rozumět? Jak to mám chápat? Jestliže víte, jak se boji vyhnout, a jestliže já anebo my všichni tady vám můžeme nějak pomoci, pak mi to proboha řekněte.“

„Boji by se zabránilo například tak, kdyby se don Diego de Espinosa odebral na palubu lodi svého bratra a svou přítomností a svým ujištěním admirála přesvědčil, že na palubě Cinco Llagas je všechno v náležitém pořádku, že je opravdu stále ještě španělskou lodí, jak v této chvíli hlásá její vlajka. Jenže don Diego se tam osobně dostavit nemůže, protože... protože má jinou práci. Má, dejme tomu, slabou horečku, která ho upoutala na lůžko. Ale vy, jeho syn, můžete tohle všechno a mnoho dalšího, spolu s pozdravem od svého otce strýčkovi vyřídit. Pojedete v člunu s posádkou, složenou z šesti španělských zajatců, a já jako Španěl z dobrého rodu, osvobozený ze zajetí na Barbadosu, vás doprovodím, abyste zachoval klid. Jestliže se vrátím živ a zdráv a nic nebude bránit našemu odplutí odsud, pak daruji donu Diegovi život a stejně tak vám všem. Jestliže se však přihodí sebemenší nehoda, ať už zradou nebo nešťastnou náhodou, pak tahle loď zahájí boj výstřelem z tohoto děla a váš otec bude první obětí bitvy.“

Blood se na chvíli odmlčel. Mezi jeho druhy se ozvalo souhlasné zamručení a španělští zajatci se ustrašeně pohnuli. Mladý Espinosa střídavě bledl a rudl. Čekal na nějaký pokyn od svého otce, ale žádného se nedočkal. Statečnost dona Diega v této tvrdé zkoušce příliš neobstála – bezvládně tu visel a mlčel. Zřejmě se neodvažoval přimět svého syna k odmítnutí a příliš se zase styděl radit mu k přijetí Bloodova návrhu. Tak zcela přenechal rozhodnutí mladému muži.

„Nuže,“ promluvil Blood. „Myslím, že jsem se vyjádřil dost jasně. Jaká je vaše odpověď?“

Don Esteban si olízl vyprahlé rty a hřbetem ruky setřel pot úzkosti s čela. Chvilí se divoce díval na svěšená ramena svého otce, jako by tam hledal radu. Ale otec mlčel. Mladík vypravil ze sebe zvuk podobný vzlyku.

„Já... přijímám,“ odpověděl nakonec a obrátil se k Španělům. „A vy, vy to přijmete taky,“ vášnivě naléhal. „Kvůli donu Diegovi, kvůli sobě, v zájmu nás všech. Kdybychom odmítli, tak nás tenhle člověk všechny bez milosti zabije.“

Španělé ovšem bez jakéhokoli váhání odpověděli, že udělají vše, co se po nich žádá.

Blood přistoupil k donu Diegovi.

„Je mi líto, že vám musím způsobit takové potíže. Ale myslím si, že se nemusíte obávat ničeho horšího než tohoto malého nepohodlí a můžete se spolehnout, že je zkrátím, jak to jen bude možné.“

Don Diego mu neodpověděl.

Petr Blood chvíli čekal a pozoroval ho. Pak se uklonil a odešel.

XII. DON PEDRO SANGRE

Po výměně signálů zakotvily Cinco Llagas a Encarnación se svinutými plachtami asi čtvrt míle od sebe a mezi nimi plul člun s posádkou šesti španělských námořníků. V zádi člunu seděli don Esteban a kapitán Petr Blood.

Člun vezl také dvě truhlice s padesáti tisíci dublonů. Zlato bývalo za všech časů považováno za nejlepší důkaz dobré vůle a Blood byl rozhodnut v každém směru zachovat dobré zdání. Jeho druhové to sice považovali za přehnaný efekt, ale Blood prosadil svou vůli. Měl s sebou ještě velkou obálku, adresovanou jistému

španělskému grandovi(99), s velkými pečeti nesoucími erb Espinosů. To byl další přesvědčivý důkaz, narychlo zhotovený v kabině Cinco Llagas. Petr Blood využil těchto několika posledních okamžiků, aby doplnil pokyny, jež dal svému mladému druhovi.

Don Esteban byl však velmi neklidný.

„A co když se prozradíte?“ pravil.

„To by bylo neštěstím pro... pro všechny. Poradil jsem vašemu otci, aby se pomodlil za náš úspěch. Spoléhám na to, že mi pomůžete, jak nejlépe dovedete.“

„Udělám všechno, co bude v mých silách,“ ujišťoval ho mladík.

Blood zamyšleně přikývl a už nepromluvil. Za chvíli se člun octl pod mohutným trupem lodi Encarnación. Po provazovém žebříku stoupal nahoru don Esteban a těsně za ním kapitán Blood. Na střední palubě je vítal sám admirál. Byl to hezký, sebevědomý člověk, vysoký a škrobený, o něco starší a prošedlejší než don Diego, jemuž se velmi podobal. Vedle něho stáli čtyři důstojníci a mnich v černobílém hávu dominikánů.

Admirál se usmál na svého synovce, jehož rozpaky považoval za radostné vzrušení. Objal ho a pak se obrátil s pozdravem na společníka dona Estebana. Petr Blood, v jehož gestech a výrazu byl naprostý klid, se uklonil.

„Jsem don Pedro Sangre,“ řekl a doslova přeložil do

španělštiny své jméno, „nešťasný šlechtic z Leonu(100), nedávno osvobozený ze zajetí nanejvýš statečným otcem dona Estebana.“ A několika slovy vylíčil vymyšlený příběh svého zajetí a osvobození z rukou prokletých kacířů, kteří jsou pány ostrova Barbados.

„Benedicamus Domino,“(101) pravil mnich, když domluvil.

„Ex hoc nunc et usque in seculum,“(102) se sklopeným zrakem odpověděl Blood, který uměl být, když to bylo zapotřebí, dobrým papežencem.

Admirál a jeho důstojníci vyslechli jeho příběh s největší sympatií a srdečně ho přivítali. A pak přišla otázka, které se nejvíce báli.

„Ale kde je můj bratr? Proč mě sám nepřišel pozdravit?“

„Můj otec si musel ke své velké lítosti odepřít tuto čest a potěšení a zůstal ve své kabině. Je totiž trochu nemocen. Ach ne, nic vážného to není. Je to jen nepatrná horečka, následek menšího zranění, které utrpěl při nedávném útoku na Barbados, při němž byl tento šlechtic osvobozen,“ vysvětloval mladý Espinosa.

„Ne, milý synovce, ne,“ protestoval don Miguel s předstíraným odporem. „O těchto věcech nechci nic slyšet. Mám čest zastupovat v těchto mořích Jeho katolické Veličenstvo, které žije v míru s králem Anglie. Už tak jste mi řekli víc, než bych měl vědět. Pokusím se na to zapomenout a žádám i vás, pánové,“ dodal a podíval se na své důstojníky, „abyste to také zapomněli.“ A zamžoural přátelsky na kapitána Blooda. „Nu a když tedy nemůže Diego ke mně, půjdu za ním já.“

Tvář dona Estebana byla v té chvíli maskou smrtelného strachu. Tu promluvil Blood tichým, důvěrným hlasem, v němž se obdivuhodně slučovala hladká zdvořilost s důrazem a jemnou ironií.

„Račte prominout, done Migueli, ale to je právě věc, kterou byste neměl učinit. Už proto ne, že si to don Diego nepřeje. Nechce, abyste ho spatřil, dokud se nezahojí jeho rány. To je pravý důvod, proč tu není. Jeho poranění totiž není takové, aby nemohl přijít. Ale brání mu v tom hlavně ohled na sebe samého, a pak na podivné postavení, v němž byste se octl vy, kdybyste musel vyslechnout přímo od něho, co se stalo. Jak Vaše Excellence podotkla, mezi Jeho katolickým Veličenstvem a králem Anglie je mír, a váš bratr Diego...“ Na okamžik se významně odmlčel. „Jsem přesvědčen, že už vám nemusím říkat více. A to, co jste slyšel od nás, jsou, řekněme, pouhé pověsti. Vaše Excellence zajisté chápe.“ Jeho Excellence se zamyšleně zamračila. „Chápu... částečně,“ řekl.

Kapitán Blood prožíval okamžik neklidu. Ze by mu Španěl přece jen nedůvěřoval? Ale pokud jde o šaty a řeč, věděl, že všechno je dokonale španělské, a navíc je tu ještě don Esteban, aby potvrdil pravdivost jeho slov. Rozhodl se proto neprodleně podat další důkazy, dříve než bude moci admirál něco říci.

„A dole v člunu máme dvě truhlice s padesáti tisíci dublony, které máme Vaší Excelenci odevzdat.“

Admirál i důstojníci byli vzrušeni.

„Je to výkupné, které don Diego vymohl na guvernérovi...“

„Mlčte už proboha!“ zvolal admirál zděšeně. „Můj bratr si tedy přeje, abych se ujal těchto peněz a odvezl je do Španělska? To je ovšem rodinná záležitost, a týká se mne a mého bratra. To udělat mohu. Ale nesmím vědět...“ Nedomluvil. „Hm! Mohu vás pozvat na skleničku malaga(103) do své kabiny? A zatím ať vytáhnou truhlice na palubu.“

Vydal příslušné rozkazy a pak zavedl Blooda a mladého Espinosu do své nádherně zařízené kabiny. Pozval také ještě ony čtyři důstojníky a mnicha.

A tak tu seděli za stolem a před sebou měli poháry se zlatohnědým vínem. Když sluha, který jim nalil víno, odešel, don Miguel se zasmál a pohladil svou prošedivělou špičatou bradku.

„Virgen santissima!(104) Ten můj bratr myslí opravdu na všechno. Kdyby bylo po mém, šel bych býval na palubu jeho lodi, a dopustil se tak pěkné nerozvážnosti. Spatřil bych tam věci, které bych jako španělský admirál mohl jen těžko ignorovat.“

Esteban i Blood si pospíšili vyjádřit svůj souhlas a potom Blood pozdvihl sklenku a připil na slávu Španělska a na zhoubu pošetilého krále Jakuba, který sedí na anglickém trůně. Druhá část jeho přípitku byla

určitě upřímná.

Admirál se rozesmál.

„Ale señore, señore, měl by tu být můj bratr, aby zkrotil vaši neopatrnou ukvapenost. Nezapomínejte na to, že Jeho katolické Veličenstvo a anglický král jsou velmi dobří přátelé. To není přípitek, který by se měl navrhopat v této kabině. Ale když už byl navržen, a to šlechticem, který má tak dobré osobní důvody, aby nenáviděl ty anglické psy, tak se tedy k němu připojíme – ale naprosto neoficiálně, to se rozumí.“

Všichni se zasmáli a připili na zhoubu krále Jakuba – naprosto neoficiálně sice, ale o to upřímněji. A pak povstal don Esteban, který se strachoval o svého otce a předobře věděl, že každá chvíle, po kterou je v tom strašném postavení, jen ještě prodlužuje jeho trýzeň, a oznámil, že se už musí vrátit.

„Můj otec,“ vysvětloval, „spěchá, aby doplul do Santiaga(105). Přál si jen, abych vás srdečně pozdravil a objal, ale abych se dlouho nezdržel. Promiňte nám tedy, drahý strýče.“

Když se vraceli k boku lodi, Bloodův zrak pátravě přeběhl řadou námořníků, kteří se nakláněli přes zábradlí a rozprávěli se Španěly v člunu, čekajícím u paty provazového žebříku. Ale na jejich chování poznal, že není důvodu k obavám. Posádka člunu moudře mlčela.

Admirál se s nimi rozloučil – s Estebanem láskyplně, s Bloodem obřadně.

„Lituji, že tak brzy odcházíte, done Pedro. Přál bych si, abyste se mohl déle zdržet na palubě lodi Encarnación.“

„Také mě to velmi mrzí,“ odpověděl kapitán Blood zdvořile. „Doufám však, že se ještě setkáme.“

„Lichotíte mi víc, než si zasluhuji.“

Sestoupili do člunu, který odrazil od boku velké lodi.

Admirál jim mával na rozloučenou ze zvýšeného ochozu na zádi. Pak volal ostrý hvizd bocmanovy píšťalky námořníky na místa. A než člun dojel k Cinco Llagas, Encarnación se již vzdalovala. Na pozdrav popustila a znovu vytáhla vlajku a z její zádi vystřelilo dělo.

Na palubě Cinco Llagas měl kdosi – později se ukázalo, že to byl Hagthorpe – dosti důvtipu, aby odpověděl stejným způsobem. Komédie byla skončena. Ale následoval ještě epilog, který dodal celému příběhu trpký a ironický nádech.

Když vstoupili na střední palubu Cinco Llagas, Hagthorpe jim vyšel vstříc. Tvářil se vážně, téměř až vyděšeně.

„Vidím, že jste už na to přišli,“ šeptl Blood.

Hagthorpe se na něho tázavě podíval. Ale pak zapudil myšlenku, která ho napadla.

„Don Diego...“ začal, ale v rozpacích umkl. Esteban, který si všiml těchto rozpaků a pohledů, zbledl a pokročil vpřed.

„Vy jste porušili své slovo, mizerové! Stalo se mu něco?“ zvolal. A také oněch šest Španělů začalo hlučet a reptat.

„My nemáme ve zvyku porušovat dané slovo,“ pravil Hagthorpe pevně, tak pevně, že je uklidnil. „A v tomto případě to nebylo ani třeba. Don Diego zemřel ve svých poutech ještě dřív, než jste dopluli k Encarnaciónu.“

Petr Blood neříkal nic

„Zemřel?“ křičel Esteban. „Chcete snad říci, že jste ho zabili. A jak tedy zemřel?“

Hagthorpe se podíval na mladíka. „Když chcete slyšet můj názor,“ pravil, „pak zemřel don Diego strachem.“

Tu don Esteban udeřil Hagthorpa do tváře. A Hagthorpe by mu byl ránu oplatil, ale Blood skočil mezi ně a jeho druhové mladíka zadrželi.

„Nechte toho,“ řekl Blood. „Vyprovokoval jste toho

chlapce tím, že jste urazil jeho otce.“

„Nechtěl jsem ho nijak urazit,“ řekl Hagthorpe a držel si tvář. „Řekl jsem mu jen to, co se stalo. Pojdte se podívat.“

„Viděl jsem to,“ pravil Blood. „Zemřel dřív, než jsem odplul z Cinco Llagas. A když jsem k němu před odchodem mluvil, visel už mrtev ve svých poutech.“

„Co to říkáte?“ zvolal Esteban.

Blood se na něho vážně podíval. Ale přesto se zdálo, že je v tom pohledu nádech úsměvu. Nebyl to však veselý úsměv.

„Nu, a kdybyste to byl věděl, tak co?“ zeptal se nakonec.

„Nevěřím vám,“ zablýskal Esteban široce rozevřenýma očima.

„Můžete mi docela klidně věřit. Jsem lékař a smrt poznám, když ji vidím.“

„Kdybych to byl věděl,“ zasyčel mladík, „visel byste v této chvíli na ráhňě Encarnaciónu.“

„To věřím,“ pravil Blood. „A to jsou právě ty výhody, které člověku někdy skýtá nevědomost druhých.“

„Ale vy tam budete stejně jednou viset,“ zuřil mladík.

Kapitán Blood pokrčil rameny a obrátil se k odchodu. Přesto však na Estebanovu výhrůžku nezapomínal. A nezapomněl na ni ani Hagthorpe, ani ostatní, jak se ostatně ukázalo ještě téhož večera na poradě v kabině.

Tato porada byla svolána kvůli tomu, aby se rozhodlo, co se má stát se španělskými zajatci. Jelikož Curacao bylo už teď mimo jejich dosah, jelikož už jim docházely zásoby vody a potravin a protože Pitt ještě stále nebyl s to ujmout se řízení plavby, bylo rozhodnuto, že na východní straně obeplují Hispaniolu a pak poplují kolem jejího severního pobřeží na ostrov Ile de la Tortue(106), útočiště bukanýrů(107), v jejímž přístavu se alespoň nemuseli obávat zajetí.

Pak se jednalo o tom, zda mají vézt sebou i Španěly anebo mají-li je vysadit v člunu, aby se pokusili dosáhnout břehu Hispanioly, který byl vzdálen pouhých deset mil. tento návrh podporoval Petr Blood.

„Nic jiného nemůžeme dělat,“ pravil. „Na Ile de la Tortue by z nich zaživa sedřeli kůži.“

„Což je stále ještě málo proti tomu, co si opravdu zasluhují,“ zabručel Wolverstone.

„A nezapomínej, Petře,“ dodal Hagthorpe, „na hrozbu toho mladíka. Jestliže se zachrání a poví to všechno svému strýci admirálovi, pak je více než možné, že tuto svou hrozbu splní.“

Avšak ani tento argument neovlivnil Bloodovo rozhodnutí, což přičítám ke cti jeho charakteru. Řeknete, že je to snad jen maličkost, ale v tomto vyprávění, v němž toho tolik svědčí proti Bloodovi, nemohu se nezmínit o takové okolnosti. Ano, tento případ dokazuje, že cynismus, jenž mu byl připisován, vyplýval spíš z logických úvah, než z nějakého vrozeného

puđu krutosti.

„Nebojím se jeho hrozeb.“

„Ale měl byste,“ řekl Wolverstone. „Nejmoudřejší by bylo pověsit ho a s ním i všechny ostatní.“

„Takováhle moudrost je příliš nelidská,“ pravil Blood. „A já chci být raději nemoudrým a pošetilým, než bych musel někoho zbuřdarma zabít. Na úsvitu naložte Španěly do člunu, dejte jim soudek vody a pytel sucharů, a ať si jdou po svých.“

To bylo poslední Bloodovo slovo v této otázce, a tak se také stalo.

O dva dny později Cinco Llagas vplula do cayonské zátoky(108), obepnuté skalami, z níž sama příroda učinila nejpevnější tvrz pro ty, kteří se jí zmocnili.

XIII. ILE DE LA TORTUE

Je už na čase se zmínit o tom, že zachovalo-li se nám vyprávění o činech kapitána Blooda, je to jen zásluhou Jeremiáše Pitta, námořníka ze Somerssetshiru. Tento mladý muž byl nejen schopným navigátorem, ale také zdatným kronikářem. Jeho podrobné vyličení všech příběhů bylo povzbuzováno náklonností, kterou zřejmě choval k Petru Bloodovi.

Pitt vedl lodní deník čtyřicetidělové fregaty nesoucí jméno Arabella, na jejíž palubě sloužil jako kormidelník anebo – jak bychom řekli dnes – jako navigační důstojník. A vedl tento lodní deník tak, jak jsem to ještě nikdy neviděl. Je to celkem dvacet svazků nejrůznějšího formátu, z nichž některé schází a z jiných bylo zase vytrháno tolik listů, že mají jen malou cenu. Ale jestliže jsem při jejich pracném pročitání (jsou uloženy v

knihovně pana Jamese Speka(109) v Gomertonu) byl mnohdy rozmrzen těmito mezerami, pak jsem měl zase jindy neméně obtíže s nadměrnou obšírností vyprávění v zachovaných svazcích. Takže bylo velmi nesnadné vyprostit ze zmateného celku ty části, které jsou opravdu podstatné a důležité.

Téměř celý první svazek tohoto lodního deníku se zabývá jen retrospektivním vylíčením událostí až do okamžiku, kdy Blood poprvé přišel na Ile de la Tortue. Tento svazek a Tannattova(110) Sběrka státních procesů byly až do tohoto místa mým hlavním, i když ne jediným pramenem, ze kterého jsem čerpal svůj příběh.

Pitt klade velký důraz na to, že jediné tyto okolnosti, o kterých jsem vyprávěl, přiměly Petra Blooda k tomu, že se uchýlil na Ile de la Tortue. Líčí velmi obšírně a s nápadnou horlivostí, že ani Blood, ani kdokoli jiný z jeho druhů neměli původně v úmyslu přidat se k bukanýrům, kteří pod polooficiální ochranou Francie

udělali z Ile de la Tortue své doupě, odkud mohli podnikat výpady a provozovat pirátské řemeslo – zejména ke škodě Španělska.

Pitt nám vypráví, že původním Bloodovým úmyslem bylo dostat se do Francie nebo do Holandska. Ale v těchto dlouhých týdnech čekání na loď, která by ho zavezla do jedné či do druhé z těchto zemí, jeho hmotných prostředků stále ubývalo, až byly nakonec zcela vypotřebovány. Kronikář dále podotýká, že se u jeho přítele začaly projevovat známky nějakého neurčitého hoře a tím také vysvětluje, že Blood v oněch dnech nečinnosti přivykl silně západoindické kořalce, takže klesl na úroveň divokých dobrodruhů, s nimiž se tu stýkal.

Myslím, že v Pittových zápiscích není tento údaj jen pouhou planou omluvou a obhajobou svého hrdiny. Domnívám se, že v oněch dnech bylo hodně věcí, které skličovaly mysl Petra Blooda. Především to byla vzpomínka na Arabellu Bishopovou, o níž věděl, že je neodvolatelně a navždy mimo jeho dosah. A i když snad měl v úmyslu odjet do Francie nebo do Holandska, neměl jasnou představu o tom, co by tam dělal. Byl koneckonců jenom uprchlým otrokem, člověkem, který stojí mimo zákon ve své vlastní zemi a který je v každé jiné zemi vyvržencem. Zbývalo mu jen moře, které je volné pro každého a které láká zejména ty, kdo se domnívají, že jsou ve válce s celým lidstvem. Vezmeme-li v úvahu Bloodovu dobrodružnou povahu, která ho už jednou vyhnala do světa pro pouhou lásku k dobrodružství, uvážíme-li jeho postavení mimo zákon i okolnost, že jeho zkušenost a obratnost v námořním válčení jen ještě stupňovaly pokušení, ve kterém se octl, nemůžeme se pak divit, že mu nakonec podlehl. Nesmíme zapomínat, že tato pokušení byla inspirována

nejen dobrodružnými bukanýry, s nimiž se seznámil v krčmách pověstného přístavu Ile de la Tortue, ale dokonce i panem d'Ogeronem(111), guvernérem ostrova, který vybíral jako přístavní poplatek desetinu hodnoty každé kořisti přivezené do zálivu a který měl ještě další zisk ze všech částek, na něž, podle přání zákazníků, vystavoval směnky splatné ve Francii.

A tak se staly tyto obchody, (které by byly odporné, kdyby je provozovali otrhaní a opilí dobrodruzi, bukanýři, dřevorubci, angličtí, francouzští a holandsí námořní zběhové) důstojnou, bezmála oficiální formou kaperství(112). Vždyť tuto pozoruhodnou formu „obchodu“ doporučoval uhlazený šlechtic, který tu zastupoval Francouzskou západoindickou společnost (113), ale počínal si tak, jako by zastupoval samotnou Francii.

Také všichni ostatní (a výjimkou není ani Jeremiáš Pitt sám, jenž už měl v krvi osudovou a nepotlačitelnou touhu po moři), kteří uprchli s Petrem Bloodem z barbadoské plantáže a kteří podobně jako on nevěděli, co si mají počít, navrhovali připojit se k velkému pirátskému Pobřežnímu bratrstvu. A tak přidali své hlasy ke všem těm ostatním, které přemlouvaly Blooda a naléhaly, aby si nadále podržel vedení, jež měl ve svých rukou od okamžiku, kdy opustil Barbados. Přisahal, že ho budou věrně následovat, kamkoli je povede.

A tak tedy, abychom stručně shrnuli vše, co o této věci napsal Jeremiáš Pitt, Blood nakonec podlehl vnějšímu i vnitřnímu tlaku a odevzdal se osudu.

A jestliže co Blooda zdržovalo od tohoto úmyslu, pak to byla vzpomínka na Arabellu Bishopovou. Věděl sice, že už ji nikdy nespátří, ale přece jen si představoval, jak by jí asi opovrhovala, kdyby se nějak dozvěděla o tom, že je pirátem. A tak udělal kompromis se svým svědomím,

zjitřeným vzpomínkou na Arabellu. Přisahal si, že už kvůli ní se bude snažit zachovat si čest a čisté ruce i v tak zoufalé a dobrodružné činnosti, do níž se teď pouští. D'Ogeron, který byl nejochotnějším gubernérem, jakého si umíte představit, zapůjčil mu peníze na řádné vybavení a vyzbrojení lodi Cinco Llagas, kterou přejmenoval na Arabellu.

K dvacítce svých lidí, které už měl, přidal ještě další tři dvacítky. Mužstvo vybíral opatrně a pečlivě z řad dobrodruhů na Ile de la Tortue. Se všemi uzavřel smlouvy, obvyklé u Pobřežního bratrstva, podle nichž měl každý muž nárok na podíl ze získané kořisti. Jiné články těchto smluv byly však poněkud odlišné. Na palubě Arabelly nemínil Blood trpět onu divokou nekázeň, jaká obvykle na bukanýrských lodích bývala. Ti, kdo se s ním plavili, se zavázali k naprosté poslušnosti jemu a zvoleným důstojníkům.

Koncem prosince, když minulo období hurikánů, vyplul se svou dobře vyzbrojenou a dobře obsazenou lodí, a ještě dříve, než se vrátil z dlouhé a dobrodružné plavby, rozletěla se sláva kapitána Blooda jako vlny na hladině Karibského moře. Hned na začátku plavby došlo k boji se španělskou galionou v průlivu Windward(114), který skončil vypleněním a potopením protivníka. Pak tu byl odvážný útok s pomocí několika ukořistěných pirog(115) na loďstvo španělských lovců perel na Rio Hacha(116), při němž získala Bloodova posádka neobyčejně velkou kořist perel. Dále to byla pozemní výprava do zlatých polí v Santa Maria(117) na pevnině. O této akci se vypravují až neuvěřitelné podrobnosti. A to ani nemluvíme o řadě menších dobrodružství, které získaly posádce Arabelly slavnou pověst a mocnou kořist.

Zkrátka a dobře, dřív než se vrátila Arabella v příštím květnu do svého domácího přístavu, přeletěla pověst o ní

a o jejím kapitánu Petru Bloodovi od Bahamských ostrovů až k Windwardským ostrovům(118) a od New Providence(119) až do Trinidadu(120).

Ozvěna této pověsti doletěla až do Evropy a španělský velvyslanec předkládal u anglického dvora ostré protesty. Na to dostal ovšem odpověď, že tento kapitán Blood není ve službách anglického krále, že je rebel a uprchlý otrok a že každá akce, kterou proti němu Jeho katolické Veličenstvo podnikne, setká se s upřímným souhlasem krále Jakuba II.

Don Miguel de Espinosa, španělský admirál v Západní Indii, a jeho synovec don Esteban, který plul na jeho vlajkové lodi, snažili se ze všech sil o to, aby dostali tohoto dobrodruha na ráhno. Pro ně byl úkol polapit Blooda také otázkou rodinné prestiže.

Španělsko nešetřilo hrozbami. Zpráva o nich dospěla i na Ile de la Tortue a s ní také ujištění, že don Miguel má za sebou nejen celou váhu své vlastní země, ale také podporu anglického krále.

Tyhle hrozby však ani v nejmenším kapitána Blooda nepostrašily. A ovšem se nemínil usadit na Ile de la Tortue a rezivět v nečinnosti. Naopak, rozhodl se udeřit právě proti Španělům. Chtěl tak dosáhnout dvojího cíle: dostat odškodnění za to, co utrpěl, a zároveň sloužit nikoli sice králi z rodu Stuartoven, jímž pohrdal, ale Anglii, a tím zároveň i ostatnímu lidstvu, které chtělo kruté, proradné, nenasytné, bigotní Španělsko vyloučit z jakéhokoli styku s Novým světem.

Jednoho dne, když seděl s Hagthorpem a Wolverstonem v přístavní krčmě, přistoupil k němu nádherně vystrojený pirát v kabátě z tmavomodrého atlasu, se zlatým lemováním a s šarlatovou šerpou kolem pasu.

„To jste vy, kterému říkají Le Sang?“ oslovil ho francouzsky.

Byl to vysoký muž, zřejmě velmi silný a mrštný. V snědé, poněkud hrubé, ale hezké tváři se výrazně tyčil orlí nos. Nepříliš čistá ruka s ohromným diamantem na prstu svírala jilec dlouhého kordu. Zlaté kroužky v uších byly napolo ukryté pod dlouhými kadeřemi mastných kaštanových vlasů.

„Jmenuji se Petr Blood,“ řekl pomalu kapitán a vyndal dýmku z úst. „Španělé mě znají jako dona Pedra Sangre a Francouz mě může nazývat Le Sang, přeje-li si to.“

Vyšňořený dobrodruh si bez jakéhokoli pozvání přisedl k jejich stolu. „Jmenuji se Levasseur(121),“ oznámil anglicky. „Možná že jste už o mně slyšeli.“

Opravdu už o něm slyšeli. Byl velitelem kaperské lodi, vyzbrojené dvaceti děly, která před týdnem zakotvila v zátoce. Jeho posádka se skládala z francouzských lovců, pocházejících ze severní Hispanioly, kteří měli dost

důvodů nenávidět Španěly ještě mnohem víc než Angličané. Levasseur je přivedl na Ile de la Tortue z nepříliš úspěšné výpravy. Ale neúspěch zřejmě nikterak nezkrušil ohromnou domýšlivost tohoto chlapíka. Byl to hlučný, svárlivý dobrodruh, pijan a vášnivý hráč, který se těšil pověsti zdatného bukanýra mezi členy Pobřežního bratrstva.

Vyprávělo se, že dokonce na slečnu d'Ogeronovou, guvernérovu dceru, zapůsobila jeho divoká přitažlivost a že Levasseur požádal guvernéra o její ruku. Pan d'Ogeron mu dal jedinou možnou odpověď: ukázal mu dveře. Levasseur vztekle odešel a přísahal, že se slečna d'Ogeronová stane jeho ženou třeba proti vůli všech otců na světě a že pan d'Ogeron bude ještě trpce litovat svého urážlivého chování.

Takový byl tedy muž, který teď přišel ke kapitánu Bloodovi s návrhem na spolčení. A nabídl mu nejen svůj meč, ale i svou loď a celou její posádku.

Levasseur začínal svou pirátskou kariéru před dvanácti lety jako člen posádky pověstného lotra d'Ollonaise(122) a pozdější jeho činy a zločiny dokazovaly, že se dobře naučil svému řemeslu a že neudělal svému učiteli hanbu. Pochybují, zda v tehdejší době byl mezi Pobřežním bratrstvem větší ničema než právě Levasseur. Přestože kapitán Blood věděl, s kým má tu čest, nemohl popřít, že návrhy tohoto člověka svědčí o odvaze, fantazii a vynalézavosti; musel také připustit, že společně by mohli podnikat akce většího rozsahu, než bylo v možnostech každého jednotlivě. Vrcholem Levasseurova plánu byl útok na bohaté město Maracaibo(123) na pevnině, k čemuž by bylo potřeba nejméně šesti set mužů. A šest set mužů se ovšem nevejde do jejich dvou lodí. Proto bude třeba podniknout několik předběžných výprav a dobýt dalších lodí.

Jelikož se mu tento člověk nelíbil, kapitán Blood se nechtěl hned k něčemu zavázat. Ale protože se mu zamlouval návrh, přislíbil, že o něm bude uvažovat. A když pak na něj naléhal Hagthorpe i Wolverstone, kteří nesdíleli jeho osobní odpor k Francouzi, skončila celá záležitost tím, že do týdne byla mezi Levasseurem a Bloodem uzavřena smlouva, a jak to bylo zvykem, podepsána i volenými zástupci jejich mužstva. Jinak tato smlouva obsahovala všechny obvyklé podmínky jako například údaj, že každý, kdo odcizí nebo ukryje jakoukoli část kořisti, byť třeba jen v ceně jednoho pesa, bude beze všech okolků pověšen na ráhno.

Když bylo všechno jaksepatří dohodnuto, připravili se k vyplutí. Za zmínku stojí, že večer před odjezdem mohl být Levasseur málem zastřelen při romantickém pokusu přelézt zeď guvernérovy zahrady a rozloučit se s bláhově zamilovanou slečnou d'Ogeronovou. Když na něj guvernérovy hlídky, ukryté ve vonné houštině myrtových stromů, dvakrát vystřelily, upustil od svého záměru. Zapřisahal se ovšem, že po svém návratu podnikne jiné a velmi rázné kroky.

Tu noc spal v kabině své lodi, kterou ve svém příznačném chvastounství nazval La Foyere(124) a na jejíž palubě příštího dne přijal kapitána Blooda, kterého napůl žertovně uvítal jako svého admirála. Ir přišel projednat některé poslední podrobnosti, z nichž nás může snad zajímat jediné dohoda, že kdyby se obě lodi od sebe ať už náhodou, nebo úmyslně oddělily, mají se opět co nejdříve sejít na Ile de la Tortue. Pak pozval Levasseur svého admirála k obědu a připil si s ním na úspěch výpravy.

K večeru se konečně kapitán Blood vrátil na svou velkou loď s červeným zábradlím a pozlacenými střílnami, kterou paprsky zapadajícího slunce proměnily v nádherný plamenný kolos. Vracel se s poněkud těžkým srdcem. Byl dobrým znalcem lidí, a čím víc se blížila hodina odjezdu, tím horší byl jeho úsudek o Levasseurovi.

Když vstoupil na palubu Arabelly, svěřil se s těmito myšlenkami Wolverstonovi.

„Tak se mi zdá, žes mě přemluvil k pěknému spolku. Budu se moc divit, jestliže z téhle výpravy vzejde něco dobrého.“

Obr zakoulel svým jediným krhavým okem, vysunul bradu a zašklebil se: „Žádné strachy, kapitáne. Když nás

ten ničema zradí, zakroutíme mu jednoduše krk a bude pokoj.“

„Zakroutíme – budeme-li ovšem naživu.“

XIV. LEVASSEUROVY HRDINSKÉ ČINY

Bylo asi deset hodin dopoledne, celou hodinu před dobou stanovenou k vyplutí, když k boku La Foudre přirazila kánoe. Vystoupil z ní indiánský míšenec a vyšplhal se po provazovém žebříku na palubu. Měl na sobě kalhoty z hrubé chlupaté kůže a místo pláště červenou pokrývku. Přinesl kapitánu Levasseurovi složený lístek papíru.

Kapitán rozevřel pošpiněný a pomačkaný dopis a četl:

„Můj nejmilejší, jsem na palubě holandské brigy(125) Jongvrouw(126), která má právě vyplout. Můj krutý otec, který je rozhodnut nás navždy od sebe odloučit, mě posílá pod opatrováním mého bratra do Evropy. Snažně Vás prosím, přijďte mě vysvobodit. Zachraňte mě, můj vřele milovaný hrdino!

Vaše opuštěná a vás milující Madeleine.“

Vřele milovaný hrdina byl až do hloubi duše dojat touto vášnivou výzvou. Jeho zamračený pohled hledal v zálivu holandskou brigu, která, jak dobře věděl, měla odplout do Amsterdamu s nákladem kůží a tabáku.

Ale v směsici lodí, nakupených v úzkém přístavu, ji nemohl najít. I obořil se na posla.

Míšenec místo odpovědi ukázal na zpěněný příboj, který prozrazoval polohu skaliska, jež bylo jednou z hlavních

hradeb opevněného přístavu. A za ním asi ve vzdálenosti jedné míle bylo vidět plachetní loď, vyplouvající na širé moře.

„Tam je,“ řekl míšenec.

„Tam?“ Francouz se nasupeně zadíval tím směrem a zbledl zlostí. „A kdes byl celou tu dobu, žes přinesl ten dopis až teď? Odpověz, hlupáku!“

Míšenec se ulekaně příkrčil. A to své vysvětlení, jestliže vůbec nějaké měl, nemohl strachem ani vyslovit. Levasseur ho popadl za hrdlo, dvakrát s ním zuřivě zatrásl a srazil ho k zemi. Muž narazil v pádu hlavou o zábradlí a zůstal bez pohnutí ležet.

Levasseur si oprášil ruce.

„Hoďte toho psa přes palubu,“ nařídil lidem, kteří stáli na střední palubě. „A hned zdvihněte kotvu, pustíme se za Holanďanem.“

„Jen pomalu, kapitáne. Co se vlastně děje?“ Na ramenou ucítil uklidňující dotek ruky a před ním se objevila široká tvář jeho zástupce Cahusaca(127), hřmotného drsného bretonského(128) hrdlořeza, který se mu odhodlaně postavil do cesty.

Levasseur mu v záplavě nadávek a kleteb vysvětlil svůj úmysl.

Gahusac zavrtěl hlavou. „Holandská briga? To není možné! To si přece nemůžeme dovolit.“

„A kdo by nám, u čerta, mohl v tom bránit?“ vykřikl Levasseur užasle i zlostně.

„Především je tu vaše vlastní posádka, která do takové věci nebude mít moc velkou chuť. A pak je tu ještě kapitán Blood.“

„Co mi záleží na nějakém kapitánu Bloodovi...“

„Ale mělo by vám na něm záležet. Má v rukou moc a navíc i převahu kovu a lidí. A pokud ho znám, tak vím, že nás raději potopí, než by nám dovolil pustit se do

Holandanů. Má zkrátka své vlastní názory na kaperství, tenhle kapitán Blood. Už jsem vám to jednou říkal.“

Levasseur vycenil zuby. Ale jeho zrak, upřený na vzdalující se plachetnici, se temně zadumal. Dlouho to netrvalo. Fantazie a vynalézavost, kterých si u tohoto člověka všiml i kapitán Blood, mu brzy našly východisko.

Ještě dřív, než zvedl kotvu, už proklínal spojenectví, které s Bloodem uzavřel, a hledal cesty, jak by se z něho vyprostil. Co řekl Cahusac, to bylo pravda. Blood by nikdy nepřipustil, aby si někdo v jeho přítomnosti dovolil napadnout nějakého Holanďana. Ale šlo by to přece za jeho nepřítomnosti. A když se to stane, pak se s tím bude muset Blood chtěj nechtěj smířit, protože na plané protesty už bude pozdě.

Hodinu nato vyplouvaly Arabella a La Foudre na moře. Aniž kapitán Blood chápal změnu původního plánu, mlčky s ní souhlasil a zvedl kotvu před stanoveným časem, když viděl, že to dělá i jeho společník.

Po celý den měli holandskou brigu v dohledu, i když se kvečeru zmenšila na pouhou skvrnku na severním obzoru. Mezi Bloodem a Levasseurem bylo dohodnuto, že obě lodi poplují na východ podél severního pobřeží Hispanioly. A tohoto kursu se také Arabella držela po celou noc. Ale když svítalo, byla sama. La Foudre za tmy odbočila na severovýchod a na svých stožárech měla napnuty všechny plachty.

Cahusac se ještě jednou pokusil proti tomu protestovat. „Čert vás vem!“ okřikl ho Levasseur. „Loď je loď, ať už je holandská nebo španělská. A my teď lodi potřebujeme. Tohle vysvětlení musí stačit vám i mužstvu.“

Jeho zástupce už nic neřekl. Ale zahlédl dopis a věděl tedy, že hlavním cílem jeho kapitána je dívka a nikoli loď. A tak jen zavrtěl hlavou a odvalil se na svých křivých nohou vydat příslušné rozkazy.

Za svítání byla La Foudre už ani ne míli za zádi pronásledované lodi. Na palubě Jongvrouw zavládlo zděšení. O ten rozruch se postaral hlavně bratr slečny d'Ogeronové, který poznal Levasseurovu loď. Jongvrouw napnula co nejvíce plachet v marné snaze uniknout pronásledovatelům. La Foudre zamířila poněkud napravo od holandské lodi a hnala se prudce kupředu, až dosáhla výhodné pozice, odkud mohla vypálit varovnou ránu před Holanďanovu příď. Jongvrouw zahnula, obrátila se k nim kormidlem a zahájila palbu ze svých zadních děl. Malé střely se svistem proletěly ráhnovím La Foudre a poněkud poškodily její plachty. Pak následoval krátký boj, při němž holandská loď

vypálila salvu celého boku.

O pět minut později byly už obě lodi těsně vedle sebe. Jongvrouw byla pevně zachycena lodními háky z La Foudre a bukanýři se s křikem hrnuli na její střední palubu.

Holandský kapitán, celý rudý v tváři, vykročil, aby se postavil proti pirátům. Těsně za ním kráčel elegantní mladý muž, trochu pobledlý, v němž Levasseur poznal svého příštího švagra.

„Kapitáne Levasseure, to je neslýchaný zločin, z něhož se budete ještě zodpovídat. Co vlastně hledáte na palubě mé lodi?“

„Původně jsem hledal jen to, co mi patří a oč jsem byl oloupen. Ale jelikož jste zvolili boj a zahájili palbu na mou loď, poškodili ji a zabili pět mých lidí, pak jsme tedy s vámi ve válečném stavu a vaše loď je válečnou kořistí.“

Od zábradlí na zádi patřila s bezdechým obdivem na svého hrdinu slečna d'Ogeronová. Připadal jí jako pohádkový hrdina – vzpřímený, energický, odvážný a krásný. Tu ji uviděl a s radostným výkřikem se k ní vrhl. Ale holandský kapitán se vztyčenýma rukama se mu postavil do cesty. Levasseur s ním nehodlal vyjednávat; až příliš dychtil dostat se ke své milé, a proto ho jednou ranou usmrtil. Pak se vrhl k své vyvolené.

Ale jeho milá v hrůze krok za krokem ustupovala. Byla to krásná dívka vysoké postavy a ušlechtilých rysů s těžkými kadeřemi lesklých černých vlasů. Z její tváře vyzařovala domýšlivost, zvýrazňovaná ještě přivřenými víčky velkých černých očí.

Její milý byl skokem u ní a rozevřel náruč. Ale i v jeho objetí, kterému se nemohla ubránit, se ještě chvěla hrůzou. Výraz zděšení poněkud zmírňoval přehnané sebevědomí její téměř dokonale krásné tváře.

„Jsi má, konečně má, a navzdory všem!“ zvolal jásavě jako pravý divadelní hrdina.

Avšak dívka se ho snažila odstrčit a s rukama vzepřenýma proti jeho hrudi se jen zajíkala: „Proč, proč jste ho zabil?“

Jeho odpověď zazněla jako na jevišti: „Stál mezi námi. Nechť je jeho smrt symbolem, varováním. A ať si to uvědomí všichni ti, kdo stojí mezi námi. A ať si dají pozor.“

Bylo to tak nádherně hrozné, jeho gesto bylo tak rozmáchlé a krásné a jeho výraz tak udatný, že zanechala svých nemístných rozpaků a v okouzlení se poddala jeho láskyplnému objetí. Pak ji Levasseur vítězoslavně odnesl na palubu La Foudre za veselého jáсотu svého mužstva. Dívčin nerozvážný bratr by byl málem pokazil tuto romantickou scénu, ale stál tu bdělý Cahusac, který mu nepozorovaně nastavil nohu a svázal ho jako balík.

Zatímco se kapitán v kabině těšil z úsměvu své dámy, Cahusac se věnoval válečné kořisti. Holandskému mužstvu nařídil, aby nastoupilo do velkého člunu a řekl jim, aby šli ke všem čertům. Naštěstí jich nebylo ani třicet, takže se s těsnal i do velkého člunu. Cahusac potom prohlédl náklad, poslal na Jongvrouw jednoho ze svých důstojníků s dvaceti muži a nařídil jim, aby pluli za La Foudre, která teď zamířila na jih k Závětrným ostrovům.

Cahusac měl všechny příčiny ke špatné náladě. Riziko, které podstoupili tím, že se zmocnili holandské brigy a že se dopustili násilí na rodinných příslušnících guvernéra Ile de la Tortue, nebylo v nikterak příznivém poměru k hodnotě jejich kořisti, což také nevrle sdělil Levasseurovi.

„Nikdo se vás neptá na vaše názory,“ odsekl mu kapitán.

„A nemyslete si, že jsem tak hloupý, abych strkal hlavu do oprátky a nevěděl, jak ji zase vytáhnou. Pošlu jednoduše guvernérovi Ile de la Tortue své podmínky a on je bude muset přijmout. Zaměříte kurs na Virgen Magra(129). Přistaneme tam a odtamtud to všechno vyřídíme. A řekněte, aby přivedli do mé kajuty toho holobrádka d'Ogerona.“

Tam také za malou chvíli přivedli bratra slečny d'Ogeronové. Kapitán povstal a trochu se sklonil, aby nenarazil hlavou na nízký strop kabiny. I slečna d'Ogeronová vstala.

„Co má tohle znamenat?“ zeptala se Levasseura a ukazovala přitom na svázané ruce svého bratra. To byl zbytek Cahusacových bezpečnostních opatření.

„Je mi velmi líto,“ řekl. „A chci s tím skoncovat. Ať mi dá pan d'Ogeron své čestné slovo...“

„Žádné čestné slovo,“ odsekl bledý mladík, kterému se nedala upřít odvahe.

„Vidíte,“ Levasseur lítostivě pokrčil rameny a slečinka se vyčítavě obrátila ke svému bratru.

„Henri, to je hloupost! Nechováš se jako můj bratr. Ty bys...“

„Ty malý blázne,“ zamračil se bratr. „Myslíš si opravdu, že bych se zachoval jako tvůj bratr, kdybych se dohodl s tímhle nevychovaným pirátem?“

„Jen klid, můj milý kohoutku!“ zasmál se Levasseur. Ale nebyl to zrovna příjemný smích.

„Copak ještě stále nechápeš, ty hloupá, jaké zlo způsobila tvoje pošetilost? Několik lidí už zaplatilo životem jen za to, aby se tě zmocnil tenhle člověk. Copak si stále ještě neuvědomuješ, kde ses octla? Že jsi teď v moci podlého zločince, který se neštítí loupeží ani vražd?“

A byl by toho řekl ještě víc, kdyby ho nebyl Levasseur

umlčel ranou přes ústa. Jako ostatně mnohý jiný, nepřál si, ani Levasseur slyšet o sobě pravdu.

Dívka potlačila výkřik, když se mladík zapotácel pod surovým úderem. D'Ogeron se opřel o přepážku a stál tam s krvácejícími rty. Ale odvahu zřejmě neztratil:

„Vidíš,“ usmál se na sestru. „Bije člověka, který má spoutané ruce.“

Tato prostá věta, vyslovená tónem nesmírného opovržení, vyvolala Lavasseurovu zuřivost, k níž neměl nikdy daleko. Popadl zajatce za klopy kabátu a začloulal jím.

„A co bys udělal, holobrádku, kdybys neměl svázané ruce? Odpověz! Co bys udělal, ty upovídaný hlupáku?“ A pak následovala celá záplava slov, která slečna d'Ogeronová slyšela poprvé, ale jejichž ohavnost si nicméně dobře uvědomila.

S rozpálenými tvářemi vykřikla na Levasseura, aby

přestal. Kapitán ji poslechl, otevřel dveře a vyhodil mladíka.

„Zatím toho ničemu zavřete, než si ho dám zase znovu přivést,“ zařval a práskl dveřmi.

Uklidnil se a pak se obrátil k dívce s prosebným pohledem. Ale z její tváře se vytratily poslední stopy úsměvu. Poprvé teď spatřila pravou povahu svého milovaného hrdiny a celá tato podívaná se jí zdála odporná i hrozná. Připomněla si brutální zavraždění holandského kapitána a náhle si uvědomila, že to, co před chvílí řekl o Levasseurovi její bratr, byla naprostá pravda. Strnula hrůzou a strachem.

„Co je miláčku, co se stalo?“ popošel k ní Levasseur. Ale dívka před ním ustupovala.

Chytil ji u stěny kabiny, obemkl dlouhými pažemi a přivinul k sobě.

„Ne, ne!“ volala a těžce oddychovala. „Ale ano, ano,“ vysmíval se jí drze.

Ale když se stále bránila, odhodil poslední zbytek oné hrdinské masky, kterou si nasadil. „Ty blázínku, copak jsi neslyšela, že jsi v mé moci? Pamatuj si to a nezapomínej ani, že jsi tu ze své vlastní vůle. A teď už se přestaň mračit, jinak toho budeš litovat.“

Tu stanul ve dveřích Cahusac a s vážnou tváří oznamoval, že blízko čáry ponoru je trhлина způsobená jednou z dělových koulí holandské lodi. Za pěkného počasí větší nebezpečí nehrozí, ale kdyby je přepadla bouře, bylo by to horší. Jeden námořník se tedy sešplhal po laně a provizorně ucpal díru plachtovinou. Také lodní pumpy byly okamžitě uvedeny v činnost.

Na obzoru se objevil nízký obláček, který Cahusac označil za jeden z nejsevernějších Panenských ostrovů.

„Musíme se tam ukrýt a loď sklonit na bok(130), řekl Levasseur. „To dusné vedro se mi nelíbí. Bouře tu může

být dřív, než doplujeme k pevnině.“

„Bouře nebo něco jiného,“ zamračil se Cahusac. „Všiml jste si tamhle toho?“ A ukázal do dálky na pravé straně. Levasseur se podíval tím směrem a zatajil dech. Směřovaly k nim dvě lodi, zřejmě silně naložené. Teď byly asi tak na pět mil daleko.

„Co když nás budou pronásledovat?“ zeptal se Cahusac.

„Budeme bojovat, ať už to půjde nebo ne,“ zaklel Levasseur.

Cahusac si s opovržením odplivl. „To máme z toho, že jsme vypluli na moře se zamilovaným bláznem. Tak bych vám radil, kapitáne, abyste se teď kapánek krotil, jinak dojde mužstvu trpělivost. To víte, že nikdo z nás nemá radost z té vaší pŕtuky s Holanďanem.“

Po celý zbytek dne myslel Levasseur na všechno možné, jenom na na lásku. Chodil po palubě a chvíli se díval k pevnině, chvíli se zas otáčel po obou lodích, které se k nim pomalu přibližovaly.

Pokusit se uprchnout na otevřené moře s tou dírou v trupu, to by znamenalo riskovat ještě větší nebezpečí. Musí tedy chtěj nechtěj přijmout boj. A pak kvečeru, když už byli jen asi tři míle od břehu a když se Levasseur užuž chystal vydat rozkaz, aby se mužstvo připravilo k boji, tu málem omdlel radostnou úlevou, když hlas ze stožárového koše nahoře oznamoval, že větší z obou lodí je Arabella. A druhá loď byla asi její kořistí.

Ale Cahusacův pesimismus se tím nikterak nezmenšil.

„To je jenom menší zlo,“ zabručel. „Co asi řekne Blood tomu Holanďanovi?“

„Ať si řekne co chce,“ smál se Levasseur celý rozradostnělý z příznivého zvratu situace.

„A co řekne, až se doví o těch dětech guvernéra Ile de la Tortue?“

„O tom se přece nemusí dovědět.“

„Ale nakonec se to stejně dozví, uvidíte.“

„Tak ať, ale do té doby už bude ta záležitost urovnána. Do té doby se usmírím s guvernérem. Buďte bez starosti, já už vím, jak přinutit pana d'Ogerona k dohodě.“

Brzy nato všechny čtyři lodi zakotvily u severního břehu Virgen Magry, úzkého malého ostrova, suchého a bez jediného stromu. Ostrov byl neobydlen. Kromě ptactva a nějaké té želvy tu nic nebylo. Na jižním konci ostrůvku byla velká slaná jezera.

Lavesseur dal spustit člun a v doprovodu Cahusaca a dalších dvou důstojníků se vydal na návštěvu kapitána Blooda na palubu Arabelly.

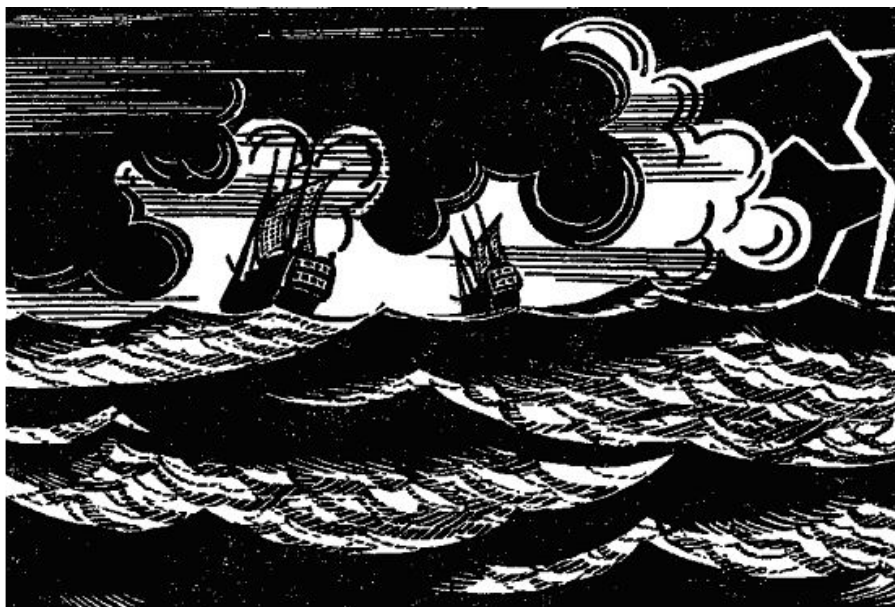
„Naše krátké odloučení bylo velmi užitečné,“ pozdravil ho kapitán Blood, který byl zřejmě v mimořádně dobré náladě. „Oba jsme měli dnes ráno plné ruce práce.“

Vysoká loď, doprovázející Arabellu, byla španělská loď Santiago(131), vyzbrojená šestadvaceti děly, která vyplula z Portorika(132) s nákladem sto dvaceti tisíc centů(133) kakaa, čtyřiceti tisíců dublonů a drahokamů v ceně deseti tisíc dublonů. Byla to bohatá kořist, z níž patřily podle smlouvy dvě pětiny Levasseurovi a jeho posádce. Peníze a drahokamy byly rozděleny hned na místě. Kakao, jak se dohodli, mělo být odvezeno na Ile de la Tortue a tam prodáno.

A pak byl na radě Levasseur, aby podal zprávu. Když Francouz vyprávěl, čelo kapitána Blooda se čím dál více zachmuřovalo. Nakonec dal otevřeně najevo svůj nesouhlas. Holandsko byla přátelská země a bylo to šílenství znepřátelit si ji, zejména když šlo o takovou směšně nepatrnou kořist kůže a tabáku, která vynese nanejvýš dvacet tisíc dublonů.

Ale Levasseur mu odpověděl tak, jak odpověděl předtím Cahusacovi, že loď je loď a že pro svůj plánovaný podnik

potřebují lodi. Snad proto, že toho dne se mu všechno dařilo, odbyl nakonec Blood celou záležitost pokrčením ramen. Levasseur pak navrhl, aby se Arabella se svou kořistí vrátila na Ile de la Tortue, vyložila tam náklad kakaa a najala další dobrodruhy, které teď mohli vzít na palubu. Levasseur by mezitím udělal potřebné opravy a pak by plul k jihu a očekával svého admirála u ostrůvku Saltatudos(134) ležícího na 11°11' severní šířky ve výhodné poloze jako východiště k útoku na Maracaibo. K velké Levasseurově úlevě kapitán Blood nejen souhlasil, ale dokonce oznámil, že chce hned vyplout. Sotvaže Arabella odplula, Levasseur zajel se svými loděmi do laguny(135) a poslal mužstvo na břeh, aby tam postavilo dočasné obydlí pro mužstvo i pro své nedobrovolné hosty po dobu opravy lodi La Foudre.

Při západu slunce vítr zesílil. Brzy z něho byla vichřice a

poté takový hurikán, že Levasseur byl náramně šťasten, že je na břehu a že má lodi v bezpečném úkrytu. Na chvilku si také vzpomněl, co se asi děje s kapitánem Bloodem v té hrozné bouři, ale příliš starostí si s tím nedělal.

XV. VÝKUPNÉ

V zářivém a průzračném jitra po bouři, kdy byl vzduch nasycen ostrou slanou příchutí ze solných močálů na jihu ostrova, odehrávalo se na pláži ostrova Virgen Magra podivné divadlo.

Na úpatí vybledlého písečného přesypu u improvizovaného stanu seděl na prázdném soudku francouzský pirát Levasseur a byl zaměstnán důležitou prací: připravoval se na jednání a dohodu s guvernérem Ile de la Tortue.

Kolem něho stála čestná stráž důstojníků. Pět z nich byli drsní bukanýři v zašpiněných kazajkách a kožených kalhotách, šestý byl Cahusac. Před ním, střežen dvěma polonahými černochoy, stál mladý d'Ogeron v nabírané košili, atlasových krátkých kalhotách a krásných střevicích z korduánské kůže(136). Byl bez kabátu a ruce měl na zádech svázané. Hezká tvář mladého šlechtice byla přepadlá. Nablízku – a také pod stráží, ale bez pout – seděla na kopečku písku jeho sestra. Byla velmi bledá a marně se snažila ukrýt pod maskou hrdosti strach, který ji přemáhal.

Levasseur oslovil d'Ogerona. Mluvil dlouho. Nakonec s výsměšnou zdvořilostí řekl:

„Doufám pane, že jsem se vyjádřil naprosto jasně. Ale aby nedošlo k nějakému nedorozumění, tak to zopakují.

Vaše výkupné je stanoveno na dvacet tisíc dublonů a propustím vás na čestné slovo, abyste se mohl dostat na Ile de la Tortue pro peníze. Budete mít měsíc čas na cestu tam a zpět. Vaše sestra tu u mne zůstane jako rukojmí. Myslím, že váš otec nebude jistě považovat tuto částku za příliš vysokou cenu svobody svého syna a jako věno své dcery. Jsem vlastně až příliš skromný! Říká se, že pan d'Ogeron je prý bohatý člověk.“

D'Ogeron mladší se bez bázně podíval kapitánovi do očí. „Odmitám to. Úplně a rozhodně to všechno odmitám, rozumíš? Dělej si se mnou co chceš, třeba to nejhorší. A buď proklet, ty ničemný a nečestný piráte!“

„Ale jaká to ostrá slova!“ zasmál se Levasseur. „Jaká prudkost a pošetilost! Patrně jste si neuvědomil, co se stane, jestliže odmítnete. A vsadím se s vámi, že se ještě rád umoudříte. My totiž si už víme rady s tím, jak pobídnout zatvrzelce. A varuji vás, abyste mi dal své čestné slovo pod nátlakem a pak je nedodržel. Najdu si už způsob, jak vás najít a potrestat. Zatím si pamatujte, že čest vaší sestry je mi zárukou. Kdybyste se zapomněl vrátit s věnem, pak to zajisté nebudete považovat za netaktní, zapomenu-li se s ní dát oddat.“

Mladý d'Ogeron ostře pohlédl na svou sestru a všiml si chmurného zoufalství, které málem vyhladilo všechnu krásu z její tváře.

Odpor a zuřivost zkřivily jeho rysy. „Ne, ty pse! Tisíckrát ne!“

„Jste blázen, že trváte na svém.“ Levasseur mluvil bez hněvu, s chladnou výsměšnou lítostí. Jeho prsty se přitom zaměstnávaly vázáním uzlů na řemínku biče. „Znáte tohle? Je to růženec bolesti, který už přiměl nejednoho tvrdošíjného kacíře k pokání. Ten už dovede člověku vytlačit oči z důlků a přimět ho k tomu, aby viděl věci ve správném světle.“

„Dělej si co chceš.“

Levasseur hodil zauzlený řemínek jednomu z černochoů, který ho hbitě uvázal kolem zajatcova čela. Pak černocho prostrčil mezi provázkem a lebkou krátkou kovovou tyčinku, kulatou a štíhlou jako troubel dýmky, podíval se na Levasseura a čekal na jeho pokyny.

Levasseur si prohlížel svou oběť a viděl, že mladík je sice rozčilený, ale odhodlaný; na bledém čele, těsně pod bičovým řemínkem, se leskly krůpěje potu.

Dívka vykřikla a chtěla vstát, ale stráže ji zadržely.

„Žádám vás, abyste ušetřil sebe i svou sestru a byl rozumný,“ řekl kapitán. „Vždyť přece ta částka, kterou od vás chci, nestojí ani za řeč. A pro vašeho bohatého otce je to úplná maličkost. Opakuji znovu, že jsem příliš skromný. Ale už jsem řekl dvacet a víc nechci.“

„A za co, prosím, požadujete dvacet tisíc dublonů?“

V lámané francouzštině, ale hlasem svěžím a příjemným, v němž jako by zazněla ozvěna Levasseurova výsměchu, se snesla nad jejich hlavami tato otázka.

Levasseur a jeho důstojníci se překvapeně obrátili.

Na vrcholku písečného přesypu spatřili ostrý obrys vysoké štíhlé postavy, pečlivě oblečené v černém šatu se stříbrným lemováním. Rudé pštrosí pero, vlnící se nad širokým okrajem klobouku, bylo jedinou barevnou skvrnou na šatě příchozího a zpod klobouku se na ně dívala snědá tvář kapitána Blooda.

Levasseur se zvedl s kletbou údivu. Domníval se, že kapitán Blood je už někde daleko za obzorem na cestě k Ile de la Tortue, pokud měl vůbec tolik štěstí, že přestál tu včerejší bouřku.

Kapitán Blood kráčel teď po sypkém písku, v němž se až po kotníky zahořovaly jeho holínky z jemné španělské kůže. Za ním šli Wolverstone a ještě asi dvanáct mužů. Blood se zastavil a se zdvořilým gestem smekl klobouk

před dámou. Pak se obrátil k Levasseurovi.

„Dobré jitro, milý kapitáne,“ řekl. „Včerejší hurikán nás přinutil k návratu. Neměli jsme na vybranou a museli jsme se nechat hnát se svinutými plachtami až sem. A kromě toho – co čert nechtěl – na Santiagu praskl hlavní stožár. A tak jsem byl docela rád, že jsem našel úkryt v malé zátoce na západním břehu ostrova asi dvě míle odtud. Vyšli jsme si na malou procházku, abychom si trochu protáhli nohy a abychom vám popřáli dobrého dne. Ale kdo jsou tihleti?“ Ukázal na muže a ženu.

Cahusac pokrčil rameny a rozhodil rukama k nebi.

„Voilà!“ (137) zvolal výrazně k obloze.

Levasseur se hryzl do rtu, ale ovládl se a zdvořile odpověděl: „Jak vidíte, dva zajatci.“

„Ach tak. To je sem asi včera v noci přivála bouře, že ano?“

„To ne.“ Levasseur jen stěží snášel Bloodův ironický tón.

„Byli na palubě holandské brigy.“

„Nevzpomínám si, že byste se mi byl o nich zmínil.“

„Nezmínil jsem se. To jsou moji osobní zajatci. Je to má soukromá záležitost. Jsou to Francouzi.“

„Francouzi?“ Světlé oči kapitána Blooda se zabodly do Levasseura a pak přelétly k zajatcům.

Mladý d'Ogeron tu stál rozechvěný a odhodlaný jako předtím, ale hrůza z jeho tváře zmizela. Toto přerušení vzbudilo v něm jakousi naději. A bylo zřejmě stejně neočekávané pro něho jako pro Levasseura. Jeho sestra tu seděla s rozevřenými rty a široce otevřenýma očima.

Kapitán Blood si položil prst na spodní ret a zamyšleně se podíval na Levasseura.

„Včera jste mě překvapil tím, že jste přepadl spřátelené Holanďany. Ale teď už se zdá, že ani vaši vlastní krajané nejsou před vámi bezpeční.“

„Vždyť jsem vám řekl, že tihle... že tohle je moje

soukromá záležitost.“

„Ach! A jak se jmenují?“

Energický, velitelský a poněkud pohrdavý způsob řeči kapitána Blooda Levasseura jaksepatří rozzlobil. Do jeho pobledlé tváře se pomalu vracela krev a v jeho pohledu opět zableskla drsná nasupenost. Ale místo něho si s odpovědí pospíšil jeho zajatec.

„Jsem Henri d'Ogeron a toto je má sestra..’ „D'Ogeron?“ podivil se kapitán Blood. „Nejste náhodou příbuzní mého dobrého přítele guvernéra Ile de la Tortue?“

„To je můj otec.“

Levasseur hlasitě zaklel. V kapitánu Bloodovi přemohl úžas na okamžik všechny jiné city a myšlenky.

„Copak jste se úplně zbláznil, Levasseure? Nejdříve obtěžujete Holanďany, kteří jsou našimi přáteli, pak zajmete ještě dva Francouze, své vlastní krajany. A teď se ukazuje, že to jsou zrovna děti guvernéra Ile de la Tortue, který je naším jediným bezpečným útočištěm na těchto ostrovech...“

Levasseur ho vztekle přerušil.

„Copak vám musím zvonu opakovat, že je to moje osobní záležitost? Nestarejte se o to. Já už si to sám zodpovím před guvernérem Ile de la Tortue.“

„A co těch dvacet tisíc dublonů? To je taky vaše soukromá záležitost?“

„Ano.“

„V tomhle s vámi tedy nesouhlasím.“ Kapitán Blood usedl na soudek, na kterém ještě před chvílí trůnil Levasseur, a mile k němu vzhlédl. „Abychom zbytečně neplýtvali časem, chci vás jen upozornit na to, že jsem slyšel celý ten návrh, který jste přednesl této dámě a tomuto pánovi, a chci vám také připomenout vaši smlouvu. Stanovil jste jejich výkupné na dvacet tisíc dublonů. Tato částka tedy patří vaší i mojí posádce v

poměru stanoveném smlouvou. To snad nemíníte popřít. Ale vážnější je to, že jste přede mnou zatajil tuto část kořisti, získanou na vaší poslední plavbě. Za takové provinění stanoví naše smlouva trest poněkud přísnějšího rázu.“

„Hoho!“ zasmál se Levasseur strojeně. „Když se vám nelíbí mé jednání, tak můžeme jednoduše spolek zrušit.“

„Právě to mám v úmyslu. Ale zrušíme jej tehdy a takovým způsobem, který já uznám za vhodný. Musíte především splnit podmínky smlouvy, podle které jsme se vydali na tuto výpravu.“

„Co tím chcete říci?“

„Objasním vám to co nejstručněji,“ odpověděl kapitán Blood. „Ponechme zatím stranou onu nepřípustnou okolnost, že jste napadl Holanďany, že jste zajal Francouze a že jste vyvolal hněv guvernéra Ile de la Tortue. Vyjděme zatím ze situace, jaká je. Vy sám jste stanovil výkupné těchto mladých lidí na dvacet tisíc dublonů, a pokud tomu rozumím, tato dáma má být vaší kořistí. Ale proč by byla právě jen vaším majetkem, když přece podle naší smlouvy má patřit válečná kořist nám všem?“

Levasseurovo čelo se zachmuřilo před nastávajícím výbuchem.

„Ale přesto vám tuto kořist nechci odepřít,“ usmál se kapitán Blood. „Chci jen vědět, jestli jste ochoten ji koupit.“

„Jakže? Koupit?“

„Ano, a to za cenu, kterou jste sám stanovil.“

Levasseur potlačil svůj hněv, aby mohl s Irem vyjednávat.

„To je výkupné za toho muže. A má je zaplatit guvernér Ile de la Tortue.“

„Ne, ne, vy jste dal ty dva sourozence dohromady. Je to

velmi nezvyklé, to připouštím. A stanovil jste jejich cenu na dvacet tisíc dublonů. Jestli si přejete, můžete je za tuto cenu mít. Ale musíte za ně zaplatit těch dvacet tisíc, které máte nakonec dostat jako výkupné za jednoho a jako věno pro druhého. Tato částka bude rozdělena mezi naše posádky. Když to uděláte, pak snad naše mužstvo přimhouří oči nad tím, že jste porušil smlouvu.“

Levasseur se divoce zasmál. „Ach tak! To je dobrý vtíp!“

„Plně s vámi souhlasím,“ řekl kapitán Blood mrazivě.

Levasseur viděl zřejmě vtíp v tom, že kapitán Blood, který sem přišel s hrstkou mužů, chce vyhrožovat jemu, který má na dosah ruky sto mužů. Zdálo se však, že ve svých výpočtech zapomněl na maličkost, s kterou jeho protivník počítal. Protože když se rozesmátý Levasseur otočil ke svým důstojníkům, spatřil něco, co mu zarazilo smích v hrdle. Kapitán Blood chytře počítal s touhou po majetku, která byla hlavní pohnutkou těchto dobrodruhů. A Levasseur teď jasně vyčetl z jejich tváří, že plně souhlasí s návrhem kapitána Blooda, aby měli všichni podíl na výkupném, které si chtěl jejich vůdce sám přivlastnit.

Vyfintěný ničema poněkud zrozpačitel. A zatímco v nitru proklínal své lidi, kteří dovedou být věrni jen své hrabivosti, pochopil v pravou chvíli, že si musí počínat opatrně.

„Špatně jste mi rozuměl,“ řekl a spolkl svůj hněv.

„Výkupné bude ovšem rozděleno, ale až ho budeme mít.

Zatím však dívka patří mně.“

„Dobrá,“ zavrčel Cahusac. „Pak je všechno v pořádku.“

„Myslíte?“ řekl kapitán Blood. „Ale co když pan d'Ogeron odmítne výkupné zaplatit?“ Zasmál se a pomalu vstal.

„Ne, ne. Když si chce kapitán Levasseur tu dívku prozatím ponechat, jak navrhuje, ať tedy zaplatí výkupné a ať sám nese celé riziko, kdybychom pak

peníze nedostali.“

„Tak je to správné,“ vykřikl jeden z Levasseurových důstojníků. A Cahusac k tomu dodal: „To je opravdu rozumné! Kapitán Blood má pravdu. Tak to stojí ve smlouvě.“

„Co stojí ve smlouvě, vy blázni?“ Levasseur se opět octl v nebezpečí, že ztratí rozvahu. „A kde mám, k čertu, vzít těch dvacet tisíc dublonů? Celý můj podíl na kořisti této plavby nedosahuje přece ani polovinu oné částky. Zůstanu vám je dlužen, dokud si je nevydělám. Stačí vám to?“

Je velmi pravděpodobné, že by s tím byli spokojeni, kdyby kapitán Blood neměl v úmyslu něco jiného.

„A co když náhodou zemřete dřív, než ty peníze získáte? Máme velmi nebezpečné povolání, milý kapitáne, a je v něm velké riziko.“

„Čert aby vás vzal!“ obrátil se k němu Levasseur v největší zuřivosti. „Copak vás nic neuspokojí?“

„Ale ano. Dejte nám hned teď dvacet tisíc dublonů, abychom je mohli okamžitě rozdělit.“

„Kde bych je vzal?“

„Ať tedy zajatce koupí někdo, kdo ty peníze má.“

„A kdo myslíte, že ty peníze má, když je nemám já?“

„Mám je já,“ odpověděl kapitán Blood. „Vy že je máte?“ Levasseur strnul údivem. „Vy... vy chcete tu dívku?“

„Proč ne? A vás překonám v galantnosti tím, že podstoupím oběť, abych ji získal, a v poctivosti tím, že zaplatím ihned za to, co kupuji.“

Levasseur na něho hloupě zíral s otevřenými ústy. A za ním stáli jeho důstojníci v údivu o nic menším.

Kapitán Blood se znovu posadil na soudek a vytáhl z vnitřní kapsy kabátu malý kožený váček. „Jsem rád, že mohu vyřešit nesnáz, která se zdála bezmála neřešitelnou.“ A před užaslými zraky Levasseura a jeho

důstojníků rozbíjel váček a vysypal do dlaně čtyři nebo pět perel; každá z nich byla veliká jako vrabčí vajíčko. Takových perel bylo ve váčku dvacet, byla to kořist získaná při přepadení loďstva lovců perel. „Cahusacu, vy jste tvrdil, že se v perlách vyznáte. Na kolik odhadujete tuhle?“

Bretonec vzal mezi své drsné prsty nádhernou, třpytící se kuličku a jeho chytré oči ji rychle ocenily.

„Tisíc dublonů,“ zazněla stručná odpověď.

„Na Ile de la Tortue nebo na Jamajce bych dostal jistě víc,“ řekl kapitán Blood. „A v Evropě by za ni dali dvojnásobek. Ale přijímám vaše ocenění. Jsou skoro stejně velké, jak vidíte. Tady jich máte dvanáct, což se rovná dvanácti tisícům dublonů. To jsou tři pětiny kořisti pro La Foudre, jak je stanoveno ve smlouvě.“

Pokud jde o těch zbývajících osm tisíc dublonů, které patří Arabelle, za ty ručím svému mužstvu sám. A teď, Wolverstone, buďte tak laskav, a odvedte můj majetek na palubu Arabelly.“ Blood opět vstal a ukázal na zajatce.

Ale teď už Levasseur popustil uzdu svému nesmírnému hněvu.

„Tak to tedy ne! Vy mi ji nesmíte vzít...“ Byl by se vrhl na kapitána Blooda, který stál opodál ve střehu, ale jeden z Levasseurových důstojníků ho zastavil.

„Proboha, kapitáne! Co ještě chcete? Je to vyřízeno. Je to poctivě vyřízeno a všichni jsou spokojeni.“

„Všichni?“ zuřil Levasseur. „Možná že vy všichni jste spokojeni, lumpové, ale co já?“

Cahusac, svíraje perly ve své velké dlani, přistoupil k Levasseurovi. „Nedělejte hlouposti, kapitáne. Nebo snad chcete vyvolat spor mezi posádkami? Jeho lidí je nejmíň dvakrát tolik co nás. A co už záleží na jednom děvčeti? Jen ji nechte klidně jít. Slušně za ni zaplatil a poctivě se s námi vyrovnal.“

„Že se poctivě vyrovnal?“ zařval kapitán. „Ty...“ V celém svém bohatém slovníku nadávek a kleteb nenašel přílehlající pojmenování pro svého zástupce. I zasadil mu ránu, která ho málem porazila. Perly se rozletěly do písku.

Cahusac se za nimi vrhl a s ním i jeho společníci. Pomsta musí okamžik počkat. Nějakou chvíli se plazili po písku a na všechno ostatní zapomněli. Ale právě v tom okamžiku se děly věci velmi důležité.

Levasseur, s rukou na kordu a s tváří bledou zuřivosti, postavil se do cesty kapitánu Bloodovi, aby mu zabránil v odchodu.

„Pak si ji tedy vezmu, až budete mrtev,“ řekl kapitán Blood a v záři slunce se zaleskla jeho čepel. „Smlouva

stanoví, že každý, kdo schová kteroukoliv a třeba sebenepatrnější část kořisti, bude pověšen na ráhno. Tak jsem chtěl také původně naložit s vámi. Ale když jste si sám vybral tuto formu trestu – prosím, rád vám vyhovím.“

Mávnutím ruky zastavil muže, kteří chtěli zakročít, a čepele o sebe zazvonily.

D'Ogeron se zamyšleně díval na tuto scénu a nedovedl si domyslet, co bude pro něho znamenat ten či onen výsledek. Mezitím dva z Bloudových mužů vystřídali černošskou stráž a odstranili z Francouzova čela řemínek z bičíku.

Brzy bylo po všem. Hrubá síla, na kterou Levasseur tak pevně spoléhal, nic nezmohla proti Irově obratnosti. Za malou chvíli Levasseur ležel na bílém písku s probodnutou hrudí. Kapitán Blood se otočil ke Cahusacovi.

„Myslím, že tím je naše smlouva zrušena,“ řekl.

Cahusac vrhl lhostejný a cynický pohled na svého nedávného velitele. Kdyby měl Levasseur jinou povahu,

možná že by celá záležitost skončila docela jinak. Ale pak by také určitě kapitán Blood použil jiné taktiky. Je nepochybné, že Levasseur byl krajně neoblíbený. Muži, kteří s ním šli, byli pravými odpadky tohoto zločinného řemesla a sloužili především své hrabivosti. Nu, a s touto jejich sobeckostí a lakotou kapitán Blood obratně počítal a celkem snadno je přiměl k tomu, že vinili svého bývalého vůdce z neodpustitelného zločinu: Ano, Levasseur si přivlastnil něco, co bylo možno proměnit v zlato a rozdělit mezi všechny.

A tak teď několik Cahusacových slov mžikem uklidnilo hrozivý dav bukanýrů, kteří se přihrnuli na dějiště oné krátké tragikomedie.

Bloodova příhodná slova uspíšila jejich rozhodnutí.

„Přijdete-li k našemu kotvišti, dostanete ihned svůj podíl ze Santiaga a můžete s ním naložit podle libosti.“

Všichni – i zajatci – přešli tedy na druhou stranu ostrova. Když byla kořist rozdělena, byly by se obě posádky nadobro rozešly. Ale Cahusac na naléhání svého mužstva, jež ho zvolilo Levasseurovým nástupcem, nabídl Bloodovi znovu služby francouzského oddílu.

„Chcete-li se mnou opět plout,“ odpověděl mu kapitán, „pak jedině pod tou podmínkou, že se vyrovnáte s Holanďany a vrátíte jim brigu a náklad.“

Tato podmínka byla přijata. Potom se šel kapitán Blood podívat za svými hosty, za dětmi guvernéra Ile de la Tortue.

Slečna d'Ogeronová a její bratr – teď už byl ovšem bez pout – seděli ve velké kabině Arabelly.

Benjamin, černošský sluha a kuchař kapitána Blooda, dal na stůl víno a jídlo a řekl jim, že je to pro ně. Nedotkli se však ničeho. Bratr a sestra tam seděli v mučivých starostech a byli přesvědčeni o tom, že se dostali z bláta do louže. Usouzená a rozčilená dívka se

vrhla na kolena a prosila bratra o odpuštění za všechno zlo, které oběma přivodila svou zaslepenou pošetilostí. Mladý pan d'Ogeron však neměl zrovna náladu něco odpouštět.

„Jsem rád, že si konečně uvědomuješ, cos provedla. Ale teď tě koupil ten druhý pirát a patříš tedy jemu. Doufám, že i to si uvědomuješ.“

Byl by možná řekl víc, ale zarazil se, když si všiml, že se otvírají dveře. Na prahu stál kapitán Blood. Pan d'Ogeron se ani nesnažil ztlumit svůj hlas a kapitán slyšel obě poslední věty. Proto dokonale pochopil, proč dívka vyskočila a ve strachu couvala ke stěně.

Sundal si klobouk s pérem a přistoupil ke stolu.

„Mademoiselle,“(138) pravil svou špatnou, ale plynou francouzštinou, „prosím vás, abyste se už přestala bát. Na palubě léto lodi vám nikdo neublíží. Jakmile jen budeme moci vyplout, hned zamíříme k Ile de la Tortue a odvezeme vás domů k vašemu otci. A prosím také, abyste si nemyslela, že jsem vás koupil, jak před chvílí řekl váš bratr. Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem zaplatil výkupné a podplatil bandu lumpů, aby přestali poslouchat toho ničemu, který stál v jejich čele. Jen tak jsem vás mohl vysvobodit z nebezpečí. Považujte to třeba za přátelskou půjčku, kterou mi můžete splatit, až se vám to bude hodit.“

Dívka k němu očarovane vzhledla. Její bratr povstal.

„Je to možné, pane, že byste mluvil vážně?“

„Samozřejmě. Možná že to dnes nebývá zvykem. Pravda, jsem pirát, ale nejednám jako Levasseur. Ten měl zůstat v Evropě a přepadávat cestující. Já mám svou čest – nebo snad lépe řečeno zbytky cti, které mi zůstaly z lepších časů.“ A pak dodal veselejším tónem: „Obědváme za hodinu a doufám, že poctíte můj stůl svou společností. Zatím se Benjamin postará o nějaké

vhodnější oblečení pro vás, pane.“

Uklonil se a otočil k odchodu. Ale dívka ho zastavila.

„Monsieur!“ zvolala a přistoupila k němu napůl ještě se strachem a napůl s obdivem.

„Jste opravdu šlechtný!“

„Myslím, že si tak velké chvály ani nezasluhuji,“ odpověděl.

„Madelon!“ okřikl ji bratr.

Dívka toho měla na jazyku zřejmě víc.

„Monsieur, to, co se stalo, je z velké části moje vina. Ten člověk – ten Levasseur...“

Najednou se vrhla na kolena, chytila Bloodovu ruku a políbila ji.

„Co to děláte?“

„Jen vás chci poprosit o odpuštění. V duchu jsem vás urazila, když jsem vás považovala za stejného, jako byl on. Myslela jsem, že váš souboj s Levasseurem není ničím jiným než rvačkou mezi šakaly. Na kolenu, monsieur, vás prosím, abyste mi odpustil.“

„Ale moje drahá,“ usmál se kapitán Blood, „myslím, že bych vám sotva mohl odpustit, kdybyste o mně byla měla jiný názor.“

Když jí opět pomohl vstát, byl sám sebou spokojen, že si v celé této záležitosti počínal správně. Pak si povzdechl. Ta jeho pochybná sláva, která se tak rychle rozšířila v celé oblasti Karibského moře, jistě už dolétla k sluchu Arabelly Bishopové. Že jím určitě opovrhne, o tom nemohlo být pochyb. A jistě ho řadí do stejné skupiny s ostatními zločinnými piráty. V tuto chvíli Blood tajně zadoufal, že se k ní třeba dostane i nějaká zpráva o tomto činu a že poněkud zmírní její opovržení. Neboť úplná pravda, kterou však slečně d'Ogeronové neprozradil, byla, že když nasazoval život, aby ji chránil, pak to bylo v přesvědčení, že tento jeho čin by se jistě

líbil slečně Bishopové.

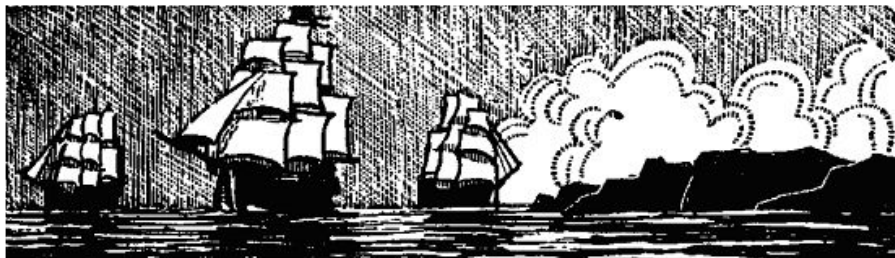
XVI. PAST

Logickým následkem příhody se slečnou d'Ogeronovou bylo další zlepšení stejně už srdečných vztahů mezi kapitánem Bloodem a guvernérem Ile de la Tortue. Kapitán Blood se stal velmi vítaným hostem v nádherném kamenném domě se zelenými žaluziemi na oknech, který si dal guvernér postavit v prostorné a nádherné zahradě na východním okraji Cayony. Pan d'Ogeron dlužil kapitánovi více než dvacet tisíc dublonů, které vyplatil jako výkupné za svou dceru. A Francouz, přestože byl rafinovaný a ostrílený obchodník, dovedl být velkorysý a vděčný. Což nyní často a rád dával najevo. Pod jeho mocnou ochranou dosáhla vážnost kapitána Blooda mezi bukanýry svého vrcholu.

A když pak začal vystrojovat své loďstvo proti Maracaibu, což byl původně Levasseurův plán, neměl nedostatek ani lodí, ani mužstva. Celkem přijal do svých služeb pět set dobrodruhů a byl by mohl přijmout i pět tisíc, kdyby měl pro ně místo na lodích. A stejně tak by byl mohl bez větších obtíží zdvojnásobit své loďstvo, ale dával raději přednost dosavadnímu počtu. Ty tři lodě, na něž se omezil, byly Arabella, La Foudre (na které teď velel Cahusac posádce asi šedesáti Francouzů) a Santiago, která byla nově vystrojena a přejmenována na Elizabeth podle anglické královny, jejíž námořníci pokořili Španělsko.

Bylo to několik měsíců po záchráně slečny d'Ogeronové – v srpnu téhož roku 1687 –, když ono malé loďstvo vplulo po několika menších dobrodružstvích do velké

Maracaibské zátoky a přepadlo toto bohaté město na jihoamerické pevnině.

Akce však neprobíhala přesně podle očekávání a Bloodova výprava se octla v nebezpečné situaci. Nejlépe ji osvětlí slova Cahusacova (Pitt nám je pečlivě zaznamenal), jichž použil v hádce, která vypukla na schodech kostela Nuestra Señora del Carmen(139). Kapitán Blood se tohoto kostela zmocnil a umístil tam strážnici. Už jsem se ostatně zmínil, že Blood byl papežencem jen tehdy, když se mu to hodilo.

Tento spor vznikl mezi Hagthorpem, Wolverstonem a Pittem na straně jedné a mezi rozdurděným Cahusacem na straně druhé. Za nimi na vyprahlém náměstí, skrovně lemovaném palmami, jejichž listy bezvládně visely v tetelícím se vedru, hemžilo se asi tak dvě stě divokých chlapíků, patřících k oběma skupinám. Ztlumili teď na chvíli své vlastní rozčilení, aby slyšeli, o čem hovoří jejich velitelé.

Cahusacovi zřejmě nikdo nebránil v řeči, a tak jen ještě zvýšil svůj drsný hádavý hlas, aby všichni dobře slyšeli jeho hrozivé obvinění. Mluvil bídnou angličtinou, jak píše Pitt, kterou se však ve svém ložním deníku nepokusil napodobit. Cahusacův oděv byl stejně nepořádný jako jeho řeč. Byl oblečen tak, jako by chtěl už na dálku oznamovat své řemeslo, a v tom se nápadně

lišil od střízlivých šatů Hagthorpa a skoro švihácky pečlivého obleku Jeremiáše Pitta. Špinavou a zakrvácenou košili z modré bavlny měl rozhalenou, aby si ochlazoval zarostlá prsa, a v jeho opasku nad koženými kalhotami vězel celý arsenál pistolí a nožů. Z koženého řemenu, volně přehozeného přes rameno, visela mu po boku šavle. Nad širokou a plochou tvář měl kolem hlavy omotaný rudý šátek.

„Copak jsem vás už od samého začátku nevaroval, že to jde všechno nějak podezřele snadno?“ ptal se teď tónem napůl lítostivým, napůl zlostným. „Nejsem blázen, přátelé. Mám oči v hlavě. A dobře koukám. Viděl jsem opuštěnou pevnost při vjezdu do zátoky a nikdo tam nebyl, aby proti nám vypálil z děla, když jsme vplouvali. Už tehdy jsem měl podezření, že lezeme do pasti. To musí přece poznat každý, kdo má jen špetku rozumu a oči na svém místě. Ale to se rozumí: my postupujeme dál. A co jsme našli? Město stejně opuštěné jako pevnost. Město, z kterého lidi odvezli všechno, co má nějakou hodnotu. A znova jsem varoval kapitána Blooda. Je to past, povídám mu. A vidíte – musíme dál, musíme pořád dál a nikdo nesmí ani ceknout. To se rozumí, nakonec zjistíme, že už je pozdě, že už nemůžem vyplout na moře, že už se vůbec nemůžem vrátit. Prosím, tenkrát mě nikdo nechtěl ani poslouchat. Jste mi to pěkní chytráci, jen co je pravda. Kapitán Blood chce postupovat, a tak tedy postupujeme. A jenom proto jsme táhli na Gibraltar(140). Nu ano, nakonec jsme tam chytli viceguvernéra a dosti slušné výkupné za ten Gibraltar. Ale k čemu to všechno je, to mi povězte! Nebo vám to mám říct já? Tak abyste věděli, je to kousek sýra, kousek sýra v pasti na myši. A ty myši jsme my! A kočky? Kočky se už na nás chystají. Kočky jsou ty čtyři španělské válečné lodi, co mezitím připluly a co na nás

čekají venku před úzkým hrdlem téhleté zátoky, čert aby to vzal! To máme z té proklaté tvrdohlavosti vašeho milého pana kapitána Blooda!“

Wolverstone se zasmál. A vzápětí Cahusac vztekle vybuchl:

„Ty zvíře, ty se ještě směješ! Tak mi tedy pověz: jak se odtud dostaneme, jestli nepřijmeme podmínky španělského admirála?“

Ze zástupu bukanýrů na úpatí schodů zaznělo zlobné a souhlasné zamručení. Wolverstone hrozivě zakoulel svým jediným okem a sevřel velké pěsti, jako by chtěl udeřit Francouze, který podněcoval mužstvo ke vzpouře. Ale Cahusac se nezalekl. Nálada mužstva mu dodávala odvahy.

„Snad si nemyslíte, že ten váš kapitán Blood je nějaký pánbůh nebo co, že dovede dělat zázraky? Je k smíchu ten váš kapitán Blood, abyste věděli, i s celou tou svou vznešeností a vůbec...“

Vtom se zarazil. Právě v tomto okamžiku vycházel z kostela Petr Blood. Vedle něho kráčel silný, dlouhonohý francouzský mořský vlk Yberville(141), který – ač byl ještě docela mladý – se už proslavil jako velitel kaperu a který pak po ztrátě vlastní lodi vstoupil do služeb kapitána Blooda. Kapitán pomalu přistoupil k debatujícímu hloučku. Zlehka se opíral o dlouhou ebenovou hůl; tvář měl zastíněnou širokým opeřeným kloboukem. Nic v jeho vzezření nepřipomínalo bukanýra; vypadal jako spokojený pán, který si vyšel na procházku po Pall Mali(142) nebo ještě spíše po Alamedě(143), neboť jeho elegantní oblek z fialové dykyty s knoflíkovými dírkami zdobenými zlatem byl ušit podle poslední španělské módy. Snad pouze dlouhý, pevný a spolehlivý kord po boku poněkud poopravoval tento dojem. Ano, tento kord a také jeho ocelové oči

naznačovaly jeho pravou povahu.

„Tak vy mě tedy, Cahusacu, považujete za směšného, není-liž pravda?“ řekl, když se zastavil před Bretoncem, jehož zlost, jak se zdálo, už vyprchala. „Ale zač mám považovat já vás?“ Mluvil potichu, až skoro unaveně. „Vykládáte tu, že jsme se zdrželi a že toto zdržení nás přivedlo na pokraj zkázy. Ale kdo zavinil tohle zdržení? Trvalo nám měsíc, než jsme udělali to, co jsme měli vykonat za týden a co bychom byli také vykonali, nebýt vašich pošetilých přehmatů.“

„Jakže? Tak nakonec jsem tedy vinen ještě já...“

„Byla to snad vina někoho jiného, že jste najel se svou lodí La Foudre na mělčinu uprostřed zátoky? Nechtěl jste se dát vést lodivodem. Říkal jste, že znáte cestu. Dokonce jste ani nezměřil hloubku olovníci. A jaký byl důsledek? Ztráta tří drahocenných dnů, protože jsme museli shánět čluny, abychom odvezli vaše mužstvo a vaši výstroj. Ty tři dny nejen poskytly lidem v Gibraltaru dost času k tomu, aby se o nás dozvěděli, ale aby také stačili uprchnout. Po této příhodě, a právě kvůli ní, museli jsme jít za guvernérem až do té jeho pekelné ostrovní pevnosti. A ztratili jsme tak čtrnáct dní a skoro sto lidí při jejím dobývání. Tak se stalo, milý Cahusacu, že jsme se zdrželi a že člun pobřežní strážce přivolal toto španělské loďstvo z La Guairy. A kdybyste byl nepřišel o svou La Foudre a nesnížil tak sílu našeho loďstva ze tří lodí na dvě, byli bychom ještě teď schopni vybojovat si cestu ven a měli bychom alespoň dobrou naději, že se nám to podaří. A vy si tu tedy teď stoupnete a začnete nás beze všeho obviňovat z chyb, které jsou právě jen důsledkem vaší vlastní neschopnosti.“

Klid Petra Blooda byl obdivuhodný. Obdivuhodný už proto, že velitelem španělského loďstva, strážícího úzké hrdlo výjezdu z velké Maracaibské zátoky a dychtivě

očekávajícího pokus kapitána Blooda o vyplutí, byl jeho zapřísáhlý nepřítel – španělský admirál don Miguel de Espinosa y Valdez. Kromě své vlastenecké povinnosti měl admirál, jak dobře víme, ještě osobní pohnutky Blooda krutě ztrestat. A s ním se plavil jeho synovec Esteban, jehož touha po pomstě byla snad ještě větší. Tohle všechno ovšem kapitán Blood věděl, a přesto si dokázal uchovat klid, když posuzoval zbabělou ztřeštěnost člověka, pro něhož současná situace nebyla ani z poloviny tak nebezpečná. Pak se Blood otočil k zástupu bukanýrů: „Doufám, že to poopraví některá nedorozumění, která vám zřejmě působila starosti,“ řekl. „Nemá žádnou cenu mluvit o tom, co bylo a co se stalo,“ volal Cahusac, který teď už byl spíše zkroušený než vzpurný. A to přimělo Wolverstona k hromovému zachechtání. „Ale co teď, to je otázka.“

„Teď už tu není žádná otázka,“ řekl kapitán Blood.

„Ale je,“ trval na svém Cahusac. „Don Miguel, španělský admirál, nám nabízí volný průjezd na moře, když ihned odplujeme, když nepoškodíme město a propustíme zajatce a odevzdáme všechno, co jsme ukořistili v Gibraltar.“

Kapitán Blood se mlčky usmál, neboť předobře věděl, jakou cenu má slovo dona Miguela. Místo něho odpověděl Yberville, který nikterak neskrýval pohrdání svým krajanem.

„Což svědčí o tom, že přestože jsme v takové nevýhodě, přece se nás španělský admirál ještě bojí.“

„To leda proto, že nezná naši skutečnou slabost,“ byla Cahusacova prudká odpověď. „Ale ať už je to takové nebo onaké, přijmout tyto podmínky musíme. Nemáme na vybranou. To je můj názor.“

„Dobrá, ale můj názor to není,“ řekl kapitán Blood. „A proto jsem taky tyto podmínky odmítl.“

„Odmítl?“ Cahusacova široká tvář zrudla. Mručení jeho lidí mu dodalo nové odvahy. „Vy jste odmítl? Vy jste se odvážil odmítnout – a ani jste se se mnou neporadil?“

„Váš nesouhlas by na mém rozhodnutí nic nezměnil. Byl byste totiž přehlasován, protože Hagthorpe měl naprosto stejný názor jako já. Ostatně,“ pokračoval, „kdybyste vy a vaše francouzské mužstvo chtěli využít Španělovy nabídky, nebudeme vám v tom bránit. Pošlete některého z vašich zajatců, aby to oznámil admirálovi. Don Miguel uvítá vaše rozhodnutí, na to můžete vzít jed.“

Gahusac se na něho chvíli zachmuřeně díval, pak se ovládl a zeptal se upjatě:

„A co jste tedy odpověděl admirálovi?“

Tvář a oči kapitána Blooda ozářil slabý úsměv.

„Odpověděl jsem mu, že nedostaneme-li do čtyřadvaceti hodin jeho čestné slovo, že odpluje na moře a přestane nám bránit v průjezdu, a nevyplatí-li nám výkupné padesáti tisíc dublonů za Maracaibo, pak obrátíme toto krásné město v popel a vyplujeme a zničíme jeho loďstvo.“

Drzost této odpovědi zbavila Cahusaca řeči. Ale mezi anglickými bukanýry na náměstí bylo mnoho těch, kteří oceňovali Bloodův odvážný humor. Neboť kdo kdy slyšel, aby ten, který je v pasti, diktoval své podmínky tomu, kdo ho v pasti drží? Napřed se tedy ozval smích, který se brzy přeměnil v bouřlivý křik souhlasu, protože každý dobrodruh dovede ocenit takovýto vtipný a taktický úder. Dokonce i Cahusacovi lidé byli brzy strženi vlnou veselého nadšení a tak nakonec vzpurný Cahusac byl jediným, kdo nesouhlasil. I odešel ve špatné náladě, kterou mu pomohl spravit až příští den. Dostavil se totiž posel od dona Miguela s dopisem. Španělský admirál v něm slavnostně vyhlasoval, že jelikož piráti odmítli jeho velkorysou nabídku, dovolující jim vzdát se se všemi

vojenskými poctami, bude je teď očekávat u vyústění zátoky a zničí je, až vyplují. A jestliže budou otálet s vyplutím, pustí se prý sám za nimi do zátoky Maracaibo, jakmile bude posílen pátou lodí Santo Niño(144), která je už na cestě z La Guairy(145).

Tentokrát se kapitán Blood rozhněval.

„Dejte mi už pokoj,“ vybuchl na Cahusaca, který zase přišel se svými stížnostmi. „Pošlete jednoduše donu Miguelovi zprávu, že jste se ode mne odtrhl. Jistě vám zaručí svobodný průjezd, na to se můžete spolehnout. A vezměte si jednu ze šalup(146), posaďte se do ní se svým mužstvem a vyplujte.“

Cahusac by byl zcela jistě tento návrh přijal, kdyby ovšem měli jeho lidé v této věci stejný názor. Ale v jejich myslích se svářela hrabivost se strachem. Odejdou-li s Cahusacem, pak tu budou muset zanechat svůj podíl kořisti, který byl značný, jakož i otroky a ostatní zajatce, jichž se zmocnili. A co když se pak kapitánu Bloodovi podaří nějak vyváznout? Pokud znali jeho vynalézavost, nebyla tato možnost tak zcela nepravděpodobná. Za takových okolností by ovšem Blood získal všechno to, co oni by tu museli zanechat. To byla možnost příliš trpká pro jejich úvahy. A tak nakonec, přes všechno Cahusacovo naléhání, se nevzdali donu Miguelovi, nýbrž Petru Bloodovi. Řekli, že se vydali na tuto výpravu s ním a že odtud půjdou zase s ním anebo vůbec nikam. To bylo poselství, které od nich Blood obdržel ještě téhož dne večer a které mu sdělil sám zachmuřený Cahusac.

Blood byl potěšen a hned vybídl Bretonce, aby se připojil k poradě, na níž se právě uvažovalo o tom, co je třeba podniknout. Tato porada se konala v rozlehlém patiu(147) guvernérova domu, který kapitán Blood zabral jako sídlo velitelství. Byl to uzavřený dlážděný čtverec, obkroužený podloubím, v jehož středu pod

větvemi révy crčel chladný vodotrysk. Tichý večerní vzduch byl naplněn vůní pomerančovníků. Byla to jedna z oněch příjemných otevřených staveb, které ve Španělsku zavedli maurští stavitelé a které pak Španělé přenesli do Nového světa.

Na tomto dvoře uvažovala válečná rada, které se účastnilo šest mužů, až pozdě do noci o plánu akce, který navrhl kapitán Blood.

Velké sladkovodní jezero – Maracaibská zátoka – do níž se vlévá asi dvacet řek pramenících ve vysokých zasněžených horách, které zátoku obepínají ze dvou stran, je dlouhá asi sto dvacet mil a na nejširším místě je skoro stejně široká. Jak už bylo řečeno, má tato zátoka tvar velké láhve obrácené u Maracaiba hrdlem k moři.

Za tímto hrdlem se zátoka poněkud rozšiřuje a pak výjezd zužují opět dva dlouhé úzké pruhy země, známé jako ostrovy Vigilias(148) a Palomas. Jediným průjezdem na moře pro lodi, které mají jen trochu větší ponor, je úzký kanál mezi těmito ostrovy. Ostrov Palomas, který je dlouhý asi deset mil, je na půl míle po obou stranách přístupný jen člunům s nejmenším ponorem. Výjimkou je východní konec ostrova, kde stojí masivní pevnost, která úplně ovládá úzký průjezd na moře. Tato pevnost byla, jak víme, při příchodu bukanýrů opuštěná. Ve volnějších vodách mezi průjezdem a písčnou mělčinou, právě uprostřed kanálu, kotvily čtyři španělské lodi.

Admirálova Encarnación, kterou už známe, byla mohutná galiona s osmačtyřiceti těžkými a osmi lehkými děly. Druhou co do velikosti byla Salvador(149) s šestatřiceti děly. Ostatní dvě lodi, Infanta(150) a San Felipe(151), byly menšími, ale přece ještě dost silně vyzbrojenými plavidly. Každá z nich měla dvacet děl a sto padesát mužů posádky.

Takové bylo tedy loďstvo, jehož uličkou měl projít kapitán Blood se svou Arabellou, vyzbrojenou čtyřiceti děly, Elizabethou s šestadvaceti děly a se dvěma šalupami, ukořistěnými v Gibraltaru, které byly vyzbrojeny jen čtyřmi houfnicemi. Pokud jde o posádku, měl Blood k dispozici necelé čtyři stovky mužů, kteří zůstali naživu z více než pěti set, s nimiž vyjel z Ile de la Tortue. A s tímto mužstvem měl tedy čelit plné tisícovce Španělů.

Plán akce, který této poradě kapitán Blood předložil, byl zoufale odvážný, jak to hned bez obalu prohlásil Cahusac.

„To je pravda,“ řekl kapitán. „Ale už jsem dělal zoufalejší věci.“ A klidně si pokuřoval ze své dýmky, nacpané vonným tabákem Sacerdotes, jímž byl Gibraltar proslulý. „A co je hlavní, podařily se. Audaces fortuna iuvat – odvážnému štěstí přeje. Málo platné, tihle staří Římané přece jen znali svět.“

Vdechl svým druhům a dokonce i Cahusacovi trochu ze své vlastní důvěry a v této důvěře se také dali všichni do práce. Po celé tři dny od svítání do setmění bukanýři těžce pracovali a lopotili se, aby dokončili přípravy na akci, která je měla vysvobodit, času mnoho neměli. Budou muset udeřit ještě dřív, než dostane don Miguel de Espinosa posilu páté galiony.

Jejich hlavní činnost se soustředila na větší z oněch dvou šalup, ukořistěných u Gibraltaru. Tato loď měla mít v plánu kapitána Blooda hlavní úlohu. Nejdřív na ní strhli všechna přepažení, až byla jen pouhou skořápkou, a do jejího boku nadělali tolik otvorů, že se skoro podobala ementálskému sýru. Potom prorazili v palubě dalších šest otvorů a naložili do jejího trupu všechnu dehet, smolu a síru, co jich jen ve městě našli. Tento pozoruhodný náklad obohatili o šest soudků střelného

prachu, které vystrčili jako děla do otevřených střelen na levém boku šalupy.

Večer čtvrtého dne, když byly přípravy dokončeny, nasedli všichni do lodí a opustili konečně ono prázdné a krásné město Maracaibo. Ale kotvy zvedli až kolem druhé hodiny po půlnoci. A jakmile začal odliv, potichu se nechali nést proudem až k mělčině před ústím zátoky. Všechny plachty byly svinuty, kromě rozpěrových plachet, jež jim měly umožňovat řízení v slabém vánku, který oživoval purpurovou temnotu tropické noci.

Vypluli v tomto pořadí: první byla improvizovaná zápalná loď pod velením Wolverstona s posádkou šesti dobrovolníků, z nichž každý měl jako zvláštní odměnu dostat sto dublonů navíc nad svůj podíl z kořisti. Druhá pak byla Arabella. V malé vzdálenosti za ní plula Elizabeth, které velel Hagthorpe. Na této lodi byl také Cahusac se svou francouzskou posádkou. Kolonu uzavírala druhá šalupa a asi osm kánoí, na které naložili spoutané zajatce, otroky a většinu ukořistěného zboží. Posádku těchto člunů tvořili čtyři bukanýři, ozbrojení mušketami, a další dva muži, určení k řízení. Tyto čluny měly zůstat vzadu a neměly se za žádných okolností zúčastnit nastávajícího boje.

Když první paprsky opalizujícího úsvitu rozptýlily temnotu, spatřili bukanýři vysoké stožáry a ráhnoví španělských lodí, kotvicích necelé čtvrt míle před nimi. Jelikož neměli Španělé o ničem ani tušení a plně se spoléhali na svou velkou převahu, nebyli ani tentokrát o nic bdělejší, než to mají při své bezstarostnosti ve zvyku. Skutečnost byla taková, že zpozorovali v tom šerém světle úsvitu Bloodovo loďstvo teprve hodnou chvíli poté, co je uviděli Bloodovi lidé. A než se jakseptří vzpamatovali, Wolverstonova šalupa byla už skoro u nich. Hnala se kupředu pod plnými plachtami, které

byly okamžitě napjaty, jakmile se zjevily španělské galiony.

Wolverstone řídil šalupu přímo na admirálovu velkou loď Encarnación. Pak přivázal páku kormidla a od zapáleného doutnáku zažehl velkou pochodeň zhotovenou z pevně spletené slámy a napuštěnou smolou. Zpočátku pochodeň jenom doutnala, ale pak, když ji roztočil kolem hlavy, vzplanula právě ve chvíli, kdy jeho lehké plavidlo s praskotem a skřípáním vrazilo do boku vlájkové lodi. Lanoví se propletlo s lanovím, ráhna se prohýbala a zápory praskaly nad hlavou. Wolverstonových šest mužů stálo připraveno na svých místech na levém boku. Byli úplně nazí a každý držel v ruce lodní hák; čtyři stáli na zábradlí a dva v lanoví. V okamžiku, kdy se obě lodi srazily, připoutali muži na zábradlí těmi háky španělskou galionu k zápalné lodi. A dva muži v lanoví ještě více a důkladněji propletli ráhnoví.

Na palubě takto drsně probuzené galiony vypukl strašlivý zmatek. Posádka bezhlavě pobíhala sem a tam, všude se ozýval křik a troubení. Zprvu podnikli Španělé zoufalý a spěšný pokus zvednout kotvu, ale brzy poznali, že už je pozdě. A jelikož se domnívali, že se co nevidět vyšplhá na jejich palubu výsadek, chvatně se ozbrojili a stavěli do šiku, aby odrazili nápor útočníků, neboť rychlý útok byl obvyklou taktikou bukanýrů. Ale útok kupodivu nepřicházel. Udiveně patřili na obrovskou postavu Wolverstona, běžícího po palubě s vysoko zvednutou hořící pochodní. Teprve když dokončil svůj úkol, začali si Španělé uvědomovat, že zapaluje zápalné šňůry. A teprve tehdy se vzpamatoval jeden ze španělských důstojníků a nařídil svému oddílu, aby napadl šalupu.

Rozkaz však už přišel pozdě. Wolverstone viděl, jak jeho

muži, když upevnili lodní háky, skočili do moře. Sám běžel k zábradlí na pravém boku. Mrštíł svou plápolající pochodeň nejbližším otevřeným otvorem do podpalubí a pak se i on vrhl po hlavě do vody. Za malou chvíli jej i jeho druhy vylovil člun z Arabelly. Ale to už byla šalupa v jednom plameni. Výbuchy vrhaly z ní hořící zápalné látky na palubu lodi Encarnación, dlouhé jazyky plamenů olizovaly nepřátelskou galionu a zaháněly několik odvážných Španělů, kteří se už příliš pozdě

snažili rozplést ráhnoví spojených lodí.

Zatímco takto byla vyřazena z boje nejsilnější loď španělské flotily, připlul Blood pod plnými plachtami a zahájil palbu na Salvador. Nejdříve ji zasypal salvou všech děl jednoho boku, pak se Arabella pootočila, připlula ještě blíže a vypálila do trupu Salvadoru druhou salvu z těsné blízkosti. Když takto zpola ochromil tuto loď, pokračoval ve směru své plavby. Posádku Infanty postrašil několika ranami z děl na své přídi, pak přirazil k jejímu boku, zahákoval se a zaútočil na její palubu výsadkem. Mezitím se pustil Hagthorpe stejným způsobem do San Felipe.

Za celou tu dobu nedokázali Španělé vypálit ani jednu ránu – tak dokonale je překvapili bukanýři a tak drtivé byly Bloodovy rány.

Tváří v tvář nepřátelskému výsadku a chladné oceli bukanýrských zbraní nekladly posádky San Felipe ani Infanty velký odpor. Už jen pouhý pohled na hořící loď jejich admirála a na zmrzačenou Salvador, unášenou proudem z bojiště, zlomil do té míry jejich odvahu, že se považovali za poražené a složili zbraně.

Kdyby byla Salvador svým energickým odporem povzbudila obě zbývající nepoškozené lodi k boji, možná že by byli Španělé přece jen nakonec zvítězili. Ale zrovna Salvador měla na palubě poklad celé flotily, asi padesát tisíc dublonů ve zlatě. Don Miguel, který se mezitím se zbytkem své posádky dostal z lodi Encarnación na její palubu, chtěl zabránit především tomu, aby tento poklad padl do rukou pirátů. A proto zamířil se Salvadorem dolů k ostrovu Palomas a k pevnosti, která střežila průjezd. V oněch dnech čekání dal admirál tuto pevnost znovu vyzbrojit a poslal tam posádku. Dal odvézt všechny zbraně z pevnosti Gojoro(152), mezi nimi i několik velkých děl s mocnou palebnou silou a

dostřelem.

Kapitán Blood, který nic netušil, pustil se do pronásledování, doprovázen Infantou, na jejíž palubě teď byla pirátská posádka pod velením Ybervilla. Děla na zádi Salvaderu jen chabě opětovala účinnou palbu pronásledovatelů. Loď byla tak těžce poškozena, že se zrovna ve chvíli, kdy se dostala pod ochranu děl pevnosti, začala potápět a nakonec zůstala viset na mělčině s částí trupu vyčnívající z vody. Odtud pak dostal admirál svou posádku na břeh ostrova Palomas. Někteří se tam dopravili v člunech, ostatní museli plavat.

A právě v tomto okamžiku, kdy byl kapitán Blood najisto přesvědčen, že dosáhl vítězství a že už je z této pasti otevřená cesta na volné moře, pevnost náhle odhalila

svou mohutnou a zcela netušenou sílu. Těžká děla pevnosti zaduněla a Arabella se zachvěla pod ranou, která roztránila zábradlí na boku a šířila smrt a zmatek mezi námořníky.

A kdyby se byl Pitt pohotově nechopil kormidla a rychle je nepřehodil, velmi zle by ji byla poškodila i druhá salva, která následovala hned po první.

Ještě hůř to dopadlo se slabší Infantou. Zasáhla ji sice jen jediná rána, ale roztránila její levý bok u čáry ponoru a způsobila jí velmi nebezpečnou trhlinu. Loď byla zachráněna jen rychlou akcí zkušeného Ybervilla, který rozkázal shodit přes palubu děla na levém boku(153). A potom Infanta, která byla silně nakloněna napravo, následovala ustupující Arabellu. Doléhala za nimi ještě palba z pevnosti, ale už jim celkem nezpůsobila žádné větší škody.

Když byli konečně mimo dostřel, zastavili se. A tam se k nim připojily lodi Elizabeth a San Felipe. Bylo třeba posoudit situaci.

XVII. LEST

V zářivém svitu jitřního slunce předsedal sklíčený kapitán Blood na zadní palubě Arabelly narychlo svolané poradě. Byl to, jak se později přiznal, jeden z nejtrpčích okamžiků v jeho životě. Přestože mistrovskou taktikou zničil nepřítele, který měl tak značnou převahu v lodích, dělech i lidech, bylo celé toto veliké vítězství zmařeno třemi náhodnými ranami z pevnostní baterie. Dokud se jim nepodaří tuto pevnost umlčet, výjezd není možný.

Zprvu chtěl kapitán Blood urychleně opravit lodi a ihned napadnout pevnost. Ale všichni ostatní ho zrazovali od

takové unáhlené akce, k níž ho vedl spíš hněv a zlost než rozum a chladná rozvaha. Vyhlídky na další nadějný útok však byly pranepatrné. Arabella se už těžko mohla odvážit vyplout na moře, Infanta se jen taktak držela nad vodou a také San Felipe byla těžce poškozena palbou bukanýrů.

Nakonec byl tedy Blood nucen uznat, že nezůstává nic jiného, než se vrátit do Maracaiba a dát všechny lodi do pořádku.

A tak se poražení vítězové onoho krátkého a strašného boje vrátili do Maracaiba. Cahusac, který byl zpočátku vrchovatě uspokojen rychlým a snadným vítězstvím nad mnohem silnějším protivníkem, nezastíral teď hluboký pesimismus. Tato jeho nálada se brzy přenesla na většinu jeho mužstva.

„To je tedy konec,“ řekl kapitánu Bloodovi. „Tentokrát jsme nadobro vyřízeni.“

„Dovoluji si vám, milý pane, připomenout, že takhle jste už jednou mluvil,“ odpověděl kapitán Blood klidně. „A přece jste ráčil vidět, co se stalo. Pokud jde o lodi a děla, jsme teď silnější, než když jsme vypluli. Jen se podívejte, jaké máme loďstvo!“

„Vidím, jaké je,“ odsekl Cahusac.

„A já zase vidím, jaký jste vy. A rád vám to povím: jste obyčejný zbabělec.“

„Vy si dovoluujete tvrdit, že jsem zbabělec?“

„Ano, prosím, to si dovoluji tvrdit.“

Bretonec se vztekle mračil na Blooda a těžce oddychoval. Ale neodvážil se žádat za tuto urážku zadostiučinění. Až příliš dobře věděl, jakého asi zadostiučinění by se mu od kapitána Blooda dostalo. Vzpomněl si na Levasseurův osud. A proto se omezil na slova:

„Co je moc, to je moc, kapitáne. Zacházíte příliš daleko!“

„Podívejte se, Cahusacu, já už mám opravdu toho

vašeho věčného nařikání a sýčkování dost. Copak za to mohu, že všechno není tak hladké jako jídelní stůl v klášteře? A když se neumíte prát s obtížemi, sedte doma u kamen a nejezděte se mnou na moře, protože u mne věci nikdy nejdou hladce a snadno.“

Cahusac zaklel a odešel ke svým lidem vyzkoumat jejich smýšlení.

Kapitán Blood se celé odpoledne věnoval ošetřování svých raněných druhů. Pak teprve vystoupil na břeh, zašel do guvernérova domu a napsal donu Miguelovi vyzývavý, ale zároveň velmi učený dopis v nejčistší kastilštině:

Dnes ráno jsem Vaší Excelenci ukázal, co dovedu. Přestože jste měl více než dvojnásobnou přesilu lidí, lodí a děl, potopil jsem anebo zajal lodi vaší velké flotily, která nás měla zničit. Sám teď už dobře víte, že se vám to nepodaří, ani kdyby vám připlula na pomoc Santo Niño. Předpokládám, že jste natolik chytrý, abyste si dovedl představit, co se ještě stane. Neodvážil bych se obtěžovat Vaší Excelenci tímto dopisem, kdybych nebyl humánním člověkem, který nenávidí prolévání krve. A jen proto tedy, než napadnu vaši pevnost, kterou možná považujete za nepřemožitelnou, tak jako jsem napadl vaši flotilu, kterou jste rovněž považoval za nepřemožitelnou, předkládám vám – pouze z humánních důvodů – tuto poslední nabídku. Ušetřím město Maracaibo a ihned je opustím a také dám svobodu všem čtyřiceti zajatcům, zaplatíte-li mi padesát tise dublonů a sto kusů skotu jako výkupné a zaručíte-li mi nerušený průjezd úžinou. Svě zajatce, kteří jsou většinou významnými osobnostmi, ponechám si jako rukojmí až do doby, kdy budu na širém moři, a pošlu je zpět v kánoích, které si vezmeme s sebou. Kdyby snad Vaše Excellence nerozvážné odmítla tyto podmínky a tím mě přinutila dobýt vaši pevnost za cenu několika lidských

životů, pak vás důrazně upozorňuji, že od nás nemůžete očekávat žádnou milost. Nejprve ovšem obrátíme v popel a trosky ono místo, kde dnes stojí krásné město Maracaibo.

Když byl dopis napsán, dal si Blood předvolat viceguvernéra Maracaíba, který byl zajat v Gibraltaru. Oznámil mu obsah dopisu a poslal ho s ním k donu Miguelovi.

Volba posla byla obezřetná. Viceguvernér měl totiž největší zájem na tom, aby bylo jeho město zachráněno. Byl to právě člověk, který se bude už ve vlastním zájmu nejhouvernatěji zasazovat o to, aby bylo město za všech okolností zachráněno před osudem, jímž mu kapitán Blood hrozil.

Blood předvídal správně: viceguvernér připojil k návrhům, obsaženým v dopise, ještě svou vlastní vášnivou přímluvu.

Don Miguel byl však neoblomný. Jeho loďstvo bylo sice zčásti zničeno a zčásti zajato. Ale tehdy, jak připouštěl, se podařilo bukanýrům ho úplně překvapit. A to se prý už opakovat nemůže a nebude. Pevnost se jakémukoli náporu vzepře a překvapit se nenechá. Ať si jen kapitán Blood dělá v Maracaibu, co je mu libo. Tím horší pak pro něho bude účtování, až se nakonec rozhodne vyplout – a k tomu se dříve nebo později odhodlat musí.

Viceguvernéra se zmocnilo zděšení. Dočista ztratil rozvahu a řekl admirálovi několik ostrých slov. Ale slova, jimiž mu admirál odpověděl, byla ještě krutější.

„Kdybyste byl býval tak oddaný svému králi, abyste byl zabránil těmto prokletým pirátům v jejich vstupu do zátoky, jako jim budu já bránit ve vyplutí, nebyli bychom teď v této situaci. A proto už mě neobtěžujte zbabělými radami. S kapitánem Bloodem žádné dohody neuzavírám. Zním svou povinnost k našemu králi a chci

ji plnit. A znám také své povinnosti k sobě samému. Mám jisté soukromé účty s tím padouchem a chci si je s ním vyrovnat. To mu můžete klidně vyřídit.“

A tak se vrátil viceguvernér s admirálovou odpovědí do Maracaiba, do svého vlastního krásného domu, v němž byl teď ubytován kapitán Blood. A protože byl poněkud zahanben admirálovou odvahou a rozhodností, vyřídil jeho odpověď obzvláště energicky.

„Takové to tedy je?“ usmál se kapitán Blood tiše, přestože ho velmi mrzel nezdár jeho vyhrůžky. „Nu což. Je to velká škoda, že je admirál tak tvrdohlavý. Tímto způsobem také přišel o své loďstvo. To byl ovšem jeho majetek. Ale Maracaibo mu nepatří, a proto mu také zkáza tohoto krásného města nedělá valné starosti. Je mi to líto. Nepotrpím si totiž na zbytečné ničení a prolévání krve. Ale co dělat? Dám tedy ráno zapálit město, a až zítra večer uvidí požár, začne už patrně věřit tomu, že Petr Blood mívá ve zvyku dostát svému slovu. Můžete jít, done Francisco(154).“

Když viceguvernér odcházel, sotva se držel na nohou. Tentam byl jeho chvilkový vzdor.

Sotva se za ním zavřely dveře, vyskočil Cahusac, který se účastnil porady, jež se shromáždila, aby vyslechla admirálovu odpověď. Byl celý bledý a ruce se mu třásly, když je pozdvihl na znamení protestu.

„Čert aby to vzal! Co tomu říkáte teď?“ křičel chraptivě. A aniž vyčkal odpovědi, zuřil dál: „Věděl jsem, že jen tak lehce admirála nezastrašíte. Má nás v pasti a ví to. Jak jste si mohl myslet, že se podrobí vašim podmínkám? Tenhle váš hloupý dopis jen zpečetil naši záhubu.“

„Domluvil jste?“ zeptal se Blood, když se Francouz odmlčel, aby nabral dech.

„Ne, ještě jsem neskončil.“

„Pak nás laskavě ušetřte toho ostatního. Bude to asi

stejně, o tom nepochybuji, a těžko nám to pomůže vyřešit problém, který máme před sebou.“

„Ale co chcete udělat? Povíte mi to?“ To byla spíš žádost než otázka.

„Jak to mám, u všech čertů, vědět? Doufal jsem, že vy sám budete mít nějaké nápady. A protože máte tolik starostí o svou kůži, můžete klidně vy i všichni ostatní, kteří smýšlejí jako vy, od nás odejít. Nikterak nepochybuji, že španělský admirál jen vřele uvítá další oslabení počtu našich lidí. Jako dárek na rozloučenou dostanete od nás šalupu, a chcete-li, můžete se třeba přidat k donu Miguelovi v pevnosti. Stejně nám nejste v té naší tísní nic platní.“

„O tom ať rozhodnou moji lidé,“ odpověděl Cahusac, duše se zlostí. A pak odešel promluvit si se svým mužstvem.

Druhého dne ráno vyhledal Cahusac kapitána Blooda, který se zamyšleně procházel v patiu. Tuto zamyšlenost Cahusac mylně považoval za sklíčenost.

„Bereme vás, kapitáne, za slovo,“ ohlašoval zpola zachmuřeně, zpola vzdorně. Petr Blood se zastavil se spuštěnými rameny a s rukama za zády. Vlídne se podíval na bukanýra a mlčel. Cahusac mu tedy všechno vyložil podrobněji. „Včera večer jsem poslal jednoho ze svých lidí s dopisem k španělskému admirálovi. Nabídl jsem mu kapitulaci, když nám povolí průjezd s vojenskými poctami. Dnes ráno jsem dostal jeho odpověď. Povolil nám to pod tou podmínkou, že nic neodvezeme s sebou. Moji lidé se už naloďují na šalupu. Vyplujeme ihned.“

„Šťastnou cestu,“ pravil kapitán Blood, pokývl, otočil se a pokračoval ve svých úvahách, z nichž ho Cahusac vyrušil.

„A to je všechno, co mi chcete říci?“ volal Cahusac.

„Řekl bych vám ještě mnoho jiných věcí,“ ohlédl se Blood přes rameno, „ale vím, že by se vám to nelíbilo.“

„Tak tedy sbohem, milý kapitáne.“ A jedovatě dodal: „Věřím, že se nikdy nesetkáme.“

„Vaše víra je mou nadějí,“ řekl kapitán Blood.

Cahusac odešel s klením a nadávkami. Ještě před polednem se svým mužstvem vyplul. Bylo to asi šedesát sklíčených mužů, kteří se dali přemluvit k tomuto odjezdu s prázdnýma rukama, přestože Yberville se velmi snažil tomu zabránit. Admirál dodržel své slovo a povolil mu volný průjezd na moře, což bylo víc, než očekával kapitán Blood, který až příliš dobře znal Španěly.

Sotvaže dezertéři zvedli kotvu, dostal kapitán Blood zprávu od viceguvernéra, který žádal o rozhovor. Když don Francisco přišel, okamžitě se začal svěřovat Bloodovi se svými starostmi a názory. Prý se strachuje o osud města Maracaibo a rozhodně odsuzuje admirálovu tvrdohlavou neústupnost.

Kapitán Blood s ním jednal vlídně.

„Přeji vám dobré jitro, done Francisco. Rozhodl jsem se odložit požár až do soumraku. Ve tmě se to bude lépe vyjímat.“

Don Francisco, hubený, nervózní starší muž z dosti vznešeného rodu, jehož zdraví nebylo právě nejlepší, přistoupil ihned k věci.

„Počkáte-li mi, done Pedro, tři dny, zaplatím výkupné, které požadujete a které don Miguel de Espinosa odmítá.“

„A kde je chcete vzít?“ Kapitán Blood svraštil tmavé obočí.

„To už je moje věc,“ odpověděl don Francisco. „Vím, kde je seženu, a také moji spoluobčané musí na to přispět. Pusťte mě na tři dny na čestné slovo a já se postarám o

to, abych vás plně uspokojil. Zatím zůstane ve vašich rukou jako rukojmí můj syn.“

„Jste odvážný muž, done Francisco, že přicházíte ke mně s takovou věcí. Víte, kde sehnat výkupné, ale odmítáte mi to říci. A nemyslíte, že kdybyste měl mezi prsty hořící zápalné šňůry, že byste byl pak sdílnější?“

Don Francisco sice poněkud zbledl, ale potřásl opět hlavou.

„Takové byly způsoby Morgana, D'Ollonaise a jiných pirátů, ale nejsou to metody kapitána Blooda. Kdybych byl o tom pochyboval, nikdy bych tolik neprozradil.“

„Vy liško podšitá,“ zasmál se kapitán, „počítáte s mou ješitností, vidíte?“

„S vaší ctí, kapitáne.“

„Se ctí piráta? Copak jste ztratil rozum?“

„Se ctí kapitána Blooda,“ trval don Francisco na svém.

„Říká se o vás, že vedete válku jako gentleman(155).“

Kapitán Blood se znovu zasmál, ale trpce a jízlivě, takže se don Francisco začínal obávat nejhoršího. Nemohl ovšem tušit, že se kapitán posmívá sám sobě.

„To dělám jedině proto, že je to nakonec nejvýnosnější. A proto vám také povolují ty tři dny, o které žádáte. Tak jen pěkně do toho, done Francisco. Dostanete tolik mul, kolik potřebujete.“

Don Francisco odešel za svým posláním a zanechal kapitána Blooda v trpkých i rozmarných úvahách o tom, že pověst rytířskosti, pokud je s pirátstvím vůbec slučitelná, přece jen má své výhody.

Přesně třetího dne byl viceguvernér zpátky v Maracaibu. Jeho muly byly naloženy zlatem a penězi v požadované hodnotě a černoští otroci hnali před sebou stádo sta kusů skotu.

Dobytek odevzdali těm lidem z Bloodova mužstva, kteří se dříve zabývali lovem, a proto dovedli nakládat maso.

A skoro celý týden pak měli na břehu plno práce se čtvrcením a solením masa.

Zatím se lodi opět připravovaly k plavbě a kapitán Blood přemýšlel nad problémem, na jehož vyřešení závisel jeho vlastní osud. Indiánští zvědové, které vyslal, mu přinesli zprávu, že se Španělům podařilo při odlivu zachránit všech šestatřicet děl Salvadoru a že tak ještě zvýšili sílu svých baterií, jež byla už předtím veliká. Nakonec, doufaje v nějaký spásný nápad, vydal se kapitán Blood osobně na průzkum. S nasazením života se za tmy převezl v doprovodu dvou spřátelených Indiánů na ostrov. Kánoe ukryli v nízkém hustém křoví, kterým byla tato strana ostrova porostlá, a počkali tam až do úsvitu. Potom se sám Blood vydal na průzkum. Chtěl se ujistit ve svém tušení, a proto se připlížil až do velmi nebezpečné blízkosti tvrze.

Po čtyřech vylezl na vrchol pahorku, vzdáleného od pevnosti asi tak míli, takže si mohl výtečně prohlédnout vnitřní uspořádání tvrze. Dalekohled mu jeho domněnku potvrdil: všechna děla pevnosti jsou postavena na straně k moři.

Spokojen se vrátil do Maracaiba a předložil šesti mužům, kteří byli členy jeho rady – Pittovi, Hagthorpovi, Ybervillovi, Wolverstonovi, Dykovi a Oglovi – návrh zaútočit na pevnost ze souše. V noci se přeplaví na ostrov, překvapí Španěly a pokusí se je přemoci, dřív než se jim podaří přemístit děla a odrazit útok.

S výjimkou Wolverstona, který si líboval v riskantních akcích, přijali ostatní důstojníci tento návrh chladně. Hagthorpe začal ihned s námitkou.

„Je to nerozvážený plán, Petře,“ řekl pevně a pokyvoval svou hezkou hlavou. „Nemůžeme se přece spoléhat na to, že se dostaneme nepozorovaně až do vzdálenosti, odkud bychom mohli zaútočit na pevnost a překvapit

nepřítele. Ale i kdyby se nám to podařilo, nemůžeme vzít s sebou vlastní děla. A copak se můžeme spoléhat na své ruční zbraně, když je nás jen tři sta? (Takový byl totiž jejich počet po Gahusacově odchodu.) Copak se můžeme odvážit zaútočit na více než dvojnásobný počet lidí opevněných v mohutné tvrzi?“

Ostatní – Dyke, Ogle, Yberville a dokonce i Pitt – souhlasili s Hagthorpem. Kapitán Blood odpověděl: „O všem jsem uvažoval. Odhadl jsem riziko a přemýšlel, jak ho zmenšit. Ale v této zoufalé situaci...“

Blood se odmlčel a zamyslel. Pak se jeho tvář rozzářila náhlým nápadem. „Poslyšte,“ zvolal. „Možná že máte pravdu. Možná že to riziko je příliš veliké. Ale ať už je tomu tak či onak, napadla mě mnohem lepší věc. To, co mělo být skutečným útokem, bude jen fintou. Mám pro vás teď docela jiný návrh...“

Mluvil rychle a zřetelně. Tváře jeho důstojníků se najednou rozjasnily živým zájmem. Když domluvil, všichni nadšeně přisvědčovali a ujišťovali ho, že takhle budou určitě zachráněni.

„To se teprve ukáže v boji,“ řekl Blood.

A protože už bylo tak jako tak všechno připraveno k odjezdu, nic je nemohlo zdržovat. Rozhodli se, že vyrazí příštího jitra.

Kapitán Blood si byl tak jist svým úspěchem, že okamžitě propustil všechny zajatce, které držel jako rukojmí, a dokonce i černošské otroky, které považovali ostatní za zákonitou kořist. Jediným bezpečnostním opatřením bylo, že dal propuštěné zajatce odvést do kostela a zavřel je tam. Až se lidé vrátí do města, jistě je ihned osvobodí.

A pak, když byli všichni na palubě čtyř lodí, když byly poklady bezpečně uloženy v podpalubí, zvedli bukanýři kotvy a vypluli k úžině. Každá loď měla ve svém vleku tři

pirogy.

Admirál, když uviděl, jak jejich lodě přijíždějí v plném poledním světle s plachtami bíle zářícími, spokojeně si mnul dlouhé hubené prsty a usmíval se.

„Konečně!“ volal. „Bůh je sesílá do mých rukou!“ Obrátil se ke skupině důstojníků a řekl: „Dříve nebo později to muselo být. A teď mi tedy povězte, pánové, byla-li správná ta moje trpělivost. Zde a dnes končí potíže, které způsoboval poddaným Jeho katolického Veličenstva ten hanebný don Pedro Sangre, jak se mi jednou představil.“

Admirál vydal okamžitě rozkazy a v pevnosti nastal ruch jako v úle. Obsluhy nastupovaly k dělům, dělostřelci zapalovali doutnáky, když náhle zpozorovali, že bukanýrská flotila, která dosud mířila k Palomasu, odbočuje na západ. Španělé se dívali zmateně jeden na druhého a nevěděli, co si o tom mají myslet.

Asi půl druhé míle na západ od pevnosti a asi půl míle od břehu – to znamená těsně u začátku mělké vody, která činila ostrov Palomas z obou stran nepřístupným – čtyři lodi bukaným spustily kotvy. Byly zcela v dohledu Španělů, ale právě mimo dostřel jejich nejtěžších děl.

Admirál se jizlivě usmál.

„Aha! Váhají, ti angličtí psi! Však mají také proč!“

„Budou asi čekat do setmění,“ mínil jeho synovec, který stál po jeho boku a celý se chvěl rozčilením.

Don Miguel se na něho usmál. „A co jim bude platná noc v tomto úzkém průjezdu přímo pod ústím mých děl? Buď jist, Estebane, že dnes v noci bude tvůj otec pomstěn.“

Pozvedl dalekohled a pokračoval v pozorování bukanýrů. Viděl, že pirogy, které měla každá loď ve vleku, byly přitaženy k bokům lodí, a přemýšlel o smyslu tohoto manévru. Na chvíli zmizely za trupem lodí. Pak se opět

objevily, plující kolem lodí; člun byl přeplněn ozbrojenými muži. Takto naložené zamířily čluny k pobřeží, až je stromy hustého lesa zakryly.

„Co to má k čertu znamenat?“

Nikdo však neodpovídal, protože byli všichni stejně udiveni jako on.

Esteban, který nespouštěl oka z vody, zatáhl po chvíli strýce za rukáv. „Tamhle plují!“ zvolal a ukázal na čluny. Pirogy se opravdu zase vracely k lodím. Ale kromě lidí, kteří veslovali, byly čluny docela prázdné. Ozbrojená posádka zůstala zřejmě na břehu.

Za chvíli pirogy opět vyplouvaly s novým nákladem ozbrojených mužů, který zase odvezly na ostrov Palomas. Konečně se pokusil jeden španělský důstojník o vysvětlení tohoto podivného počínání:

„Chtějí na nás zaútočit ze souše. Pokoušejí se o útok na pevnost.“

„Ovšem!“ usmál se admirál. „Hned jsem si to myslel. Koho chtějí bohové zničit, toho nejdřív připraví o rozum.“

„Neměli bychom proti nim zaútočit?“ navrhoval rozčilený Esteban.

„Zaútočit? V tomhle křoví? To bychom jim jenom hráli do rukou. Ne, ne, chlapče, my si tady pěkně na jejich útok počkáme. Ať udělají co udělají, budou zničeni, nemilosrdně zničeni. O tom nepochybuji.“

Ale večer už nebyl admirálův klid tak dokonalý. Do té doby absolvovaly pirogy už šest cest s nákladem mužstva a vylodily také, jak to don Miguel viděl dalekohledem, nejméně tucet děl.

Teď už se neusmíval; a když se obrátil ke svým důstojníkům, měl na tváři poněkud zlostný a ustaraný výraz.

„Kterýpak blázen mi tvrdil, že mají všeho všudy jen asi tři sta mužů? Už teď jich vylodili nejmíň dvakrát tolik.“

A třebaže byl velmi udivený, jeho překvapení by bylo ještě mnohem a mnohem větší, kdyby byl znal pravdu: že totiž na břehu ostrova Palomas není ani jediný bukanýr, ani jediné dělo. Klam se dokonale podařil. Don Miguel nemohl tušit, že lidé, které viděl v pirogách, byli stále titíž; že na cestě k břehu seděli a stáli zpřima, aby je bylo dobře vidět, a že na cestě zpátky k lodím zase leželi neviditelní na dně člunů, které tak byly zdánlivě prázdné.

Na admirála se začal přenášet stále rostoucí strach španělských vojáků z hrozby nočního útoku. Toto bukanýrské vojsko pod velením prokletého Blooda je zřejmě dvakrát silnější, než se domnívali.

V posledních hodinách pohasínajícího denního světla učinili Španělé právě to, s čím kapitán Blood téměř najisto počítal. Učinili přesně to, co bylo třeba k tomu, aby byli připraveni na útok, jehož přípravy byly tak důkladně předstírány. Jako proklatci v útrokách pekla se začali lopotit s těžkými děly, postavenými na straně k úzkému průjezdu na moře.

Sténajíce a potíce se, poháněni kletbami, ba i bičiky svých důstojníků, dřeli se Španělé v horečném a panickém spěchu, aby přemístili většinu děl (a zejména ta nejsilnější z nich) směrem k souši. Protože jinak nebudou moci odrazit útok, který teď může být proti nim každým okamžikem podniknut z lesa, ani ne půl míle vzdáleného.

Přestože měli Španělé smrtelnou úzkost z náporu oněch divokých ďáblů, jejichž odvaha byla na mořích Nového světa příslovečná, byli i teď přece jen na útok alespoň poněkud připraveni. A tak stáli u svých děl a čekali.

A zatímco čekali, zvedlo ihned po odlivu loďstvo kapitána Blooda kotvy. A znova, jak už jednou předtím – majíce napjaté plachty jen na čeleních(156), a i tyto

plachty byly načerněné – opatrně postupovaly všechny čtyři lodi bez jediného světla ke kanálu, který ústil do úzkého průjezdu na moře.

Elizabeth a Infanta, které pluly těsně vedle sebe, byly téměř už na úrovni pevnosti, než si Španělé ve tmě povšimli jejich nejasných obrysů a uslyšeli tichý šum vody čerčené prouděmi lodí. Až dosud byla veškerá pozornost Španělů soustředěna na druhou stranu. Noční ticho zaplavil takový řev oklamané zuřivosti, jaký se snad zvedl jen nad Babylónem při zmatení jazyků. Aby tento rozruch ještě zvýšila a rozšířila zmatek mezi španělskými vojáky, vypálila Elizabeth salvu z děl svého levého boku.

Admirál, který si ihned uvědomil, že byl obelstěn a že mu jeho kořist právě uniká, zařval rozkaz, aby všechna ta děla, která předtím Španělé s tak velkou námahou přemístili, opět odvěkli na jejich původní stanoviště. Dělostřelce nahnal okamžitě k několika slabým bateriím, které byly stále ještě zaměřené na průplav. A z těchto děl tedy pevnost nakonec zahájila palbu.

Odpověděla na ni strašlivá boční salva z Arabelly, která zatím připlula k pevnosti a teď právě nasazovala všechny plachty. Zuřiví a zmateně pokřikující Španělé ji sice na okamžik zřetelně zahlédli, když řada záblesků vyskočila z jejího rudého boku, ale řev boční salvy přehlušil skřípění zdvihacích lan(157). A pak už nebylo vidět nic. Kryty pláštěm přátelské tmy, kterou tu a tam nazdařbůh osvětlily výstřely menších španělských děl, unikající lodi už nevypálily ani jedinou ránu, jež by byla usnadnila jejich vzteklým a zmateným nepřátelům orientaci.

Bloodova flotila utrpěla jen nepatrné škody. Dříve než se podařilo Španělům překonat zmatek a rozčilení, proplula už Bloodova flotila, hnaná příznivým jižním větrem,

úžinou.

A k donu Miguelovi de Espinosa nezbylo nic než trpké vědomí ztracené příležitosti. Teď mohl už jen přemýšlet o tom, jak oznámí Nejvyšší radě Jeho katolického Veličenstva, že Petr Blood unikl z Maracaiba a odvezl s sebou dvě dvacetidělové fregaty, které byly ještě nedávno majetkem Španělska, nemluvě ani o dvou stech padesáti tisících dublonů a jiné kořisti. Toto se tedy přihodilo donu Miguelovi, který měl k dispozici čtyři galiony a těžce vyzbrojenou pevnost, jež dlouhý čas držela piráty tak bezpečně v pasti.

Těžký, opravdu těžký už byl součet hříchů Petra Blooda, které – jak don Miguel vášnivě přísahal nebesům – musí být stůj co stůj pomstěny.

Ale ztráty, které Španělé utrpěli, nebyly ještě úplné. Neboť příštího večera narazila flotila kapitána Blooda nedaleko břehů ostrova Aruby(158) při výjezdu z Venezuelského zálivu na opožděnou loď Santo Niño, která spěchala podpořit boj dona Miguela před Maracaibem.

Nejdříve se Španěl domníval, že se setkává s vítěznou flotilou dona Miguela. Ale když pak vyletěla k velkému překvapení a zklamání španělské lodi na stožár Arabelly vlajka svatojirská(159), Santo Niño dala přednost moudrosti před planým hrdinstvím a spustila svou vlajku na znamení, že se vzdává.

Kapitán Blood rozkázal, aby její posádka nastoupila do člunů a přistála na Arubě nebo kdekoli jinde. A byl dokonce tak velkorysý, že daroval španělské posádce několik pirog, které měl ještě stále ve vleku.

„Uvidíte,“ řekl kapitánu této lodi, „že má don Miguel poněkud špatnou náladu. Vyřiďte mu mé nejuctivější pozdravy a vzkaz, že jen on sám je strůjcem všech těch nepříjemností, které ho postihly. To je jen důsledek

onoho zla, které rozpoutal, když poslal svého bratra, aby podnikl útok na ostrov Barbados. A řekněte mu, aby si to raději dvakrát rozmyslel, než zase poštvete své lidi na některou anglickou osadu.“

Potom Blood kapitána propustil a začal se svými lidmi zjišťoval cenu své nejnovější kořisti. Když otevřeli poklopy, našli v nitru lodi zajatce.

„Otroci,“ vyslovil svou domněnku Wolverstone. Ale to už k všeobecnému překvapení vylézal z temného podpalubí Cahusac a mžoural oslepenýma očima proti slunci.

Ale nebylo to jen slunce, které přimělo bretonského piráta k mrkání. A ti, kteří vylezli za ním – byl to zbytek jeho posádky –, proklínali Cahusaca za zbabělost a hanbu: vždyť za svou svobodu vděčí teď právě těm, které opustili.

Před třemi dny Santo Niño potkala jejich šalupu a potopila ji. Cahusac unikl smrti jen o vlas. Zato teď se stal terčem posměchu celého Pobřežního bratrstva.

A ještě po mnoha měsících bylo často slyšet na Ile de la Tortue tuto jedovatou otázku:

„A kde vlastně, Cahusacu, utrácíš to zlato, které sis přivést z Maracaiba?“

XVIII. MILAGROSA

Příběh v Maracaibu je nutno považovat za mistrovský pirátský kousek kapitána Blooda. I když se ve všech těch akcích, které podnikl a které nám tak podrobně zaznamenal Jeremiáš Pitt, projevil nějakým způsobem Bloodův znamenitý cit pro taktiku námořní války, přec jen se to v žádné z nich neukázalo tak jasně jako v těchto dvou bojích, jimiž se mu podařilo vyprostit se z

pasti, do které ho dostal don Miguel de Espinosa.

A slavnou pověst, které se těšil předtím, nelze ani v nejmenším srovnat s věhlasem nynějším. Takovou popularitu neměl ani legendární Morgan, takovou slávou se nemohl pochlubit žádný bukanýr – ani předtím, ani později.

Petr Blood strávil na Ile de la Tortue několik měsíců. V té době se zatím znovu vystrojovaly jeho tři lodi. Kdekoli se Blood objevil, všude mu příslušníci Pobřežního bratrstva dávali najevo svůj nezměrný obdiv. Všichni si teď pokládali za čest sloužit pod jeho velením. Měl tedy Blood tu neobyčejnou výhodu, že si mohl vybrat a dobře sestavit mužstvo svého zvětšeného loďstva. A také si je pečlivě vybíral. A pak znovu vyplul s flotilou pěti nádherných lodí, na nichž se plavilo více než tisíc mužů. Ony tři ukořistěné španělské lodi přejmenoval s jistou dávkou učeného humoru na Klóthó, Lachesis a Atropos(160). Tímto pochmurným žertem dával světu najevo, že tyto lodi budou napříště rozhodovat o osudu každého španělského plavidla, s nímž by se na moři střetly.

Brzy po zprávách o porážce španělského admirála u Maracaiba došly do Evropy zprávy o tomto mohutném loďstvu a vzbudily značný ohlas. Španělsko a Anglie se tím musely více než jednou a nikoli s potěšením zabývat. Diplomatická korespondence o těchto záležitostech byla velmi obšírná, a ne vždy přátelská.

A zatím kdesi v Karibském moři španělský admirál don Miguel de Espinosa zuřil a zuřil. Nemilost, do níž po takových pohromách upadl, dohnala admirála málem k šílenství. Tento nešťastník byl teď sžírán nezkrotnou nenávisť a touhou po pomstě. Jako šílený se honil Karibským mořem a hledal svého nepřítele. A zatím, jako by to měl být předkrm jeho pomstychtivé chuti,

přepadal každou anglickou či francouzskou loď, která se mu objevila na obzoru.

Zkrátka a dobře, tento slavný námořní kapitán a vznešený kastilský šlechtic dočista ztratil hlavu a sám se stal pirátem. Je pravda, že Nejvyšší rada Kastilie ho mohla pro toto počínání odsoudit. Ale co na tom záleželo člověku, který už byl tak jako tak odsouzen beze vší naděje na záchranu? A naopak, kdyby se mu podařilo chytit odvážného a nedostižného Blooda, možná že by Španělsko pohlíželo na jeho zavrženíhodné akce i na jeho předchozí ztráty poněkud shovívavějším zrakem.

Přestože měl teď kapitán Blood nesrovnatelně větší loďstvo, Španěl po něm všude slídlil a pátral. Ale po celý rok ho hledal marně. Okolnosti, za kterých se nakonec setkali, jsou velmi zvláštní a svědčí a podivuhodné moci náhody v osudech lidí.

Dne 15. září roku 1688 (161) – je to pamětihodný rok v dějinách Anglie – pluly v Karibském moři tři lodi. První z nich byla vlajková loď kapitána Blooda Arabella, která

byla odloučena od bukanýrského loďstva v hurikánu u Malých Antil. Někde kolem sedmnáctého stupně severní šíře a sedmdesátého čtvrtého stupně západní délky byla hnána střídavým jihovýchodním větrem k Windwardskému průlivu. Směřovala ke svému domácímu přístavu na Tortue, kde bylo přirozené shromaždiště lodí, rozptýlených hurikánem.

Druhou lodí byla velká španělská galiona Milagrosa (162), která číhala v doprovodu menší fregaty Hidalgo (163) u severního břehu dlouhého poloostrova, vybíhajícího z jihozápadního konce Hispanioly. Na palubě Milagrosy byl pomstychtivý don Miguel.

Třetí a poslední z těchto lodí, které nás teď zajímají, byla anglická válečná loď, která v tento den kotvila ve francouzském přístavu St. Nicholas (164) na severozápadním břehu Hispanioly; byla na cestě z Plymouthu (165) na Jamajku a vezla velmi významného cestujícího, lorda Juliana Wada (166), který přijížděl z pověření svého příbuzného lorda Sunderlanda v jistém důležitém a choulostivém posláním, jež přímo souviselo s onou trapnou korespondencí mezi Anglií a Španělskem.

Vlády Francie a Anglie, které už byly nadmíru rozhořčeny lupičstvím bukanýrů a neustálým napětím ve stycích se Španělskem, marně se snažily potlačit jejich činnost. Nařídily svým zámořským guvernérům, aby proti bukanýrům postupovali s největší přísností. Ale ti, jako například guvernér Ile de la Tortue, měli z tichého společenství s bukanýry buď přímý prospěch, anebo, jako třeba guvernér francouzské Hispanioly, se domnívali, že je třeba piráty podporovat, neboť jsou jakousi brzdou moci a hrabivosti Španělska. A proto nehodlali jakýmkoli násilným způsobem omezovat činnost těchto bukanýrů, kteří by si hledali nové působiště v Tichém oceánu.

Aby vyhověl snaze krále Jakuba usmířit Španělsko a jako odpověď na neustálé stížnosti a výčitky španělského velvyslance, jmenoval státní tajemník lord Sunderland silnou osobnost do funkce viceguvernéra na Jamajce. A tímto energickým mužem byl právě plukovník Bishop, který byl v posledních několika letech nejvlivnějším plantážníkem na Barbadosu.

Plukovník Bishop přijal tuto funkci a odešel ze svých plantáží, kde nahromadil velké bohatství, s velkou ochotou, jejímž pravým důvodem byla touha vyrovnat si své soukromé účty s Petrem Bloodem.

Od prvního okamžiku, kdy přišel na Jamajku, dal to plukovník Bishop bukanýrům pocítit. Ale ať dělal co dělal, právě bukanýr Petr Blood, po němž nejvíce pátral a který byl kdysi jeho otrokem, mu stále unikal. Ničím neohrožen a s velkými silami nadále pronásledoval Španěly na moři i na souši a tím udržoval vzájemné vztahy mezi Anglií a Španělskem ve stavu neustálého napětí, což bylo zvláště nebezpečné v tehdejší době, kdy mír v Evropě byl jen stěží zachováván.

Podrážděn nejen svou vlastní zlostí, ale také výčitkami své vlády, plukovník Bishop dokonce uvažoval o tom, zda by se neměl vydat za svým protivníkem až na samotný ostrov Tortue a očistit jej od bukanýrů. Naštěstí pro sebe upustil od tak nesmyslného podniku. Odradila ho totiž nejen velická přírodní obranná síla tohoto ostrova, ale pomyšlení, že útok na místo, které je alespoň podle jména francouzskou kolonií, by byl považován za těžkou urážku Francie. Ale jelikož nic podobného podnikat nesměl, plukovník Bishop si už nevěděl rady, s čím se také v dopise svěřil státnímu tajemníkovi.

Tento dopis a ostatní nepříjemné okolnosti způsobily, že se lord Sunderland vzdal naděje vyřešit tento ožehavý

problém normálními metodami. A začal proto uvažovat o mimořádných opatřeních; vzpomněl si ovšem na taktický postup vlády v případě piráta Morgana, který byl za vlády Karla II. přijat do královských služeb. Nebylo by vlastně nejlepší zopakovat tento diplomatický trik i v případě kapitána Blooda? Lord si byl přitom vědom toho, že Bloodovo současné postavení mimo zákon není důsledkem nějaké vrozené náchylnosti, ale že vyplynulo z holé nutnosti, že byl Blood k němu přinucen okolnostmi své deportace a že by třeba uvítal možnost dostat se z něho.

Lord Sunderland vyslal svého příbuzného lorda Juliana Wada s určitými listinami, doklady a s přesnými instrukcemi a svěřil mu plnou svobodu jednat a přizpůsobovat se okolnostem. Obratný Sunderland, který byl mistrem nejspletitějších intrik, dal svému příbuznému důležitou radu: zjistí-li, že se s Bloodem nedá jednat, anebo jestliže z jiných důvodů usoudí, že by nebylo žádoucí přijmout tohoto krále pirátů do královských služeb, má svou pozornost věnovat důstojníkům sloužícím pod jeho velením a má se je pokusit zlákat, aby Blooda opustili a tím ho tak oslabili, že by se stal snadnou kořistí flotily plukovníka Bishopa. Loď Royal Mary(167), která vezla tohoto duchaplného, dosti vzdělaného a velmi elegantního vyslance lorda Sunderlanda, měla dobrou plavbu až do St. Nicholasu, své poslední zastávky před Jamajkou. Bylo dohodnuto, že se lord Julián nejdříve ohlásí v Port Royalu(168) u viceguvernéra, odkud může podle okolností odjet na Ile de la Tortue. Náhodou byla neteř tohoto guvernéra už několik měsíců v St. Nicholasu na návštěvě u příbuzných, aby tak unikla nesnesitelnému vedru Jamajky v této roční době. A protože se blížila doba jejího odjezdu, chtěla se vrátit na lodi Royal Mary, což jí

bylo vzhledem k hodnosti a postavení jejího strýce ochotně povoleno.

Lord Julián uvítal její příchod na palubu s velkou radostí. Dodávalo to cestě, která byla pro něho už tak jako tak zajímavá, ještě ten poslední půvab dokonalého zážitku. Jeho lordstvo totiž patřilo k těm gentlemanům, kteří si rádi krášlí život společností krásných žen.

Slečna Arabella Bishopová, tato velmi upřímná a přímá dívka s poněkud chlapeckým hlasem a chlapeckým chováním, nebyla zrovna onou dámou, které by lordův náročný zrak věnoval v Londýně obzvláštní pozornost. Jeho osobitý vkus ho totiž spíše vedl k ženám silnější postavy, slabší vůle a unylého vystupování. Nicméně půvab slečny Bishopové byl nepopíratelný. Jenže jej dokázal ocenit jen velmi jemný člověk; a lord Julián, třebaže nebyl člověk hrubý, neměl přece jen onen potřebný stupeň jemnocitu.

Přesto však byla slečna Bishopová mladá a byla dámou; a v této vzdálené končině světa, do níž lord Julián právě zabloudil, byla tato dívka zjevem velmi vzácným a pozoruhodným. On sám pak, se svým titulem a postavením, se svým osobním půvabem a kouzlem zkušeného dvořana, přinášel s sebou ovzduší onoho velkého světa, v němž byl zvyklý žít, světa, který Arabella, jež strávila skoro celý svůj život na Antilách, znala vlastně jen podle jména. Není tedy divu, že byli k sobě vzájemně přitahováni ještě dřív, než Royal Mary vyplula z přístavu St. Nicholas.

Mohli si spolu vyprávět o mnoha zajímavých věcech: on se snažil upoutat její pozornost příběhy ze dvora St. James(169) (v mnohých z nich si připisoval ne-li vždy hlavní, tedy aspoň velmi významnou úlohu) a ona zase mohla obohatit jeho znalosti údaji o tomto novém světě, do něhož právě přicházel.

Ještě než jim zmizel St. Nicholas z dohledu, byli už dobrými přáteli a Jeho lordstvo si začínalo poopravovat svůj první dojem o dívce a začínalo objevovat kouzlo jejího kamarádkého chování a vystupování. Uvědomíme-li si, že měl plnou hlavu svého významného poslání, pak nás zajisté nepřekvapí, že s ní brzy začal hovořit o kapitánu Bloodovi. A byly tu i jiné okolnosti, které ho k tomu přivedly.

„Rád bych věděl,“ řekl, když se procházeli na zádi, „jestli jste někdy viděla toho chlapíka Blooda, který byl kdysi

otrokem na plantáži vašeho strýce.“

Slečna Bishopová se zastavila, opřela se o zábradlí a zadívala se na vzdalující se zemi. Po chvíli odpověděla klidně a pevně:

„Často jsem ho viděla. Zнала jsem ho velmi dobře.“

„To není možné!“ Lord byl poněkud vyveden ze svého pečlivě pěstovaného klidu. Byl to mladý, asi tak osmadvacetiletý muž, štíhlý a vysoký. Na úzké pobledlé tváři, orámované kadeřemi zlatovlasé paruky, výrazně vystupovaly rty a bledě modré oči, které mu dodávaly zasněný, poněkud zádumčivý výraz. Přesto však to byly bystré, pozorné oči, i když jim tentokrát ušlo nepatrné začervenání slečny Bishopové i podezřelý klid její odpovědi.

„Není možné!“ opakoval a opřel se vedle ní. „A jaký je to podle vašeho názoru člověk?“

„Tehdy jsem si ho vážila jako gentlemana, pronásledovaného smůlou a neštěstím.“

„Znala jste jeho osudy?“

„Vyprávěl mi je. Proto jsem si ho vážila – pro tu klidnou statečnost, s níž snášel všechny nezdary. Teď, když uvážím, co všechno udělal, pochybuji už o tom, že to, co mi o sobě řekl, je pravda.“

„Máte-li na mysli křivdu, kterou utrpěl od královské komise, jež soudila Monmouthovy rebely, není pochyb, že mluvil pravdu. Nikdy se nezúčastnil Mounmouthova povstání, to je bezpečně dokázáno. Byl odsouzen podle zákona, který snad ani nemohl znát, když se dopustil domnělé velezrady. A to se musí nechat, pomstít se dovedl dokonale.“

„A to je právě to, co mu nelze odpustit,“ řekla tiše. „To ho úplně zničilo – a zaslouženě.“

„Zničilo?“ Lord se pousmál. „To bych neřekl. Slyšel jsem naopak, že zbohatl. Říká se, že vyměnil svou španělskou

kořist za francouzské zlato, které má uložené ve Francii. O to se už postaral jeho budoucí tchán pan d'Ogeron.“

„Jeho budoucí tchán?“ zeptala se Arabella v údivu. „Pan d'Ogeron, guvernér Ile de la Tortue?“

„Ano, právě ten. Jak vidíte, má dobrou ochranu. Tyhle novinky jsem se dozvěděl v St. Nicholasu. A ani nevím, mám-li se z nich radovat, protože si ještě nejsem tak docela jist, usnadní-li mi můj úkol. Ale takové už to je. Vy jste to nevěděla?“

Arabella mlčky zavrtěla hlavou, obrátila tvář a zadívala se na mírně zvlněnou hladinu. Promluvila až za chvíli a její hlas byl pevný a dokonale klidný.

„Ale kdyby to byla pravda, tak by přece už jistě zanechal pirátství. Kdyby... kdyby miloval ženu a byl s ní zasnouben, a kdyby byl, jak říkáte, tak bohatý, tak by se už jistě vzdal toho ošklivého a beznadějného života...“

„Ano, to jsem si myslel také,“ přerušil ji lord, „dokud mi to nevysvětlili. D'Ogeron nehromadí mamon jen pro sebe, ale i pro svou dceru. A pokud jde o tu dívku, slyšel jsem, že je to divoké stvoření a že se znamenitě hodí k Bloodovi. Divím se skoro, že se s ní neožení a nebere ji s sebou na své výpravy. Pro ni by to nebylo ostatně nic nového. A divím se také, proč s tím Blood tak dlouho otálí. Zabil prý jiného muže, aby ji získal.“

„On že zabil jiného kvůli ní?“ V jejím hlase teď zněla hrůza.

„Ano, francouzského bukanýra Levasseura. Byl to nápadník té dívky a zúčastnil se jedné z Bloodových výprav. Blood prý po té dívce zatoužil a zabil tedy Levasseura, aby ji měl sám pro sebe. Není to nic pěkného, co vám tu povídám, to vím. Ale tady v těchto končinách lidé žijí podle jiných zákonů...“

Arabella se mu podívala do tváře. Byla bledá až po rty a její svědě hnědé oči jiskřily.

„Asi je tomu opravdu tak, když mu to ti ostatní dovolili a nezabili ho potom kvůli tomu...“

„Počkejte. Podle toho, jak mi to vyprávěli, stalo se to v řádném souboji!“

„Kdo vám to vyprávěl?“

„Jeden člověk, který se s nimi tehdy plavil. Setkal jsem se s ním v přístavní hospodě v St. Nicholasu. Je to Francouz a jmenuje se Cahusac. Tenkrát byl Levasseurovým pobočníkem a na vlastní oči viděl, jak Blood zabil Levasseura.“

„A dívka? Ta byla také při tom?“

„Ano, byla svědkem souboje. A když se Blood zbavil svého bukanýrského druha, tak ji jednoduše unesl.“

„A mužstvo toho mrtvého Levasseura to všechno dovolilo?“ Postřehl přízvuk nedůvěry v jejím hlase, ale nepovšiml si přídechu úlevy, s nímž byl promísen. „Och, nevěřím této historce! Tomu nevěřím!“

„To vám slouží jen ke cti, slečno Bishopová. Já sám jsem tomu také nechtěl věřit, že by mohl být někdo tak bezcitný, až mě o tom Cahusac přesvědčil.“

„A jak vás o tom přesvědčil?“ Pevně se přidržela zábradlí, otočila se a podívala se lordovi do očí.

„Blood si koupil jejich souhlas i právo k únosu dívky. Zaplatil jim perlami, které měly větší cenu než dvacet tisíc dublonů.“ Lord Wade okořenil svůj smích pohrdavým úšklebkem. „To už je opravdu slušná cena! Na mou duši, jsou to všichni ničemové – zlodějšti, prodejní ničemové.“

Dívčín zrak se poněkud zkalil. Po chvíli se otázala hlasem méně vyrovnaným než předtím:

„A proč vám vlastně ten Francouz tohle všechno vyprávěl? Tak se mi zdá, že z nenávisťi ke kapitánu Bloodovi...“

„Ani bych neřekl,“ odpověděl lord pomalu. „Vyprávěl o

tom... nu, prostě jako o něčem všedním, jako o běžné věci v životě bukanýrů.“

„Jako o běžné věci?“

„Řekl bych, že my všichni jsme vlastně divochy pod pláštíkem, který nám navlékla civilizace,“ zafilosofoval si lord. „Ale podle toho, co mi vyprávěl Cahusac, je tenhle Blood zřejmě vzdělaný člověk. Je prý dokonce i lékařem...“

„Ano. O tom vím sama.“

„A sloužil prý dlouho v cizích armádách na moři i na souši. Cahusac tvrdil – ačkoli tomu nechci věřit –, že Blood bojoval i pod de Ruyterem.“

„To je také pravda,“ řekla a zhluboka si povzdechla. „Zdá se, že ten váš Cahusac je bohužel dosti přesně informován.“

„Vy ho tedy litujete?“

Arabella opět nápadně zbledla.

„Tak jako litujeme člověka, kterého jsme si hodně vážili. Kdysi jsem si Petra Blooda vážila jako nešťastného, ale řádného gentlemana. A teď...“

Zmlkla a zasmála se poněkud nepodařeným úsměvem.

„Na takového člověka je nejlépe zapomenout.“

A pak hned nato začala hovořit o jiných věcech.

Bylo její dobrou vlastností, že vzbuzovala přátelství u všech lidí, s nimiž se setkala. A takové přátelství se také mezi těmito dvěma lidmi neustále prohlubovalo, až se přihodila událost, která úplně pokazila tyto srdečné vztahy, jimiž si chtěl lord zpříjemnit cestu.

Tímto kazimírem byl vzteklý španělský admirál, s nímž se setkali druhého dne plavby, když byli asi v polovině Gonavského zálivu(170). Kapitán Royal Mary se nezalekl, ani když don Miguel dal na ně zahájit palbu. Angličan si klidně prohlížel vysoký trup španělské lodi, který skýtal skvělý cíl, a dokonce se tvářil pohrdavě.

Přeje-li si tento člověk, který má na stožáru kastilskou vlajku, boj, pak Royal Mary je právě tou lodí, která mu v tom poslouží. Možná že tato jeho statečná sebedůvěra byla oprávněná, a snad by se mu bylo podařilo toho dne ukončit divokou kariéru dona Migueia de Espinosa, nebýt nešťastného výstřelu z Milagrosy, jenž zasáhl zrovna kupu střelného prachu na přídi a vyhodil do povětří téměř polovinu lodi ještě dřív, než začal vlastní boj. Jak se tam onen střelný prach dostal, nikdo neví. A statečný kapitán sám boj nepřežil, aby mohl věc vyšetřit. Posádka Royal Mary se sotva vzpamatovala ze svého zděšení nad výbuchem, který zabil kapitána a třetinu mužstva a loď úplně zmrzačil, když už Španělé dokončovali vítězný útok.

V kapitánově kabině pod zadní palubou se snažil lord Julián uklidnit a povzbudit Arabellu. Zrovna v okamžiku, kdy ji ujišťoval, že všechno určitě dobře dopadne, vstoupil na palubu don Miguel. Lord Julián sám nebyl příliš klidný a jeho tvář byla užasle pobledlá, čímž nepravím, že byl zbabělcem. Ale tento boj zblízka na neznámém živlu v dřevěné skořápce, která se mohla každým okamžikem propadnout do hlubin oceánu, mohl docela dobře připravit o klid člověka, který je třeba na pevné zemi náramně statečný. Ale slečna Bishopová naštěstí nikterak nepotřebovala onu chabou útěchu, kterou jí mohl v této chvíli bledý lord poskytnout. I ona trochu pobledla a její světle hnědé oči byly poněkud větší než jindy. Ale ovládala se znamenitě. A snažila se uklidnit svou oktorónskou(171) – služebnou, která se v hrůze krčila u jejích nohou.

A pak se rozletěly dveře kabiny a v nich stanul don Miguel, vysoký, opálený muž s orlí tváří. Lord Julián proti němu prudce vykročil a položil ruku na svůj kord. Španěl byl úsečný a věcný.

„Nedělejte hlouposti,“ řekl španělsky, „nebo ještě přijdete o rozum. Vaše loď se potápí.“

Za donem Miguelem stáli tři nebo čtyři muži v přilbách a lord Julián si uvědomil beznadějnost svého postavení. Pustil jilec kordu a jednu či dvě stopy oceli opět vklouzly do pochvy. Ale don Miguel se usmíval a za jeho prošedivělými vousy prosvítly bílé zuby. Natáhl ruku.

„Buďte tak laskav,“ řekl.

Lord Julián zaváhal a kradmo pohlédl na slečnu Bishopovou.

„Myslím, že to bude nejrozumnější,“ řekla dívka klidně. Načež lord Wade s pokrčením ramen odevzdal zbraň Španělovi.

„Pojďte – všichni – pojdte na palubu mé lodi,“ pozval je don Miguel a vyšel ven.

Samozřejmě šli. Jednak je mohl Španěl k tomu donutit násilím, jednak je málo lákala vyhlídka zůstat na palubě lodi, která se už potápěla. Nezůstali tedy déle, než bylo nutné a než si mohla slečna Bishopová sebrat pár náhradních kousků šatstva a lord Wade vzít svá zavazadla.

Mužstvo, které zůstalo naživu v těch hrozných troskách, jež byly kdysi lodí Royal Mary, přenechali Španěle svému osudu. Ať se zachrání v člunech, a nebudou-li jim stačit, ať plavou nebo ať se třeba utopí. A jestliže si don Miguel odvedl lorda Juliána a slečnu Bishopovou, pak to bylo jedině proto, že si uvědomoval jejich cenu. Přijal je ve své kabině s velkou zdvořilostí. A zdvořile je také požádal o to, aby mu řekli svá jména.

Lord Julián, kterému bylo až nevolno z právě prožité hrůzy, se tedy představil. Ale hned nato žádal zas hrdě on, aby mu sdělil své jméno útočník. Lord Julián měl mizernou náladu: i když se nedopustil ničeho nečestného v této nezvyklé a obtížné situaci, do níž ho uvrhl osud, pak jistě také nevykonal nic, co by mu sloužilo ke cti. A nejvíc ho ovšem mrzelo, že svědkem tohoto jeho chabého výkonu byla právě dáma. A proto se rozhodl aspoň teď pro hrdinské chování...

„Jsem don Miguel de Espinosa,“ zněla odpověď, „admirál loďstva katolického krále.“

Lord Julián se jen stěží ovládal. Jestliže Španělsko nadělalo tolik rozruchu kolem lupičství uprchlého dobrodruha Blooda, jak dobře by teď mohla odpovědět Anglie na pirátství španělského admirála!

„Neřekl byste mi tedy, proč se chováte jako zločinný pirát?

Doufám, že si uvědomujete následky svého činu? Že za

to, co jste dnes udělal, za krev, kterou jste vražedně prolil, a za násilí, jehož jste se dopustil proti této dámě a proti mně, budete přísně volán k odpovědnosti.“

„Nepoužil jsem proti vám žádného násilí,“ zazubil se admirál úsměvem člověka, který má všechny trumfy ve svých rukou. „Naopak zachránil jsem vám život...“

„Zachránil jste nám život?“ Lord Julián bezmála ztratil řeč nad admirálovou opovážlivostí.

„A co ty životy, které jste zničil svévolným vražděním? Jen si nemyslete, člověče, to vám přijde draho!“

Don Miguel se nepřestával usmívat. „To je možné. Všechno je možné. Zatím však vás přijdou draho vaše životy. Plukovník Bishop je bohatý člověk a vy, mylorde, jste bezpochyby rovněž bohatý. Rozmyslím si to všechno a pak stanovím vaše výkupné.“

„Jste tedy přece jen prokletým vražedným pirátem, jak jsem si to o vás myslel,“ soptil lord. „A to máte ještě tu drzost nazývat se admirálem loďstva katolického krále. Však uvidíme, co tomu řekne váš katolický král.“

Admirál se zamračil. „Tomu vy nerozumíte,“ řekl. „Já jenom jednám s vámi tak, jak jste vy, angličtí kacírští psi, jednali s námi. Mám ještě tolik cti v těle, že to dělám pod svým vlastním jménem, ale vy posíláte své kapitány Bloody, své Hagthorpy a Morgany proti nám a pak odmítáte odpovědnost za to, co dělají. Myjete si ruce jako Pilát(172).“ Divoce se zasmál. „Ať tedy nyní hraje zas jednou Španělsko úlohu Piláta. Ať se zřekne odpovědnosti za mne, až váš velvyslanec v Escorialu(173) přijde k Nejvyšší radě a bude tam naříkat nad pirátským činem dona Miguela de Espinosy.“

„Kapitán Blood a ti ostatní nejsou anglickými admirály,“ křičel lord Julián.

„Opravdu nejsou? A jak to mám vědět? Jak to má vědět

Španělsko, vy lháři prolhaná?“

„Pane!“ Hlas lorda Juliána řinčel jako plech a jeho oči metaly blesky. Instinktivně mu klesla ruka na místo, kde jindy visel jeho kord. Pak pokrčil rameny a jízlivě se zasmál. „Ovšem,“ řekl, „tohle všechno se přesně kryje s tím, co jsem kdy slyšel o španělské cti. A teď jsem poznal i vaši čest. Nic jiného neumíte, než urážet bezbranného člověka nebo zajatce.“

Admirál zrudl. A už zvedal ruku k ráně. Ale pak, zastaven snad právě posledním lordovým výrokem, rychle se otočil a beze slova odešel.

XIX. SETKÁNÍ

Když se zabouchly dveře za odcházejícím admirálem, lord Julián se obrátil k Arabelle a dokonce se usmíval. Měl pocit, že se teď už chová lépe, a to mu dodávalo téměř dětinské uspokojení – za daných okolností uspokojení vpravdě dětinské. „Myslím, že tady opravdu patřilo poslední slovo mně,“ řekl a pohodil svými zlatými kadeřemi.

Slečna Bishopová, která seděla u stolu kabiny, klidně se na něho dívala, aniž opětovala jeho úsměv. „Copak na tom tolik záleží, kdo má poslední slovo? Já teď myslím na ty nebožáky z Royal Mary, Mnozí z nich opravdu už řekli své poslední slovo. A kvůli čemu to všechno? Taková krásná loď potopena, nejmíň dvacet lidí zabito a třikrát tolik životů ohroženo. Jaký je v tom smysl?“

„Jste příliš rozčilena, slečno. Já...“

„Rozčilena? Ujišťuji vás, že jsem naprosto klidná. Chci se vás jen na něco zeptat, lorde Juliáne. Proč ten Španěl tohle všechno udělal?“

„Slyšela jste, co říkal.“ Lord Julián hněvivě pokrčil rameny. „Záliba ve vraždění,“ objasnil krátce.

„Záliba ve vraždění?“ zeptala se s údivem. „Což něco takového opravdu existuje? Je to šílené a ohavné.“

„A ďábelské,“ přisvědčil lord. „Je to dílo pekelné.“

„To neumím pochopit. Před třemi lety Španělé napadli Bridgetown. Tehdy se děly věci, které by neměly být u lidí možné: strašné, odporné věci, kterým je těžko uvěřit. Když si na to dnes vzpomenu, připadají mi jako vidiny nějakého těžkého snu. Což jsou lidé opravdu jen zvířata?“

„Lidé?“ opakoval lord Julián a zadíval se na ni. „Řekněte Španělé a budu s vámi souhlasit.“ Teď mluvil Angličan o svých odvěkých nepřátelích. Ale přece jen bylo něco pravdy v tom, co říkal. „To jsou metody, kterých používají v Novém světě jen Španělé. Na mou věru, skoro to ospravedlňuje činy takových lidí, jako je kapitán Blood.“

Zachvěla se, jako by jí přejel mráz po zádech, a opřela lokty o stůl. Bradu si položila do dlaní a tak tam seděla a zírala do prázdna.

Lord Julián si ji prohlížel a povšiml si, jak je její tvář bledá a přepadlá. Měla pro to ovšem dostatečné důvody. Žádná z žen, které znal, by se nebyla v tak těžké zkoušce ovládla; a za celou tu dobu neprojevila slečna Bishopová ani krapet strachu. Ať chtěl nebo nechtěl, musel se jí obdivovat.

Do kabiny vstoupil španělský sluha se stříbrným čokoládovým přiborem a s krabičkou peruánských sladkostí. Postavil to na stůl před dámou.

„Pan admirál se dává poroučet,“ řekl, uklonil se a odešel. Slečna Bishopová si nevšimla ani sluhy, ani cukroví, a dívala se zamyšleně před sebe. Lord Julián obešel dlouhou, nízkou kabinu, která byla shora osvětlena

světlikem a velkými čtvercovými okny na zádi. Kabina byla přepychově vybavená; na podlaze ležely bohaté orientální koberce, u stěn stály knihovny plné knih a byl tu také krásný příborník z vyřezávaného ořechového dřeva se stříbrnými přibory. Na dlouhé nízké truhle, stojící pod prostředním zadním oknem, ležela kytara s pestrými barevnými stuhami. Lord Julián ji vzal, jednou či dvakrát přešel přes struny v jakémisi nervózním rozčilení a zase ji položil.

Obrátil se znovu ke slečně Bishopové.

„Přicházím sem,“ řekl, „abych skoncoval s pirátstvím. Ale teď skoro začínám věřit, že Francouzi mají pravdu, když si přejí, aby pirátství trvalo i nadále a trochu krotilo tyhle španělské lotry.“

A měl být v několika hodinách důkladně utvrzen v tomto svém mínění. Don Miguel s nimi prozatím zacházel velmi slušně a zdvořile. Potvrzovalo to jen názor, který lord s pohrdáním sdělil slečně Bishopové, že jelikož jsou v zajetí pro výkupné, nemusí se obávat násilí a ublížení. Arabelle a její ustrašené služebné byla dána k dispozici jedna kabina a druhou dostal lord Julián. Měli volnost pohybu na celé lodi a byli přizváni na oběd k admirálovu stolu. Nedověděli se však nic o jeho dalších záměrech ani o nejbližším cíli jeho plavby.

Milagrosa se svou průvodkyní Hidalgou v patách zamířila nejdřív na jihozápad, pak obeplula mys Tiburon(174) a stočila se na jihovýchod. A potom, když už se pevnina rozplynula v nejasný obrys na levém boku, loď se stočila přímo na východ a tak vběhla přímo do rukou kapitána Blooda, který, jak víme, měl namířeno k Windwardskému průlivu. To se stalo hned zítřka příštího dne. Don Miguel, který už po celý rok marně pátral po svém nepříteli, narazil na něho teď velmi neočekávaně a zcela náhodně. Ale takové jsou už

ironické cesty osudu. Stejně náhodné a osudné bylo, že se don Miguel setkal s Arabellou ve chvíli, kdy byla odloučena od své flotily a plula v nevýhodném osamocení. Donu Miguelovi se zdálo, že štěstí, které bylo tak dlouho na Bloodově straně, se konečně obrátilo v jeho prospěch.

Slečna Bishopová, která právě vstala, přišla na palubu nadýchat se čerstvého vzduchu. Doprovázel ji lord Julián, což bylo u tak galantního šlechtice samozřejmostí. Oba hned zpozorovali velkou rudou loď, která byla kdysi Cinco Llagas z Cádiz. Loď s horou vzdutých sněhobílých plachet se hnala přímo k nim; dlouhá vlajka se svatojirským křížem se třepotala v ranním vánku na hlavním stožáru. Pozlacené střílny v rudém trupu a zlacená ozdoba na přídi se třpytily ve sluneční záři.

Slečna Bishopová ovšem nemohla poznat v téhle lodi touž Cinco Llagas, kterou už spatřila onoho tragického dne na Barbadosu před třemi lety. Viděla v ní prostě jen velkou loď, která k nim odhodlaně a majestátně směřovala, a podle vlajky na stožáru poznávala, že je to loď anglická. Tento pohled ji podivně vzrušoval. Vyvolával v ní povznášející pocit hrdosti, takže nedbala nebezpečí, které jí hrozilo ve střetnutí, teď již nevyhnutelném.

Neméně zaujat tímto pohledem byl lord Julián, ale dívčino nadšení nesdílel. Včera zažil svou první námořní bitvu a cítil, že tato zkušenost mu stačí na velmi dlouhou dobu.

„Podívejte se!“ řekla slečna Bishopová a ukázala rukou. Lord ke svému nesmírnému údivu spatřil, že její oči září. Tázal se sám sebe, zda si dívka uvědomuje, co se vlastně teď stane? Ale už její příští věta rozptýlila jeho pochybnost. „Je to anglická loď a odhodlaně míří k nám.“

Chystá se k boji.“

„Pak jí tedy pomoz bůh,“ pravil lord zachmuřeně. „Její kapitán se zřejmě zbláznil. Jak může doufat, že něčeho dosáhne proti těmto dvěma mohutným lodím? Jestliže Španělé dokázali tak snadno vyhodit do vzduchu Royal Mary, jak teprve zatočí s touto lodí? Jen se podívejte na toho ďábla dona Miguela. Je přímo odporný v té své nezřízené radosti.“

Admirál přešel ze zadní paluby, kde se konaly horečné přípravy na nadcházející boj, podívat se na své zajatce. S lesknoucíma se očima ukázal na přibližující se loď a něco zakřičel španělsky, čemu nebylo v hluku a ruchu příprav rozumět.

Don Miguel s dalekohledem v ruce stál na zadní palubě a vydával rozkazy. Dělostřelci už zapalovali doutnáky. Nahoře v lanoví stahovali námořníci plachty a jiní zase napínali nad střední palubou pevnou provazovou síť jako ochranu proti padajícím plachetním záporám a

rozbitým kusům ráhnoví. Mezitím don Miguel signalizoval rozkazy své druhé lodi, která pomalu postoupila kupředu, až byla na stejné čáře s Milagrosou. Ze zvýšeného stanoviště na horní zadní palubě mohli lord Julián a Arabella Bishopová pozorovat horečnou přípravu i této lodi k boji. Viděli dokonce známky bojových příprav i na postupující anglické lodi. Svinula košové(175) a hlavní plachty a ponechala pro střetnutí jen vratiplachtu(176) a plachty čeleňové. A tak skoro mlčky, bez výzvy či výměny signálů, chystaly se lodi k bitvě.

Pod zmenšenými plachtami byl teď postup Arabelly ovšem pomalejší, ale nebyl o nic méně rozhodný. Teď byla na dostřel švihovou(177) a bylo možno už rozeznat postavy, pohybující se na přídi. Dělostřelci Milagrosy už zvedli doutnáky a foukali do nich a netrpělivě přitom hleděli na svého admirála.

Ale admirál důstojně vrtěl hlavou.

„Trpělivost,“ napomínal je. „Šetřte s palbou, až je budeme mít na dlani. Žene se, blázen do záhuby – přímo k ráhnu a smyčce provazu, která na něho už tak dlouho čeká.“

„Tenhle Angličan je sice odvážný, že se pouští do boje s takovou přesilou,“ řekl lord Julián, „ale jsou chvíle, kdy opatrnost je u velitele důležitější vlastností než statečnost.“

„Statečnost často zvítězí i nad velkou přesilou,“ odpověděla Arabella Bishopová. Lord se na ni zpytavě podíval. Byla vzrušená, ale rozhodně ne ustrašená. Nepatřila k tomu druhu žen, na jaké byl lord Julián zvyklý.

„A za chvíli mi doufám dovolíte,“ řekl, „abych vás odvedl do krytu.“

„Vidím nejlépe odtud,“ odpověděla tiše. „Modlím se za

toho Angličana. To musí být velmi odvážný člověk.“

Lord Julián v duchu proklínal statečnost toho neznámého chlapíka.

Arabella teď směřovala přímo mezi obě španělské lodi. „Ten člověk se dočista zbláznil!“ vykřikl lord. „Řítí se rovnou do smrtelné pasti. Mezi těmi dvěma loděmi bude přece rozdrčen na třísky. Teď se už nedivím, že ten černý don otálí s palbou. Na jeho místě bych dělal totéž.“

Ale právě v tomto okamžiku admirál pozdvihl ruku; na střední palubě pod ním se ozvala trubka a dělostřelec na přídi okamžitě odpálil svá děla. Když doznělo hřmění výstřelů, lord Julián spatřil vpředu za anglickou loď a vlevo od ní dva velké gejzíry vody. Skoro současně vyšlehly dva plameny z mosazných děl na přídi Arabelly. A sotvaže si pozorovatelé na zvýšené zadní palubě všimli spršky vody, kde zapadla jedna ze střel, druhá rána už zasáhla s ohlušujícím praskotem přední palubu a otrásla celou Milagrosou. V odvetu za tuto ránu vypálila Hidalga na anglickou loď z obou svých děl na přídi. Ale ani při této krátké vzdálenosti – něco mezi dvěma a třemi sty yardy – nezasáhla žádná ze střel cíl.

Ze vzdálenosti jednoho sta yardů vypálila opět přední děla Arabelly na Milagrosu a na kousky roztříštila její čelen, takže se loď odklonila doleva. Don Miguel zaklel, a když pak kormidlo srovnalo směr lodi, ozvala se odpověď jeho děl na přídi. Ale obě rány šly příliš vysoko; jedna proletěla ráhnovím Arabelly a poškodila její hlavní stožár, kdežto druhá rána se opět minula cíle. A když se zvedl kouř z těchto výstřelů, byla anglická loď už téměř mezi oběma španělskými loděmi. Její příď byla v jedné čáře s jejich příďemi a hnala se stále kupředu do oné smrtelné pasti, jak to nazval lord Julián.

Lord Wade zatajil dech a také slečna Bishopová skoro ani nedýchala a jen křečovitě svírala zábradlí. Koutkem

oka zahlédla zlomyslný úsměv dona Miguela a šklebící

se tváře mužů stojících u děl na střední palubě. Arabella byla teď přímo mezi španělskými loděmi. Don Miguel řekl něco trubači, který vystoupil na zdaní palubu a stál nyní po admirálově boku. Trubač pozdvihl stříbrnou trubku, která měla dát povel k boční salvě obou lodí. Ale

v poslední chvíli ho admirál chytil za ruku a zadržel. Teprve teď si totiž uvědomil to, co bylo velmi samozřejmé – nebo aspoň mělo být samozřejmé pro každého zkušeného námořního válečníka – že příliš dlouho čekal a že ho kapitán Blood tímto manévrem přelstil. Kdyby chtěl pálit na anglickou loď, Milagrosa a Hidalga by teď střelily také jedna na druhou! Příliš pozdě rozkázal don Miguel kormidelníkovi, aby prudce přehodil kormidlo, otočil loď na levou stranu a zaujal postavení méně nevýhodné pro útok. A právě v tomto okamžiku se zdálo, jako by celá Arabella vybuchla, když proplula kolem nich. Osmnáct děl z každého jejího boku vypálilo z největší blízkosti do trupů obou španělských lodí.

Napůl omráčená hromovým duněním a ztrativši rovnováhu náhlým zakymácením lodi, narazila Arabella Bishopová na lorda Juliána, který se udržel na nohou jen tím, že se pevně přichytil zábradlí. Valící se oblaka kouře zakryla vše.

Z hrozného zmatku a vřavy dole na střední palubě stoupal křik, zuřivé klení a výkřiky zraněných. Milagrosa s velkou trhlinou v boku se pomalu pohybovala kupředu; její přední stožár byl roztráštěn a úlomky ráhen visely v síti, napjaté nad střední palubou. Hrot přídě byl uražen a jedna střela, která proletěla do velké kabiny na přídě, způsobila úplnou spoušť.

Don Miguel divoce vykřikoval rozkazy a znovu a znovu se snažil proniknout závojem kouře a zjistit, co se asi stalo s Hidalgou.

Náhle, a zpočátku jako duch ve zvedajícím se kouři, objevila se vysoká loď; postupně bylo stále zřetelněji vidět obrysy rudého trupu lodi s plachtami svinutými (kromě plachet napnutých na čeleni).

Don Miguel byl přesvědčen, že anglická loď podrží svůj směr, ale ta se pod krytem kouře obrátila, plula stejným

směrem jako Milagrosa a směřovala k ní v ostrém úhlu napříč větru. Její postup byl tak rychlý, že dříve než si mohl don Miguel uvědomit situaci, už se jeho loď otřásla drtivým nárazem. Arabella přirazila k boku španělské lodi. Zazněl rachot a zvonění železa. To se nejmíň deset lodních háků zakouslo do trámů Milagrosy. V mžiku byla španělská loď obemknuta chapadly anglické lodi.

Za ní a poměrně dosti vzadu se konečně protrhl mrak dýmu a ukázala se bědně zubožená Hidalga. Měla trhlinu v boku a už se povážlivě nakláněla na levý bok. Nebylo pochyb, že se za několik okamžiků potopí. Celá posádka této lodi měla jedinou zoufalou starost: spustit včas čluny na vodu.

Udivené oči dona Miguela stačily vrhnout na potápějící se Hidalgu jen letmý, ale vše chápající pohled, a vtom byla už paluba jeho lodi zaplavena divokým, křičícím proudem útočníků z přichycené lodi.

Snad ještě nikdy se tak rychle nezměnila sebedůvěra v zoufalství, snad ještě nikdy se tak rychle nestala z krvežíznivého lovce bezmocná kořist. A Španělé byli opravdu bezmocní. Rychle provedený výsadkový manévr je překvapil zrovna v okamžiku největšího zmatku po strašlivé a ničivé boční salvě. Někteří z důstojníků dona Miguela se pokusili shromáždit mužstvo k odporu proti útočníkům. Ale Španělé, kteří nikdy zvláště nevynikali v boji z blízka, naprosto ztratili chuť k odporu, když poznali, koho mají proti sobě. Jejich narychlo utvořené řady byly rozprášeny mnohem dřív, než se jim podařilo je stmelit. Tak byli jedni hnáni přes celou střední palubu až ke schodům na horní zadní palubu a druzí zas až ke stěně přední paluby. Za chvíli se roztránil boj na řadu potyček mezi jednotlivými skupinami. Zatím se další skupina bukanýrů vrhla hlavním průchodem na spodní palubu a tam přemohla posádky děl.

Na zadní palubě, k níž se teď hnala hrozivá vlna bukanýrů, vedená jednookým a polonahým obrem, stál don Miguel v bezmocném zoufalství a vzteku. Nad ním a za ním na zvýšené zadní palubě pozorovali toto všechno lord Julián a Arabella Bishopová. Lord Wade byl značně vyděšen zuřivostí boje muže proti muži a statečný klid dámy byl nakonec přece jen přemožen prožitou hrůzou, takže se sotva držela na nohou.

Brzy však pohasla zuřivost tohoto krátkého boje. Kastilská vlajka byla stržena ze stožáru. Útočníci opanovali loď a na horních palubách teď stály skupiny odzbrojených Španělů.

Náhle se slečna Bishopová vzpamatovala ze své ochablosti, vyklonila se přes zábradlí a úžasem zbledla.

Opatrně kráčeje mezi troskami na střední palubě, přicházel sem vysoký muž s temně opálenou tváří, zastíněnou španělskou přílbou. Byl obrněn náprsním a zadním plátem z černé oceli, nádherně zdobené zlatými arabeskami(178). Přes toto brnění měl přehozený pruh rudého hedvábí, na jehož obou koncích visely stříbrem vykládané pistole. Stoupal širokými schody na zadní palubu; šel s klidnou jistotou, až stanul před španělským admirálem. Pak se obřadně uklonil. Zvučný kovový hlas, hovořící dokonalou španělštinou, zazněl k oněm dvěma divákům na zadní palubě a jen ještě zvýšil obdiv, s nímž lord Julián sledoval příchod tohoto muže.

„Konečně se tedy opět setkáváme, done Migueli,“ pravil. „Doufám, že jste spokojen – třebaže toto setkání nedopadlo zrovna tak, jak jste si představoval.“

Neschopen slova, sinalý, s pokřivenými ústy a těžce oddychuje, přijal don Miguel ironii tohoto člověka, jemuž připisoval vinu na své zkáze. Dočista rozzuřen vykřikl a rukou zajel ke kordu. Ale právě když se jeho prsty chopily jilce, ruka druhého muže sevřela jeho zápěstí.

„Jen klid, done Migueli!“ napomenul ho tiše, ale pevně. „Nepřivolavejte na sebe ty nemilé nepřijemnosti, kterých byste byl zcela určitě použil vy, kdyby byla situace obrácená.“

„Co se mnou chcete udělat?“ zeptal se Španěl chraptivým hlasem.

Kapitán Blood pokrčil rameny a usmál se. „Všechno, co jsem chtěl udělat, se už stalo. A abych ještě nezvětšoval vaši zášť, prosím, abyste si uvědomil, že jste si to všechno způsobil sám.“ Obrátil se a ukázal na čluny, které jeho lidé spouštěli na moře: „Máte možnost se svým mužstvem nastoupit do člunů, než potopíme tuto loď. Vzadu za námi je pobřeží Hispanioly. Určitě se tam bezpečně dostanete. A jestli vám mohu dát nějakou radu, milý pane, tak už se za mnou nehoňte. Myslím, že vám přináším jenom neštěstí. Vraťte se domů do Španělska, done Migueli, a věnujte se tam něčemu, čemu rozumíte lépe než tomuhle námořnickému řemeslu.“

Porážený admirál se dlouho nenávistně díval na svého nepřítele, a pak, stále ještě bez jediného slova, sestoupil na střední palubu. Potácel se jako opilý a za ním drcal do schodů jeho nepotřebný kord. Vítěz, který si ani nedal tu námahu, aby ho odzbrojil, obrátil se a podíval na dvojici přímo nad sebou na horní zadní palubě. Kdyby se nebyl lord Julián zajímal o tolik jiných věcí, jistě by si všiml, že tento muž náhle strnul. Chvilí se upřeně díval nahoru, ale pak rychle vykročil a stoupal po schodech k nim. Lord Julián mu vykročil vstříc.

„Snad nemáte, pane, v úmyslu propustit toho španělského lotra na svobodu?“ zvolal.

Zdálo se, že muž v černém brnění si teprve teď uvědomil přítomnost lorda.

„A kdo jste vlastně vy?“ zeptal se s velmi výrazným

irským přízvukem. „A proč se o to staráte?“

Lord si uvědomil, že je nutno poněkud usměrnit divokost a nedostatek náležitě úcty u tohoto člověka.

„Jsem lord Julián Wade,“ oznámil proto důstojně.

Toto sdělení však zřejmě nevyvolalo očekávaný dojem.

„Opravdu? Pak tedy snad budete tak laskav a vysvětlíte mi, co vlastně na této lodi děláte.“

Lord Julián se ovládl a podal žádané vysvětlení.

„Tak on vás tedy zajal? Vás a slečnu Bishopovou?“

„Vy znáte slečnu Bishopovou?“ zvolal lord, který nevycházel z překvapení.

Ale tento nezpůsobný chlapík si už lorda nevšimal a uklonil se dámě. Arabella však neodpověděla a chovala se tak chladně, že to až hraničilo s pohrdáním. Teprve teď se Blood otočil a odpověděl na otázku lorda Juliána.

„Měl jsem kdysi tu čest,“ řekl. „Zdá se však, že slečna Bishopová má kratší paměť.“

Jeho rty se zakřivily trpkým úsměvem a v modrých očích, které se leskly tak jasně pod černým obočím, byla bolest; bolest, jež se mísila s posměchem v jeho hlase. Ale z toho všeho postřehla slečna Bishopová jen posměch. A ten ji pohněval.

„Nemám ve zvyku počítat zloděje a piráty mezi své známé, kapitáne Bloode,“ řekla. A tu lord Wade rozčileně vyhrkl.

„Kapitán Blood!“ zvolal užasle. „Vy jste kapitán Blood?“

„Co jiného jste si myslel?“

Blood vyslovil tuto otázku unaveně a myslel přitom na něco docela jiného. ‚Nepočítám mezi své známé zloděje a piráty.‘ Tato krutá věta zcela naplňovala jeho mozek a znovu a znovu se mu ozývala a vracela.

Ale lord Julián se nedal odbýt. Jednou rukou ho chytil za rukáv, zatímco druhou ukazoval za vzdalující se postavou dona Miguela.

„Mám tomu rozumět tak, že toho španělského lumpa neoběsíte?“

„A proč bych ho měl oběsit?“

„Protože není ničím jiným než prokletým pirátem, což mohu dokázat a což už jsem vlastně dokázal.“

„Hm,“ řekl Blood lhostejně. Lord Julián s podivem pozoroval náhlou změnu ve výrazu Bloodovy tváře, jež byla ještě před malou chvílí tak klidná a sebevědomá.

„Sám jsem totiž prokletým pirátem, a mám proto slitování s lidmi mého druhu. Don Miguel zůstane na svobodě.“

Lord Julián stěží popadl dech. „I po tom všem, co provedl a spáchal? To je vám jedno, že potopil Royal Mary? A že se choval ke mně tak nepřístojně?“

„Nejsem ve službách ani Anglie, ani jiného státu, pane. A není mi nic do toho, jaké křivdy utrpí anglická vlajka. Budu vám vděčný, jestliže doprovodíte slečnu Bishopovou na mou loď. Prosím, abyste si pospíšili. Chceme tuto loď hned potopit.“

Pomalou se obrátil k odchodu. Ale lord Julián se mu znovu postavil do cesty. A jen s námahou přemáhaje svůj rozhořčený úžas, řekl chladně: „Velmi jste mě zklamal, kapitáne Bloode. Domníval jsem se, že jste moudřejší a rozhodnější.“

„Jděte ke všem čertům,“ zamračil se kapitán Blood a odešel.

XX. ZLODĚJ A PIRÁT

Za vlahého soumraku přecházel kapitán Blood po horní zadní palubě své lodi. Všude kolem byl klid a mír. Stopy po dnešním boji byly odstraněny, paluby vydrhnuty a

nahore i v podpalubí byl obnoven pořádek, u hlavního

poklopu seděla skupina mužů a ospale si zpívala. Snad zapůsobil i na jejich drsné povahy tento klid a krása noci. Bylo to mužstvo levoboční stráže(179), které čekalo na osm úderů lodního zvonu(180) a na střídání.

Kapitán Blood je neslyšel; neslyšel nic kromě ozvěny oněch krutých slov, která ho označila za zloděje a piráta. Zloděj a pirát!

Je to zajímavý rys lidské povahy: přestože je si člověk třeba po dlouhá léta vědom důsledku svých činů, přece jen je jaksi překvapen, když se očekávaný výsledek dostaví. Když tehdy před třemi lety na Tortue byl okolnostmi nucen dát se cestou dobrodruha, dobře věděl, jaké bude mít o něm Arabella Bishopová mínění. Ale jedině smutné uvědomění, že je už pro něho stejně navždy ztracená, bylo posledním podnětem, který ho

zahnal na pirátskou dráhu.

Že by se s ní mohl někdy znovu setkat, s tím nikdy nepočítal, o tom nikdy ani nesnil. A teď tu byli pohromadě, uvědomoval si, ale neodvolatelně a navždy oddělení. Byl přesvědčen, že tyto myšlenky, které ho tolik trápily, by u ní nevyvolaly sebemenší lítost, ale přesto nosil po všechna tato divoká pirátská léta ve svých vzpomínkách její obraz. Užíval ho jako výstrahy a připomenutí nejen pro sebe, ale i pro ty, kdo šli za ním. Nikdy nebyli bukanýři tak přísně vedeni, nikdy se tolik nebránilo ve výstřelcích lupičství a zlovůle jako těm, kdo se plavili s kapitánem Bloodem. Bylo to výslovně stanoveno ve smlouvách, že se mužstvo musí ve všech záležitostech podřizovat rozkazům svého velitele. Vzhledem k mimořádnému štěstí, které provázelo Blooda jako velitele, podařilo se mu také prosadit tyto přísné a mezi bukanýry dosud neznámé podmínky kázně. Jak by se mu nyní tito muži asi vysmáli, kdyby jim pověděl, že to všechno dělal jen z úcty k dívce, do které se romanticky zamiloval! A jak by se tento smích rozbouřil, kdyby k tomu ještě dodal, že ona dívka mu právě dnes řekla, že nepočítá mezi své známé zloděje a piráty!

Zloděj a pirát!

Jak tato slova na něm lpěla, jak bodala a páčila!

Jeho nitro bylo rozdíráno rozporem mezi bezmála svatou láskou, kterou k Arabelle po celá ta léta choval, a zlobou, kterou v něm probudila.

Zloděj a pirát!

Tak ho nazvala bez jakéhokoli uvažování a rozčilování. Úplně zapoměla na to, jaké utrpěl příkoří, na zoufalou situaci, v níž se po svém útěku z Barbadosu octl, i na všechny okolnosti, které z něho udělaly dobrodruha. Ani to, že byl pirátem čestným a krajně spravedlivým, nezmírnilo zřejmě dívčin úsudek o muži, kterého si

kdysi vážila. Neměla s ním soucit ani slitování. Je zlodějem a pirátem! Tou jedinou větou ho obžalovala, usvědčila a rovnou i odsoudila.

Tím, čím ho nazvala, tím také zůstane. A bude stejně bezohledným, stejně nemilosrdným jako všichni ostatní, jimž tento název právem náleží. Odhodí všechny ty přecitlivělé ideály, jimiž až dosud řídil běh svého života. Řekla mu jasně, ke kterému světu patří. A on jí tedy dokáže, že mluvila pravdu.

Zatím se zabýval lord Julián řešením podivného problému, který úplně unikl pozornosti bukanýra. Ozval se v něm jakýsi neurčitý pocit žárlivosti. Statečné chování Arabelly Bishopové v oněch hodinách hrůzy a nebezpečí ho uchvátilo. Uvažoval, jaké vlastně byly její dřívější vztahy ke kapitánu Bloodovi.

Všiml si například, že se Bloodova loď jmenuje Arabella, a věděl ovšem, že Arabella je křestní jméno slečny Bishopové. Připomínal si také všechny ty podivné podrobnosti setkání kapitána Blooda se slečnou Bishopovou i ony podivné změny, které toto setkání u každého z nich vyvolalo.

Arabella byla ke kapitánovi hrozně nezdvořilá. Bylo to nanejvýš pošetilé a nepříhodné chování vůči muži, který jim zachránil svobodu. Ale přes všechnu tuto hrubost a přestože je neteří člověka, kterého Blood považoval za svého nepřítele, dostalo se slečně Bishopové i lordu Wadovi velmi uctivého přijetí na palubě kapitánovy lodi. Každý z nich měl k dispozici kabinu, do níž byly dopraveny skrovné zbytky jejich majetku a služebná slečny Bishopové. Měli volný přístup do velké kabiny a sedali tam za stolem s kormidelníkem Pittem a s Bloodovým zástupcem Wolverstonem, kteří se k nim chovali s největší zdvořilostí. Blood sám se úzkostlivě vyhýbal setkání s lordem i s Arabellou.

Rychle a pečlivě uvážil lord všechny tyto okolnosti a rozhodl se, že se pokusí získat další informace přímo od slečny Bishopové.

„Pane Pitte,“ oslovila Arabella odcházejícího Jeremiáše, „nebyl jste jedním z těch, kteří uprchli z Barbadosu s kapitánem Bloodem?“

„Ano. A byl jsem také jedním z otroků vašeho strýce.“

„A od té doby jste stále s kapitánem Bloodem?“

„Byl jsem celý ten čas jeho kormidelníkem.“

„A plul jste někdy s Francouzem, který se jmenoval Cahusac?“

„Cahusac?“ Pitt se zasmál. To jméno v něm oživilo veselou vzpomínku. „Ovšemže. Byl s námi v Maracaibu.“

„A Levasseura jste znal také?“

Lord Wade se obdivoval její paměti pro jména.

„Ano. Cahusac byl Levasseurovým zástupcem až do jeho smrti.“

„Až do čí smrti?“

„Levasseurovy. Byl zabit na jednom z Panenských ostrovů před dvěma lety.“

Po krátké přestávce se zeptala Arabella Bishopová hlasem ještě klidnějším než předtím:

„Kdo ho zabil?“

Pitt odpověděl bez váhání. Nebylo žádného důvodu, proč by tak neučinil, přestože se mu zdál tento výslech podivný. „Zabil ho kapitán Blood.“

„Proč ho zabil?“

Pitt na okamžik zaváhal. To nebylo vyprávění pro dívčí uši. „Měli spor,“ objasnil stručně.

„Šlo v tom sporu o... o dámu?“ nemilosrdně pokračovala slečna Bishopová ve vyptávání. „Mohlo by se to tak říci.“

„Jak se ta dáma jmenovala?“

Pittovo obočí se zvedlo v údivu, ale přesto odpověděl.

„Slečna d'Ogeronová. Je to dcera guvernéra Ile de la

Tortue. Uprchla s tím Levasseurem a... a Petr ji vysvobodil z jeho nečistých spárů. Byl to mizerný padouch a plně si svůj trest zasloužil.“

„Rozumím. A... a kapitán Blood se s ní ještě neoženil?“

„Ještě ne,“ zasmál se Pitt, jenž dobře znal naprosto neodůvodněnost oněch klepů na Tortue, rozhlašujících, že slečna d'Ogeronová je kapitánovou nastávající ženou.

Slečna Bishopová mlčky přikývla a Jeremiáš Pitt se měl k odchodu. Byl rád, že tenhle výslech skončil. Ale otočil se ještě ve dveřích.

„Snad vás to potěší, povím-li vám, že kapitán kvůli vám změnil kurs. Má v úmyslu vás oba vysadit na břehu Jamajky, tak blízko od Port Royalu, jak se jen budeme moci odvážit. Vydrží-li tento vítr, budete brzy zase doma, slečno.“

„To je od něho velmi laskavé,“ řekl pomalu lord Wade, když viděl, že se slečna Bishopová nemá k odpovědi. Seděla tu se smutnými očima a dívala se do prázdna.

„Máte skutečně pravdu,“ souhlasil s ním Pitt. „Nevím, zda někdo jiný na jeho místě by postoupil takové riziko. Ale to už je jeho způsob.“

Odešel a zanechal tu zadumaného lorda, jehož snivé modré oči pozorně zkoumaly tvář Arabelly Bishopové.

„Zdá se, že ten váš Cahusac vám pověděl jenom pravdu,“ řekla slečna Bishopová.

„Pozoroval jsem, že jste si to chtěla ověřit,“ řekl lord Julián. „Jen by mě zajímalo proč.“

Slečna Bishopová tu seděla se sraštěným obočím a zdálo se že její zamyšlený pohled se zajímá pouze o jemnou španělskou krajku, lemující ubrus.

„Ten člověk mě udivuje,“ začal zase lord Julián. „Už sama skutečnost, že kvůli nám změnil kurs plavby, je dosti překvapující; ale že se chce vydávat v takové nebezpečí – že se odvažuje do jamajských vod... to mě

uvádí přímo v úžas.“

„A co je ještě podivnější, že za nás nechce vymáhat výkupné,“ řekla Arabella.

„Zasloužila byste si to.“

„A pročpak, prosím?“

„Za to, jak jste s ním mluvila.“

„Ráda nazývám věci pravými jmény.“

„Takovým nevděkem bych se ani příliš nechlubil. Svědčí to buď o přílišném mládí, nebo o přílišné pošetilosti.“

Dívka se trochu začervenala. „Vaše lordstvo se na mne zřejmě zlobí. Velmi mě to mrzí. Doufám, že vaše rozmrzelost je více odůvodněna než vaše životní názory. Pro mne je totiž novinkou, že nevděk je chyba, které se dopouští jen mládí a pošetilí lidé.“

„To jsem netvrdil, slečno. Kdybyste byla tak laskavá a poslouchala mě, pak byste mi alespoň rozuměla. Protože i když na rozdíl od vás neříkám vždy přesně to, co si myslím, říkám alespoň přesně to, co chci říci. Být nevděčným, to je snad lidské, ale projevovat nevděk je určitě dětinské.“

„Myslím, že vám nerozumím. Prosím vás, kdy jsem byla nevděčná a ke komu?“

„Ke komu? Ke kapitánu Bloodovi. Cožpak nás nezachránil?“

„Opravdu?“ řekla Arabella chladně. „Nevěděla jsem, že mu bylo známo, že jsme na palubě Milagrosy.“

„Ale snad si tedy aspoň uvědomujete, že nás zachránil,“ zamračil se lord Wade. „A jelikož žijete v tomto divokém koutě světa, zajisté víte, co je známo i v Anglii: že tento Blood se výlučně omezuje na boj proti Španělům. Nazve-li ho tedy někdo zlodějem a pirátem, jak jste učinila vy, je to nesporně přehnané a urážlivé. Mám za to, že v takové chvíli by bývalo mnohem moudřejší nepoužívat tak silných výrazů.“

„Moudřejší?“ V jejím hlase zazněl hněv. „Co je mi do moudrosti?“

„Nic, jak vidím. Ale nechcete-li už být moudrou, mohla byste být aspoň velkomyslnou. Řeknu vám zcela otevřeně, slečno Bishopová, že na Bloodově místě bych se nikdy nezachoval tak slušně. Když si uvědomíte, co vytrpěl od svých krajanů, pak se musíte divit jako já, že si vůbec dává tu námahu a rozlišuje Španěly od Angličanů. Být prodán do otroctví! Brrr!“ Lord Wade se zachvěl. „A to ještě zatracenému koloniálnímu plantážníkovi!“ Náhle se zarazil. „Promiňte, slečno. Na okamžik jsem zapomněl...“

„Nu co, dal jste se příliš unést při obraně toho... námořního lupiče.“ Slečna Bishopová se pohrdavě ušklíbla.

Lord Wade si ji chvíli prohlížel. „Rád bych věděl, proč ho tak nenávidíte,“ řekl potichu.

„Že ho nenávidím? Jak vás to mohlo napadnout? Já toho člověka vůbec neberu na vědomí!“

„Ale měla byste, slečno.“ Lord Julián řekl otevřeně, co si o tom myslí. „Stojí za to, aby si ho člověk všiml. Byl by znamenitou posilou královského námořnictva – muž, který dokáže takové věci, jako třeba dnes ráno. Nesloužil zřejmě marně pod de Ruyterem. To byl velký námořník a jeho žák Blood nedělá na mou věru svému učiteli hanbu. Silně pochybuji o tom, zda královské loďstvo má ještě někoho tak schopného. Vrhnout se úmyslně mezi ty dvě lodi, na tak blízký dostřel, a pak obrátit celou tu věc ve svůj prospěch! K tomu je potřebí odvahy, vtipu a vynalézavosti. A my, hloupí obyvatelé pevniny, jsme nebyli jediní, které oklamal svým manévrem. A ten španělský admirál postřehl jeho záměr, až už bylo příliš pozdě a když už ho měl Blood v hrsti. Je to rozhodně velký muž, slečno Bishopová. Je to muž, který stojí za

to, abychom ho brali na vědomí.“

„Měl byste tedy použít svého vlivu u lorda Sunderlanda, aby mu král nabídl důstojnický dekret(181) a přijal ho do svých služeb,“ podotkla Arabella Bishopová ironicky. Lord Wade se tiše zasmál. „To se už stalo, má drahá. Mám jeho důstojnický patent v kapse.“ A ještě zvětšil její údiv krátkým vysvětlením všech okolností. Pak se vydal hledat Blooda.

Kapitán se procházel po zadní palubě. S obvyklou přátelskou důvěrností se lord Wade zavěsil do kapitána a kráčel vedle něho. „Co se děje?“ zeptal se nevrle Blood. Ale lord Wade se nedal odradit.

„Přál bych si, pane, abychom se stali přáteli,“ řekl medově. „To je od vás velmi laskavé.“ Lord Julián nedbal zřejmě ironie.

„Je to podivná náhoda, že jsme se setkali zrovna za takových okolností. Považte jen, že jsem přijel do Západní Indie jen a jen proto, abych vás vyhledal.“

„Pak buďte ubezpečen, že nejste první, kdo se o to pokusil,“ odsekl Blood. „Ale ti ostatní byli většinou Španělé a neměli při tom právě štěstí.“

„Vy mi nerozumíte,“ řekl lord Julián. A pak mu začal vysvětlovat své poslání i své úmysly.

Kapitán Blood vyprostil ruku z lordova sevření a postavil se před něho.

„Jste mým hostem na této lodi,“ řekl, „a já, třebaže jsem zlodějem a pirátem, mám ještě v sobě zbytek slušného chování z dřívějších dob. A proto vám neřeknu, co si myslím o vás, o vašem příbuzném lordu Sunderlandovi i o nabídce, kterou mi posílá. Ani trochu mě nepřekvapuje, že člověk, který je ministrem Jakuba Stuarta, si myslí, že může přimět každého člověka úplatkem ke zradě těch, kdo mu důvěřují.“ A mávl rukou ke střední palubě, odkud zazníval dumavý,

melancholický zpěv odpočívajících bukanýrů.

„Opět nerozumíte,“ zvolal lord Julián poněkud uražen, ale se zřejmou snahou dosáhnout úspěchu. „Nic takového nemáme v úmyslu. Vaše mužstvo bude přijato do královských služeb spolu s vámi.“

„A vy si myslíte, že by šli se mnou stíhat své bratry – Pobřežní bratrstvo? Ne já vám, lorde Juliáne, ale vy mne velmi špatně rozumíte. Copak v Anglii už nezbyl ani kousek cti? Což si opravdu myslíte, že bych přijal důstojnický patent od krále Jakuba? Povídám vám, že bych si s tím pošpinil ruce, třebaže to jsou jen ruce zloděje a piráta. Slyšel jste, jak mě dnes nazvala slečna Bishopová – zlodějem a pirátem, tedy tím, kdo je hoden opovržení, kdo je vyvrhelem. A jestlipak víte, kdo ze mne udělal zloděje a piráta?“

„Kdybyste byl povstalcem...,“ začínal lord Wade.

„Víte přece dobře, že jsem nebyl žádným povstalcem. Ani jsem nic takového neměl v úmyslu. Kdyby tomu tak

bylo, mohl bych jim prominout. Ale oni nemohou zakrýt svou podlost ani tímto pláštěm. Byl jsem odsouzen za to, co jsem udělal, za nic víc ani míň. Ten krvavý upír(182) Jeffreys mě odsoudil k trestu smrti. A jeho důstojný pán Jakub Stuart mě potom poslal do otroctví. A to všechno proto, že jsem vykonal milosrdný čin. Protože jsem se snažil ze soucitu a bez jediné myšlenky na nějakou rebelii zmírnit utrpení svého bližního... Protože jsem obvázal rány člověka obviněného z velezrady. To byl celý ten můj zločin. Můžete se o tom poučit v soudních spisech. A za to jsem byl poslán do otroctví – protože podle anglických zákonů, jak je vykládá Jakub Stuart, je každý, kdo poskytne přístřeší nebo pomoc povstalcí, sám vinen zločinem. Umíte si vůbec, člověče, představit, co to znamená být otrokem?“ Kapitán Blood se na okamžik odmlčel a pak se unaveně a pohrdlivě usmál.

„Ale dost už o tom. Zbytečně bych se rozčiloval a obhajoval, a to nemám ve zvyku. Jsem vám vděčný, lorde Juliáne, za vaši laskavou snahu. Myslím to vážně. Snad mě chápete. Vypadáte totiž jako člověk, který by mě mohl pochopit.“

Lord Julián tu stál mlčky a díval se na Bloodovu bystrou a neohroženou tvář, ozářenou světlem velké lucerny na zádi.

„Je to škoda,“ pravil s povzdechem. „Zatracená škoda!“ A v náhlém popudu šlechtnosti nabídl kapitánovi svou pravici. „Ale mezi námi proto nic nebude, kapitáne Bloode.“

„To ne, všechno je v pořádku. Ale to víte... já jsem zloděj a pirát.“ Blood se neradostně zasmál a otočil, aniž si všiml podávané ruky.

Lord Julián zůstal chvíli stát a díval se za vysokou postavou, odcházející ke zvýšenému ochozu na zádi. Pak

nechal bezmocně a sklíčeně poklesnout paže k bokům a odešel.

Hned na začátku průchodu vedoucího do kabiny málem vrazil do Arabelly Bishopové, která kráčela stejným směrem. Šel za ní, ale jeho mysl byla příliš zaměstnána kapitánem Bloodem, než aby se staral o její počínání.

V kabině se vrhl do křesla a vybuchl s prudkostí, která byla jeho povaze naprosto cizí.

„Bůhví, že jsem se dosud nikdy nesetkal s člověkem, který by se mi líbil víc nebo aspoň stejně tolik. A přesto s ním není žádná řeč.“

„Slyšela jsem to,“ řekla tiše.

Lord překvapeně vzhlédl a upřel na Arabellu zkoumavý pohled. „Tak mě napadlo, jestli všechen ten nezdar není způsoben vaším vlivem. Vaše slova se ho hluboce dotkla. Znovu a znovu mi je opakoval. Nechtěl přijmout králův důstojnický patent, nechtěl ani přijmout ruku, kterou jsem mu podával. Co mám dělat s takovým člověkem? Měl sice až dosud na moři neuvěřitelné štěstí, ale nic bych za to nedal, že přece jen jednou skončí někde na ráhňě. A tenhle bláhový idealista se vrhá do nebezpečí jen kvůli nám.“

„Jak to?“ zeptala se ho náhle s probuzeným zájmem.

„Jak to? Copak jste zapomněla, že pluje k Jamajce a že Jamajka je základnou anglického loďstva? Je sice pravda, že mu velí váš strýc...“

„Ale to mu vůbec nepomůže,“ vykřikla s poděšenýma očima. „Právě naopak. Na celém světě nemá horšího nepřítele. Můj strýc je tvrdý člověk, který nikomu nic nepromine. Jsem přesvědčena, že přijal funkci viceguvernéra Jamajky jen proto, aby se mohl zmocnit kapitána Blooda a oběsit ho. To ovšem kapitán Blood neví...“

„Myslím, že by nejednal jinak, ani kdyby to věděl,“ pravil

lord Wade vážně. „Muž, který dovede odpustit takovému nepříteli, jako je don Miguel, a pak dokáže odmítnout takový návrh, jako byl můj, toho nelze posuzovat podle obvyklých pravidel. Je to takový kavalír, že to až hraničí s naivností.“

„A přesto po celé tři roky byl tím, čím byl, a dělal to, co dělal,“ řekla Arabella smutně.

„Život bývá někdy zatraceně komplikovaný,“ pronesl lord Julián hlubokomyslně a významně se odmlčel.

XXI. VE SLUŽBÁCH KRÁLE JAKUBA

Příštího dne brzy ráno probudil Arabellu Bishopovou kovový zvuk trubky a neodbytné vyzvánění lodního zvonu. Podívala se z okna na zčeřenou zelenou vodu a začala si uvědomovat, že se něco děje. Slyšela zvuky spěšné práce, dusot čtných nohou, křik ochraptělých hlasů a převalování těžkých předmětů ve velké kajutě pod její kabinou. Zmocnil se jí podivný neklid. Vstala a vzbudila svou komornou. Také lord Julián už byl vzhůru a rychle se oblékal. A když vyšel za chvíli na zadní palubu, spatřil nad hlavou celou horu bělostných plachet. Na ráhnech Arabelly byly napnuty všechny plachty; bylo třeba co nejlépe zachytit ranní větrík. Kol dokola se rozprostírala nekonečná dálka oceánu a zlatě se jiskřila v záři slunce.

Na střední palubě horečně pracovalo asi šedesát mužů. U zábradlí, přímo nad lordem Juliánem, stál kapitán Blood a hovořil s jednookým obrem, jehož hlava byla omotána červeným bavlněným šátkem a jehož modrá košile byla na prsou rozhalena. Když k nim lord Wade přistoupil, přestali mluvit. Pak se Blood otočil k

příchozímu.

„Dobré jitro přeji,“ řekl. „Dopustil jsem se velké chyby, na mou věru. Měl jsem si to řádně rozmyslet, než jsem se v noci tak přiblížil k Jamajce. Ale chtěl jsem vás co nejdříve vysadit na břeh. Pojdte sem nahoru. Chci vám něco ukázat.“

Lord Julián, který nechápal, oč jde, vystoupil nahoru po schodech, podíval se dozadu a vykřikl údivem. Ani ne na tři míle od nich byla země, nerovná stěna živé zeleně, jež zaplňovala celý západní obzor. A asi tak ve vzdálenosti dvou mil bylo vidět tři velké bílé lodě, které sem směřovaly.

„Nemají vztyčené vlajky, ale patří k jamajskému loďstvu.“ Blood hovořil bez rozčilení, ba dokonce s jistou dávkou lhostejnosti. „Když začalo svítat, zjistili jsme, že jim plujeme do náručí. Obrátili jsme tedy a od toho okamžiku s nimi závodíme. Ale Arabella je už dobré čtyři měsíce na moři a nemůže dosáhnout té rychlosti, kterou bychom potřebovali, protože se za tu dobu usadily a vyrostly na dně lodí všelijaké mořské rostliny.“

Wolverstone si zahákoval palce do širokého koženého pasu a ze své velké výšky posměšně shlížel na lorda Juliana: „A to znamená, že asi zažijete ještě jednu námořní bitvu, Vaše lordstvo, než se dostanete na pevnou půdu.“

„O tom právě teď diskutujeme,“ řekl Blood. „Já se totiž domnívám, že v boji s takovou přesilou nemáme žádnou naději.“

„Čert vem přesilu!“ Wolverstone vysunul svou mohutnou bradu kupředu. „Na tu jsme zvyklí. U Maracaiba byla mnohem větší přesila, a přesto jsme se dostali ven a ještě jsme ukořistili tři lodě. Přesila byla větší i včera, když jsme se utkali s donem Miguelera.“

„To je pravda, ale to byli Španělé.“

„A oč jsou tihle lepší? Copak se bojiš, Petře, tlustého plantážníka z Barbadosu? Co je s tebou? Ještě jsem nikdy neviděl, že bys měl strach.“

„To je asi znamení, abychom zastavili,“ pravil Blood týmž lhostejným hlasem a povzdechl si.

Wolverstone se vzpurně postavil před svého kapitána.

„Raději jsem ochoten setkat se s plukovníkem Bishopem v pekle, než abych se na jeho rozkaz zastavil.“ Odplivl si zřejmě proto, aby dodal svému výroku většího důrazu. Teď zasáhl do debaty lord Wade.

„Och, ale – promiňte mi – jistě se nemusíte obávat plukovníka Bishopa. Když uvážíme, jakou službu jste prokázal jeho neteři a mně...“

„Jen si poslechněte toho pána!“ zasmál se Wolverstone chraptivě. „Je vidět, že neznáte plukovníka Bishopa. Ani kvůli jeho neteři, ani kvůli jeho dceři a ani třeba kvůli své vlastní matce by se nevzdal krve, která mu podle jeho názoru patří. Je to zkrátka krvežíznivý a odporný padouch. My ho tuhle s kapitánem Bloodem moc dobře známe. Byli jsme jeho otroky.“

„Ale neračte zapomínat, že jsem tu ještě já,“ prohlásil lord Julián s velkou důstojností. Wolverstone se znovu zasmál a lord Wade zrudl. Zvýšil proto svůj hlas nad obvyklý unylý tón.

„Ujišťuji vás, že moje slovo má v Anglii velkou platnost.“

„Ano, ale tady není Anglie!“ Tu zarachotil výstřel druhého děla a koule dopadla ani ne půl kabelu za jejich lodí. Blood se vyklonil přes zábradlí a zavolal na mladého světlovlasého muže, který stál přímo pod ním vedle námořníka u kormidla.

„Řekni jim, Jeremiáši, ať svinou plachty. Zastavíme.“

Ale Wolverstonovi se tenhle rozkaz příliš nezamlouval.

„Počkej s tím chvíli, Jeremiáši!“ zařval a rychle se otočil ke kapitánovi, který mu se smutným úsměvem položil

ruku na rameno.

„Klid, starý vlku, jen klid!“ napomínal ho kapitán Blood. „Jen se uklidni ty sám, Petře. Copak ses úplně zbláznil? To nás chceš všechny poslat do horoucích pekel jen z něžnosti k té chladné dívce?“

„Tak dost!“ zahřměl Blood zlostně.

Ale Wolverstone nemínil mlčet. „Vždyť je to pravda, ty blázínku. Ta zatracená slečinka z tebe ještě udělá zbabělce. Jen kvůli ní se bojíš – a ona je přece neteří plukovníka Bishopa! Měj rozum, človče, jinak ti na palubě vypukne vzpoura a já sám ji povedu, než abych se vzdal a nechal se oběsit v Port Royalu.“

Jejich pohledy se středy: zasmušilý vzdor čelil hlubokému hněvu, překvapení a bolesti.

„Tady na té lodi se nikdo Bishopovi nevzdá – jenom já se vzdám,“ řekl Blood. „A jestliže Bishop bude moci podat do Anglie hlášení, že mě zajal a oběsil, proslaví se a zároveň ukojí svou osobní nenávist ke mně. To by mu snad mohlo stačit. Pošlu mu nabídku, že dobrovolně odejdu na jeho loď a že vezmu sebou slečnu Bishopovou a lorda Juliána, ale jen pod tou podmínkou, že Arabelle bude beze všech překážek dovoleno pokračovat v plavbě. Jak ho znám, tak takovouhle nabídku přijme.“

„Abys tedy věděl, tak takovouhle nabídku nikdy nedostane,“ vybuchl Wolverstone prudce a divoce zakoulel svým jediným okem. „Ty ses dočista zbláznil, Petře. Jak tě vůbec mohlo něco takového napadnout?“

„Rozhodně jsem se nezbláznil tak jako ty, který si myslíš, že můžeme proti tomuhle bojovat.“ A ukázal na pronásledující je lodi, které se k nim pomalu, ale jistě přibližovaly. „Než urazíme půl míle, budeme už na dostřel.“

Wolverstone pořádně zaklel, ale pak se náhle zarazil. Koutkem oka zahlédl štíhlou postavu v šedém hedvábí,

kteřá k nim přicházela nahoru po schodech. Tak byli

zabrání do vzrušeného hovoru, že si ani nevšimli Arabelly Bishopové, která vyšla ze dveří chodby vedoucí ke kabině. A ještě něčeho si nevšimli tito tři muži na horní zadní palubě. Už před několika okamžiky vystoupil nahoru na palubu s většinou svých dělostřelců Ogle a dal se do přidušeného, ale rozčileného hovoru s ostatním mužstvem, které zanechalo práce u svých děl a shluklo se kolem něho.

Ani teď tomu ještě Blood nevěnoval pozornost. Obrátil se jen a s údivem hleděl na Arabellu Bishopovou, jejíž přítomnost mu byla zrovna v téhle chvíli dosti nepřijemná.

Stála tam, půvabně a mile se usmívajíc, a slabé vzrušení zbarvilo nachem její krásné tváře a dodalo zvláštního lesku jasným hnědým očím, které se dívaly upřímně a poctivě, Dlouhé kadeře jejích zlatohnědých vlasů poletovaly v ranním vánku.

Kapitán Blood smekl a mlčenlivou úklonou ji pozdravil. Odpověděla mu vážně a obřadně.

„Co se děje, lorde Juliáne?“ zeptala se.

Jako v odpověď na její otázku promluvil třetí dělo z lodí, na něž pohlížela pozorně a udiveně. Arabella Bishopová se zamračila a podívala se z muže na muže, ale všichni tu stáli zasmušile a poněkud v rozpacích.

„Jsou to lodi jamajského loďstva,“ odpověděl jí lord Wade.

Ale tu již upoutal všeobecnou pozornost Ogle, který hlučně stoupal po širokých schodech, následován ostatním mužstvem. Vypadali hrozivě.

Na vrcholku schodů zastoupil Blood Oglovi cestu.

„Co to má znamenat?“ zeptal se kapitán ostře. „Vaše místo je přece na spodní palubě u děl. Proč jste je opustili?“

„Kapitáne,“ řekl Ogle a ukazoval přitom na pronásledovatele. „Plukovník Bishop nás má v hrsti. Nemůžeme uniknout ani bojovat.“

„Ogle,“ odpověděl Blood hlasem studeným a ostrým jako ocel, „vaše stanoviště je na spodní palubě. Ihned se tam vrátíte a vezmete s sebou své mužstvo, jinak...“

Ale Ogle ho přerušil vznětlivým gestem.

„Tady žádné hrozby neplatí, kapitáne.“

„Že neplatí?“

Bylo to poprvé v celém jeho bukanýrském životě, že si někdo dovolil nesplnit rozkaz a odepřít poslušnost. A že to byl právě jeden z těch, kterým nejvíc důvěřoval, jeden z jeho starých kamarádů z Barbadosu, to Blooda nesmírně mrzelo. A jen velmi nerad se chystal k tomu, co bylo třeba v této chvíli učinit. Jeho ruka uchopila pažbu jedné z pistolí zasunutých za opaskem.

„Ani to vám nepomůže,“ zvolal Ogle. „Členové posádky jsou stejného názoru jako já a chtějí, aby se stalo po jejich.“

„A co vlastně chtějí?“

„Chtějí si zajistit bezpečnost. Nechceme se nechat

potopit, ani oběsit, dokud tomu můžeme zabránit.“

Ze zástupu šedesáti či osmdesáti mužů, shromážděných na střední palubě, se ozvalo souhlasné mručení. Pohled kapitána Blooda přelétl řady těchto odhodlaných a zarputilých tváří mužů a pak se zastavil na Oglvi.

„Tak vy tedy přicházíte s nějakou radou?“ řekl klidně, aniž zmírnil přísnost hlasu,

„Tak je to, kapitáne. Chceme vám poradit. Tuhleta dívka, ta mladá Bishopová, neter guvernéra Jamajky... Chceme, aby byla rukojmím naší bezpečnosti.“

„Ano!“ zahřměli sborem bukanýři.

Kapitán Blood ovšem pochopil jejich úmysl. A přestože neztratil nic ze svého vnějšího přísného vzezření, zmocnil se jeho srdce strach.

„A proč si myslíte,“ zeptal by slečna Bishopová mohla být takovým rukojmím?“

„Je to štěstí, že ji máme na palubě, velké štěstí. Signalizujte jim, kapitáne, aby poslali člun a přesvědčili se, že slečna je opravdu na naší palubě. A pak jim vzkazte, že pokusí-li se zabránit vám v další plavbě, nejdříve to děvče pověsíme a pak se pustíme do boje. To možná plukovníka Bishopa trochu ochladí.“

„A možná také že ne,“ ozval se pomalu a ironicky Wolverstone a přistoupil k Bloodově boku jako neočekávaný spojenec. „Možná že tomu někdo tamhle z těch tulpasů věří,“ Wolverstone pohrdlivě ukázal palcem na zástup na střední palubě. „Ačkoli někteří z nich, co byli s námi na Barbadosu, měli by plukovníka Bishopa znát. Copak si, Ogle, myslíš, že pohneš Bishopovými city? Zastavit loď pro takovouhle naivní věc znamená jisté potopení. A i kdybychom měli na palubě celý náklad Bishopových neterí, bylo by mu to docela jedno. A kdyby byla na naší palubě jeho vlastní matka, neustoupil by ten tlustý otrokář od své pomsty. A

kdybys nebyl blázen, Ogle, pak bych ti to nemusel všechno povídat. Nedá se nic dělat, chlapci, musíme bojovat...”

„Ale jak můžeme bojovat, člověče?“ obořil se na něho Ogle v zuřivé snaze vyvrátit Wolverstonovu přesvědčivou řeč. „Možná že máš pravdu, ale možná taky že nemáš. Musíme se o to pokusit. Je to naše jediná naděje...”

Zbytek jeho slov zanikl v křiku námořníků, žádajících, aby byla dívka držena jako rukojmí. A pak hlasitěji než předtím se ozval na závětrné straně výstřel z děla.

„Už jsou na dostřel,“ vykřikl Ogle, naklonil se přes zábradlí a vydal rozkaz: „Obrátte kormidlo!“

Pitt, který stál na svém místě vedle muže u kormidla, neohroženě se obrátil k rozčilenému dělostřelci.

„Odkdy ty velíš na hlavní palubě, Ogle? Já přijímám rozkazy jen od kapitána.“

„Tentokrát přijmeš rozkaz ode mne, anebo, u všech rohatých...”

„Počkat!“ přerušil ho Blood a položil mu ruku na rameno. „Myslím že je tu ještě jedna, lepší cesta.“

Ohlédl se přes rameno na přibližující se lodi, z nichž nejbližší byla teď od nich sotva čtvrt míle daleko. Sklouzl přitom pohledem na slečnu Bishopovou a lorda Juliána, kteří stáli několik kroků za ním. Viděl, že je bledá a rozrušená, že se na něho dívá s pootevřenými rty a poděšenýma očima, jak rozhoduje o jejím osudu.

Kapitán Blood rychle uvažoval, zda by vypukla vzpoura, kdyby zastřelil Ogla. Někteří z mužstva by se bezpochyby přidali na jeho stranu. Ale mnohem větší část by se postavila proti němu a prosadila svou vůli, ať už by dělal cokoli. Za všech těchto okolností bude Arabella Bishopová ztracena. Kdyby totiž i Bishop vyhověl jejich žádosti, stejně by podrželi dívku jako rukojmí.

„Jaká je tedy ta lepší cesta?“ zeptal se Ogle popuzeně.

„Já o žádné lepší cestě nevím. A nenechám se obalamutit ani tím, co tu řekl Wolverstone. Možná že má pravdu, ale možná že se mýlí. Zkusit to musíme. Jak už jsem řekl, je to naše jediná naděje.“

Onou lepší cestou, kterou měl kapitán Blood na mysli, byla ta, o níž se už zmínil Wolverstonovi – vzdát se sám Bishopovi. Blood věděl, že by i za takových okolností mužstvo nezměnilo své rozhodnutí o úloze slečny Bishopové.

„Jen kvůli ní jsme teď v téhle pasti,“ bouřil Ogle. „Jen kvůli ní a kvůli tobě. Všechny naše životy jsi vydal v nebezpečí, a to jen proto, abys ji odvezl na Jamajku. Ale my nechceme přijít o život, rozumíš. Chceme se zachránit...“

Teď už byl Blood rozhodnut. Nalezl jedinou cestu, a třebaže mu byla proti mysli, musel se jí dát.

„Váš pokus, Ogle, je zoufalý,“ zvolal. „Já navrhuji bezpečnější a snadnější postup. Počkejte!“ Naklonil se přes zábradlí. „Přehodte kormidlo,“ nařídil Pittovi. „Zarejdujte proti větru(183) a signalizujte jim, aby k nám poslali člun.“

Udivené ticho zavládlo na celé lodi. Ticho překvapení a podezření nad tím, že Blood tak náhle ustoupil. Ale Pitt, třebaže sám sdílel toto podezření, ihned uposlechl: vydal potřebné rozkazy, které po několikavteřinovém zaváhání spěchalo asi dvacet námořníků vyplnit. Zaznělo vrzání kladek a pleskání plachet, otáčejících se proti větru. Kapitán Blood se obrátil s pokynutím ruky na lorda Juliána.

Potom stručně a jasně oznámil všem účel cesty lorda Wada do Karibského moře a informoval je o nabídce, kterou mu včera lord učinil.

„Jeho lordstvo vám potvrdí, že jsem tuto nabídku odmítl, protože jsem ji považoval za příliš urážlivou. Ti z vás, kdo trpěli pod vládou krále Jakuba, mě pochopí. Ale nyní, v této zoufalé situaci, jsem ochoten zvolit stejnou cestu, jakou se dal Morgan: vstoupit do královských služeb a tím získat pro nás všechny ochranu.“

Bylo to jako úder blesku, který na chvíli všechny omráčil. Pak zavládl úplný zmatek. Většina ovšem tuto zprávu uvítala: vždyť se už připravovali na svou smrt a teď zas mohou uvítat novou možnost života. Ale mnozí z nich se nemohli rozhodnout, dokud nedostali odpověď na několik otázek, a zejména na tu hlavní, kterou vyslovil Ogle.

„A uzná Bishop královský důstojnický patent, když ho budeš mít?“

Na to odpověděl lord Julián:

„Dopadlo by to s ním velmi špatně, kdyby se pokusil urazit královskou autoritu. A i kdyby se ji opovážil porušit, pak si můžete být jisti, že jeho vlastní důstojníci by byli nuceni postavit se proti němu.“

„Ano,“ řekl Ogle, „to je pravda.“

Ale stále se ještě několik lidí otevřeně a upřímně bouřilo proti tomuto postupu. Jedním z nich byl Wolverstone, který své mínění okamžitě vyslovil.

„Raději se uškvařím v pekle, než abych sloužil králi,“ nasupil se a zlostně vybuchl.

Ale Blood uklidnil nejen Wolverstona, ale i všechny ostatní. „Komu se nechce, ten ovšem nemusí se mnou vstoupit do královských služeb. Tak jsem to také nemyslel. Já vstupuji do této služby jen s těmi z vás, kteří chtějí jít se mnou dobrovolně. A nemyslete si, že to přijímám rád. Pokud jde o mne, plně sdílím Wolverstonův názor. Volím tuto cestu jako jediný možný způsob záchrany před jistou zkázou, na jejíž pokraj jsem vás přivedl. Ale ani ti z vás, kdo se mnou nepůjdou, nebudou pronásledováni a bude jim povolen volný odchod. To jsou podmínky, za nichž se prodávám králi. Ať řekne lord Julián, zástupce státního tajemníka, zda s nimi souhlasí.“

Souhlas lorda Wada byl okamžitý, ochotný a jednoznačný. A tím to vlastně všechno skončilo. Lord Julián, který se teď stal terčem dobrosrdečných, veselých vtipů a poloposměšných poznámek, rychle odběhl do své kabiny pro důstojnický patent. V duchu ovšem jásal nad příznivým obratem událostí, který mu umožnil splnit s takovým úspěchem svěřený úkol.

Bocman(184) mezitím signalizoval lodím jamajské flotily, aby poslaly člun. Mužstvo na střední palubě se rozběhlo a hlučně běželo k zábradlím podívat se na velké nádherné lodě, které se k nim teď rychle blížily.

Když Ogle odešel ze zadní paluby, Blood se obrátil a octl se tváří v tvář Arabelle Bishopové. Dívala se na něho se zářícíma očima, ale když viděla, jak je jeho tvář sklíčená, i její výraz se změnil. Váhavě k němu přistoupila a lehce mu položila ruku na rameno.

„Jednal jste moudře, pane,“ pochválila ho, „i když proti své vůli.“

„Byla to moje povinnost vůči vám, anebo aspoň jsem si to tak myslel...“

Nerozuměla mu. „Vaše rozhodnutí mě vysvobodilo z hrozného nebezpečí,“ připouštěla. A ještě teď se zachvěla, když si na to vzpomněla. „Ale nechápu, proč jste váhal, když vám lord Wade učinil nabídku poprvé. Je to přece čestná služba.“

„Po krále Jakuba?“ zeptal se jizlivě.

„Pro Anglii,“ opravila ho s výčitkou. „Země je všechno, pane, a panovník není ničím. Král Jakub odejde. Přijdou další a také odejdou – ale Anglie vždy zůstane. A její synové jí musí čestně sloužit, ať už mají jakoukoli zášť proti lidem, kteří jí toho času vládnou.“

Byl tím poněkud překvapen. Pak se lehce pousmál. „To je vtipná obhajoba – měla jste promluvit k mužstvu.“

A pak pokračoval v žertovném tónu: „A vy se tedy domníváte, že tato čestná služba by mohla rehabilitovat člověka, který byl pirátem a zlodějem?“

Arabella sklopila oči a hlas se jí poněkud zachvěl: „Jestliže... vůbec potřebuje rehabilitaci. Možná...že by i souzen příliš přísně.“

„Když... když tedy myslíte,“ řekl a láskyplně se na ni podíval. „Snad má život přece jen nějaký smysl. A dokonce i služba pro krále Jakuba se může stát snesitelnou.“

Kapitán Blood se podíval na moře a všiml si, jak se právě odrazil člun od jedné z velkých lodí, které také

zarejdovaly proti větru a teď se mírně kolébaly asi tři staryardů od nich. Tu se jeho chování náhle změnilo. Byl opět energický a rozhodný. „Běžte dolů a zabalte si své věci. Za chvíli vás a vaši služebnou pošlu na jednu z lodí flotily.“ A ukázal přitom na přibližující se člun.

Arabella odešla. Blood se opíral o zábradlí a pozoroval spolu s Wolverstonem člun, obsazený asi dvanácti námořníky, jimž velel muž v červené uniformě, strnule sedící v zádi člunu. Blood obrátil dalekohled na tuto postavu.

„Snad to není sám Bishop,“ řekl Wolverstone.

„Ne,“ odpověděl Blood a zasunul dalekohled. „Nevím, kdo to je –“

„Ovšem,“ prohodil Wolverstone s posměšnou veselostí. „I když se jistě už Bishop nemůže dočkat, přece jen nemá chuť nás osobně navštívit. Už jednou byl na palubě této lodi a chtěj nechtěj si musel zaplavat. Na to asi nezapomněl. A proto radši posílá svého zástupce.“

Ukázalo se, že tímto zástupcem je důstojník jménem Calverley(185), statný, sebevědomý člověk, který sem připlul poměrně nedávno z Anglie. Z jeho chování bylo vidět, že je dokonale poučen plukovníkem Bishopem o

tom, jak má zacházet s piráty.

Když vstoupil na střední palubu Arabelly, tvářil se povýšeně, pyšně a sebevědomě.

„Dobrý den, pane,“ pozdravil ho Blood přívětivě. „Mám tu čest uvítat vás na palubě Arabelly. Já jsem Blood, kapitán Blood. Snad už jste o mně slyšel.“

Kapitán Calverley na něho překvapeně zíral. Očekával, že tu najde zoufalého člověka, donuceného k potupné kapitulaci, a zatím tu stál před ním onen pověstný bukanýr a choval se docela nenuceně. Na důstojníkových rtech se objevil kyselý úsměv.

„Vy se budete zřejmě napařovat ještě i na šibenici,“ řekl opovržlivě. „Takové jsou patrně způsoby lidí vašeho druhu. Ale teď žádám, abyste se vzdal, a nejsem zvědavý na vaše drzosti.“

Kapitán Blood se zatvářil překvapeně a rozmrzele se obrátil k lordu Juliánovi.

„Slyšel jste to? Slyšel jste vůbec už něco takového? Vidíte, co jsem vám říkal? Tenhle mladý pán zřejmě vůbec nechápe situaci. Snad tím předejdeme leckterým nejasnostem a nepříjemnostem, když Vaše lordstvo laskavě vysvětlí, kdo jsem a čím jsem.“

Lord Julián postoupil o krok a nedbale a poněkud pohrdavě se uklonil tomuto náramně povýšenému, ale teď zmatenému důstojníkovi. Pitt, který pozoroval tento výjev od zábradlí zadní paluby, o tom píše, že lord Wade byl tak obřadně vážný jako kněz při popravě. Pravděpodobnější však bylo, že se lord Julián pod touto maskou přehnané vážnosti jen srdečně bavil.

„Mám tu čest vás informovat, pane,“ pravil škrobeně, „že kapitán Blood je držitelem důstojnického patentu v královských službách, který nese pečeť lorda Sunderlanda, státního tajemníka Jeho Veličenstva.“

Kapitán Calverley zrudl a překvapeně vypouklil oči.

Bukanýři v pozadí se pochechtávali, hlučeli a kleli potěšením nad touto zábavnou komedií. Dosti dlouho Calverley zíral mlčky na lorda Wada, pozoruje jeho elegantní oděv, klidné sebevědomé chování a vybraný způsob řeči, což všechno nesporně svědčilo o vznešeném světě, k němuž tento lord náležel.

„A kdo, u všech čertů, jste vlastně vy?“ vybuchl nakonec. Hlas Jeho lordstva byl teď ještě mrazivější a ještě povýšenější než předtím.

„Pozoruji, že nejste právě zdvořilý, pane. Jmenuji se Wade, lord Julián Wade. Jsem vyslancem Jeho Veličenstva do těchto barbarských končin a jsem blízkým příbuzným lorda Sunderlanda. Plukovník Bishop byl informován o mém příjezdu.“

Okamžitá změna v Calverleyho chování svědčila o tom, že informace došla a že Calverley o ní ví.

„Myslím... myslím, že byl informován,“ řekl Calverley. „Totiž byl zpraven o tom, že přijíždí lord Julián Wade. Ale... že by na této lodi?“ Důstojník učinil bezmocný posunek a pak se náhle a rozpačitě odmlčel.

„Plul jsem sem na palubě Royal Mary...“

„Ano, dostali jsme tuto zprávu.“

„Ale Royal Mary se stala obětí španělské kořistnické lodi, a nebýt statečnosti kapitána Blooda, který mě zachránil, patrně bych sem nikdy nedoplul.“

Temnota, která zastírala Calverleyho mysl, byla rázem prolomena světlým paprskem porozumění. „Už chápu, prosím, už rozumím.“

„Dovoluji si o tom pochybovat.“ Hlas lorda Juliána neztratil nic ze své přísnosti. „Ale na to je zatím dost času. Ukáže-li vám kapitán Blood svůj důstojnický patent, budou tím patrně likvidovány všechny pochybnosti a budeme moci pokračovat v cestě. Rád bych se už konečně dostal do Port Royalu.“

Kapitán Blood přistrčil pergamen před Calverleyho vyděšené oči. Důstojník si jej pečlivě prohlédl, zejména pečeti a podpis. Pak ustoupil dozadu a uklonil se.

„Musím se vrátit k plukovníkovi Bishopovi pro další rozkazy,“ oznámil.

V tomto okamžiku se rozestoupil dav mužů a uličkou sem přicházela slečna Bishopová se svou oktorónskou služebnou,

„Když je tedy plukovník Bishop na vaší lodi,“ řekl kapitán Blood, „budete snad tak laskav a odvezete k němu jeho neteř. Slečna Bishopová byla totiž také na palubě Royal Mary a já jsem zachránil nejen lorda Wada, ale i ji. Bude moci jistě podrobně informovat svého strýce o všech událostech.“

Kapitánu Calverleymu, na kterého se řítilo překvapení za překvapením, nezbývalo nic jiného, než aby se znovu uklonil.

„Pokud jde o mne,“ řekl lord Julián spěšně, aby předešel každému pokusu bukanýrů zabránit slečně Bishopové v odchodu, já zůstanu na palubě této lodi až do Port Royalu. Vyřiďte plukovníkovi Bishopovi mé pozdravy. A vyřiďte mu, že se velice těším na brzké setkám s ním.“

XXII. NEPŘÁTELSTVÍ

V přístavu Port Royal, který byl tak veliký, že by tam mohly zakotvit všechny válečné lodi všech států světa, kolébala se na své kotvě Arabella. Vypadalo to skoro tak, jako by tu byla v zajetí. Čtvrt míle před ní se totiž tyčila mohutná kulatá věž pevnosti a dva kabely za ní a vlevo bylo zakotveno šest válečných lodí jamajské flotily.

Na druhé straně přístavu se vypínala průčelí bílých

budov tohoto pozoruhodného města, sestupujícího až těsně k moři. Za těmito prvními domy terasovitě stoupaly červené střechy a vyznačovaly tak mírný svah, na němž bylo město postaveno. Tu ze shluku domů trčela věž, tam zase špičatá věžička. V pozadí byla hradba zelených kopců a nad tím vším jako z leštěné oceli se klenula obloha.

Na zadní palubě, chráněn improvizovanou stříškou z hnědé plachtoviny před slunečním žářem, odpočíval na lehátku Petr Blood. V ruce držel v kůži vázaný ohmataný svazek Horácových Ód, ale nečetl.

Na palubě pod ním bylo slyšet svištění hadrů a kлокot vody v odtokových kanálech. Bylo časně jitro. Pod velením bocmana Haytona hemžila se na přední a střední palubě četa uklízejících námořníků. Přestože

bylo nesmírné vedro a přestože ani vánek nepohnul vzduchem, kdosi z pracujících námořníků ještě našel tolik sil, aby zanotoval veselou bukanýrskou písničku:

*Bokem k nim jsme přirazili,
posádku jsme překvapili,
lod' do moře potopili.
Heja, heja, hola hej,
jenom k nám se každý dej.*

Blood si vzdychl a na jeho bystré, hubené, opálené tváři se objevil slabý úsměv. Ale vzápětí se nad jeho živými očima znova sevřelo černé obočí a hluboké zamyšlení ho úplně odloučilo od všeho okolí.

V těch posledních čtrnácti dnech, co přijal královský důstojnický patent, neměl pražádných důvodů ke spokojenosti. S Bishopem byly potíže od prvního okamžiku přistání. Když Petr Blood a lord Julián vystoupili na břeh, přivítal je nadutý člověk, který se nikterak nesnažil zakrývat svou zlobu nad neočekávaným obratem věcí. Očekával je na přístavišti, obklopen skupinou důstojníků.

„Vy jste zřejmě lord Julián Wade,“ nevrle oslovil králova diplomata, kdežto na Blooda vrhl jen zlostný, posupný pohled.

Lord Julián se uklonil. „Myslím, že mám tu čest hovořit s plukovníkem Bishopem, viceguvernérem Jamajky.“ Téměř to vypadalo tak, jako by Jeho lordstvo dávalo plukovníkovi lekci v chování. Plukovník se tedy s jistým opožděním uklonil, smekl široký klobouk a spustil.

„Udělil jste, jak jsem slyšel, tomuto člověku královský důstojnický patent.“ Jeho hlas byl nakyslý nenávistí. „Měl jste k tomu zajisté chvályhodné důvody. Vděčnost za vysvobození z rukou Španělů a tak dále. Ale celá tato

věc je naprosto nemožná, mylord. Tento důstojnický patent musí být zrušen.“

„Myslím, že vám dost dobře nerozumím,“ řekl lord Julián pomalu.

„To rád věřím, jinak byste takovou věc asi nikdy neudělal. Ten chlapík vás drze oklamal. Za prvé je to povstalec, za druhé uprchlý otrok a za třetí zločinný pirát. Honím ho už celý rok.“

„Ujišťuji vás, pane, že jsem byl o tom všem důkladně informován. Neuděluji královské důstojnické patenty jen tak nazdařbůh.“

„Že ne? A co jiného jste tedy udělal? Ale jako viceguvernér Jeho Veličenstva na Jamajce si dovoluji napravit vaši chybu svým vlastním způsobem.“

„Ach! A jak si to představujete?“

„Na toho lotra čeká tady v Port Royalu šibenice.“

Petr Blood chtěl už promluvit, ale lord Julián ho předešel.

„Vidím, pane, že plně nechápete situaci. Jestliže je to chybou udělit kapitánu Bloodovi důstojnický patent, pak to není chyba moje. Jednám podle instrukcí lorda Sunderlanda. A Jeho lordstvo, které plně zná všechny okolnosti, výslovně rozhodlo udělit kapitánu Bloodovi důstojnický patent, jestliže ovšem kapitán Blood bude tak laskav a přijme jej.“

Překvapený plukovník Bishop otevřel ohromením ústa.

„Lord Sunderland že tak rozhodl?“

„Výslovně.“

Lord Wade chvíli čekal na odpověď. Když se však zaražený viceguvernér na ni nezmohl, sám se ho zeptal: „Hodláte ještě nyní nazývat tuto záležitost chybou? A chcete se opovážit ji napravit?“

„Já... ani ve snu by mě nebylo napadlo...“

„Rozumím, pane. A nyní dovoluji, abych vám představil

kapitána Blooda.“

Chtě nechtě se musel Bishop zatvářít co nejpříjemněji. Ale že je to jenom maska, zakrývající jeho zuřivou zlobu, bylo všem jasné.

A od tohoto málo slibného začátku se poměry nezlepšily; naopak, spíše se ještě zhoršily.

O tom všem a o mnohém jiném přemýšlel nyní Petr Blood. Byl už čtrnáct dní v Port Rovalu a jeho loď byla vlastně jednotkou jamajské flotily. Až o tom dojde zpráva na Tortue, až se o tom dozvědí bukanýři, kteří očekávají jeho návrat, pak se stane jméno kapitána Blooda, jež mělo tak slavný zvuk mezi Pobřežním bratrstvem, pouhou nadávkou a hanlivým přízviskem. A není ani vyloučeno, že bude muset zaplatit životem za to, co oni budou jistě považovat za zrádné zběhnutí. A proč se octl v takovém ponižujícím postavení? Jen kvůli dívce, která se mu úmyslně a vytrvale vyhýbá, a jistě tedy na něho ještě stále pohlíží s odporem. Za celých těch čtrnáct dní ji sotva spatřil, ačkoli jen proto denně navštěvoval dům jejího strýce a denně snášel projevy neskrývaného nepřátelství a nenávisti plukovníka Bishopa. Ale to ho ani příliš nemrzelo. Mnohem víc ho roztrpčovalo, že Arabella věnuje každou chvíli svého volného času tomu uhlazenému, elegantnímu mladému hejskovi ze dvora St. James – lordu Juliánu Wadovi. Jakou naději může mít on, zoufalý dobrodruh se zločineckou minulostí, proti takovému vznešenému soupeři?

Jistě pochopíte, jakou trpkostí byla naplněna jeho duše. Připadal si jako onen pes v bajce, který chňapl po klamném stínu a upustil kus masa.

Hledal útěchu ve verši na otevřené stránce knihy, kterou měl před sebou: „Levius fit patientia quicquid corrigere est nefas(186).“ Hledal ji, ale nenalézal.

Člun, který nepozorovaně připlul od břehu, narazil na

mohutný rudý bok Arabelly. Ozval se z něho drsný hlas. Zazněly dva jasné a ostré údery lodního zvonu a za okamžik zasvištěla dlouhým táhlým hvízdnutím bocmanova píšťalka.

Tyto zvuky vyrušily Blooda z jeho neutěšených úvah. Vstal, zasunul tenký svazek veršů do kapsy a přistoupil k vyřezávanému zábradlí zadní paluby. Tu zrovna Jeremiáš Pitt vystupoval k němu po schodech nahoru.

„Viceguvernér ti posílá dopis,“ řekl kormidelník stručně a podával mu složený list.

Blood zlomil pečeť a četl. Pitt, který byl pohodlně oblečen jen do košile a kalhot, opřel se o zábradlí a chvíli ho pozoroval. Na jeho hezké, upřímné tváři se zračil neskrývaný zájem.

Blood se krátce zasmál a zkrřivil ústa. „Je to velmi rázné předvolání,“ řekl a podal dopis svému příteli.

„Půjdeš, Petře?“

„Proč bych nešel? Copak jsem nebyl denním návštěvníkem v pevnosti?“

„Ale zřejmě bude chtít s tebou mluvit o starém vlku Wolverstonovi. Konečně se má teď čeho chytit. Víš dobře, Petře, že jedině lord Julián stál mezi Bishopem a jeho nenávistí k tobě. Když teď může poukazovat na to, že...“

„Tak ať na to poukazuje,...“ mávl Blood rukou. „Nemysli si, že mi hrozí větší nebezpečí na břehu než na palubě. Máme teď všeho všudy jen padesát lhostejných mužů, kteří by sloužili patrně stejně ochotně králi jako mně. Jeremiáši, milý chlapče, Arabella je tady zajatcem. Zajatcem támhleté pevnosti a tamtoho loďstva. Na to nesmíš zapomínat.“

Jeremiáš sevřel pěsti. „Proč jsi tedy dovolil Wolverstonovi a ostatním, aby odešli?“ zvolal vycítavě. „Měl sis uvědomit, jaké je v tom nebezpečí.“

„Cožpak jsem měl právo je zdržovat? Smlouva je přece závazná i pro mne. Bylo by mi to ostatně málo platné, i kdyby tu byli zůstali.“ A když mu Pitt neodpověděl, pokračoval: „I co. Vezmu si klobouk, hůl, kord a vydám se na břeh. Pošli, prosím, posádku do člunu.“

„Vydáváš se do Bishopových rukou,“ varoval ho Pitt.

„Jen se neboj, Bishop pozná, že se nedám tak snadno chytit, jak si myslí. Ještě mi na těle zbylo trochu trnů,“ zasmál se Blood a odešel do kabiny.

Ale Jeremiáši Pittovi do smíchu nebylo. Chvilí ještě postál na místě a pak sešel pomalu a váhavě – jakoby s těžkým závažím na nohou – na střední palubu, aby poslal mužstvo do malého člunu.

„Kdyby se ti, Petře, něco stalo,“ řekl Pitt, když Blood vstupoval do člunu, „pak ať se má plukovník na pozoru. Ti naši chlapi jsou teď snad trochu vlažní, jak říkáš, ale jen do té doby, než si dovolí Bishop porušit dané slovo.“

„A co by se mi mohlo stát, Jeremiáši? Určitě budu do oběda zpátky, uvidíš.“

Třebaže se Blood smál, věděl stejně tak dobře jako Pitt, že dnes ráno vystavuje svůj život velkému nebezpečí. A snad také proto, když vystoupil na úzkou přístavní hráz pod nízkou vnější zdí pevnosti, jejímiž střílnami čouhala černá ústí těžkých děl, nařídil, aby člun čekal na tomto místě. Možná že bude muset ustupovat ve velkém spěchu...

Pomalým krokem obešel pevnostní zeď a velkou bránou vešel do dvora. Lelekovalo tam asi půl tuctu vojáků a ve stínu zdi pomalu přecházel velitel pevnosti major Mallard(187). Když spatřil kapitána Blooda, na okamžik se zastavil a pozdravil ho, jak bylo jeho povinností. Ale úsměv, který pozdvihl jeho tuhé kníry, byl chmurně posměšný. Pozornost Petra Blooda byla však upoutána něčím docela jiným.

Na pravé straně se prostírala rozlehlá zahrada, za níž stál bílý dům, který byl sídlem viceguvernérovým. Na hlavní pěšině této zahrady, lemované palmami a santalovými stromy, spatřil Arabellu Bishopovou. Zrychlil krok a prošel dvorem.

„Dobré jitro, slečno,“ pozdravil ji se smeknutým kloboukem. „To není od vás hezké, že mě necháte běžet v tomhle vedru.“

„Proč tedy běžíte?“ zeptala se chladně. Stála tu před ním štíhlá a vzpřímená, celá v bílém. Byla velmi půvabná, až snad na ten přísný výraz obličeje. „Spěchám,“ řekla mu, „a proto mi zajisté prominete, když se nezdržím.“

„Před chvílí jste ještě nikterak nespěchala,“ ohrazoval se, u přestože se jeho sevřené rty usmívaly, pohled jeho modrých očí byl velmi tvrdý.

„Jestliže jste si toho všiml, pane, pak se jen divím, že tolik naléháte.“

To znamenalo výzvu k boji – a Blood už měl ve zvyku nevyhýbat se jakékoli potyčce.

„Na mou věru, vyjadřujete se celkem dosti zřetelně,“ řekl. „Ale jelikož to bylo víceméně ve vašem zájmu, že jsem oblékl králův kabát(188), neměla byste mít nic proti tomu, že kryje zloděje a piráta.“

Pokrčila rameny a odvrátila hlavu s nevolí i s lítostí. Ale aby neprozradila lítost, zatvářila se pro jistotu nerudně: „Snažím se o to, jak nejlíp dovedu.“

„Tak přece jen umíte být aspoň trochu milosrdná!“ tiše se zasmál. „A měl bych vám být za tak velkou věc vděčný. Snad jsem trochu domýšlivý, ale nemohu zapomenout na to, že když jsem byl pouhým otrokem vašeho strýce na Barbadosu, chovala jste se ke mně s jistou laskavostí.“

„A proč by ne? V tehdejší době jste měl také jistý nárok na mou laskavost. Byl jste gentlemanem, kterého

postihlo neštěstí.“

„A čím jiným jsem teď?“

„Jistě ne postižený neštěstím. Slyšeli jsme o vašem štěstí na moři. Vaše štěstí se stalo přímo příslovečné. A slyšeli jsme o vašem štěstí i v jiných věcech.“

Mluvila rychle, neboť měla na mysli slečnu d'Ogeronovou. Ale stejně by v tu chvíli vzala nejraději tato slova zpět, kdyby to jen bylo možné. Petr Blood si však té narážky ani nepovšiml.

„Ano, celou kopu lží jste slyšeli, o tom naprosto nepochybuji. Mohl bych vám to dokázat.“

„Opravdu nevím, proč byste se měl tolik namáhat se svou obhajobou,“ řekla Arabella.

„Abyste neměla o mně tak špatné mínění, jaké máte teď.“

„Co si já o vás myslím, pane, to vás přece nemusí ani příliš zajímat.“

„Jak můžete něco takového říci, když tu stojím před vámi ve stejnokroji, označujícím služební příslušnost, kterou nenávidím? Cožpak jste mi neřekla, že mohu odčinit minulost? Ale víc než na tom, abych napravil minulost, mi jde o to, abych se ospravedlnil ve vašich očích. Podle mého mínění jsem neudělal nic, zač bych se měl stydět, uvážím-li všechno to, co jsem musel vydržet a zakusit.“

Její pohled zakolísal a poklesl před jeho upřenýma očima.

„Nevím... opravdu nevím, proč se mnou takhle mluvíte,“ řekla s mnohem menší sebejistotou než dříve.

„Vy nevíte, opravdu nevíte?“ zvolal Petr Blood. „Pak vám to tedy povím.“

„Prosím.“ V jejím hlase teď zazněla obava. „Vím dobře, co jste učinil, a vím také, že do jisté míry jste byl k tomu veden vzhledem ke mně. Věřte, že jsem vám za to

opravdu velmi vděčna. Budu vám za to trvale vděčna.“

„Ale jestliže máte přitom i nadále v úmyslu mě považovat za zloděje a piráta, pak mi ta vaše vděčnost, i když si jí velmi vážím, není pranic platná.“

Líce se jí poněkud zarděly a dech zrychlil. Jestliže byl tón a obsah jeho slov poněkud drsnější, pak to nedala na sobě znát. Uvědomovala si, že snad sama vyvolala nevědomky jeho hněv. A přála si to napravit.

„Mýlíte se,“ začala. „O to nejde.“

Ale žárlivost, která dovede kalit rozum, zmátla mysl jich obou a znesnadnila dorozumění.

„Oč tedy jde?“ řekl Blood. „O lorda Juliána?“

Arabella na něho vzhlédla v úžasu, ba v rozhořčení.

„Ach, mluvejte jen upřímně,“ naléhal zaníceně a neobratně. „Uděláte mi tím jen laskavost, opravdu.“

„Vy... vy jste opravdu nesnesitelný,“ řekla prudce.

„Prosím, abyste mě teď nechal odejít.“

Ustoupil a širokým kloboukem ozdobeným perím, který stále ještě držel v ruce, mávl směrem k domu.

„Už vás tedy nebudu zdržovat, slečno. A ta zatracená věc, kterou jsem udělal, tu lze koneckonců napravit. Později si možná vzpomenete, že to byla vaše tvrdost, která mě k tomu dohnala.“

Byla už na odchodu, ale pak se ještě jednou zastavila a pohlédla na něho. Teď byla ona v obraně a její hlas se chvěl rozhořčením.

„Jakým tónem to mluvíte? Jak se to opovažujete se mnou mluvit? Dovolujete si mi vyčítat, že vám nechci podat ruku, když vím, jak je poskvrněna, když vím, že jste vrahem a ještě něčím horším?“

Zíral na ni s otevřenými ústy.

„Vrahem – já?“ vypravil nakonec ze sebe,

„Mám jmenovat vaše oběti? Chcete snad tvrdit, že jste nezabil Levasseura?“

„Levasseura?“ Blood se pousmál. „Tak to vám tedy pověděli!“

„Můžete to zapřít?“

„Zabil jsem ho, to je pravda. A vzpomínám si také, že jsem za velmi podobných okolností zabil ještě jednoho muže. Bylo to tenkrát v Bridgetownu v tu noc, kdy Španělé podnikli svůj útok. Mohla by vám o tom vyprávět Mary Traillová. Byla při tom,“

Petr Blood si prudce narazil klobouk a ještě dřív, než mohla odpovědět nebo aspoň plně pochopit význam toho, co řekl, odešel.

XXIII. RUKOJMÍ

Petr Blood stál ve sloupové předsíni vládního paláce a s nevidoucíma očima, jejichž pohled zastírala bolest a zloba, díval se přes velký přístav Port Royalu až k zeleným kopcům na druhém břehu a k vzdálenému hřebenu Modrých hor, nejasně se rýsujících v chvějivém oparu horkého vzduchu.

Z toho mlčenlivého pozorování ho vyrušil návrat černocho, který šel ohlásit jeho příchod. Teď ho tento muž vedl celým domem až na velkou verandu, v jejímž stínu seděli plukovník Bishop a lord Julián Wade.

„To je dost, že jste přišel,“ oslovil ho viceguvernér a doprovodil toto své uvítání nesrozumitelným zamručením, jež svědčilo o jeho špatné náladě.

Bishop se ani nenamáhal povstat, i když lord Julián, který byl poslušen instinktu svého jemnějšího chování, mu dal k tomu příklad. Zpod zamračeného čela si prohlížel bohatý barbadoský plantážník svého bývalého otroka, který se s kloboukem v ruce lehce opíral o svou

dlouhou hůl zdobenou stužkami.

„Chci si s vámi, kapitáne Bloode, pohovořit o jisté důležité věci. Právě jsem dostal zprávu, že včera večer odplula z přístavu fregata, která měla na palubě vašeho společníka Wolverstona a sto mužů ze sto padesáti, kteří sloužili pod vámi. Jeho lordstvo a já chceme vědět, jak jste mohl svolit k jejich odjezdu?“

„Svolit?“ zeptal se Blood. „Já jsem to nařídil.“

„Vy že jste to nařídil?“ vypískl vztekle Bishop, zatímco lord Julián v údivu pozvedl obočí. „U sta hromů! To nám vysvětlíte. Kam odplul Wolverstone?“

„Na Ile de la Tortue. Odjel se zprávou velitelům ostatních čtyř lodí mé flotily, aby jim oznámil, co se stalo a že mne už nemají očekávat.“

Zdálo se, že široká tvář Bishopova se ještě více rozšířila a že rudá barva tváře ještě více zrudla. Obrátil se k lordu Juliánovi.

„Slyšíte to, Vaše lordstvo? Pustil úmyslně Wolverstona na moře, toho Wolverstona, který je po něm nejhorší z celé té bandy pirátů. Doufám, že Vaše lordstvo už konečně začíná chápat, jak to bylo nerozumné udělit přes moje varování králův důstojnický patent takovému nebezpečnému člověku. Vždyť tohle... to je vzpoura... to je velezrada! Takový zločin patří před válečný soud.“

„Neráčil byste laskavě přestat s tím žvaněním o vzpouře, velezradě a válečných soudech?“ Blood si nasadil svůj klobouk, a aniž ho k tomu někdo vybidl, posadil se.

„Poslal jsem Wolverstona, aby oznámil Hagthorpovi, Christianovi, Ybervillovi a ostatním mým chlapcům, že mají celý měsíc na rozmyšlenou, chtějí-li následovat mého příkladu, zanechat pirátství a vrátit se ke svému dřívějšímu zaměstnání lovců a dřevorubců, anebo že musí opustit Karibské moře. To jsem udělal.“

„Ale co těch sto mužů, které vzal Wolverstone s sebou?“

namítli lord svým klidným uhlazeným hlasem.

„To jsou ti z mého mužstva, kteří nemají chuť sloužit králi Jakubovi a dávají přednost jinému zaměstnání. Bylo to součástí naší dohody, mylordo, že nikdo z mého mužstva nebude k ničemu nucen.“

„Na to se nepamatuji,“ řekl lord Wade s upřímným přesvědčením.

Blood se na něho překvapeně podíval a pak pokrčil rameny. „Na tom nezáleží. Moje vina to není, že Vaše lordstvo má tak špatnou paměť. Říkám, že to tak bylo. A nelžu. Nikdy jsem to neměl zapotřebí. Nikdy jste si přece nemohl myslet, že bych souhlasil s něčím jiným.“

Ale tu vybuchl viceguvernér.

„Vy jste ty zatracené lotry na Tortuze varoval, aby mohli uprchnout. To jste udělal. Tak zneužíváte důstojnického patentu, který vám zachránil krk!“

Petr Blood se na něho klidně díval. Ani sval se v jeho tváři nepohnul.

„Chtěl bych vám připomenout,“ řekl nakonec velmi tiše, „že naším cílem bylo – pokud necháme stranou vaše osobní choutky, které, jak beztoho každý ví, jsou choutky kata – vyčistit Karibské moře od bukanýrů. Mám za to, že jsem užil nejúčinnějšího způsobu k dosažení tohoto cíle. Již sama zpráva o tom, že jsem vstoupil do králových služeb, by měla hodně přispět k rozpuštění flotily, jejímž velitelem jsem donedávna byl.“

„Chápu!“ procedil jedovatě viceguvernér. „A co když se tak nestane?“

„Pak bude snad ještě dost času uvažovat o jiném plánu.“ Lord Julián předešel novému Bishopovu výbuchu.

„Je možné,“ řekl, „že lord Sunderland bude docela spokojen, pokud ovšem výsledek bude takový, jak slibujete.“

Byla to smířlivá, zdvořilá řeč. Lord Wade, kterého k

tomu vedlo přátelství k Petru Bloodovi a pochopení pro obtížnou situaci, v níž se bukanýr octl, byl ochoten řídit se svými instrukcemi. A proto mu teď podával přátelskou ruku, aby mu pomohl překonat poslední a nejtěžší překážku, kterou Blood takřikajíc sám pomohl Bishopovi položit do cesty. Avšak posledním člověkem, od něhož by byl v této chvíli Petr Blood ochoten přijmout pomoc, byl právě tento mladý šlechtic, na kterého pohlížel očima zaslepenýma žárlivostí.

„To je vše, co můžete ode mne očekávat. A je to bezpochyby také maximum z toho, čeho lord Sunderland dosáhne,“ odpověděl Blood vzdorně a posměšně.

Lord Wade se zamračil a osušil si rty kapesníkem.

„Abych řekl pravdu, kapitáne Bloode, způsob, jakým se mnou mluvíte, se mi příliš nelíbí.“

„Je mi velmi líto,“ řekl Blood pevně, „ale je tomu tak. A vůbec nemám v úmyslu něco na tom měnit.“

Bledé oči lorda Wada se poněkud rozšířily.

„Ach!“ řekl a lenivě zdvihl obočí. „Jste neobyčejně nezdvořilý člověk. Zklamal jste mě, pane. Měl jsem dojem, že by se z vás mohl stát gentleman.“ ‘

„A to není jediný omyl Vašeho lordstva,“ vpadl mu do řeči Bishop. „Udělal jste ještě větší chybu, když jste mu udělil královský důstojnický patent a uchránil tak toho lotra před šibenicí, kterou jsem už pro něho v Port Royalu chystal.“

„Ano, ale když už mluvíme o udělování funkcí, největší chybou ze všech bylo, že tento špinavý otrokář byl jmenován na Jamajce viceguvernérem a nikoli katem, což je povolání, pro které se celou svou povahou nejlépe hodí.“

„Na mou věru, kapitáne Bloode!“ řekl lord Wade ostře a vyčítavě. „Zacházíte trochu daleko. Vy jste...“

Ale Bishop ho znovu přerušil. Vstal a dal průchod

svému vzteku sérií nadávek. Kapitán Blood rovněž vstal a klidně čekal, až přejde ta bouře. Pak se s vyzývavou zdvořilostí obrátil k lordu Juliánovi, jako kdyby tu plukovníka Bishopa vůbec nebylo.

„Vaše lordstvo chtělo něco říci?“

Lord Wade zatím nabyl svého obvyklého klidu a byl znovu nakloněn k smířlivosti.

„Na mou věru, je tu mnoho zbytečné prudkosti,“ zasmál se a pokrčil rameny. „A bůhví, že toto pekelné podnebí k tomu zavdává dost a dost příčin. Možná že vy, plukovníku Bishope, jste až trochu příliš nekompromisní, a vy zase, pane, jste bezpochyby až zbytečně štiplavý. Už jsem řekl, a mluvím tu jménem lorda Sunderlanda, že jsem ochoten čekat na výsledek vašeho experimentu.“

Ale stupňovanou Bishopovu zuřivost už nebylo možno ničím zadržet.

„Opravdu jste ochoten?“ sípěl jako pomínutý. „Dobrá, ale já ochoten nejsem. To je záležitost, ve které se vyznám poněkud lip. A jsem ovšem ochoten vzít na sebe riziko, že jednám na svou vlastní odpovědnost.“

Lord Julián se vzdal boje. Unaveně se usmál, pokrčil rameny a odevzdaně mávl rukou. Ale viceguvernér soptil dál.

„Vzhledem k tomu, že Jeho lordstvo vám udělilo důstojnický patent, nemohu vás za vaše pirátství patřičně potrestat. Ale budete se zodpovídat před válečným soudem za svůj přečin v případě Wolverstona a ponese te následky.“

„Dokonale vás chápu,“ pravil Blood. „Teď tedy konečně přicházíme k věci. A rozumí se, že vy, viceguvernér, budete tomuto válečnému soudu předsedat. Příliš vám na tom nezáleží, jak toho dosáhnete, ale jde vám o to, abyste si vyrovnal staré účty!“ Zasmál se a dodal ještě:

„Praemonitus, praemunitus.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se ostře lord Julián.

„Myslel jsem, že Vaše lordstvo má jakési vzdělání.“

Petr Blood se zřejmě ze všech sil snažil provokovat.

„Neptám se na překlad těchto slov, pane,“ pravil lord Julián s ledovou důstojností. „Chci jen vědět, co tím chcete říci.“

„To už přenechávám vám, abyste si utvořil vlastní mínění,“ řekl Blood. „A teď vám přeji oběma velmi dobrý den.“ Smekl svůj klobouk a vyzývavě se uklonil.

„Než odejdete,“ řekl Bishop, „a abych vás uchránil zbytečné unáhlenosti, chci vám oznámit, že velitel přístavu a velitel pevnosti už dostali své rozkazy. Neopustíte Port Royal, můj drahý šibeničníku. Jsem totiž pevně rozhodnut zajistit vám tady trvalý pobyt – ale na popravišti.“

Petr Blood se vzpřimil a jeho oči utkvěly na Bishopově oteklé tváři. Přendal hůl do levé ruky a pravou ruku nedbale zastrčil do kabátu na prsou. Pak se obrátil k mračně zamyšlenému lordu Juliánovi.

„Myslím, že Vaše lordstvo mi zaručilo jakousi nedotknutelnost.“

„To, co jsem slíbil,“ pravil lord Wade a povstal, „činíte svým vlastním chováním těžko splnitelným. Prokázal jste mi službu, kapitáne Bloode, a já jsem doufal, že se staneme přáteli. Ale když si přejete, aby to bylo jiné...“ Pokrčil rameny a pohybem ruky ukázal na viceguvernéra.

Blood dokončil lordovu větu po svém.

„Čili chcete říci, že nemáte dost silný charakter, abyste odolal nátlaku tohoto velkohubého násilníka.“ Blood byl zřejmě v ráži a spokojeně se usmíval. „Tak tedy dobře, jak už jsem řekl jednou – praemonitus, praemunitus. Obávám se však, že bude třeba našemu

milému Bishopovi tuto průpovídku přeložit. Znamená to: předem varován, předem ozbrojen.“

„Předem varován? Ha!“ Bishop zlostí až zavrčel. „To varování přichází už trochu pozdě. Neopustíte tento dům.“ Vykročil ke dveřím a zavolal: „Hej, vy tam...“

Ale pak se náhle zajíkl a zarazil. Pravice kapitána Blooda se vynořila zpod kabátu, vytáhla odtamtud dlouhou pistoli bohatě vykládanou stříbrem, a namířila ji na viceguvernérovu hlavu.

„A předem ozbrojen,“ pravil. „Vy se ani nehněte z místa, mylorde, jinak by se mohla stát nehoda.“

Lord Wade, který chtěl přispěchat Bishopovi na pomoc,

se okamžitě zastavil. Zděšený a bledý viceguvernér se jen stěží držel na nejistých nohou.

„Sám sobě se divím, že tě nezastřelím beze všech okolků, ty tlustý ničemo. A jestliže to neudělám, pak jen ze stejného důvodu, pro který jsem ti už jednou daroval život. Ty ovšem ten důvod neznáš, ale jako útěcha ti musí stačit, že takový důvod mám. Ale zároveň tě varuji, abys příliš nepřepínal mou velkomyslnost, která je v té chvíli soustředěna do prstu, co držím na spoušti. Ty mě chceš dát pověsit, a jelikož to je stejně to nejhorší, co se mi může stát, jistě pochopíš, že se ani na chvíli nebudu rozpakovat prolít tvou špinavou krev.“ Kapitán Blood odhodil hůlku a uvolnil si tak levou ruku. „Buďte tak laskav, plukovníku Bishope, a podejte mi svou paži. Rychle, rychle, člověče, tvou paži chci.“

Donucen ostrým tónem, odhodlanými zraky a lesknoucí se pistolí, plukovník Bishop bez námitek uposlechl. Jeho hulvátská výřečnost byla tatam. Neopovážil se ani muknout. Kapitán Blood zaklínil svou levici do pravé paže, kterou mu podal viceguvernér. Pak opět zasunul pravou ruku za klopu kabátu.

„I když ji není vidět, přesto na vás stále míří. Dávám vám své čestné slovo, že vás zastřelím při nejmenším pokusu něco podniknout, ať už to uděláte vy nebo někdo jiný. Pamatujte si to, lorde Juliáne. A teď, ty špinavý kate, vykroč tak rychle a čile, jak jen dovedeš, a chovej se co nejpřirozeněji, nebo budeš za chvíli hledět do černého proudu Kokytu(189).“

Tak prošli ruku v ruce domem a celou zahradou, kde se ještě stále procházela Arabella, čekajíc na návrat Petra Blooda.

Když přemýšlela o jeho posledních slovech, byla z nich nejdříve zmatena, ale brzy pak jasně pochopila pravdu o Levasseurově smrti. Poznala, že tato příhoda se udála za

podobných okolností, jako když Blood zachránil Mary Traillovou. Riskuje-li muž svůj život kvůli ženě, pak fantazie lidí nezná mezí, protože je jen málo mužů, kteří podstupují takové nebezpečí, aniž se neohlíží na svůj osobní prospěch. Ale Blood zřejmě patří k těmto vzácným výjimkám, jak dokázal v případě Mary Traillové.

Arabella si už teď uvědomovala, že se k němu zachovala velmi nespravedlivě. Vzpomněla si na Bloodova slova – na slova, jež zaslechla na palubě jeho lodi, které dal jméno Arabella – toho večera, kdy ji vysvobodil z rukou španělského admirála. Na slova, která pronesl, když schválila jeho vstup do královských služeb. Na slova, která jí řekl dnes ráno a která ji tolik roztrpčila. A všechna tato slova, oproštěná od dřívějších předsudků, nabyla teď v její mysli nového významu.

A proto nyní čekala v zahradě na jeho návrat: chtěla se mu omluvit a učinit konec všem těmto nedorozuměním, čekala na něho netrpělivě. Ale její trpělivost měla být podrobena ještě další zkoušce. Neboť když konečně přišel, byl ve společnosti – v neobvykle těsné a důvěrné společnosti – jejího strýce. Mrzutě si uvědomila, že vysvětlení bude muset být odloženo. Kdyby byla tušila, jak dlouho bude trvat tento odklad, pak by se její mrzutost jistě proměnila v zoufalství.

Petr Blood vyšel se svým společníkem z vonné zahrady na nádvoří pevnosti. Velitel, který dostal rozkaz být připraven s potřebným počtem vojáků pro případ zatčení kapitána Blooda, byl nesmírně udiven neobvyklým pohledem. Viceguvernér Jamajky se tu procházel ruku v ruce a zřejmě v největším přátelství s mužem, který měl být zajat. Blood totiž cestou živě rozprávěl a vesele se smál.

Nikým nezadržováni, vykročili z brány a tak došli k

přístavní hrázi, kde na ně čekal malý člun z Arabelly. Usedli spolu do člunu, který je – zabrané do rozhovoru – odvážel k velké rudé lodi, kde Jeremiáš Pitt tak netrpělivě čekal na zprávy.

Dovedete si představit kormidelníkovo překvapení, když spatřil, jak viceguvernér namáhavě stoupá po žebříku, těsně následován Bloodem.

„Opravdu jsem vlezl do pasti, jak ses obával, Jeremiáši,“ zavolal na něho Blood. „Ale zase jsem z ní vyšel a pro jistotu jsem vzal s sebou také toho, kdo tu past nalíčil. Ten tlustý mizera má příliš rád svůj život.“

Plukovník Bishop stál na střední palubě a jeho ohromná tvář byla bledá jako tvaroh; ústa měl pootevřená a skoro se bál pohlédnout na hřmotné bukanýry, stojící u bedny s dělovými koulemi vedle hlavního poklopu.

Blood zavolal na bocmana, který se opíral o zábradlí přední paluby.

„Hoďte provaz se smyčkou tam přes to ráhno, možná že ho budu potřebovat. Jen se, prosím vás, neděste, drahý plukovníku. To je jen malé předběžné opatření, pro případ, že byste nebyl rozumný, což je u vás vyloučeno, není-liž pravda. Promluvíme si o tom všem pěkně při obědě. Doufám totiž, že mi neodmítnete tu čest, sedět s vámi za stolem.“

A Blood odváděl vyděšeného plukovníka do velké kabiny.

Černošský sluha Benjamin jim okamžitě přinesl oběd.

Plukovník Bishop se zhroutil na truhlu pod zadními okny a poprvé promluvil.

„Směl bych se zeptat, jaké – jaké máte se mnou úmysly?“ vypravil ze sebe chvějícím se hlasem.

„Nikterak špatné, milý plukovníku. Přestože si nezasluhujete nic lepšího než tamten provaz a ráhno, ujišťuji vás, že toho použiji jen v nejkrajnějším případě. Řekl jste, že Jeho lordstvo udělalo chybu, když mi

odevzdalo důstojnický patent, jímž mě poctil státní tajemník. Docela s vámi souhlasím, a proto se znovu vydám na moře. Eras ingens iterabimus aequor(190). Bude z vás ještě výborný znalec latiny, než se spolu rozejdeme. Vrátním se na Tortue a ke svým bukanýrům, kteří jsou aspoň čestní a pořádní chlupci. A proto jsem si vás vzal na palubu jako rukojmí.“

„Můj bože!“ zasténal viceguvernér. „Snad – snad mě nechcete – odvézt na Tortue?“

Blood se srdečně zasmál. „Ach ne, takovou nepříjemnost bych vám nikdy neprovedl. Ne, ne. Chci jen, abyste mi zajistil bezpečný odjezd z Port Royalu. A budete-li rozumný, ani vás tentokrát nevybídnu k plavání. Vydal jste jisté rozkazy veliteli přístavu a veliteli pevnosti. Budete tak laskav a pošlete oběma vzkaz, aby přišli sem na palubu a v mé přítomnosti jim oznámíte, že Arabella dnes odpoledne odplouvá v královské službě a že se jí v tom nemá bránit. A abychom si byli docela jisti jejich poslušností, svezeme je kousek cesty s sebou. Zde je vše, co k tomu potřebujete. A teď už hezky pište – pokud ovšem nehodláte dát přednost ráhnu.“

Plukovník Bishop se vztekle zvedl. „Nutíte mě k tomu násilím..“

Petr Blood ho vlídně přerušil.

„Ale kdepak, vůbec vás k ničemu nenutím. Dávám vám naprosto svobodnou volbu mezi perem a provazem. Jak se rozhodnete, to už je vaše věc.“

Bishop se na něho nenávistně podíval. Pak unaveně pokrčil rameny, vzal pero a sedl ke stolu. Nejistou rukou napsal zprávu svým důstojníkům. Blood ji poslal na břeh a pak pozval svého nedobrovolného hosta ke stolu.

„Doufám, milý plukovníku, že vaše chuť bude stejně tak dobrá jako vždycky.“

Zničený plukovník Bishop tedy usedl. Ale jídlo mu nijak

valně nechutnalo; a Blood ho ani nepobízelo. Sám jedl s velkou chutí. O malou chvíli později přišel Hayton(191) se zprávou, že na palubu vstoupil lord Julián Wade a že si přeje okamžitě mluvit s kapitánem.

„Očekával jsem ho,“ řekl Blood. „Uveďte ho sem.“

Lord Julián vešel. Tvářil se vážně a důstojně. Jedním pohledem obhlédl a pochopil situaci. Kapitán Blood povstal a pozdravil návštěvníka.

„Je to od vás velmi laskavé, mylord, že jste se k nám připojil.“

„Kapitáne Bloode,“ řekl lord Wade velmi přísně, „váš humor se mi zdá poněkud násilný. Nevím, jaké máte úmysly, ale rád bych věděl, zda si uvědomujete, jakému riziku se vystavujete.“

„A já bych zase rád věděl, zda si vy uvědomujete riziko, jemuž se svým příchodem na tuto loď vystavujete.“

„Co tím chcete říci, pane?“

Blood dal znamení Benjaminovi, který stál za Bishopem.

„Přistav židli pro Jeho lordstvo. A vy, Haytone, pošlete lordův člun zpátky na břeh. Řekněte jim, že se lord zatím ještě nevrátí.“

„Co to má znamenat?“ zvolal lord Wade. „Hrom a peklo! Chcete mě snad zadržet? Vy jste se zbláznil!“

„Raději chvíli počkejte, Haytone, kdyby náhodou lord Wade chtěl tropit hlouposti,“ řekl Blood. „Benjamine, slyšel jsi můj vzkaz, vyříd' jej.“

„Nechtěl byste mi říci, pane, co máte v úmyslu?“ zeptal se lord Wade, který se hněvem až třásl.

„Jen zajistit sobě a mým chlapcům bezpečnost před šibenicí plukovníka Bishopa. Věděl jsem, že ho nenecháte v bryndě a že přijdete na palubu za ním. Kromě toho ještě očekáváme velitele přístavu a velitele pevnosti. Jakmile budou na palubě, budu mít všechna rukojmí, která potřebuji pro naši bezpečnost.“

„Vy padouchu!“ procedil lord Wade zařatými zuby.

„To ovšem záleží na tom, jak na věc pohlížíme,“ pravil Blood. „Za normálních okolností bych si takovouhle nadávku nenechal líbit od nikoho. Uvážím-li však, že jste mi už jednou dobrovolně prokázal službu a že tak učiníte nyní nedobrovolně podruhé, jsem ochoten vám vaši nezdvořilost prominout.“

Lord Wade se zasmál. „Vy blázne!“ řekl. „Snad si nemyslíte, že jsem se vydal na vaši pirátskou loď, aniž jsem učinil potřebná opatření. Podrobně jsem informoval velitele pevnosti o tom, že jste přinutil plukovníka Bishopa, aby šel s vámi. Posuďte sám, zda on či velitel přístavu uposlechnou vašeho pozvání, anebo zda vám dovolí odjet.“

Bloodova tvář zvažněla. „To je mi velice líto,“ řekl.

„To si myslím, že vás to mrzí,“ odpověděl lord.

„Ale ne kvůli mně. Je mi líto viceguvernéra. A víte vůbec, co jste tím způsobil? Velmi pravděpodobně jste se přičinil o jeho smrt.“

„Bože na nebesích!“ vykřikl Bishop v náhlém zděšení.

„Jestliže vypálí jenom jedinou ránu na moji loď, bude jejich viceguvernér viset na ráhnu. Vaše jediná naděje, plukovníku, záleží v tom, že jim pošlu vzkaz o tomto svém záměru. A abyste aspoň zčásti napravil spáchanou škodu, donesete vy sám, mylorde, tento vzkaz.“

„Nic takového mě ani nenapadne,“ vzkypěl lord Wade.

„To je poněkud nerozumné a nerozvážené stanovisko. Ale jak je libo... Ostatně jiný posel vyřídí vzkaz stejně dobře. A budu-li mít na palubě další rukojmí, bude má pozice ještě silnější.“

Lord Julián na něho překvapeně civěl a teprve teď si uvědomil, co vlastně odmítl.

„Tak co, mylorde, nemáte už na věc jiný názor?“ otázal se Blood.

„Jen proboha, jděte, mylorde,“ hořekoval Bishop, „a postarejte se o to, aby vás poslechli. Ten zatracený pirát mě má v hrsti.“

Lord Wade si ho změřil pohledem, v němž nebylo ani zrnko obdivu. „Jestliže si to ovšem přejete...,“ začal. Pak pokrčil rameny a obrátil se k Bloodovi.

„Snad vám mohu důvěřovat, že se plukovníku Bishopovi nestane nic zlého, bude-li vám dovoleno odplout.“

„Dávám vám na to své slovo,“ odpověděl Blood. „A slibuji vám také, že plukovníka Bishopa bezpečně a ihned vysadím na břeh.“

Lord Julián se jaksi prkenně uklonil zhroucenému viceguvernérů. „Nezapomeňte, pane, že tak činím jedinečně na vaše přání,“ řekl chladně.

„Ano, jistěže ano!“ přisvědčoval Bishop spěšně.

„Dobrá.“ Lord Julián se znovu uklonil a odešel. Blood ho doprovodil k provazovému žebříku, u něhož byl stále ještě přivázán malý člun Arabelly.

„Tak tedy sbohem, mylorde,“ řekl Blood. „Ale ještě něco.“ Vytáhl z kapsy pergamen a podával mu jej. „Je to ten důstojnický patent. Bishop měl pravdu, když řekl, že to byla chyba.“

„Je mi to líto,“ řekl lord upřímně.

„Za jiných okolností...,“ začal Blood. „Jistě mě chápete. Ale člun už čeká.“

Lord se ještě váhavě zastavil na první příčli žebříku a vzhlédl k Bloodovi.

„Ale přece jen stále ještě nechápu, proč jste neposlal někoho jiného se vzkazem k veliteli pevnosti a nenechal si mě jako další rukojmí.“

„Proč bych vám to neřekl? Je to ze stejného důvodu, z jakého jsem se snažil s vámi vyvolat spor, abych měl to uspokojení vrazit vám do těla dvě stopy oceli. Když jsem přijal váš důstojnický patent, domníval jsem se, že by

mě mohl očistit v očích slečny Bishopové, kvůli které, jak jste snad uhodl, jsem patent přijal. Ale poznal jsem, že toho nemohu dosáhnout. Měl jsem vědět, že to jsou jen bláhové sny. A poznal jsem také, že když si vyvolila vás, tak volila mezi námi moudře. A proto nechci vystavovat váš život nebezpečí a držet vás na palubě, protože někdo jiný by mohl vzkaz poplést. Nu, teď už mi snad rozumíte?“

„Bože můj!“ vykřikl lord v údivu. „A vy mi to všechno říkáte?“

„Říkám vám to proto, abyste jí to vyřídil – aby si uvědomila, že ten zloděj a pirát, za kterého mě pokládá, je přece jen ještě trochu gentlemanem a že jí přeje dobro a spokojenost. Bude-li to vědět, pak snad – ano, snad si pak na mne někdy i v dobrém vzpomene. A to je všechno, mylord.“

Lord Julián mlčel a díval se na bukanýra. A beze slova mu podal ruku, kterou Blood stejně mlčky uchopil.

„Nevím, máte-li pravdu,“ řekl lord Wade, „a nejste-li nakonec z nás obou lepším vy.“

„Pokud jde o ni, postarejte se, abych měl pravdu já. Sbohem!“

Lord Julián mu ještě jednou stiskl ruku, sestoupil po provazovém žebříku a dal se odvézt na břeh. Ještě z dálky mával Bloodovi, který se opíral o zábradlí a díval se za vzdalujícím se člunem.

Za hodinu nato Arabella vyplula. Pevnost mlčela a ani flotila Bloodovi nebránila v odjezdu. Lord Julián úspěšně vyřídil vzkaz a připojil k němu ještě své vlastní rozkazy.

XXIV. BOJ

Pět mil od Port Royalu, kde už se obrysy jamajského pobřeží ztrácely z dohledu, Arabella zastavila. Vlečný člun byl přitažen k jejímu boku.

Kapitán Blood doprovodil svého nedobrovolného hosta až k provazovému žebříku. Plukovník Bishop, který prožíval v těch dvou hodinách smrtelný strach, konečně si volně vydechl. A stejně rychle, jako ustoupila vlna jeho strachu, ozvala se v jeho mysli hluboce zakořeněná nenávist k odvážnému bukanýrů. Sliboval si v duchu, že jakmile bude znovu v Port Royalu, vynaloží všechnu námahu a úsilí k tomu, aby už s konečnou platností dostal Petra Blooda na popraviště. Ale nyní byl ještě opatrný a mírumilovný.

Petr Blood si v tom směru nekreslil žádné iluze. Nikdy vlastně nebyl tím opravdovým pirátem. V celém Karibském moři bys nenašel jediného bukanýra, který by si byl odepřel potěšení pověsit plukovníka Bishopa na ráhno a provzdy tak udusit plantážníkovu mstivou nenávist. Kapitán Blood však neprahl po jeho krvi: plukovník Bishop byl přece strýcem Arabelly Bishopové. A proto se kapitán jen usmíval do mastně žluté otlé tváře a do malých oček, jež ho probodávala s nepotlačitelnou zlobou.

„Přeju vám příjemnou cestu domů, drahý plukovníku,“ loučil se s ním Blood a v jeho nenuceném usměvavém chování by nikdo nepostřehl bolest, která ho skličovala. „Už jste mi podruhé posloužil jako rukojmí. Upřímně vám radím, abyste se vyhnul dalšímu setkání. Sám už jste asi poznal, plukovníku, že vám nepřináším štěstí.“

Kormidelník Jeremiáš Pitt, který stál po Bloodově boku, se zachmuřeně díval na viceguvernérův odchod. Za ním stál hlouček tvrdých, statných, opálených bukanýrů a jejich pohledy výmluvně naznačovaly, jak by asi zatočili s Bishopem, kdyby neměli respekt a úctu před svým

velitelem. Viceguvernér se rozhlédl a spatřil hrozné, nepřátelské pohledy těchto divokých očí. Byl si dobře vědom, že jeho život stále visí jenom na tenké nitce, že jediné nerozvážené slovo by přivolalo výbuch nenávisti, který by znamenal smrt. A proto raději mlčel. Pro všechny případy se uklonil kapitánovi a v klopýtavém spěchu rychle sestoupil po provazovém žebříku do šalupy, kde na něho čekala posádka černochoů.

Plavidlo odrazilo od rudého trupu Arabelly, černoši se opřeli o dlouhá vesla, vztyčili plachtu a zamířili zpátky do Port Royalu. Mohutná postava plukovníka Bishopa trůnila na zadním sedadle šalupy. Mlčel a mračil se a myslel na pomstu. Že se ještě před chvílí třásl strachem, na to už zapomněl.

Na přístavní hrázi v Port Royalu pod nízkou zdí pevnosti ho očekávali major Mallard a lord Julián. A s nesmírnou úlevou mu pomáhali vystoupit z člunu.

Major Mallard se chtěl omlouvat.

„Jsem rád, že vás vidím v bezpečí, pane,“ pravil. „Přestože Vaše Excelence byla na palubě, byl bych Bloodovu loď potopil, nebýt Vašeho rozkazu, který mi vyřídil lord Julián. Přiznávám se, že jsem to považoval za unáhlenost, když se Jeho lordstvo spoléhalo na čestné slovo ničemného piráta...“

„Přesvědčil jsem se, že je to slovo stejně dobré jako slovo kohokoli jiného,“ zamračil se lord Wade a zchladil majorovu horlivou výmluvnost. Lord ovšem nebyl v příliš dobré náladě. Nejdříve s pýchou napsal státnímu tajemníkovi dopis, že své poslání s naprostým úspěchem splnil, a teď aby psal znovu a konstatoval, že onen úspěch byl pouze dočasný. A jelikož tvrdé kníry majora Mallarda se posměšně zvedly při zmínce o přijatelnosti bukanýrova slova, dodal ještě břitčeji: „Mé ospravedlnění je v bezpečném návratu plukovníka Bishopa. A proti

tomu nemá vaše mínění velkou váhu. Měl byste si to uvědomit, pane.“

„Prosím, prosím, jak je Vašemu lordstvu libo.“ V celém chování majora Mallarda byl patrný nádech ironie. „To je pravda, plukovník je zdrav a v bezpečí. Ale stejně tak pravda je, že i kapitán Blood je zdrav a v bezpečí, takže může znovu začít s těmi svými pirátskými kousky,“

„Nemám zrovna náladu s vámi diskutovat, majore Mallarde, o těchto problémech.“

„Ať už je to, jak je to, dlouho to trvat nebude,“ zavrčel plukovník, který konečně našel řeč a dotvrdil ji šťavnatým zaklením. „Kdybych na to měl dát poslední šilink svého majetku a poslední loď jamajské flotily, toho lotra na šibenici dostanu. A nebude to ani dlouho trvat.“ Plukovník soptil tak zaníceně, že celý zrudl.

„Dobře jste učinil, že jste jednal podle instrukcí lorda Juliána,“ pochválil Bishop majora. Pak se obrátil k lordu Juliánovi a uchopil ho za paži. „Pojďte, mylorde. Musíme si teď všechno důkladně promyslet.“

Odešli spolu kolem pevnosti, pak prošli dvorem a zahradou do domu, kde je s úzkostí čekala Arabella. Když spatřila svého strýce, pocítila nesmírnou úlevu, a to nejen kvůli strýci, ale také kvůli kapitánu Bloodovi.

„Vydal jste se do velkého nebezpečí, pane,“ řekla vážně lordu Juliánovi.

„Nebylo tu žádné nebezpečí, slečno,“ řekl lord Julián. Vzhledla k němu trochu překvapeně. Jeho protáhlá aristokratická tvář měla zamyšlenější a melancholičtější výraz než jindy. Odpověděl na otázku skrytou v jejím pohledu.

„Jelikož Bloodově lodi bylo dovoleno proplout kolem pevnosti, nemohlo se plukovníkovi Bishopovi stát nic zlého. Blood mi dal na to své slovo.“

Na jejích posmutnělých rtech se objevil jemný úsměv a

tváře se jí trochu zarděly. Byla by ráda pokračovala v hovoru o Bloodovi, ale viceguvernérova nálada to nepřipouštěla. Už při zmínce, že by bylo možno důvěřovat Bloodovu slovu, posměšně vyprskl a přitom úplně zapomněl, že právě tomuto slovu vděčí za svůj život.

Při večeři a ještě dlouho po ní nehovořil o ničem jiném než o Bloodovi a o tom, jak ho dopadne a jak krutě se mu pomstí. A protože přitom vydatně popíjel, jeho řeč byla čím dál tím hrubší a jeho hrozby čím dál strašnější, až nakonec Arabella odešla s bledou tváří a s očima plnýma slz. Až dosud se málokdy Bishop odvážil chovat se takto hrubě před svou neteří. Ač je to dosti podivné, měl tenhle surový plantážník určitou úctu před Arabellou.

Lord Julián, jemuž se opilý Bishop velmi brzy zprotivil, odešel hledat dívku. Měl jí ještě vyřídít vzkaz kapitána Blooda a myslel si, že k tomu najde teď příležitost. Ale slečna Bishopová už šla spát, a tak musel lord Julián zkrotit svou netrpělivost až do druhého dne.

Nazítří ráno, ještě dřív než parno dne učinilo pobyt venku nesnesitelným, spatřil ji ze svého okna procházet se v zahradě mezi azalkami. Bylo to vhodné pozadí pro dívku, která byla pro něho právě tak půvabnou novinkou v světě žen jako azalka v světě květin. Vyběhl z domu jedna dvě a o pár chviliek později už kráčet vedle ní a oznamoval, že nese vzkaz od kapitána Blooda.

Zašli na jednu z teras, kde pergola(192) oranžovníků tvořila útulný koutek stínu a vůně. S obdivem se na ni díval. A divil se sám sobě, že mu to trvalo tak dlouho, než si plně uvědomil její půvab a krásu.

„Kapitán Blood mě požádal,“ začal lord, „abych vám vyřídil vzkaz, který má dokázat, že v něm stále ještě zůstalo něco z toho gentlemana, postiženého neštěstím,

který – který – kterého jste kdysi znala.“

„Teď už to není potřeba,“ řekla Arabella velmi vážně.

Samozřejmě ji neporozuměl, protože nic nevěděl o tom, jakého objasnění se včera Arabelle dostalo.

„Myslím – ne, vím, že mu křivdíte,“ řekl.

„Vyřídíte-li ten vzkaz, pak to snad budu moci posoudit.“

Lord byl poněkud zmaten. A hned neodpovídal. Uvědomoval si, jak celá tato záležitost je choulostivá a jak opatrně musí mluvit. Nešlo mu ani tolik o to, jak by vyřídil onen vzkaz, jako spíš o to, jak by ho užil k podpoře svých záměrů. Lord Julián, jindy tak obratný a nenucený ve společnosti žen vznešeného světa, cítil se podivně nesvůj v přítomnosti této prosté neteře koloniálního plantážníka.

Kráčeli mlčky až do jasného slunečního světla, kde pergolou procházela cesta vedoucí k domu. Na tomto světlém kousku poletoval černorudý sametový motýl, velký jako dlaň. Zamyšlený lord Wade sledoval několik minut jeho mihotavý let. Teprve když motýl zmizel z dohledu, odhodlal se odpovědět.

„Není to snadné, opravdu ne. Blood je člověk, který si zasluhoval lepší osud. A mezi námi řečeno, my všichni jsme mu ublížili: váš strýc, protože nedovedl potlačit svou nenávist, vy, protože – protože jste mu nejdříve řekla, že v královských službách může napravit svou temnou minulost, a pak jste nechtěla připustit možnost takové nápravy. A přitom jste přece věděla, že vstoupil do královských služeb jen a jen proto, aby vás zachránil.“

„Vím to. Teď už to vím,“ řekla Arabella potichu. „A vy? Čím jste mu ublížil vy, lorde, že obviňujete i sebe?“

„Čím jsem mu ublížil?“ Lord Wade zprvu začal mluvit rychle, jak to dělají lidé, kteří se rozhodli zbavit se nepříjemného úkolu. „Jestliže jsem mu správně rozuměl a jestliže on správně rozuměl sám sobě, pak je má vina sice neuvědomělá, ale o nic méně významná. Prosím, abyste si to uvědomila, že tu jenom opakuji jeho vlastní slova.“ Neobvyklá nervozita lorda Wada stále rostla. „Kapitán Blood se domníval – a tak mi to také řekl –, že moje přítomnost přispěla k tomu, že se nedokázal očistit ve vašich očích.“

„Kapitán Blood se domníval, že vaše přítomnost k tomu přispěla?“ opakovala po něm.

„Ano, a řekl to slovy, která mi naznačila něco, po čem nadevše toužím, ale čemu se neopovažuji věřit. Ale nejdřív mi dovolte, abych vám pověděl, jak k tomu všemu došlo. Vstoupil jsem na palubu jeho lodi, abych žádal okamžité propuštění vašeho strýce, kterého zajal. Vysmál se mi a řekl, že plukovník Bishop bude rukojmím za jeho bezpečnost. Tím, že jsem se nerozvážně vydal na tu loď, poskytl jsem mu svou osobou další rukojmí, přinejmenším tak cenné jako byl plukovník Bishop. A přesto mě vyzval, abych odešel... ne proto, že by se bál následků – neboť ten se nebojí ničeho

–, ani proto, že by pocítoval nějakou zvláštní úctu ke mně. Naopak, řekl mi do očí, že jsem mu protivný, a to z téhož důvodu, pro který měl obavy o mou bezpečnost.“

„Tomu nerozumím,“ poznamenala Arabella. „Neodporuji si ty dvě věci navzájem?“

„To se jen zdá. Ale jedno je jisté, Arabello: ten nešťastník se vás opovažuje – milovat.“

Podívala se na něho udivenýma očima.

„Vím, polekal jsem vás,“ řekl se soucitem. „Bál jsem se toho. Ale bylo to nutné, abyste porozuměla.“

„Jen pokračujte,“ pobízela ho.

„Tak tedy dobrá. Blood ve mně viděl člověka, který mu znemožňuje vás získat. Proto by mě byl s klidným uspokojením zabil. Ale jelikož moje smrt by vám snad způsobila bolest a jelikož vaše štěstí je mu ze všeho nejdražší, vzdal se té části záruky bezpečnosti, kterou mu poskytovala moje osoba. Kdyby mu totiž někdo zabránil v odplutí a kdybych byl přitom jako rukojmí přišel o život, bylo tu nebezpečí – že byste se snad rmoutila. A tohle Blood riskovat nechtěl. Řekl, že jste ho odsoudila jako zloděje a piráta, a k tomu ještě dodal – znovu jen opakuji jeho vlastní slova –, že kdybyste při volbě mezi námi dvěma zvolila mne, pak byste podle jeho názoru volila moudře. A jenom proto mě žádal, abych opustil jeho loď, a dal mě vysadit na břeh.“

Hleděla na lorda očima plnými slz. Přistoupil k ní a dech se v něm zatajil, když jí podával ruku.

„Arabello, řekněte mi, měl pravdu? Celé štěstí mého života závisí na vaší odpovědi.“

Ale ona se na něho jen stále dívala usazenými očima a neřekla jedině slovo.

Lorda Juliána se zmocňovala pochybnost, mučivá pochybnost. A když za malou chvíli promluvila, poznal, jak oprávněně byly tyto pochybnosti. Neboť její slova

svědčila o tom, že ze všeho, co lord řekl, dostalo se k jejímu vědomí jen to, co se týkalo Bloodova chování k ní. „Tohle že řekl?“ zvolala. „Tohle že udělal? Ach!“ Odvrátila se od něho a zahleděla se mezi štihlými, vzájemně propletenými kmeny pomerančovníků na lesknoucí se hladinu velkého přístavu až ke vzdáleným kopcům.

„Včera večer,“ řekla pak pomalým a přidušeným hlasem, „když strýc dával najevo svou zášť a svůj zlobný hněv, napadlo mě, že takovou pomstychtivostí může být posedlý jen ten, kdo jinému ukřivdil. Kdybych to už nebyla věděla dříve, byla bych v tu chvíli určitě poznala, že jsem až příliš lehce uvěřila všem těm hrozným věcem, které připisovali Petru Bloodovi. Včera mi on sám vysvětlil ten příběh o Levasseurovi, který jste slyšel v St. Nicholasu. A teď ještě tohle... Ano, to vše mi jen potvrzuje jeho pravdu a cenu. Žádný padouch, za kterého jsem ho až příliš lehkovězně považovala, by se v takové situaci, o níž jste mi právě vyprávěl, nezachoval tak ušlechtilé jako kapitán Blood.“

„To je také můj názor,“ přitakal lord Julián cituplně.

„A musí také být. Ale i kdyby nebyl, tak by už teď na tom stejně nezáleželo. Jediné, co má význam – význam trpký a osudný –, je pomyšlení, že kdyby nebylo slov, jimiž jsem ho včera odpudila, mohl být zachráněn. Kdybych jen s ním byla mohla ještě jednou promluvit, než odešel! Čekala jsem na něho, ale šel s ním můj strýc a neměla jsem ani tušení, že odchází nadobro. A teď je ztracen! Znovu bude žít jako pirát a psanec bez vlasti a zákona. A nakonec ho přece jen chytanou a popraví. A tohle všechno jsem zavinila já, jediné já!“

„Co to říkáte? Jedinou a pravou příčinou bylo nepřátelství vašeho strýce a jeho tvrdohlavá neústupnost. Vy sama jste přece nic nezavinila.“

„Jak můžete takhle mluvit,“ namítla netrpělivě, „když

znáte jeho vzkaz, který už sám svědčí o mé vině? Víím, co ho odtud vyštvalo: mé jednání k němu a nadávky, jimiž jsem ho urážela.“

„Nemáte si co vyčítat,“ řekl lord. „Ale když vás to tolik mrzí, a může-li vás to aspoň poněkud utěšit, spolehněte se na mne, že učiním vše, co je v mých silách, aby byl ze svého nešťastného postavení vysvobozen.“

„To že byste udělal?“ zvolala v náhle probuzené, dychtivé naději a podala mu ruku. „Slibujete mi to?“

„Slibuji,“ odpověděl jí, a nepouštíje její ruku, dodal něžně: „Arabello, je tu ještě něco, nač jste mi dosud neodpověděla.“

„Ještě něco?“

„Ano. Je tu ještě věc, která se týká mne a celé mé budoucnosti. Věc, ve kterou věřil Blood a která ho přiměla k přesvědčení, že vám nejsem lhostejným.“

„Lhostejným?“ řekla Arabella. „To jistě ne. Byli jsme přece dobrými přáteli a dobrými přáteli zůstaneme. Alespoň doufám, mylorde.“

„Přáteli! Dobrými přáteli?“ zvolal Julián vyčítavě.

„Nežádám jen vaše přátelství, Arabello. Slyšela jste, co jsem vám řekl, co jsem vám vyřídil. Snad nechcete říci, že se Petr Blood zmýlil?“

Opatrně se snažila uvolnit ruku, kterou lord stále držel, a zmatený výraz v její tváři se jen ještě zvětšil.’

„Arabello!“ naléhal lord Wade.

„Cítím k vám přátelství, mylorde. Jenom přátelství.“

Zámek jeho snů a tužeb se rázem zřítíl. Byl dočista zmaten. Bylo tu cosi, čemu nerozuměl. Mohl jí přece nabídnout vysoké postavení, takové, o kterém jako neteř koloniálního plantážníka, třebaže bohatého, nemohla ani snít. Tohle všechno sice odmítala, ale přesto hovořila o přátelství. Petr Blood se tedy mýlil: jak v jejich citech k sobě, tak i v její náklonnosti k lordu Wadovi. V tomto

případě... ale raději o tom přestal uvažovat. Protože hloubat o těchto věcech znamenalo zároveň způsobovat si zbytečnou bolest. Ale přece jen musí vědět, na čem je. A proto se zeptal s nemilosrdnou otevřeností:

„Je to tedy Petr Blood?“

„Petr Blood?“ opakovala po něm, aniž zprvu chápala význam jeho otázky. „Nevím,“ dodala pak váhavě.

To byla sotva pravdivá odpověď. Protože dnes ráno jako by někdo strhl závoj, který skrýval podstatu věcí, takže teď konečně viděla Petra Blooda a jeho vztahy k jiným lidem v pravém světle. A toto poznání, k němuž dospěla o celých čtyřadvacet hodin pozdě, ji naplňovalo soucitem, lítostí a touhou.

Natolik lord Julián ženám rozuměl, že už nyní neměl žádných pochybností. Sklonil hlavu, aby Arabella nezapozorovala jiskru hněvu v jeho očích, protože jako čestný muž se za tento hněv styděl.

A protože příroda v něm byla silnější než výchova, jal se lord Jillián od tohoto okamžiku (ač skoro proti své vlastní vůli) chystat k něčemu, co se velmi podobalo podlosti. Dřímající zbytky úcty, kterou choval k Petru Bloodovi, byly potlačeny přáním odstranit a zničit soupeře. Dal Arabelle čestné slovo, že použije svého mocného vlivu v Bloodův prospěch. Nejen však že zapomněl na svůj slib, ale dokonce začal tajně podněcovat plukovníka Bishopa a podporovat jeho plány na chycení a zničení Petra Blooda. Pravda, měl výmluvu v tom, že plní své úřední povinnosti. Ale sám dobře věděl, že v tomto případě není služebníkem povinnosti, nýbrž otrokem žárlivosti.

Když o několik dní později vyplula jamajská flotila na moře, byl lord Julián spolu s plukovníkem Bishopem na palubě vlajkové lodi viceadmirála Craufurda.(196) Upřímně řečeno, ani jeden z nich se nemusel této plavby

zúčastnit; viceguvernér byl dokonce povinen setrvat na pevnině. A pokud jde o lorda Juliána, dobře už víme, že na palubě každé lodi byl naprosto zbytečný. Přesto se oba vypravili stíhat kapitána Blooda a každému z nich byla takzvaná povinnost záminkou k ukojení osobních cílů; i tyto společné cíle poutaly je k sobě jakýmsi přátelstvím, které by jinak nebylo možné u dvou tak odlišných lidí.

Honička začala. Po nějakou dobu křižovali u pobřeží Hispanioly, hlídající Windwardský průliv, a trpěli nepohodou deštivého období, které právě začalo. Ale hlídali marně a po měsíci se vrátili s prázdnýma rukama do Port Royalu, kde už na ně čekaly velmi zneklidňující zprávy ze Starého světa.

Velikášství Ludvíka XIV.(193) strhlo celou Evropu do válečného víru. Francouzské legie pustošily rýnské provincie a Španělsko se připojilo ke státům, které se spojily k obraně proti divokým záměrům francouzského krále. A to nebylo ještě to nejhorší: přicházely také zprávy o občanské válce v Anglii, kde už lid měl až po krk tyranie krále Jakuba. Tvrdilo se, že Vilém Oranžský byl pozván, aby přišel do Anglie.

Týdny plynuly a každá loď z domova přinášela další a další zprávy. Vilém se přepravil do Anglie a v březnu onoho roku 1689 se dověděli na Jamajce, že přijal anglickou korunu a že král Jakub se vrhl do náruče Francie, aby mu znova dopomohla k trůnu.

Pro příbuzného lorda Sunderlanda to byly vskutku znepokojující zprávy. Po nich přišel dopis od státního tajemníka krále Viléma, oznamující plukovníku Bishopovi, že vypukla válka s Francií, a proto že přijíždí do Západní Indie generální guvernér lord Willoughby(194). A spolu s ním že se blíží eskadra lodí pod velením admirála Van der Kuylena(195), aby pro

každý případ posílila jamajskou flotilu.

Bishop si uvědomil, že to bude znamenat konec jeho svrchované moci, i kdyby zůstal nadále v Port Royalu jako viceguvernér. Lord Julián, který nedostal žádné určité zprávy, nevěděl, jaký význam budou mít tyto události pro něho. Ale byl ve velmi těsných a důvěrných stycích s plukovníkem Bishopem (ovšemže kvůli Arabelle), který měl zase vzhledem k nepříznivým politickým událostem největší zájem na tom, aby se jeho příbuzným stal vlivný lord Julián.

V této věci dospěli k plné dohodě a lord Julián prozradil Bishopovi všechno, co věděl.

„V cestě nám stojí jedna jediná překážka,“ řekl. „Kapitán Blood. Ta dívka je do něho zamilovaná.“

„Vy jste se jistě zbláznil!“ vyjádřil Bishop svůj bezmezný údiv.

„Vůbec se nedivím, že si to myslíte,“ řekl lord Wade smutně. „Ale naštěstí jsem naprosto při smyslech a říkám jen to, co bezpečně vím.“

„A co tedy víte?“

„Arabella mi to sama řekla.“

„To je drzá holka! Ale počkejte, já už ji přivedu k rozumu!“ Promlouval z něho opět otrokář, navyklý vládnout a hovořit bičem.

„Nebuďte blázen, Bishope.“ Lordův pohrdavý tón přispěl mnohem víc k uklidnění plukovníka než kterýkoli účinný argument. „Tak přece nelze jednat s tak moudrou a oduševnělou dívkou jako je Arabella. Nechcete-li navždy zmařit moje naděje, pak jen buďte pěkně zticha a nijak do věci nezasahujte.“

„Že do toho nemám zasahovat? A co mám tedy, u čerta, vlastně dělat?“

„Poslyšte, člověče. Ta dívka má tvrdou hlavu. Myslím, že svou neteř málo znáte. Dokud je Blood naživu, bude na

něho čekat.“

„To znamená, že přijde zase k rozumu, až bude Blood mrtev.“

„Konečně začínáte projevovat důvtip,“ pochválil ho lord Julián. „Bloodova smrt – to je první a nejdůležitější krok.“

„A teď máme k němu příležitost.“ Bishop se rozohnil až k úplnému nadšení. „Válka s Francií přece odstraňuje všechna omezení, pokud jde o Tortue. Můžeme teď zaútočit na ten ostrov ve službách anglického krále. A zvítězíme-li, náramně se zavděčíme nové anglické vládě.“

„Hm!“ pravil lord Julián a zamýšleně si popotahoval dolní ret.

„Vidím, že jste mě pochopil,“ zachechtal se Bishop. „Dvě mouchy jednou ranou, co? Pustíme se za tím lotrem až do jeho doupěte, přímo pod nosem francouzského krále. A tentokrát ho dostaneme, i kdybychom měli proměnit Tortue v hromadu popele.“

Na tuto výpravu vypluli už po dvou dnech; bylo to asi tři měsíce po Bloodově odjezdu. Vzali s sebou všechny lodi flotily a navíc ještě několik menších pomocných plavidel. Arabelle a všem ostatním řekli, že chtějí přepadnout francouzskou část Hispanioly, což byla vskutku jediná výprava, která by mohla v takové době vůbec nějak ospravedlnit nepřítomnost plukovníka Bishopa na Jamajce. Jeho smysl pro povinnost ho měl vlastně připoutat k Port Royalu. Ale jeho smysl pro povinnost byl přehlušen nenávisť, tou nejmarknější a nejzlobnější vášní. Ve velké kabině Imperatoru, vlajkové lodi viceadmirála Craufurda(196), uspořádal viceguvernér té noci bohatý banket, aby tak oslavil své přesvědčení, že životní svíčka kapitána Blooda dohořívá.

XXV. VE SLUŽBÁCH KRÁLE LUDVÍKA

Asi tři měsíce předtím, než se vypravil plukovník Bishop zničit Tortue, připlul kapitán Blood do tohoto přístavu, obehnaného skalami. Připlul ještě před zimními bouřemi, a to o dva dny dříve než fregata, se kterou Wolverstone vyplul z Port Royalu den před ním.

Blood zjistil, že ho v tomto dobře chráněném přístavu očekává jeho flotila – ony čtyři lodi, od nichž byl odloučen v bouři nedaleko břehů Malých Antil a které měly posádku asi sedmi set mužů. Uvítali ho velmi radostně, neboť už měli o něho starosti. Na Bloodovu počest byly vypáleny dělové salvy a lodi byly ozdobeny vlajkami. Takřka celé město, vzbouřené tímto hlučným přivítáním, vyšlo na přístavní hráz. Shromáždil se tam velký zástup mužů a žen všech přítomných národností a barev pleti; všichni chtěli vidět, jak vystupuje slavný bukanýr na břeh.

Petr Blood byl v mlčenlivě náladě. Na jeho vážné tváři tkvěl jízlivý úsměšek. Věděl totiž, že jakmile připluje Wolverstone, celé tohle oslavování hrdiny se změní v cosi málo slavnostního.

Na přístavní hrázi čekali jeho kapitáni Hagthorpe, Christian a Yberville a s nimi několik stovek jeho bukanýrů. Když na něho naléhali s otázkami, kde že se zdržel, požádal je, aby počkali do Wolverstonova návratu, který prý plně uspokojí jejich zvědavost. Potom se Blood prodral pestrým davem a zamířil k domu d'Ogerona.

Bukanýři se zprvu domnívali, že Wolverstone přijede za Bloodem s nějakou zvlášť cennou válečnou kořistí, ale

brzy se dověděli od prořídle posádky Arabelly zcela jiný příběh, takže jejich radost ovadla a změnila se v překvapení. Z oddanosti ke svému kapitánovi zachovala posádka Arabelly o všech událostech opatrné mlčení po celé ty dva dny, než připlul Wolverstone. Ale přesto zas nebyli natolik mlčenliví, aby zabránili kolování některých podivných pověstí a přehnaných vyprávění o činech, jichž se kapitán Blood dopustil.

Kdyby nebyl Wolverstone nakonec připlul, možná že by bylo došlo i k výbuchu. Když pak o dva dny později Starý vlk spustil kotvu v zátocě, tu se všichni obrátili na něho a žádali vysvětlení.

Wolverstone měl sice jen jedno oko, ale tímto jediným okem viděl mnohem víc, než leckterí lidé vidí dvěma. A přes tu svou prošedivělou hlavu, malebně obtočenou zeleným a rudým turbanem, měl zdravé srdce chlapce, a v tomto svém srdci upřímnou lásku k Petru Bloodovi.

Když obeplul skalnatý mys, na němž stála pevnost, a spatřil v zátocě zakotvenou Arabellu, byl nesmírně překvapen. Pořádně si protřel své jediné oko a podíval se znovu. Ale stále ještě nemohl věřit tomu, co viděl. Ale nebyl zřejmě jediným, kdo dával najevo svůj úžas a překvapení.

„U všech svatých, je to Arabella, anebo je to její duch?“ zvolal Dyke, který stál vedle Wolverstona.

Starý vlk zakoulel okem, mračně se podíval na Dyka a už už otevíral ústa. Ale pak je zase rychle a pevně zavřel, aniž co řekl. Měl totiž vzácný dar opatrnosti, a zejména v takových věcech, jimž nerozuměl. Že je to skutečně Arabella, o tom se už nedalo pochybovat. Ale je-li tomu tak, pak si musí nejdřív všechno jak se patří rozmyslet, než něco řekne. Jak to, že je Arabella tady, a ne někde na Jamajce? A je vůbec Petr Blood na palubě anebo mu zbytek námorníků unikl a nechal kapitána v Port

Royalu?

Dyke však opakoval svou otázku. Wolverstone se nevrle otočil.

„Ty máš dvě oči na koukání a ptáš se mne, který má jen jedno. Sám snad vidíš, co to je.“

„Ale já vidím Arabellu.“

„Ovšemže ji vidíš, když tam stojí. Co jiného jsi očekával?“

„Co jiného?“ Dyke se na něho vyjeveně podíval. „Copak ty jsi čekal, že tu Arabella bude?“

Wolverstone si ho pohrdlivě změřil, pak se zasmál a hlasitě, aby ho všichni kolem slyšeli, řekl:

„Samozřejmě, že jsem to čekal.“ A znova se zasmál tak srdečně a významně, jako by tím chtěl odsoudit pošetilost Dykovy otázky.

To se rozumí, že když pak byl na břehu, vrhli se na něho bukanýři s desítkami otázek. A právě z jejich dotazů Wolverstone okamžitě pochopil situaci a usoudil, že buď z nedostatku odvahy, anebo z jiných důvodů Blood sám odmítl vyličit všechny události od okamžiku, kdy se Arabella oddělila od svých sesterských lodí.

„Kapitán byl odjakživa skromný člověk,“ vysvětloval Wolverstone Hagthorpovi a ostatním, kteří ho obklopili.

„Nemívá ve zvyku vychvalovat sám sebe. Nuže, bylo to takhle: Setkali jsme se se starým donem Miguelem, a když jsme ho potopili, vzali jsme na palubu londýnského hejska, který přijel na pokyn státního tajemníka nabídnout kapitánovi králův důstojnický patent, jestliže se vzdá pirátství a bude-li se dobře chovat. Kapitán ho ovšem poslal ke všem čertům. Jenže pak jsme narazili na jamajskou flotilu, které velel ten starý plesnivý ďábel Bishop. Už to vypadalo tak, že je konec s kapitánem Bloodem i s námi všemi. A tak jsem šel za ním a povídám mu: ‚Přijmi, Petře, ten zatracený patent. Dej se do královských služeb a zachraň tak nás i sebe.‘ Blood

mě poslechl a ten londýnský šašek mu hned na místě odevzdal královský důstojnický patent a Bishop se div nezadusil vzteky, když se o tom dozvěděl. Ale už se to stalo a musel to tedy spolknout. A tak jsme teď byli všichni v královských službách a pluli jsme i s Bishopem do Port Royalu. Ale Bishop nám nevěřil, to se ví. A nebýt toho lorda z Londýna, určitě by dal pověsit kapitána i s královským lejstrem. Blood chtěl vyklouznout z Port Royalu ještě tu samou noc, ale ten pes Bishop nařídil, aby nás v pevnosti pozorně hlídali. Trvalo to čtrnáct dní, ale nakonec ho Blood přece oklamal. Mne a většinu mužstva odeslal ve fregatě, kterou jsem koupil pro tuto cestu. On sám – jak mi potají řekl – chtěl vyplout za mnou a dostihnout mě. Podařilo-li se mu to opravdu či ne, to už nevím. Ale jak vidíte, připnul sem dřív než já, což jsem celkem očekával.“

Wolverstone měl zřejmě znamenitý kombinační talent a disponoval správnou dávkou fantazie, která přesně ví, jak daleko je možno se odchýlit od pravdy a do jaké míry lze tuto pravdu příkrášlit.

Když tedy pronesl onu smělou směs skutečnosti a výmyslu, čímž připojil další slavný čin do řady hrdinských kousků Petra Blooda, zeptal se, kde by našel kapitána. A pak vstoupil do člunu a vydal se na Arabellu hlásit se u svého kapitána.

Ve velké kabině Arabelly našel Petra Blooda, který tu seděl sám se sklenkou v ruce. Kapitán pozvedl unavené oči a chvíli si Wolverstona prohlížel.

„Ah! Starý vlk!“ zasmál se halasně. „Konečně jsi tedy dorazil? A co chceš se mnou udělat, nu?“

Starý Wolverstone se na něho mlčky a smutně díval. Pak popošel blíž a usedl ke stolu proti kapitánovi. „Můj ty bože, Petře, co to je?“

„Rum, jamajský rum,“ řekl Blood a přistrčil láhev a sklenici Wolverstonovi.

„Ptám se, co je s tebou?“ zahřměl Wolverstone a odstrčil láhev.

„Rum,“ řekl kapitán Blood opět a zasmál se. „Nic než rum. Odpověděl jsem ti na všechny tvé otázky. Proč neodpovídáš ty na moje? Co chceš se mnou udělat? Mluv!“

„Už jsem udělal, co jsem udělat chtěl,“ odsekl Wolverstone. „Díky bohu, že jsi měl tolik rozumu a žes držel jazyk za zuby až do mého příjezdu. Rozumíš mi vůbec, anebo jsi už opilý?“

„Ať jsem opilý nebo střízlivý, tobě rozumím vždycky.“

„Tak tedy poslouchej.“ A pověděl mu celou historku, kterou vyprávěl mužstvu.

„To je skoro tak dobré jako pravda,“ usmál se Blood, když Wolverstone skončil. „Ty můj dobrý, věrný Starý vlku! Jsem ti moc vděčen za tvou oddanost a přátelství, ale řekni sám: stálo to vůbec za tu námahu? Nejsem už přece žádný pirát a pirátem už nikdy nebudu. S tím je

konec!“

„Přijdu si s tebou promluvit ještě jednou, až nebudeš mít v hlavě tolik rumu,“ řekl Wolverstone a vstal. „Zatím si laskavě zapamatuj tu historku, kterou jsem ti pověděl, a neříkej nic, co by ze mne udělalo lháře. Všichni mi věří, dokonce i ti, kteří se mnou odpluli z Port Royalu. Přesvědčil jsem je. Kdyby na to přišli, žeš přijal králův důstojnický patent doopravdy jako tenkrát Morgan, jen si pomysli, co by se stalo.“

„Bylo by peklo,“ řekl kapitán. „A to je právě to, co mi patří.“

„I mlč,“ zabručel Wolverstone. „Zítřka si o tom ještě promluvíme.“

Promluvili si, ale bez obzvláštního užítku. Ani toho dne, ani později po celou tu dobu, co trvalo období dešťů, nebyla s Bloodem řeč. Bystrý Wolverstone brzy přišel na to, že to není rum, který trápí kapitána. Rum byl jenom důsledkem, nikoli příčinou Bloodovy netečné lhostejnosti. Jiná bolest mu užírala srdce a Starý vlk ovšem věděl, odkud vítr vane. Proklínal všechno na světě, co nosí sukně, a protože se vyznal v světě i v lidech, trpělivě čekal, až tahle bolest přejde.

Ale nepřešla. Když Blood zrovna nehrál v kostky a nepil v nějaké hospodě na Tortue, zavíral se ve své kabině na palubě Arabelly. Jeho přátelé z guvernérova domu, udiveni touhle nevysvětlitelnou změnou, pokoušeli se ho rozptýlit. Slečna d'Ogeronová mu posílala téměř denně pozvání, kterým však jen zřídka kdy vyhověl.

Později, když už deštivé období pomalu končilo, přicházeli k němu jeho kapitáni s návrhy na výhodné útoky proti španělským osadám. Ale i k těmto návrhům byl Petr Blood tak lhostejný, že to vyvolalo u bukanýrů nejprve údiv a potom rozhořčení.

Christian, který byl velitelem Klóthó, rozhořčeně mu

vytýkal tuto nečinnost a žádal o rozkazy k nějaké akci.

„Běž ke všem čertům!“ osopil se na něho Blood.

Christian se urazil a odešel. A příštího rána Klóthó zvedla kotvy a vyplula. Tak dala příklad dezerce, od níž už brzy ani věrnost ostatních Bloodových kapitánů nemohla odradit jejich mužstvo.

Někdy se Blood ptal sám sebe, proč se vůbec vrátil na Tortue. Celé dny totiž myslel na Arabellu a na její pohrdavý odsudek. Nikoli, nebude už zlodějem a pirátem! Ale co má tedy dělat a kam má jít?

Jeho duševní i tělesný úpadek byl zřejmý všem. Tatam byla jeho až přepečlivá snaha o vnější vzhled: oblékal se nedbale a nepořádně. Nechal si dokonce narůst černý vous na tvářích, které vždy bývaly tak hladce vyholeny; dlouhé husté černé vlasy, kdysi tak pečlivě zkadeřené, splývaly teď jako nepořádná hříva kolem jeho tváře, jejíž barva se měnila ze zdravé snědosti k chorobně žluté barvě, a jeho modré oči, dříve tak živé a bystré, ztratily všechn lesk.

Wolverstone, který jediný znal pravý důvod jeho úpadku, se jednou, ale jen jednou, opovážil s ním o tom otevřeně promluvit.

„Proboha, Petře, copak to nikdy neskončí? To chceš stále jen takhle dřepět, mračit se a pít, protože tě nějaká bledule v Port Royalu nechce?“

Modré Bloodovy oči se na něho upřeně dívaly zpod černého obočí a začalo v nich prosvěcovat cosi z jejich bývalé jiskry. Ale Wolverstone si ničeho nevšiml a pokračoval.

„S děvčetem má člověk zacházet slušně, dokud to má nějaký smysl. Ale ať jsem zatracen, jestliže bych se utápěl v rumu kvůli nějakému tvorů, co nosí sukně. Takové věci Starý vlk nedělá. Když už tě neláká žádná jiná výprava, proč se tedy nevydáme proti Port Royalu?“

Co na tom záleží, že je to anglická osada? Velí tam plukovník Bishop a ve svém mužstvu máš habaděj chlapců, kteří by šli za tebou třeba do pekla, jen kdyby to znamenalo popadnout plukovníka Bishopa za krk. Stačilo by vyčihnout chvíli, až bude jamajská flotila pryč. V tom městě je dost kořisti, aby to zlákal chlapce, a ty – ty tam máš tu svou slečinku. Tak co? Mám to říct mužstvu?“

Blood prudce vyskočil a zlostí zkřivil tvář.

„Okamžitě opustíš mou kabinu, okamžitě, povídám, anebo odtud živ neodejdeš. Jakže? Ty se opovažuješ přijít ke mně s takovýmihle návrhy?“ Wolverstone, zděšený tímto nevidaným hněvem, odešel bez jediného slova. A víckrát ovšem o té věci spolu nemluvili, a nikdo se už neodvážil rušit kapitána Blooda v jeho zahálčivém samotářství.

Ale nakonec, když už se Bloodovi bukanýři vzdávali vši naděje, něco se stalo. Měl v tom prsty kapitánův přítel pan d'Ogeron. Jednoho slunného jitra přišel guvernér Ile de la Tortue na palubu Arabelly v doprovodu malého obtloustlého muže příjemného zevnějšku a příjemného, sebevědomého chování.

„Kapitáne,“ představil ho pan d'Ogeron, „přivádím vám pana de Cussyho(197), guvernéra Francouzské Hispanioly, který by s vámi rád mluvil.“

Z ohledu ke svému příteli vyndal kapitán Blood dýmku z úst, vstal a uklonil se panu de Cussymu.

„K službám!“ řekl.

Pan de Cussy se rovněž uklonil a usedl na truhlu pod zadními okny.

„Máte tu pod svým velením pěkně silnou jednotku, pane kapitáne,“ pravil. „Asi osm set mužů.“

„A jak slyším, jsou prý už ti chlapci z dlouhé nečinnosti celí rozmrzelí.“

„Když se jim to nelíbí, mohou jít.“

Pan de Cussy si vzal rozvážně šňupec tabáku. „Chci vám navrhnout něco lepšího.“

„Prosím, navrhněte,“ zamručel Blood bez zájmu.

Pan de Cussy se podíval na d'Ogerona a zdvihl poněkud obočí. Nezdálo se mu, že by měl kapitán Blood zrovna dobrou náladu. Ale pan d'Ogeron mocně pokyvoval hlavou, a tak se tedy guvernér Hispanioly vytasil se svým návrhem.

„Dostali jsme z Francie zprávu, že jsme ve válce se Španělskem.“

„A to má být něco nového?“ zabručel Blood.

„Mluvím naprosto oficiálně, pane kapitáne. Nemám teď na mysli neoficiální srážky a neoficiální kořistnické výpravy, které jsme dosud trpěli. Teď je tu válka – formální válka – mezi Francií a Španělskem v Evropě. A Francie má v úmyslu přenést tuto válku i do Nového světa. Z Brestu(198) sem připlouvá flotila pod velením barona de Rivarola. Dostal jsem od něho dopisy, v nichž mě žádá, abych vyzbrojil pomocnou eskadru a sehnal posádku aspoň tisíce mužů, která by ho posílila, až přijede. Zkrátka a dobře, pane kapitáne, na návrh našeho dobrého přítele pana d'Ogerona vám nabízím, abyste vstoupil se svými loďmi a se svým mužstvem pod velení barona de Rivarola.“

„Vy nám nabízíte, abychom vstoupili do francouzských služeb?“ zeptal se Blood s oživeným zájmem. „A za jakých podmínek, pane?“

„Vy sám dostanete hodnost kapitána prvního stupně a ostatní vaši důstojníci hodnosti přiměřené. Váš plat bude úměrný této hodnosti a spolu s mužstvem se ještě budete podílet na jedné pětině z každé kořisti.“

„To by moji lidé asi sotva považovali za výhodnou nabídku.“

Řeknou vám, že by mohli odtud vyplout třeba zítra, přepadnout některou španělskou osadu a nechat si celou kořist.“

„To je pravda, ale jsou přitom vystaveni všem nebezpečím, která hrozí pirátům! V našich službách by bylo vaše postavení řádné a oficiální. A uvážíte-li, že tu bude ještě silné loďstvo barona de Rivarola, pak budete moci podniknout mnohem větší podniky, než cokoli, oč byste se mohl pokusit na vlastní pěst. Což znamená, že ta jedna desetina může v tomto případě znamenat více než v druhém případě celá kořist...“

Kapitán Blood uvažoval. To, co mu tenhle člověk navrhuje, není aspoň pirátství. Je to počestné zaměstnání ve službách francouzského krále.

„Poradím se se svými důstojníky,“ řekl a poslal pro ně.

Pan de Cussy jim pak sám přednesl celý návrh. Hagthorpe ihned prohlásil, že návrh je výhodný; mužstvo beztoho reptá nad dlouhou nečinností a určitě přijme tuto službu, kterou pan de Cussy nabízí jménem Francie. Blood zamračeně přikývl na souhlas. A tak neprodleně přistoupili k projednání podmínek. Yberville, mladý francouzský korzár, upozornil pana de Cussyho na to, že nabízený podíl je příliš malý. Při podílu jedné pětiny z kořisti by se už důstojníci mohli zaručit za své mužstvo, ale při menším podílu nikoli.

Pan de Cussy, který měl své instrukce, byl v rozpacích. Ale bukanýři pevně trvali na svém požadavku. A tak pan de Cussy nakonec souhlasil s tím, že překročí hranice své plné moci. Smlouva byla vyhotovena a podepsána ještě téhož dne. Bukanyři měli být koncem ledna u Petit Goave(199), kam měl podle poslední zprávy přijet baron de Rivarol.

Na Tortue nastaly dny horečné činnosti; lodi byly opravovány, připravováno maso a na palubu se

nakládaly všemožné zásoby. Ale kapitán Blood si těchto prací skoro vůbec nevšímal. Byl i nadále lhostejný a

samotářský. Jestliže dal svůj souhlas k tomuto podniku (anebo ještě spíše: jestliže se dal do něho nahnat vůlí svých důstojníků), pak to bylo jen proto, že služba, kterou mu nabídli, byla řádná a počestná a neměla nic společného s pirátstvím. Ale jeho souhlas byl jenom pasivní. A služba, do které vstoupil, v něm nezbuzovala prázdné nadšení. Bylo mu naprosto lhostejné – jak řekl Hagthorpovi –, poplují-li k Petit Goave nebo do Hádu(200), vstoupí-li do služeb Ludvíka XIV. nebo satanových.

XXVI. BARON DE RIVAROL

Kapitán Blood byl stále ještě v oné chmurné náladě, když vyplul z Ile de la Tortue i když pak zakotvil v zálivu Petit Goave. A v téže náladě také přivítal barona de

Rivarola, který asi v polovině února konečně zakotvil se svou flotilou pěti válečných lodí vedle loďstva bukanýrů. Francouz byl šest neděl na cestě, protože ho prý zdrželo nepříjemné počasí.

Setkali se na zámku Petit Goave. Baron, vysoký čtyřicetiletý muž s jestřábí tváří, chladného odměřeného chování, prohlížel si kapitána Blooda se zřejmou nespokojeností. Hagthorpa, Ybervilla a Wolverstona, kteří stáli za kapitánem, si ani nepovšiml. Pan de Cussy nabídl kapitánovi Bloodovi křeslo.

„Okamžik, pane Cussy. Obávám se, že si pan baron nevšiml mých přátel. Dovolte mi, pane, abych vám je představil: kapitán Hagthorpe, velitel Elizabeth, kapitán Wolverstone z Atroposu a kapitán Yberville z Lachesisu.“ Baron se povýšeně podíval na kapitána Blooda a pak se mrazivě a sotva znatelně uklonil každému ze tří jmenovaných. Všechna jeho gesta svědčila jasně o tom, že bukanýry pohrdá a že si přeje, aby to vzali na vědomí. To mělo podivný účinek na kapitána Blooda: probudila se v něm zloba, ale zároveň také sebevědomí. Zastyděl se dokonce za svůj nepořádný vzhled a stal se o to výbojnějším.

„Přitáhněte si židle ke stolu, chlapci. Nesmíme nechat pana barona čekat.“

Wolverstone se nemohl ubránit úsměvu, který prozrazoval, že plně chápe situaci. Pan de Rivarol se teď ještě víc nasupil, neboť pokládal za úhonu své důstojnosti sedět u jednoho stolu s těmito bandity. Učinil proto jedinou věc, která mu zbyla, aby naznačil rozdíl mezi sebou a jimi. Nasadil si klobouk.

„Jste opravdu velmi rozumný,“ řekl Blood přátelsky. „Sám už teď cítím, že je tu průvan.“ A dal si také na hlavu svůj širák, zdobený pery.

„Pane,“ řekl baron ledově, „nutíte mě, abych vám

připomněl, že máte hodnost kapitána prvního stupně a že jste v přítomnosti generála francouzských námořních a pěchotních vojsk. Nutíte mě také, abych vám ještě připomněl povinnou úctu k vyšší hodnosti.“

„S klidným svědomím vás mohu ujistit,“ odpověděl kapitán Blood, „že toto upozornění je zcela zbytečné. Pokládám se totiž za gentlemana – i když zrovna nevypadám příliš vábně – a chovám vždy úctu nejen k těm, které postavila příroda či náhoda nade mne, ale i k těm, kteří stojí co do hodnosti pode mnou a nemají možnost dát najevo svůj nesouhlas, kdybych jim příslušnou úctu neprojevoval.“

Proti takovéhle trefné výtce se nedalo nic namítat. Baron de Rivarol se kousl do rtu. A kapitán Blood pokračoval, aniž dal generálovi příležitost odpovědět: „Nu, a když jsme si tyhle věci tak pěkně vysvětlili, mohli bychom snad přistoupit k věci?“

„To bude nejlepší,“ ušklíbl se de Rivarol a vzal do ruky listinu. „Mám tady opis smlouvy, kterou jste uzavřel s panem de Cussym. Dříve než budeme pokračovat v jednání, chtěl bych jen poznamenat, že pan de Cussy překročil svou pravomoc, když vám přiznal právo na jednu pětinu kořisti.“

„O tom si promluvte, pane generále, s panem de Cussym.“

„Nikoli kapitáne. Ta věc se týká především mne a vás.“

„Promiňte, pane generále, ale smlouva je podepsána. Pokud jde o nás, je celá tato záležitost uzavřena. A také z ohleduplnosti k panu de Cussymu nepřejeme si být svědky výtek, kterých si snad podle vašeho mínění zaslouhuje.“

„Co já chci říci panu de Cussymu, do toho vám nic není.“

„To právě povídám, pane generále.“

„Ale, k čertu, týká se to vás. Myslím, že vám nemůžeme poskytnout víc než jednu desetinu kořisti.“ Baron de Rivarol uhodil do stolu. Rozčilovalo ho totiž, že obyčejný pirát je tak obratným diskutérem.

„Jste si tím tak docela jist, pane barone, že nemůžete?“

„Jsem si zcela jist, že nechci.“

Kapitán Blood pokrčil rameny a podíval se na zem. „V tomto případě mi nezbývá nic jiného, než předložit vám malý účet za výdaje a ztrátu času. Až to bude vyrovnáno, rozejdeme se jako přátelé, pane barone. Vše bude v pořádku.“

„Co tím, u všech čertů, míníte?“ Baron vyskočil a naklonil se přes stůl.

„Copak se nevyjadřuji dost srozumitelně? Moje francouzština snad není tak zcela plynulá...“

„Ach, vaše francouzština je dost plynulá, chvílemi dokonce moc plynulá. Podívejte se, pane korzáre, nejsem člověk, se kterým je radno si zahrávat, jak snad sám velmi brzy zjistíte. Vstoupili jste do služeb francouzského krále – vy a vaše mužstvo. Máte hodnost a dostáváte plat kapitána prvního stupně a tady vaši důstojníci mají hodnosti poručíků. S těmito hodnostmi souvisí určité povinnosti, které byste si měl co nejdříve prostudovat, a také určité tresty za nesplnění povinností. Jsou dosti přísné. První povinností důstojníka je poslušnost. Dovoluji si vás na to upozornit. Nesmíte se pokládat za mé spojence v chystaném podniku, nýbrž za mé podřízené. Já jsem pro vás velitelem, který vám poroučí, a nikoli kamarádem nebo někým, kdo je vám roven. Doufám, že mi rozumíte.“

„Zajisté, rozumím vám velmi dobře!“ zasmál se kapitán Blood, který obdivuhodně brzy našel svou dřívější pohotovost a důvtip. Jediná věc, která mu kazila

dokonalou radost ze slovní potyčky, bylo pomyšlení, že není oholen. „Na nic nezapomínám, pane generále, to vás ujišťuji. Nezapomínám například, jak činíte zřejmě vy, že podmínkou naší služby je smlouva, kterou jsme podepsali, a v té smlouvě stojí černé na bílém, že dostaneme podíl jedné pětiny. Odmítáte-li to, pak porušujete smlouvu, pak také rušíte naši službu. Od tohoto okamžiku přestáváme být důstojníky námořnictva francouzského krále.“

De Rivarol nevěděl, co říci a jak se tvářit.

„Vlastně...“, ozval se bojácně pan de Cussy.

„Vlastně je tohle všechno vaše práce“, obořil se na něho baron, který byl rád, že si může na někom vylít zlost.

„Měl byste být za to zbaven funkce. Děláte hanbu královské službě, pane. Přivádíte mě, představitele Jeho Veličenstva, do nemožného postavení.“

„Je tedy, prosím, nemožné poskytnout nám pětinu podílu?“ zeptal se Blood měkce. „V tom případě pak není třeba se ani rozčilovat, ani urážet pana de Cussyho. Pan de Cussy ví, že za méně bychom nebyli přišli. Ujistíte-li nás, že víc dát nemůžete, odejdeme zase. A všechno bude tak, jako kdyby se byl pan de Cussy přesně držel svých instrukcí. Snad jsem vám, pane barone, přesvědčivě dokázal, že když rušíte smlouvu, nemůžete ani počítat s naší službou, ani nám nemůžete jako čestný člověk zabránit v odplutí.“

„Jako čestný člověk? Chcete snad říci, že bych byl schopen nečestného jednání?“

„Nic takového nechci říci, protože je to nemožné,“ odpověděl kapitán Blood. „O to bychom se už postarali. Teď záleží na vás, pane generále, abyste rozhodl, zdaje smlouva zrušena.“

Baron se posadil a zabrumlal: Ještě si to rozmyslím a pak vám oznámím své rozhodnutí.“

Kapitán Blood a jeho důstojníci vstali a uklonili se. Jistě si umíte představit, že teď pro pana de Cussyho nastala velmi nepříjemná čtvrt hodinka. Jeho sebevědomí náhle roztálo jako kostka cukru v horkém čaji. Generál královských armád vynadal guvernérovi Hispanioly jako nějakému lokajovi.

Když baron vyčerpал svou zásobu nadávek, přešel k urážkám. Protože prý pan de Cussy ukázal, že není schopen zastávat svou funkci, rozhodl se baron de Rivarol převzít tento úřad po celou dobu svého pobytu na Hispaniole. Začal tím, že dal zavolat vojáky ze svých lodí a postavil v zámku pana de Cussyho svou vlastní stráž.

Z toho brzy vzešly potíže. Když příštího jitra přišel Wolverstone na břeh v malebném oděvu, v němž si liboval, a s hlavou omotanou barevným šátkem, začal se mu jeden důstojník právě vyloďeného francouzského vojska posmívat. Wolverstone mu odpověděl stejně pádně a vrátil mu výsměch i s úroky. Nato ho důstojník začal urážet. Wolverstone mu uštědřil ránu, která ho srazila k zemi a připravila o polovinu jeho ubohých smyslů. Ani ne za hodinu byl už o všem informován baron de Rivarol. A ještě před polednem byl Wolverstone na jeho rozkaz zatčen a uvězněn v zámku.

Baron právě usedl s panem de Cussym k obědu, když černý služebník ohlásil příchod kapitána Blooda. Baron de Rivarol dal mrzutý souhlas, aby ho vpustili. A tu vešel elegantní muž, Oděný vybraně, ale střízlivě do černých šatů, zdobených stříbrem. Jeho opálená tvář čistých rysů byla pečlivě oholena a dlouhé černé vlasy spadaly v kadeřích na límec z jemné krajky. V ruce držel ten muž široký černý klobouk s rudým pštrosím pérem a v levé ruce ebenovou hůl. Jeho punčochy byly hedvábné, růžice stužek kryla podvazky a černé růžice na střevících

byly jemně obroubené zlatem.

V prvním okamžiku ho baron de Rivarol nepoznal. Blood totiž vypadal o deset let mladší než včera. Jeho probuzená hrdost vyžadovala, aby se postavil baronu na roveň a aby tuto rovnost projevil i svým zevnějškem.

„Přicházím v nevhodný čas,“ omlouval se zdvořile.

„Prosím o prominutí. Ale moje záležitost nestrpí odkladu. Týká se, pane de Cussy, kapitána Wolverstona z Atroposu, kterého jste dal zatknout.“

„Toho jsem dal uvěznit já,“ hlásil se baron de Rivarol o zásluhu.

„Opravdu? Ale já jsem si myslel, že guvernérem Hispanioly je pan de Cussy.“

„Nikoli, pane. Pokud tu jsem já, jsem tu i nejvyšším představitelem státní moci. Bude jen dobře, vezmete-li to na vědomí.“

„Výborně. Ale není možno, abyste si nebyl vědom omylu,

k němuž tu došlo.“

„K omylu, říkáte?“

„Ano, k omylu. Ostatně je to ode mne zdvořilost, používám-li tohoto slova. Ale je to docela příhodné slovo a ušetří nám mnoho diskusí. Vaši lidé zatkli nepravého člověka, pane barone. Místo francouzského důstojníka, který se dopustil nejhrubší provokace, zatkli kapitána Wolverstona. Žádám, abyste v této záležitosti zjednal neprodleně nápravu.“

Jestřábí tvář barona de Rivarola zrudla.

„Pane, vy... vy jste drzý. A ta vaše drzost je nesnesitelná!“ Ačkoli se baron za normálních okolností vždycky dokonale ovládal, byl teď tak silně rozčilen, že dokonce koktal.

„Pane barone, zbytečně plýtváte slovy. Zde je Nový svět. A ten svět je nejen nový, ale také velmi nezvyklý pro každého, kdo vyrostl uprostřed předsudků Starého světa. Snad jste ještě neměl dost času uvědomit si, co všechno je tu nového, a proto také zapomenou na ona urážlivá slova, kterých jste použil. Ale spravedlnost je spravedlností v Novém světě stejně jako ve Starém a nespravedlnost je stejně nesnesitelná tady jako tam. A spravedlnost vyžaduje, aby byl propuštěn na svobodu můj důstojník a aby byl zatčen a potrestán důstojník váš. Žádám vás proto se vši poslušností, abyste se přičinil o tuto spravedlnost.“

„Se vši poslušností?“ ušklíbl se baron zlostně a pohrdavě.

„S největší poslušností, pane. Ale zároveň musím upozornit pana barona, že mých bukanýrů je osm set a vašich mužů pět set. A pan de Cussy vám zajisté potvrdí zajímavou skutečnost, že jeden bukanýr se vyrovná v boji nejméně třem řadovým vojákům. Hovořím s vámi naprosto otevřeně, pane, abych ušetřil čas i ostrá slova.“

Buď bude kapitán Wolverstone okamžitě propuštěn na svobodu, anebo sami podnikneme taková opatření, aby se na svobodu dostal. Následky by mohly být hrozné. Ale nechť se stane to, co si račte přát, pane barone. Vy jste tu nejvyšším představitelem. A je na vás, abyste rozhodoval.“

Baron de Rivarol úžasně zbledl. Ještě nikdy s ním nikdo nemluvil tak vzdorně a vyzývavě. Ale ovládl se.

„Buďte tak laskav, pane kapitáne, a počkejte chvíli v předsíni. Chtěl bych promluvit několik slov s panem de Cussym. Moje rozhodnutí se dovíte co nejdříve.“

Když se dveře zavřely, učinil baron terčem svého vzteku pana de Cussyho.

„Tak tohle jsou tedy ti lidé, které jste přijal do královských služeb, lidé, kteří mají sloužit podě mnou – lidé, kteří neslouží, ale diktuji, a to ještě před začátkem celé akce. Jak mi to chcete vysvětlit, pane de Cussy? Upozorňuji vás, že s vámi nejsem spokojen. Jsem naopak, jak jistě pozorujete, nadmíru rozzloben.“

Guvernér ze sebe konečně setřásl svou nadměrnou trpělivost a hrdě se vzpřimil.

„Vaše hodnost, pane, vám nedává právo mě kárat, a neopravňují vás k tomu ani fakta. Získal jsem pro vás ty lidi, které jste si přál získat. Není mou vinou, že s nimi neumíte zacházet. Jak vám řekl kapitán Blood, tady je Nový svět.“

„Tak, tak!“ usmíval se zlomyslně baron de Rivarol. „Nejenže mi nepodáváte řádné vysvětlení, ale opovažujete se dokonce svalovat vinu na mne. Skoro se té vaší troufalosti obdivuji. Ale dobrá!“ Mávl zlostně rukou a pokračoval v ironickém tónu. „Říkáte, že tohle je Nový svět a že v Novém světě platí nějaké nové způsoby. Snad časem přizpůsobím své názory tomuto Novému světu anebo přizpůsobím tento Nový svět svým názorům.“

Ale zatím se musím zřejmě smířit s tou skutečností, jaká je. Jelikož vy, pane, máte zkušenosti s těmito barbarskými způsoby Nového světa, poraďte mi tedy, jak mám jednat.“

„Pane barone, bylo pošetilostí dát zatknout toho bukanýrského kapitána. A trvat na jeho uvěznění by bylo šílenstvím. Nemáme tolik sil, abychom se mohli proti nim postavit.“

„A teď byste mi měl, milý pane, snad ještě poradit, jak si mám počínat v budoucnosti. Mám se na každém kroku podřídít diktátu toho Blooda? A má být tato akce, ke které se chystáme, vedena tak, jak on poroučí? Mám být zkrátka já, králův zástupce v Americe, vydán na milost a nemilost těmto lotrům?“

„Nic takového nepřichází v úvahu. Najímám tady na Hispaniole dobrovolníky a sestavuji černošský sbor. Až to bude hotové, budeme mít k dispozici asi tak tisíc mužů, nepočítaje v to bukanýry.“

„Ale proč bychom se pak nemohli obejít bez nich?“

„Protože oni vždy budou ostřím každé zbraně, kterou bychom chtěli použít. V tom druhu boje, který nás čeká, jsou tak zkušení, že to, co řekl kapitán Blood, není nikterak přehnané: jeden bukanýr se vyrovná třem řadovým vojákům. Ostatně, pane barone, mají smysl pro čest a přesně dodržují smlouvu. Budeme-li s nimi poctivě jednat, pak budou i oni jednat poctivě s námi a nebudou nám působit žádné těžkosti. Mám s nimi zkušenosti, a mohu se vám za to zaručit.“

Po menším váhání se dal baron de Rivarol obměkčit. Musel však nějakým způsobem zachránit aspoň zdání prestiže, v čemž mu guvernér znamenitě pomáhal, a zároveň mu poskytoval jisté záruky pro budoucnost tím, že najímal další vojsko.

„Dobrá,“ řekl. „Zavolejte tedy toho kapitána Blooda.“

Kapitán vešel sebevědomě a důstojně. Baron de Rivarol ho považoval za protivného, ale nedával to na sobě znát.

„Pane kapitáne, poradil jsem se s panem guvernérem a připouštím, že tu mohlo dojít k chybě. Můžete být jist, že spravedlnosti bude učiněno zadost. Sám budu předsedat radě, v níž budou dva z mých vyšších důstojníků, vy a jeden váš důstojník. Tato rada okamžitě a nestranně vyšetří celou záležitost a viník, který vyvolal onu provokaci, bude potrestán.“

Kapitán Blood se uklonil.

„Souhlasím, pane barone. A nyní bych chtěl vědět, zda naši smlouvu potvrzujete či odmítáte. Měl jste celou noc na rozmyšlenou.“

Oči barona de Rivarola se zúžily. Jeho mysl byla plná toho, co mu řekl pan de Cussy: že tito bukanýři musí být ostrím každé zbraně, které by chtěl použít, a že se nemůže bez nich obejít.

Uvědomil si, že udělal taktickou chybu, když se pokoušel snížit dohodnutý podíl. Avšak ústup od původního stanoviska znamená vždy jistou ztrátu důstojnosti. Ale byli tu ještě dobrovolníci, které najímal pan de Cussy, aby posílil postavení králova generála. Jejich příchod snad umožní nové jednání o této otázce. Teď však musí bohužel ustoupit – ovšemže pokud možno nenápadně a důstojně.

„Také tuto věc jsem už rozvážil,“ řekl. „Přestože můj názor se nezměnil, musím připustit, že jelikož nás pan de Cussy už jednou zavázal, je naší povinností závazek dodržet. Smlouva je tím potvrzena, pane.“

Kapitán Blood se znovu uklonil. Baron de Rivarol hledal sebemenší stopu úsměvu nebo triumfu na pevně sevřených kapitánových rtech. Bukanyřova tvář však zůstala naprosto vážná.

Wolverstone byl ještě téhož dne propuštěn na svobodu a

důstojník, který jej napadl, odsouzen k dvěma měsícům vězení. Tak byl opět obnoven soulad. Ale bohužel jenom na velmi krátký čas.

O týden později byli Blood a jeho důstojníci pozváni k poradě, na níž se mělo rozhodnout o postupu proti Španělsku. Baron de Rivarol předložil návrh útoku na bohaté španělské město Cartagenu(201). Kapitán Blood byl tím velmi překvapen a otevřeně svůj nesouhlas vyslovil.

„Kdybych byl já generálem královských armád v Americe,“ řekl, „věděl bych, jak nejlépe sloužit svému královskému pánu a Francii. Co mám na mysli, je jistě zřejmé i panu de Cussymu: měli bychom neprodleně napadnout španělskou Hispaniolu a celý tento úrodný a nádherný ostrov dobýt.“

„To můžeme až potom,“ řekl baron de Rivarol. „Přeji si, abychom začali s Cartagenou.“

„Chcete tím říci, pane, že máme přelout celé Karibské moře na dobrodružnou výpravu a zanedbat to, co tady leží přímo před našimi dveřmi? Za naší nepřítomnosti mohou naopak Španělé přepadnout francouzskou Hispaniolu. Začneme-li tím, že podrobíme zdejší Španěly, odstraníme toto nebezpečí a připojíme tak k francouzské koruně kolonii, po níž tady v Západní Indii leckdo pošilhává. Nebyl by to podnik nikterak obtížný, bylo by ho možno rychle ukončit a pak se zas podívat někam dál. Myslím, že by to byl logický postup tohoto válečného tažení.“

Baron de Rivarol se vzpřímil v křesle, drže opeřený konec pera v zubech, odkašlal si a zeptal se:

„Je tu ještě někdo, kdo má stejný názor jako kapitán Blood?“

Nikdo mu neodpověděl. Jeho vlastní důstojníci měli před ním velký strach i respekt a Bloodovi stoupenci ovšem

dávali přednost Cartageně, protože tam byla naděje na větší kořist. Ale z oddanosti ke svému vůdci mlčeli.

„Zdá se, že jste ve svém mínění osamocen,“ řekl baron s nakyslým úsměvem.

Kapitán Blood se hlasitě zasmál. Teprve teď totiž jasně poznal myšlenkovou malichernost a podlost tohoto člověka. Jak víme, Blood chtěl nadobro skoncovat s pirátstvím. A jedině přesvědčení, že tato služba pro francouzského krále je prosta vši poskvrnny, ho přimělo k tomu, že ji přijal. A nyní tenhle nadutý šlechtic, který si říká generál francouzských armád, navrhuje lupičský nájezd, zlodějský nájezd pod hanebnou maskou zákonité války.

„Čemu se smějete, pane?“ zavrtěl se nespokojeně pan baron.

„Směju se té pozoruhodně komické situaci. Vy, pane barone, jako generál královských armád na souši i na moři, navrhuje tažení čistě pirátské povahy, kdežto já, bukanýr, navrhuju naopak tažení, jehož cílem je povznést čest Francie. Nezdá se to i vám tak trochu komické?“

Baronu de Rivarolovi se nic takového nezdálo. Pan de Rivarol byl jen velmi rozhněván. Prudce povstal, v čemž ho postupně následovali všichni ostatní – až na pana de Cussyho, který zůstal sedět se zasmušilým úsměvem na rtech. Také on už teď četl v baronovi jako v otevřené knize, a to, co tam četl, vyvolávalo jen jeho opovržení.

„Pane bukanýre,“ rozkřičel se de Rivarol, „patrně vám budu muset znovu připomenout, že jsem vaším nadřízeným.“

„Mým nadřízeným? Vy? To se na to podívejme. Vždyť vy nejste nic jiného než obyčejný pirát. Víte co? Já vám povím pravdu, a to před všemi těmito pány, kteří mají čest sloužit francouzskému králi. Je to smutné, že já,

bukanýr a námořní lupič, musím vám říkat to, co je v zájmu francouzské cti a francouzské koruny. A vy, generál francouzského krále, toho nedbáte a chcete plýtvat královými prostředky v tažení proti vzdálené nevýznamné osadě, chcete prolévat francouzskou krev útokem na místo, které nelze udržet, a to jen proto, že jste se dozvěděl, že je v Cartageně hodně zlata. Ano, takového něco se dalo čekat od kramáře, který se chtěl s námi handrkovat o podílu a snižovat ho po uzavření smlouvy. Ať pan de Cussy řekne, mluvím-li pravdu. A jestliže pravdu nemluvím, dokažte mi to, a já vás požádám o prominutí. Ale teď, pane, odcházím z této porady. Nechci se už účastnit tohoto jednání. Vstoupil jsem do služeb francouzského krále s úmyslem čestně plnit své úkoly. A neplnil bych je, kdybych vás podporoval v loupežných nájezdech na zcela bezvýznamné osady. Odpovědnost za takovéhle rozhodnutí ponese vy a pouze vy. Žádám, aby pan de Cussy sdělil toto mé prohlášení francouzské vládě. A teď je na vás, pane, abyste vydal rozkazy. Očekávám je na palubě své lodi. Poroučím se vám, pane barone.“

Vyšel ven a jeho tři kapitáni – ačkoli mysleli, že se dojistá zbláznil – šli za ním v oddaném mlčení.

Baron de Rivarol zalapal po vzduchu jako ryba na suchu. Nahá pravda ho připravila o řeč. Když se vzpamatoval, měl radost aspoň z toho, že kapitán Blood už odešel. Ale přitom planul studem, hanbou i zlostí.

Přesto však odpluli v polovině března do Cartageny. Dobrovolníci a černoši rozmnožili jednotky, podřízené přímému velení barona de Rivarola, na dvanáct set mužů. S tímto vojskem už si troufal přinutit bukanýrský oddíl k pořádku a poslušnosti.

Byla to obrovská flotila, v jejímž čele plula vlajková loď barona de Rivarola Victorieuse(202), mohutná válečná

loď vyzbrojená osmdesáti děly. Každá ze zbývajících čtyř francouzských lodí byla přinejmenším tak silná jako Bloodova Arabella, která měla čtyřicet děl. Za ní pluly menší bukanýrské lodi Elizabeth, Lachesis, Atropos a tucet fregat s nákladem zásob; a kromě toho ještě četné kánoe a menší plavidla.

Na cestě se minuli jen pouhou náhodou s jamajskou flotilou, jíž velel plukovník Bishop. Tato flotila vyplula na sever k Ile de la Tortue o dva dny později, než proplul baron de Rivarol na jih.

XXVII. CARTAGENA

Protože při plavbě Karibským mořem se museli potýkat s nepříznivým větrem, dopluli ke Cartageně až v prvních dnech dubna. Baron de Rivarol svolal na palubu své vlajkové lodi poradu, na níž měl být rozhodnut způsob nastávajícího útoku.

„Je důležité, pánové,“ řekl baron, „abychom zaútočili na město znenadání. A to proto, aby se nemohlo připravit na obranu, aby nemohlo odvézt své poklady do vnitrozemí. Navrhuji, abychom dnes večer po setmění vylodili na sever od města dostatečně silný oddíl, který by toho dosáhl.“ A začal rozvíjet podrobnosti plánu, který si vymyslela jeho moudrá hlava.

Francouzští důstojníci ho vyslechli s úctou a souhlasem, kapitán Blood s pohrdáním a ostatní bukanýrští kapitáni s lhostejností. Na tomto místě je třeba podotknout, že Bloodovo rozhodnutí neúčastnit se porad se týkalo jen těch porad, na nichž se jednalo o cíli akce.

Kapitán Blood byl jediným ze všech, kdo přesně znal polohu místa. Před dvěma lety totiž sám uvažoval o

nájezdu na toto město a dobře si je prohlédl a prozkoumal.

Baronův návrh byl takový, jaký bylo možno očekávat od velitele, jehož znalost Cartageny pocházela ze studia map.

Ze zeměpisného a strategického hlediska je to zvláštní místo. Tvoří skoro pravidelný čtverec, chráněný na východě a na severu kopci, a obrácený na jih k vnitřnímu ze dvou přístavů, jimiž se lze obyčejně k městu přiblížit. Do vnějšího přístavu, který je ve skutečnosti lagunou asi tři míle širokou, vjíždí se úžinou, známou pod jménem Boca Chica(203) – čili Malé Ústí – a chráněnou pevností. Dlouhý pruh hustě zalesněné půdy na západě tu tvoří přirozenou hráz. Když se loď blíží k vnitřnímu přístavu, Vybíhá z tohoto pruhu v pravém úhlu další cíp země směrem k pevnině na východě. Těsně před pevninou tento cíp končí a ponechává otevřený, ale velmi úzký průplav, pravou bránu do bezpečného a chráněného vnitřního přístavu. Tento druhý průplav chrání další pevnost. Na východ a na sever od Cartageny leží pevnina, která pro nás nemá v této souvislosti valný význam. Ale na západ a na severozápad je toto město, které je jinak na všech stranách tak dobře chráněno, otevřené přímo směrem k moři. Stojí asi půl míle za pláží a zdá se, že kromě této pláže a silných zdí nemá jiné obrany. Ale toto zdání je klamné, a také úplně zmátlo barona de Rivarola, když vymýšlel svůj plán.

Bylo proto na kapitánu Bloodovi, aby mu vysvětlil potíže, když ho baron de Rivarol informoval, že bukanýři budou mít čest zahájit útok navrženým způsobem.

Kapitán Blood ironickým úsměvem ocenil onu čest, vyhrazenou jeho mužstvu. Bylo to právě to, co očekával: pro bukanýře nebezpečí a pro barona de Rivarola čest,

slávu a zisk z celé akce.

„Je to pocta, kterou jsem nucen odmítnout,“ řekl Blood chladně.

Wolverstone souhlasně zabručel a Hagthorpe přikývl. Yberville, jemuž se stejně jako všem ostatním protivila nesnesitelná baronova domýšlivost, nikdy nekolísal ve své oddanosti ke kapitánu Bloodovi. Francouzští důstojníci – bylo jich tu šest – zírali v překvapeném údivu na bukanýrského vůdce, zatímco baron se na něho osopil s vyzývavou otázkou.

„Cože? Vy to odmítáte, pane? Vy odmítáte uposlechnout rozkazy?“

„Domníval jsem se, pane barone, že jste nás pozval, abychom si zauvažovali o krocích, které hodláme podniknout.“

„Pak jste tomu tedy rozuměl špatně, pane kapitáne. Jste tady proto, abyste přijal mé rozkazy. Já jsem už všechno uvážil a rozhodl. Doufám, že mi aspoň teď dobře rozumíte.“

„Ano, rozumím,“ zasmál se Blood. „Ale tážu se sám sebe, zda rozumíte vy.“ A aniž připustil rozlíceného barona ke slovu, pokračoval: „Říkáte, že jste všechno uvážil a rozhodl. Ale jsem si jist – pokud není vaším úmyslem zničit moje bukanýry –, že své rozhodnutí změníte, řeknu-li vám, co vím. Toto město Cartagena je zdánlivě velmi zranitelné na severní straně k moři. Nenapadlo vás, pane barone, uvažovat laskavě o tom, proč Španělé, kteří toto město postavili, dali si tolik práce, aby je upevnili na jihu, je-li od severu tak snadno přístupné?“ Takováhle řeč vyvedla barona de Rivarola poněkud z míry.

„Španělé,“ pokračoval Blood, „nejsou tak docela naivní, jak si myslíte. Dovolte, pánové, abych vám řekl, že jsem před dvěma lety sám provedl průzkum jako přípravu k

útoku na toto město. Přijel jsem tam se spřátelenými indiánskými obchodníky. Sám jsem byl přestrojen za Indiána a v tomto přestrojení jsem tam ztrávil celý týden a pečlivě jsem prozkoumal všechny přístupy k městu. Na straně k moři, kde město tak láká k útoku, je do vzdálenosti více než půl míle mělká voda. Mohu vás ujistit, že je to dost daleko, aby žádná loď nemohla město ostřelovat. Není bezpečné přiblížit se s lodí k pevnině méně než na tři čtvrti míle.“

„Ale my se vylodíme v kánoích, pirogách a otevřených člunech,“ volal netrpělivě jeden z důstojníků.

„I v nejkldnějších ročních obdobích znemožní příboj každou lakovou operaci. Ale nezapomínejme také, že i kdyby takové vylodění bylo možné, nemohly by je lodi krýt palbou z děl. Naopak, výsadek by byl ohrožen vlastním dělostřelectvem.“

„Jestliže bude útok podniknut v noci, jak navrhuji, pak nebude třeba ho krýt palbou. Byli byste už dávno na břehu, než by vás Španělé postřehli.“

„Vy si tedy myslíte, barone, že Cartagena je městem slepých, že právě v této chvíli nevidí naše plachty a že se netáží, kdo jsme?“

„Ale cítí-li se tak bezpečnými na severu, jak tvrdíte, pak právě tato jejich jistota otupí náležitou bdělost.“

„Možná. Ale faktem je, že jsou bezpečni. Každý pokus vylodit vojsko z této strany je samou přírodou odsouzen k nezdaru.“

„A přesto se o to pokusíme,“ řekl tvrdohlavý baron, který byl natolik domýšlivý, že už jenom z prestižních důvodů nehodlal ustoupit.

„Chcete-li tak učinit přes to všechno, co jsem vám řekl, to už je vaše věc. Vy máte rozhodovat. Ale já své lidi nepovedu do nesmyslného nebezpečí.“

„Když vám to rozkážu...,“ začal baron. Ale Blood ho

docela klidně přerušil.

„Pane barone, když nás pan de Cussy pro vás najal, pak to bylo nejen pro naši sílu, ale i pro naše znalosti a zkušenosti v tomto způsobu boje. A právě v této věci jsem dal plně k dispozici své vlastní vědomosti a zkušenosti. Chci jen ještě podotknout, že jsem se tenkrát vzdal úmyslu přepadnout Cartagenu, protože jsem neměl tolik vojska a lodí, abych si vynutil vjezd do přístavu, což je jediná cesta do města. Síly, které máte teď k dispozici vy, k této akci stačí.“

„Ale zatímco se o to budeme pokoušet, Španělé budou mít dost času odvézt velkou část bohatství, která je v tomto městě. My je musíme zkrátka překvapit.“

Kapitán Blood pokrčil rameny. „Jde-li vám pouze o pirátský útok, pak je ovšem to zlato nejdůležitějším důvodem. Ale chcete-li zkrušit pýchu Španělska a vztyčit francouzský prapor na pevnostech této osady, pak na ztrátě té trochy pokladu nezáleží.“

Baron de Rivarol se mrzutě hryzl do rtu a planoucíma očima se zadíval do tváře klidného a sebevědomého bukanýra.

„Ale co když vám dám rozkaz, abyste šel, abyste se o to pokusil?“ zeptal se. „Odpovězte, pane, ať už konečně jednou víme, na čem jsme a kdo vlastně velí této výpravě.“

„Na mou věru, už mě poněkud unavujete,“ odpověděl kapitán Blood a obrátil se k panu de Cussymu, který stál rozpačitě opodál. „Žádám vás, pane guvernére, abyste laskavě generálovi vysvětlil, že mám pravdu.“

Pan de Cussy, vytržený ze svých chmurných úvah, si odkašlal.

„Vzhledem k tomu, co tu uvedl kapitán Blood...“

„Ach, jděte mi s tím k čertu!“ odsekl de Rivarol. „Zdá se mi, že mám kolem sebe jen samé zbabělce. Podívejte se,

kapitáne, když vy máte strach z téhle akce, pustím se do ní sám. Počasí je klidné a počítám s tím, že se mi vylodění podaří. A jestliže vám dokážu, že nemáte pravdu, tak vám zítra povím, něco, co se vám nebude ani trochu líbit. Jsem k vám až příliš velkomyslný, pane.“ Královským posunkem mávl rukou. „Můžete odejít.“

Baron byl hnán jen tvrdohlavostí a prázdnou pýchou. A dostalo se mu také zaslouženého ponaučení. Flotila odpoledne zakotvila asi míli od břehu a tři sta mužů – z toho dvě stě černochů – nastoupilo do kánoí, pirog a lodních člunů a odplulo k břehu. Ješitnost donutila barona k tomu, že osobně (ačkoli dosti nerad) velel tomuto údernému oddílu.

Prvních šest člunů bylo zachyceno příbojem a úplně rozbito ještě dřív, než se posádkám podařilo se vyprostit. Dunění příbojových vln a výkřiky ztroskotanců varovaly ty, kteří pluli za nimi, a uchránily je od podobného osudu. Na naléhavý baronův rozkaz ucouvli z nebezpečného pásma a zachraňovali ty, kteří katastrofu přežili a jimž se podařilo dostat se až k člunům. Při tomto dobrodružství zahynulo téměř padesát mužů a bylo ztraceno šest člunů a nákladem střeliva a lehkých děl. Baron se vrátil na svou vlajkovou loď. Byl vzteklý, ale ani o chlup moudřejší. Neboť moudrost, tato prospěšná věc, kterou lákáváme zkušenostmi, není dána lidem druhu barona de Rivarola. Jeho hněv se obracel proti všemu a všem, ale soustředil se zejména proti kapitánu Bloodovi. Jakýmsi nelogickým rozumovým pochodem dával bukanýrovi největší vinu za toto neštěstí. A tak když uléhal ke spánku, zuřivě přemítal, co všechno řekne zítra ráno kapitánu Bloodovi.

Na úsvitu barona probudilo hromové hřmění děl. Vyběhl v noční čepici a v papučích na horní palubu a spatřil

výjev, který ještě zvýšil jeho pošetilý a nerozumný hněv. Čtyři bukanýrské lodi s plnými plachtami prováděly jakýsi podivný manévr asi půl míle od Boca Chiky a něco přes půl míle od ostatních lodí flotily. Z jejich boků vyšlehly vždy plameny a kouř, kdykoli se obrátily k velké kulaté pevnosti, chránící úzký vjezd. Tvrz odpovídala prudkou a zuřivou palbou. Ale bukanýři vždy velmi obratně načasovali své boční salvy tak, aby zastihli obsluhu nepřátelských děl v okamžiku, když nabíjela. A pak, když na sebe upoutali nepřátelskou palbu, zase se otočili. Dávali pozor na to, aby byli neustále pohybujičím se cílem a aby byli k pevnosti obráčení vždy jen přídí nebo zádí, takže jejich stožáry byly v jedné přímce právě v okamžiku, kdy se dala očekávat nejsilnější palba.

Baron de Rivarol hněvivě pozoroval tuto akci, kterou tak troufale podnikl Blood na vlastní odpovědnost. Důstojníci Victoireuse se shromáždili kolem něho; ale teprve, když se k této skupině připojil pan de Cussy, dal baron průchod své zuřivosti. Zejména ovšem proto, že de Cussy byl nadmíru spokojen energií a vynalézavostí najatého kapitána Blooda.

„Aha, tady jste, barone de Rivarole!“ zasmál se de Cussy. „Tenhle kapitán Blood ale rozumí svému řemeslu, což? Ještě před snídaní vztyčí na pevnosti francouzskou vlajku.“

„Že rozumí svému řemeslu? Jeho řemeslem, pane de Cussy má být poslušnost. A já mu takovouhle věc nerozkázal. Ale až se vrátí, vypořádám se s ním už jednou provždy.“

„Myslím, pane barone, že se kapitán Blood ospravedlní úspěchem.“

„Ospravedlní? Copak se, k čertu, může voják vůbec ospravedlnit, když jedná bez rozkazů?“

Boj zatím vesele pokračoval. Pevnost byla těžce

postížena. Ale přes všechno své obratné manévrování se nevyhnuli ani bukanýři ztrátám. Zábradlí na pravém boku Atroposu bylo rozbito na třísky a jedna střela zasáhla loď do zadní kabiny; přední paluba Elizabethy byla silně potlučena a Arabelle byl ustřelen vrchol hlavního stožáru i s košem; ke konci boje se Lachesis vracela s rozbitým kormidlem a byla řízena jen dlouhými vesly.

Rozzuřené baronovy oči zářily uspokojením nad touhle podívanou.

„Jen ať mu nebesa potopí všechny ty jeho prokleté lodi,“ vyjadřoval nahlas své tužby.

Ale nebesa nevyslyšela baronovo přání. Sotva to dořekl, zazněl totiž obrovský výbuch a polovina pevnosti vyletěla do vzduchu. Jeden šťastný výstřel bukanýrů zasáhl skladiště střelného prachu.

Asi tak o dvě hodiny později vstoupil na zadní palubu lodi Victorieuse kapitán Blood. Byl vyšňořený, klidný a usměvavý, jako by se právě vracel z audience u krále. Přišel a předstoupil před barona de Rivarola, který byl stále ještě v noční košili a čepici.

„Pane barone, dovoluujeme si vám oznámit, že jsme se zmocnili pevnosti na Boca Chica. Francouzská vlajka je vztyčena na troskách její věže a cesta do vnějšího přístavu pro vaši flotilu otevřená.“

Baron de Rivarol byl nucen spolknout svou zuřivost, třebaže ho téměř dusila.

„Máte štěstí, pane Bloode, že se vám to povedlo,“ řekl.

„Jinak by to bylo s vámi dopadlo moc špatně. Ale příště si radši laskavě počkejte na moje rozkazy.“

Blood se zasmál, až se jeho bílé zuby zablýskly a uklonil se.

„Přijmu rád vaše rozkazy, pane generále, abychom mohli využít naší výhody. Jistě chápete, že teď je nejdůležitější rychlý úder.“

Rivarol chvilku stál s otevřenými ústy. Byl totiž tak zaujat svou zlobou, že zapomněl uvažovat o čemkoli jiném. Ale rychle se vzpamatoval. „Do mé kabiny, prosím,“ řekl rázně a chystal se odejít. Blood ho však zadržel.

„Jestli dovolíte, pane generále, bude lépe, když zůstaneme tady. Odtud vidíte celé dějiště všech dalších

akcí. Leží před vámi jako mapa.“ Ukázal rukou na lagunu, na pevninu po obou jejích stranách a na velké město kousek od břehu. „Jestliže to nebudete považovat za smělost, měl bych návrh...“ Zarazil se. Baron de Rivarol se na něho ostře podíval, neboť čekal nějakou další ironii. Ale Bloodova osmahlá tvář byla tichá a jeho bystré oči se na barona klidně dívaly.

„Tak nám tedy povězte svůj návrh,“ svolil.

Blood ukázal na pevnost u vjezdu do vnitřního přístavu, kterou bylo sotva vidět nad kolébajícími se palmami na výběžku země. Prohlásil, že ozbrojení této pevnosti je slabší než ozbrojení vnější pevnosti, kterou dobyli. Ale zato průjezd je tam mnohem užší než Boca Chica. Dříve než by se pokusili tudy proplout, museli by nejdříve vyřadit tuto obranu. Navrhl proto, aby francouzské lodi vpluly do vnějšího přístavu a okamžitě zahájily palbu. On zatím vylodí tři sta bukanýrů s několika děly na východní straně laguny, za oněmi zahradami, hustě porostlými ovocnými stromy, a současně zahájí útok na zadní stranu pevnosti. Budou-li Španělé takto napadeni současně z obou stran (a navíc demoralizováni ztrátou mnohem silnější vnější pevnosti), nebudou patrně klást velký odpor. Potom baron de Rivarol obsadí pevnost, zatímco kapitán Blood postoupí se svými muži rychle kupředu a zmocní se kostela Nuestra Señora de laPoupa(204) který je zřetelně vidět na kopci těsně za východním okrajem města. Dobyť této výšiny jim poskytne zřejmou a velmi cennou strategickou výhodu, protože tato výšina ovládá také jedinou silnici z Cartageny do vnitrozemí. A jakmile bude kostel v jejich rukou, odpadnou obavy, že by mohli Španělé uniknout s bohatstvím města.

Tahle poslední zmínka byla ovšem pro barona de Rivarola argumentem rozhodujícím. A dokonce i jeho

chování se změnilo: najednou byl pozorný a čilý a zašel dokonce tak daleko, že blahosklonně schválil plán kapitána Blooda a vydal rozkazy, aby se ihned přikročilo k akci.

Není třeba sledovat další události krok za krokem.

Leckteré chyby a přehmaty Francouzů brzdily hladký průběh akcí a neobratné řízení lodí zavinilo, že dvě z nich byly během odpoledne potopeny dělostřeleckou palbou z pevnosti. Ale kvečer, zejména díky neodolatelnému náporu bukanýrů, se pevnost nakonec vzdala. A ještě před setměním ovládl Blood se svými lidmi a několika děly, která sem byla dopravena na mezcích, celé město z výšiny Nuestra Señora de la Poupa.

A tak nazítří v poledne nabídla Cartagena, zbavená obrany a ohrožená bombardováním baronu de Rivarolovi svou kapitulaci.

Naplněn pýchou nad vítězstvím, za něž si připisoval všechny zásluhy, diktoval baron podmínky. Žádal, aby byly odevzdány všechny veřejné movitosti a úřední prostředky, aby obchodníci odvedli všechny peníze a všechno zboží, které mají pro své obchodní partnery: obyvatelé se měli rozhodnout, zda chtějí zůstat ve městě anebo odejít; ale ti, kteří odejdou, musí předtím odevzdat všechn svůj majetek, a ti, kteří, zůstanou, musí odevzdat polovinu a stát se francouzskými poddanými. Budovy sloužící církevním účelům a kostely budou ušetřeny, ale musí předložit soupis všech peněz a cenných věcí.

Cartagena souhlasila, protože neměla na vybranou. A příštího dne – pátého dubna – vstoupil baron de Rivarol do města, prohlásil je francouzskou kolonií a jmenoval pana de Cussyho guvernérem. Pak se odebral do katedrály, kde bylo na počest vítězství slouženo slavnostní Tedeum. To byla jakási modlitba před jídlem, protože pak se baron de Rivarol pustil do pohlcování města. Jediná podrobnost, v níž se lišilo dobytí Cartageny od obyčejného bukanýrského nájezdu, bylo nařízení, že pod nejpřísnějšími tresty nesmí žádný voják

vstoupit do kteréhokoli domu obyvatelů. Ale tato zdánlivá ochrana osob a majetků byla ve skutečnosti inspirována strachem barona de Rivarola, aby mu neušel ani jediný dublon z celého toho bohatství, které se teď proudem hrnulo do pokladny, otevřené ve jménu francouzského krále. Jakmile tento zlatý proud ustal, zrušil baron velkomyslně všechna omezení a ponechal město svým mužům, kteří se teď vrhli na loupení oné části majetku, která měla podle původního ujištění zůstat nedotknutelná. Naloupená kořist byla ohromná. Během čtyř dnů odešlo z města přes sto mezků s nákladem zlata k člunům na břehu, které dopravily poklad na paluby lodí.

XXVIII. ČEST BARONA DE RIVAROLA

V době kapitulace a ještě nějaký čas potom byl kapitán Blood s většinou svých bukanýrů na pahorcích Nuestra Señora de la Poupa a nic nevěděli o tom, co se děje ve

městě. Blood, ačkoli měl největší zásluhu o rychlé dobytí města, nebyl ani pozván na poradu důstojníků, v níž baron de Rivarol stanovil podmínky kapitulace.

Za jiných okolností by takovou urážku určitě kapitán Blood nesnesl. Ale teď, kdy se zřekl pirátství, spokojoval se rezignujícím hněvem, jímž dával najevo své nejhlubší opovržení nad francouzským generálem. To však neplatilo o jeho kapitánech a ještě méně o jeho mužstvu. Jejich tajená nespokojenost zprvu jen doutnala, ale ke konci týdenního pobytu v Cartageně se rozhořela plným plamenem. Blood se uvolil tlumočit baronovi tyto stížnosti, čímž na chvíli své mužstvo uklidnil.

Přišel za ním do kanceláří, které dal baron ve městě zřídit. Byl tu celý štáb úředníků, kteří zapisovali přinášené poklady, kontrolovali zabavené účetní knihy a zjišťovali, jaké částky ještě mají být odvedeny. Také baron tam zkoumal hlavní knihy jako nějaký obchodník a dbal o to, aby neunikla ani peseta(205). Bylo to pozoruhodné zaměstnání pro tohoto generála královských armád na zemi i na moři.

„Pane barone,“ oslovil ho kapitán Blood, „budu mluvit přímo a otevřeně, a prosím, abyste se nad tím nepozastavoval. Moje mužstvo je krajně nespokojené.“

Baron de Rivarol pozdvihl obočí.

„Kapitáne Bloode, já budu také mluvit bez ubrousku, a vy se nad tím rovněž neračte pozastavovat. Dojde-li ke vzpouře, pak poženu k osobní zodpovědnosti vás a vaše kapitány. Dopouštíte se značného omylu, když se mnou hovoříte tímhle familiárním tónem, ačkoli jsem vám už dal nejednou najevo, že já jsem váš velitel a vy můj podřízený. Kdybyste si konečně uvědomil tuto prostou skutečnost, ušetřilo by nám to spoustu zbytečných slov.“

Blood se jen stěží ovládal. Věděl, že jednoho krásného dne bude chtěj nechtěj nucen srazit hřebínek tomuhle domýšlivému a načepýřenému kohoutovi.

„Nazývejte náš vzájemný poměr, jak je vám libo,“ řekl. „Ale uvědomte si, že se povaha věci nikterak nezmění tím, dáte-li jí jiné jméno. Mně jde o fakta. A především o ten fakt, že jsme spolu uzavřeli jistou smlouvu. Tato smlouva stanoví určitý způsob rozdělení kořisti. Moji lidé to žádají. Nejsou spokojeni.“

„S čím nejsou spokojeni?“

„S vaší poctivostí, barone de Rivarole.“

Tato slova barona úžasně překvapila: zbledl, napřimil se a vypouklil oči. Úředníci u stolů odložili pera a očekávali nevyhnutelný výbuch.

Dlouhou chvíli bylo ticho. Pak vznešený šlechtic zařinčel hlasem, nabitým zlostí: „Vy se tedy opravdu opovažujete zacházet tak daleko, vy i ti špinaví zloději, kterým velíte? Za tohle slovo se mi ještě zodpovíte!“

„Chci vás jen upozornit,“ odpověděl Blood, „že nemluvím za sebe, ale za své lidi. To oni nejsou spokojeni, to oni vyhrožují, že jestliže ihned nedostanou, co jim patří, vezmou si to sami.“

„Že si to vezmou sami?“ zaburácel Rivarol. „Jen ať to teda zkusí...“

„Jen se, prosím neukvapujte. Moje mužstvo je v právu a vy to dobře víte. Chtějí vědět, kdy dojde k rozdělení kořisti a kdy dostanou onu pětinu, kterou stanoví smlouva“

„Jak si to představujete? Copak můžeme rozdělit kořist, když ještě není celá pohromadě?“

„Moji lidé mají důvody soudit, že už je pohromadě. A kromě toho se jim vůbec nelíbí, že se celá kořist ukládá na palubě vašich lodí a zůstává ve vašich rukou. Říkají, že potom nebude možno zjistit, jak velká ta kořist

opravdu byla.“

„Ale vždyť je tu všechno zaknihováno A každý se o tom může přesvědčit.“

„Moji chlapi nejsou zvědaví na účetní knihy. Jen málokterý z nich dovede číst. Chtějí vidět kořist na vlastní oči. Oni vědí a vy mě k tomu nutíte, abych byl naprosto otevřený – že účty byly falšovány. Podle vašich knih je hodnota kořisti z Cartageny asi tak deset miliónů liber(206). Ale moje mužstvo ví – je totiž v takových odhadech velmi zkušené –, že kořist přesahuje obrovskou částku čtyřiceti miliónů. Trvají na tom, aby jim byl poklad ukázán a v jejich přítomnosti zvážen, jak je to zvykem u Pobřežního bratrstva.“

„Pirátské zvyky mi nejsou známy,“ řekl baron s pohrdáním.

„Ale osvojil jste si je velmi rychle“

„Co tím chcete říci, vy padouchu? Jsem velitelem armád, nikoli loupeživých zlodějů.“

„Ach, ovšem.“ V Bloodových očích zajiskřila veselá ironie. „Ať už jste čímkoli, varuji vás. Nevyhovíte-li požadavku, který považuji za spravedlivý, hrozí vám velké nepříjemnosti. Ani by mě pak příliš nepřekvapilo, kdybyste se vůbec nedostal z Cartageny a neodvezl si domů do Francie ani jediný zlaták.“

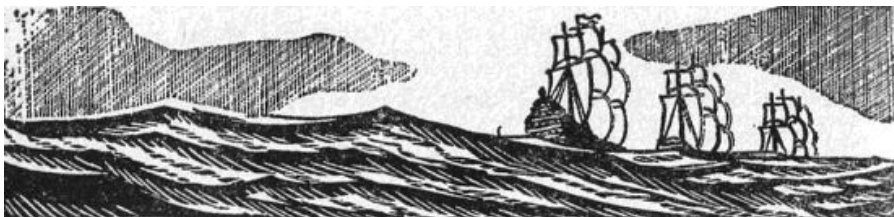
„Ach, pardieu! Chcete mi snad vyhrožovat?“

„Jen klid, klid, pane barone! Varuju vás před potížemi, kterým lze při troše opatrnosti zabránit. Ani nevíte, na jaké sopce sedíte. Neznáte povahu bukanýrů. Setrváte-li na svém, Cartagena bude ztropena krví, a ať už bude výsledek jakýkoliv, nebude tím prokázána dobrá služba francouzskému králi.“

To odvedlo předmět sporu na půdu méně nepřátelskou. Nějakou chvíli ještě hovor pokračoval, ale vzápětí byl ukončen nepříliš ochotným příslibem barona de

Rivarola, že vyhoví požadavkům bukanýrů. Dal ovšem tento příslib s největší nechutí a jen proto, že ho Blood nakonec přesvědčil o nebezpečnosti průtahů. Kdyby došlo ke střetnutí, možná že by se mu podařilo porazit Bloodovy stoupence. Ale bylo také možné, že by se mu to nepodařilo. A v obou případech by v boji ztratil tolik lidí, že by už potom třeba ani neměl dosti sil, aby si udržel to, čeho se zmocnil.

Nakonec tedy baron slíbil, že ihned vykoná potřebné přípravy k dělení kořisti; vybídl kapitána Blooda, aby zítra ráno přišel se svými důstojníky na palubu lodi *Victorieuse*, že v jejich přítomnosti dá zvážit poklad a že jim hned na místě odevzdá jejich pětinnový podíl.

Bukanýři měli toho večera veselou náladu z náhlého pokoření přílišné pýchy barona de Rivarola. Ale když vzešlo nad Cartagenou nové jitro, dostalo se jim neočekávaného vysvětlení baronovy povolnosti. V přístavu zůstaly jen zakotvené lodi *Arabella* a *Elizabeth* a *Atropos* a *Lachesis*, položené na boku na břehu a čekající na opravu. Francouzské lodi byly pryč. Vypluly tiše a tajně z přístavu a na západním obzoru už bylo vidět jen tři malé, vzdalující se plachty. Baron de Rivarol zmizel i s pokladem a vzal s sebou vojsko a námořníky, které přivezl z Francie. Zanechal v Cartageně nejen bukanýry s prázdnýma rukama, ale také pana de Cussyho a stejně ošizené dobrovolníky a černochoy z

Hispanioly.

Společná zlost stmelila obě tyto skupiny v jednu. Obyvatelé nešťastného města byli pak zachvázeni před touto zuřivostí ještě větší hrůzou, než jakou zažili při příjezdu této výpravy.

Jedině kapitán Blood neztrácel hlavu a krotil svou hlubokou nespokojenost. Sám sobě totiž slíbil, že dříve než se s baronem de Rivarolem rozejde, vyrovná si s ním účty za všechny ty drobné nadávky a urážky, které mu tento ničemný generál a bezectný podvodník uštědřil.

„Musíme za ním,“ prohlásil. „Musíme ho lapit a ztrestat.“ To bylo zprvu přáním všech. Ale teprve pak uvážili, že jen dvě z bukanýrských lodí jsou schopné plavby a že se na ně celá jejich výprava ani nevejde, nemluvě už o nedostatku zásob na dlouhou plavbu. Proto posádky lodí Lachesis a Atropos a s nimi i jejich kapitáni Wolverstone a Yberville tento návrh odmítli a vyslovili naději, že je v Cartageně ještě určitě ukryto dost bohatství. Prohlásili, že tu zatím zůstanou a budou vymáhat novou kořist a současně urychleně pracovat na opravě lodí. A ať si prý Blood a Hagthorpe se svými posádkami podniknou, co je jim libo.

Teď si teprve Blood uvědomil ukvapenost svého návrhu. A když se jej pak pokusil odvolat, málem tím způsobil srážku mezi oběma skupinami, na které ten jeho návrh bukanýry rozdělil. A francouzské plachty na obzoru se zatím stále více zmenšovaly. Blood byl na pokraji zoufalství. Kdyby teď odplul, bůhví, co by se stalo s městem při tak popudlivé náladě pirátů, kteří tu hodlají zůstat. Ale když tu zůstane, pak jeho vlastní i Hagthorpova posádka se přidá k plenění ostatních a jen ještě zvětší nevyhnutelnou hrůzu. Zatímco se rozhodoval, jeho a Hagthorpovo mužstvo, jež planulo touhou dopadnout Rivarola, vzalo celou věc do svých

rukou. Chtěli ho nejen potrestat za hanebný podvod, ale chtěli ovšem také odebrat obrovský poklad francouzskému generálovi, který tak hanebně porušil smlouvu.

A váhajícího Blooda odvedli skoro násilím na palubu jeho lodi.

Za necelou hodinu byly sudy naplněny vodou, uloženy na palubě a Arabella s Elizabethou vypluly na zuřivou honbu.

„Když jsme už byli daleko na moři a kurs Arabelly byl stanoven,“ píše Pitt ve svém lodním deníku, „zašel jsem za kapitánem, kterému nebylo z toho všeho lehkou u srdce. Seděl v kabině s hlavou opřenou v dlaních a s utrápeným výrazem v očích.“

„Tak co, Petře?“ zeptal se mladý námořník ze Somersetshiru. „Co tě zas trápí? Snad nemyslíš pořád na toho Rivarola.“

„Ani ne,“ usmál se tiše Blood, který měl tentokrát výjimečně sdílnou náladu. „Kdyby o tom jen věděla ona! Chtěl jsem už jednou provždy skoncovat s pirátstvím, a vidíš – teď mě ten lotr přinutil k nejhoršímu pirátství, jakého jsem se kdy dopustil. Jen pomysli na Cartagena! Jen pomysli na to peklo, které tam teď rozpoutají ti podráždění čerti! A to všechno mám já na svědomí!“

„Ne, Petře, ty to nemáš na svědomí, ale Rivarol. Tys tomu přece nemohl zabránit.“

„Byl bych tomu rád zabránil, kdybych mohl.“

„Sám „dobře víš, žes nemohl. Tak proč se tím tedy trápíš?“

„Ale co teď? O to jde,“ povzdechl si Blood. „Poctivá služba pro Anglii mi byla znemožněna. Poctivá služba pro Francii vedla k tomuhle, a teď už stejně není možná. Co mi tedy zbývá? Pirátství? S tím už nechci nic mít. Tak si myslím, že když chci žít poctivě, nezůstává mi už asi nic

jiného, než nabídnout svůj kord španělskému králi“

Ale přece jen ještě něco zbývalo – něco, o čem se neopovážil ani snít – něco, k čemu teď rychle pluli Karibským mořem, ozářeným tropickým sluncem. Všechno to, nač si nyní tak trpce stěžoval, byla jen nutná etapa v utváření jeho podivného osudu.

Zamířili k Hispaniole, protože usoudili, že tam musí de Rivarol zajet k opravám a vystrojení svých lodí, než se pokusí přelout Atlantský oceán do Francie. Arabella a Elizabetha mířily rychle na sever, neboť měly celkem příznivý vítr. Bukanyři pluli dva dny a dvě noci, aniž spatřili svou kořist. Třetí jitra přineslo lehkou mlhu, která omezila jejich rozhled asi na dvě až tři míle a jen ještě zvětšila jejich rostoucí rozmrzelost. Jejich tehdejší pozice – podle Pittova lodního deníku – byla přibližně 75°30' západní délky a 75°45' severní šířky, takže měli Jamajku po svém levém boku asi třicet mil na západ. A opravdu, daleko na severozápadě, jen jako řada mraků, se nejasně rýsoval velký hřeben Modrých hor, jejichž vrcholy čněly do jasných horních vrstev vzduchu nad nízkou mlhou. Pluli těsně při větru, který vál od západu. A náhle jim vítr přinesl dunivý zvuk, který by bylo méně zkušené ucho snad považovalo za hluk příboje na pobřeží.

„To jsou děla!“ řekl Pitt, který stál spolu s Bloodem na zadní palubě.

Blood mlčky přikývl a naslouchal.

„Je to asi deset mil daleko, možná patnáct – někde poblíž Port Royalu, bych řekl,“ dodal Pitt. Pak pohlédl na kapitána „Je nám něco do toho?“ zeptal se.

„Dělostřelecká palba nedaleko Port Royalu... To by znamenalo, že je tam v činnosti plukovník Bishop. A proti komu by bojoval, ne-li proti nějaké bukanýrské lodi. Myslím, že by nám mohlo být něco do toho.

Podíváme se, co se tam děje. Pověz, aby otočili kormidlo.“

Těsně při větru křížovali na závětrnou stranu a řídili se hlukem boje, který postupně narůstal a stával se zřetelnějším. To trvalo asi hodinu. Ale pak, když Blood už s dalekohledem u oka pátral v mlze a očekával, že každou chvíli spatří bojující lodi, dělostřelecká palba náhle ustala.

Přesto však pluli stále stejným směrem. Všechno mužstvo bylo na palubě a dychtivě vyhlíželo na moře. Po chvíli spatřili na obzoru jakýsi předmět a brzy poznali, že je to velká loď v plamenech. Když pak Arabella s Elizabethou připluly blíže, byly obrysy hořícího plavidla mnohem zřetelnější: z plamenů a dýmu vystupovaly černé stožáry. Blood, dívaje se dalekohledem, rozpoznal za hlavním stožáru této lodi svatojirskou vlajku.

„Anglická loď! „zvolal.

Pátral na hladině moře po lodi, která v bitvě zvítězila. Teprve když se ještě víc přiblížili lodi, odsouzené k záhubě, spatřili ve vzdálenosti tří nebo čtyř mil nejasné obrysy tří velkých lodí, mířících k Port Royalu. Jejich první a pochopitelnou domněnkou bylo, že tyto lodi patří k jamajské flotile a že hořící loď je poraženou pirátskou lodí. A proto pospíchali, aby sebrali ty tři čluny, které odrazily od hořícího trupu lodi. Ale Pitt, který rovněž pozoroval dalekohledem vzdalující se eskadru, povšiml si podrobností, které jsou patrné jen zraku zkušeného námořníka, a oznámil všem až téměř neuvěřitelnou zprávu, že největší z těchto tří lodí je Rivarolova Victorieuse.

Svinuli plachty a zarejdovali proti větru, až se octli u člunů přeplněných trosečníky. A bylo tu ve vodě ještě mnoho jiných lidí, přidržujících se ráhen a trosek, jimiž byla okolní hladina pokryta a které bylo třeba také

zachránit.

XXIX. VE SLUŽBÁCH KRÁLE VILÉMA

Jeden z člunů přirazil k Arabelle a po žebříku vystoupil nejprve štíhlý, drobný muž v atlasovém kabátu morušové barvy se zlatým lemováním. Nad jeho hubeným, žlutým a poněkud mrzutým obličejem byla černá paruka. Bylo zřejmé, že jeho módní a drahý oblek nikterak neutrpěl dobrodružstvím, jímž právě prošel. Choval se se sebevědomou jistotou vznešeného muže.

Nebyl to jistě žádný bukanýr. Těsně za ním vkročil na palubu další muž, který byl ve všech směrech, kromě věku, pravým opakem prvního, byl statný a silný, měl kulatou, plnou a větrem ošlehanou tvář, veselá ústa a modré pomžikávající oči. Byl oblečen slušně, ale beze všech zbytečných cetek. Uměl si zřejmě získávat sympatie i autoritu.

Když malý muž vystoupil z žebříku na střední palubu, kam ho šel kapitán Blood přivítat, přelétly jeho pronikavé tmavé oči neuhledné řady shromážděného mužstva Arabelly.

„Kde jsme se to teď, u čerta, octli?“ zapištěl podrážděně.

„Jste Angličan nebo co vlastně jste?“

„Mám tu čest být Irem, pane. Jmenuji se Blood – kapitán Petr Blood. A to je moje loď Arabella, k vašim službám.“

„Blood!“ vykřikl mužík. „Zatraceně! Pirát!“ A obrátil se k obru, který šel za ním. „Slyšíte, Van der Kuylene? Je to pirát. Ať jsem proklet, jestli jsme se nedostali ze Scylly do Charybdy(207).“

„Tak?“ řekl na to jeho druh. „Opravdu?“ A pak se docela srdečně a hlasitě rozesmál.

„Čemu se vlastně smějete, vy bečko?“ ječel popudlivě morušový kabát. „To se nám doma v Anglii pěkně vysmějí! Admirál Van der Kuylen nejdřív ztratí v noci svou flotilu, pak mu zapálí francouzská eskadra pod nohama jeho vlajkovou loď a nakonec ho čapne pirát. Jsem rád, že je vám to všechno k smíchu. Musím tu dopuštěním božím zůstat s vámi, ale buďte jist, že mi tahle šlamastyka není ani trochu k smíchu.“

„Tady jde o malé nedorozumění, vážení pánové,“ poznamenal Blood klidně. „Nejste zajati, nýbrž zachráněni. Až si to uvědomíte, pak snad přijmete pohostinství, které vám nabízím. Je možná chudé, ale je

to zatím všechno, co vám mohu poskytnout.“

Popudlivý človíček na něho pohlédl. „Jděte k čertu s touhle vaší ironií!“ Ale přece jen pro všechny případy se představil. „Jsem lord Willoughby, generální guvernér krále Viléma v Západní Indii, a tohle je admirál Van der Kuylen, velitel západoindické flotily Jeho Veličenstva, které teď v tomhle prokletém Karibském moři někam zabloudila.“

„Krále Viléma?“ opakoval udiveně Blood a všiml si, že i Pitt a Dyke, kteří stáli za ním, přistoupili blíže. „A kdo je ten král Vilém a kde vlastně vládne?“

„Co tím chcete říci?“ zeptal se lord Willoughby v nemějším údivu. „Mám přece na mysli Jeho Veličenstvo krále Viléma III. Viléma Oranžského – který spolu se svou chotí královnou Marií vládne už přes dva měsíce v Anglii.“

Teprve po chvílce si Blood plně uvědomil význam tohoto sdělení.

„To tedy znamená, pane, že se doma konečně vzpamatovali a vykopli toho lumpa Jakuba i celou tou jeho rotou ničemů?“

Admirál Van der Kuylen rýpl Jeho lordstvo do žeber.

„Tenhle pán má docela zdravé politické názory, není-liž pravda?“ zabručel.

Lord se teď ráčil rovněž pousmát; v jeho kožených tvářích se objevily vrásky, hluboké jako zářezy. „Setsakra! Vy jste o tom neslyšel? A kde jste vlastně byl, člověče?“

„Už čtvrt roku nemám žádné spojení s vnějším světem,“ řekl Blood.

„Hrome! To jste asi opravdu neměl. A právě v posledním čtvrt roce došlo ve světě k pořádným změnám.“ A stručně je Bloodovi vylíčil. Král Jakub uprchl do Francie, a žije tam pod ochranou krále Ludvíka. Proto, a

také z jiných důvodů, se Anglie připojila k protifrancouzské lize a je nyní ve válce s Francií. Proto také dnes ráno napadla flotila barona de Rivarola vlajkovou loď holandského admirála. Z toho jasně vysvítalo, že na cestě z Cartageny potkal Francouz nějakou loď, která mu sdělila poslední zprávy.

Potom Blood znovu ujistil generálního guvernéra a admirála, že na palubě jeho lodi jim bude prokázána veškerá úcta, a zatímco pokračovaly záchranné práce, odvedl je do své kabiny. Tyto nové zprávy, které se právě dozvěděl, uvedly jeho mysl do víru. Byl-li král Jakub svržen z trůnu a vyhnán, pak to znamená také konec Bloodova postavení mimo zákon, způsobeného domnělou velezradou. Teď se tedy může vrátit domů a znovu pokračovat ve svém životě, který byl před čtyřmi lety tak nešťastně přerušen. Blood byl dočista omámen vyhlídkou, která se mu najednou otevřela. To všechno tak zaměstnalo jeho mysl a tak hluboce na něho zapůsobilo, že si musel o tom s někým promluvit. A tak se stalo, že prozradil tomu chytrému malému pánovi mnohem víc, než si uvědomoval a než měl v úmyslu.

„Jedťte domů, chcete-li,“ řekl lord, když Blood domluvil. „Můžete být jist, že vás nikdo nebude znepokojoovat kvůli vašemu pirátství. Ale proč byste tak pospíchal? Slyšeli jsme o vás a víme, co na moři dokážete. Tady je pro vás velká příležitost, když říkáte, že už máte toho pirátství až po krk. Kdybyste byl ochoten sloužit v téhle válce králi Vilémovi, pak by vaše znalost Západní Indie velmi prospěla vládě Jeho Veličenstva. A jistě byste se přesvědčil o tom, že tato vláda není nevděčná. Měl byste o tom uvažovat. Opakuji vám, pane, je to velká příležitost, která se vám tu nabízí...“

„Kterou mi nabízí Vaše lordstvo,“ opravil ho Blood. „Jsem Vám za to velmi vděčný. Ale přiznávám se vám, že

v tomto okamžiku nemohu myslet na nic jiného než na tuto velkou novinu. Ta nyní mění celý můj svět.“

Pitt vstoupil se zprávou, že záchranné práce jsou dokončeny a že zachránění, celkem asi pětáctyřicet lidí, jsou teď v bezpečí na palubě bukanýrské lodi. Ptal se na další rozkazy. Blood vstal.

„Stále jen přemýšlím o svých vlastních záležitostech a úplně zapomínám na zájmy Vašeho lordstva. Jistě si budete přát, abych vás odvezl do Port Royalu.“

„Do Port Royalu?“ Mužik se zlostně zavrtěl na židli a řekl, že se v Port Royalu zastavil už včera večer a nezastihli viceguvernéra. „Vydal se na nějakou bláznivou honičku za bukanýry na Ile de la Tortue a vzal s sebou celou flotilu.“

Blood se na něho chvíli překvapeně díval a pak se hlasitě rozesmál.

„Vyplul patrně dřív, než dostal zprávu o změně vlády doma a o válce s Francií.“

„To tedy ne,“ vybuchl Willoughby. „Byl zavčas informován o těchto událostech a také o tom, že jsem na cestě.“

„To není možné!“

„To jsem si nejdřív také myslel. Ale major Mallard, kterého jsem našel v Port Royalu a který tam zřejmě vládne za nepřítomnosti toho poplety, mi řekl pravdu.“

„Ale copak se zbláznil, že v takovéhle době opouští své místo?“ zeptal se Blood udiveně.

„A to, prosím, vzal s sebou ještě celou flotilu a nechal celé město nechráněné před případným francouzským útokem. A takového viceguvernéra jmenovala bývalá vláda! To je snad nejlepším dokladem její neschopnosti. To je k nevíře. Ten člověk nechá celý Port Royal bez ochrany. A tu zchátralou pevnost teď roztríská na kusy každý, kdo bude chtít!“

Blood se náhle přestal usmívat. „A ví o tom Rivarol?“ zeptal se. Tentokrát mu odpověděl holandský admirál. „Copak by tam plul, kdyby to nevěděl? Baron de Rivarol zajal několik našich mužů. Možná že mu to řekli. Možná že je přinutil, aby mu to řekli. Je to pro něho velká příležitost.“

Lord Willoughby prskal jako vzteklá kočka. „Ten lump Bishop si to těžce odnese, jestliže dojde k nějakému neštěstí. A co když to udělal naschvál? Co když to je spíš darebák než hlupák? A co když tímhle potřeštěným způsobem slouží králi Jakubovi, který ho dosadil na místo viceguvernéra?“

„To asi sotva,“ řekl Blood. „Bishopa hnala zřejmě jen pomstychtivost. To se vypravil za mnou na Ile de la Tortue, mylorde. Tak si myslím, že když je Bishop na toulkách, bylo by třeba se postarat o Jamajku.“

„Naber kurs na Port Royal, Jeremiáši, a snaž se dosáhnout největší rychlosti. Však ještě barona de Rivarola dohoníme a přitom si s ním vyřídíme všechny účty – ty staré i ty novější.“

Lord Willoughby i admirál překvapeně vyskočili.

„Ale na to přece sám nestačíte!“ zvolal lord. „Každá z těch tří francouzských lodí stačí na obě vaše, člověče.“

„Pokud jde o počet děl, to snad ano,“ řekl Blood a usmál se. „Ale v těchto věcech rozhoduje také ještě cosi jiného než děla. Chce-li Vaše lordstvo zhlédnout námořní bitvu podle všech pravidel, má teď k tomu vynikající příležitost.“

Oba na něho udiveně zírali. „Ale ta přesila!“ varoval lord.

„Je to nemožné,“ přidal se i Van der Kuylen a zavrtěl velkou hlavou. „Námořnické umění je pěkná věc, ale děla jsou děla.“

„Jestliže se mi ho nepodaří porazit, pak mohu ještě v průplavu potopit své lodi a zablokovat mu cestu do té

doby, než se vrátí Bishop se svou eskadrou anebo než se objeví vaše flotila.“

„A k čemu to bude platné?“ zeptal se Willoughby.

„To vám hned řeknu. Rivarol je blázen, že se do něčeho takového pouští, uvědomíme-li si, že veze na palubě poklad uloupený v Cartageně, který má hodnotu dobrých čtyřiceti miliónů livrů. A s tím se vydal do Port Royalu. Ať už mě tedy porazí nebo ne, ten už se z Port Royalu nedostane. A dříve či později najde tento poklad cestu do pokladen krále Viléma, když, dejme tomu, bude pětinový podíl vyplacen mým bukanýrům. Souhlasíte s tím, lorde Willoughby?“

Lord vstal, setřásl nařasené krajkoví se svého zápěstí a napřáhl bílou jemnou ruku.

„Kapitáne Bloode, vidím, že jste neobyčejný muž,“ řekl.

„Vaše lordstvo má opravdu bystrý zrak, že to poznalo,“ usmál se kapitán.

„To je všechno pěkné, ale jak chcete zvítězit?“ bručel Van der Kuylen.

„Račte se jen podívat na toto představení, které vám teď se svým mužstvem předvedu...“

XXX. POSLEDNÍ BOJ ARABELLY

„Na co vlastně čekáte, milý příteli?“ bručel Van der Kuylen.

„Ano, na co čekáte!“ naléhal i Willoughby.

Bylo odpoledne téhož dne a obě bukanýrské lodi se lenivě kolébaly s polospuštěnými plachtami v závětrí dlouhého ostrohu, který tvořil velký přirozený přístav Port Royalu. Stály celou míli od úžiny vedoucí do přístavu, kterou ovládala pevnost. Uplynuly už nejméně

dvě hodiny od chvíle, kdy sem připluly, aniž je někdo zpozoroval z města či z Rivarolových lodí. Po celou tu dobu se vzduch chvěl duněním děl z moře i z pevniny. Bitva mezi Francouzi a obránci Port Royalu tedy už začala. Dlouhé nečinné čekání napínalo nervy lorda Willoughbyho i Van der Kuylena.

„Říkal jste, že nám něco ukážete. Už bychom to chtěli vidět.“

Blood se k nim obrátil s přátelským úsměvem. Byl oděn do boje: měl na sobě přední i zadní kyrys z černé oceli. „Už nebudu dlouho napínat vaši trpělivost. Palba je teď beztoho mírnější. Pamatujte si však, že nic nemůžeme získat chvatem, ale hodně naopak můžeme získat vyčkáváním. Doufám, že vám to budu moci brzy dokázat.“

Lord Willoughby na něho pohlédl úkosem. „To si asi myslíte, že se zatím vrátí Bishop anebo že se objeví flotila admirála Van der Kuylena?“

„Kdepak, na nic podobného nespolehám. Baron de Rivarol, kterého znám jako dost nešikovného chlapíka, utrpí v tomto boji proti pevnosti nepochybně nějakou škodu, čímž se aspoň poněkud zmenší jeho převaha. Až pevnost vystřelí všechen svůj prach, budeme mít ještě dost času a příležitosti pustit se do boje.“

„Ano, správně!“ energicky přisvědčil malý generální guvernér. „Chápu už, co máte v úmyslu, a myslím, že jednáte naprosto správně. Máte všechny vlastnosti vynikajícího velitele, kapitáne Bloode. Prosím za prominutí, že jsem vám hned neporozuměl.“

„To je velmi hezké od Vašeho lordstva. Víte, mám v tomto druhu boje jisté zkušenosti, a i když jsem ochoten za určitých okolností riskovat, nemívám v oblibě riskovat vždy a za každou cenu.“ Odmlčel se a naslouchal. „Ano, měl jsem pravdu. Palba slábne. To znamená konec

Mallardova odporu v pevnosti. Hej, Jeremiáši!“

Blood se naklonil přes zábradlí a břitce vydal své rozkazy.

Ozvala se bocmanova píšťalka a loď, která zdánlivě dřímala, se mžikem probudila k životu. Bylo slyšet dupot nohou na všech palubách, skřípání kladek a napínání plachet. Za malou chvíli se dala loď do pohybu. Elizabeth plula těsně za ní a řídila se přesně podle signálů z Arabelly. Rychle přivolaný velitel dělostřelectva Ogle vyslechl zatím poslední Bloodovy pokyny.

Už za čtvrt hodiny obepluli konec ostrohu a zamířili do vjezdu přístavu. Byli teď na dostřel švihovky od Rivarolových tří lodí, kterým se neočekávaně ukázali.

Na místě, kde byla dříve pevnost, spatřili kouřící hromadu trosek. Vítězné francouzské lodi s bílou liliovou vlajkou na stožáru triumfálně vplouvaly do přístavu pro bohatou kořist.

Blood si pozorně prohlížel francouzské lodi a spokojeně se usmál. Zdálo se, že lodi Victorieuse a Medusa(208) utrpěly jen několik nevýznamných ran, ale třetí loď Balšáne(209) s velkou trhlinou v pravém boku byla zřejmě vyřazena z boje.

„Vidíte!“ zavolal na Van der Kuylena, a aniž vyčkal Holanďanova souhlasného zamručení, vykřikl rozkaz: „Kormidlo ostře doleva!“

Pohled na velkou rudou loď s pozlaceným zobcem na přídi a s otevřenými střílnami jistojistě zchladil Rivarolovo bouřlivé nadšení. Ale ještě dříve, než se mohl vzpamatovat a vydat nějaký rozkaz, vychrlila na něho bukanýrská loď pravou sopku ohně a kovu a vražedná kosa boční salvy se přehnala přes jeho palubu. Arabella se hnala dál a uvolnila místo Elizabethě, která opakovala tentýž manévr. Zatímco byli Francouzi ještě poděšení a zmateni neočekávaným útokem, Arabella se

už obrátila, zamířila na francouzskou loď děly levého boku a poslala svou druhou boční salvu. Vzápětí nato následovala boční salva z Elizabethy. V tuto chvíli zatroubil trubač Arabelly signál přes vodu, jemuž Hagthorpe dokonale rozuměl.

„A teď kupředu, Jeremiáši,“ křičel Blood. „Přímo na ně, než se vzpamatují. Všichni na svá místa! Připravte se ke zteči! Haytone, útočné háky! A vyřídte dělostřelcům v přídí, aby pálili, jak jen nejrychleji dovedou!“

Odhodil svůj klobouk s perem a nasadil si ocelovou přílbu, kterou mu přinesl černoš. Chtěl sám vést mužstvo do zteče. V rychlosti to vysvětlil svým dvěma hostům: „Zteč je teď naší jedinou možností. Máme totiž proti sobě příliš velkou převahu děl.“

A o tom se také velmi brzy názorně přesvědčili. Francouzi se konečně vzpamatovali a obě jejich lodi se k nim obrátily bokem; soustředili se na Arabellu jako na bližšího, většího a nebezpečnějšího nepřítele z těch dvou a skoro současně na ni vypálili salvy.

Na rozdíl od bukanýrů, kteří se pokoušeli vyřadit nepřítele na palubě, Francouzi mířili nízko, aby rozbili trup útočící lodi. Arabella se chvěla a otřásala pod těmito hroznými ranami, přestože Pitt stále kormidloval přídí k Francouzům, aby loď poskytovala co nejmenší cíl. Na okamžik jako by Arabella zaváhala, ale pak se opět pohnula kupředu s roztříštěnou přídí, rozbitou přední palubou a s velkou trhlinou vpředu těsně nad čarou ponoru. Blood zachránil loď před potopením jen tím, že nařídil, aby ihned shodili do moře přední děla, kotvy, sudy s vodou a všechnu zátěž.

Zatím se Francouzi obrátili a stejně nepříjemným a nemilosrdným způsobem uctili Elizabethu. Arabella, jen slabě poháněná větrem, plula kupředu, aby se dostala nepříteli na tělo. Ale dříve, než se jí to podařilo,

Victorieuse znovu nabíla děla na svém pravém boku a zasáhla postupujícího nepřítele druhou boční salvou z největší blízkosti. A za hřmění děl, praskotu ráhen a křiku raněných zmrzačená Arabella se zakymácela a šinula se do oblaku kouře, který zahaloval její cíl. A tu vykřikl Hayton, že před lodí začíná klesat pod hladinu.

Bloodovi se zastavilo srdce. A tu v okamžiku jeho největšího zoufalství se v kouři objevil modrý a zlatý bok lodi Victorieuse. Ale zrovna když spatřil tento povzbuzující obraz, postřehl také, jak pomalý je teď postup jeho lodi. Loď se určitě potopí, dříve než dostihne nepřátelskou loď.

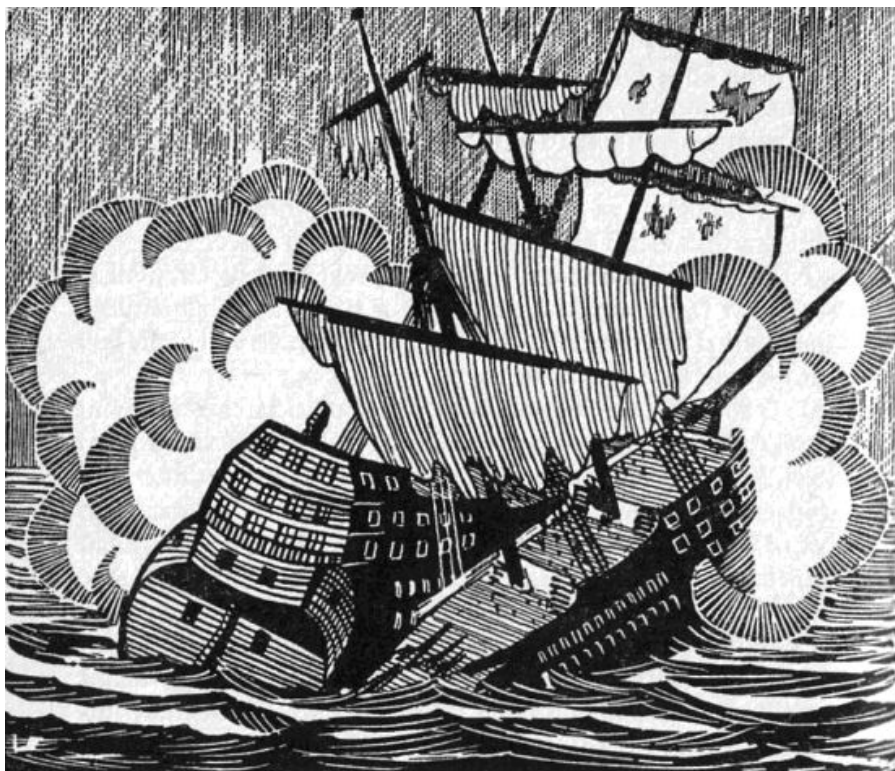
Tohle také s jadrným zaklením konstatoval holandský admirál. A lord Willoughby se jal kárat Blooda za neobratné řízení lodi i že hazardně vsadil všechno na jedinou kartu zteče.

„Neměl jsem jinou možnost!“ vykřikl rozčilený Blood. „Říkáte-li, že to bylo zoufalé a ztřeštěné, máte pravdu, ale situace a možnosti si toho vyžadovaly. Prohrávám právě ve chvíli, kdy jsem měl vítězství na dosah ruky.“

Ale dosud ještě úplně neprohráli. Hayton asi s dvaceti silnými chlapíky, které přivolala jeho píšťalka, se krčili mezi troskami přidi s připravenými útočnými háky. Když byli sedm či osm yardů od Victorieuse a už se zdálo, že jejich postup je zastaven, když už se jejich přední paluba před zraky jásajících Francouzů potápěla, tito muži vyskočili, vyřítili se vpřed a vrhli své útočné páky přes pruh vody rozdělující obě lodi. Ze čtyř vržených háků dva dosáhly paluby francouzské lodi a zasekly se tam. Silní zkušení bukanýři pracovali s rychlostí blesku. Bez váhání se vrhli na řetěz jednoho háku a druhý ponechali bez povšimnutí. Vší silou přitáhli obě lodi k sobě. Blood, který to zpozoroval ze zadní paluby, zvolal hlasem polnice:

„Mušketýři na před!“

Mušketýři, připravení na střední palubě, ho poslechli s rychlostí lidí, kteří vědí, že v jejich poslušnosti je jediná naděje na život. Padesát mužů se okamžitě vyřítilo na před a z troskek přední paluby pálo přes hlavy Haytonových mužů na francouzské vojáky, kteří se marně snažili uvolnit háky, pevně zaseknuté do trámů lodi Victorieuse.

S dunivým úderem narazily obě lodi pravými boky k sobě. Ale to už stál Blood na střední palubě a uvažoval a jednal s bleskovou rozhodností. Plachty byly spuštěny

přeseknutím lan, držících ráhna. Předvoj útočné jednotky, asi sto mužů, byl poslán na horní zadní palubu. Muži s útočnými háky byli na svých místech a připraveni k akci, jakmile se srazí obě lodi. A tak byla potápějící se Arabella doslova držena nad vodou půl tuctem útočných háků, které ji v jediném okamžiku pevně připoutaly k Victorieuse.

Willoughby a Van der Kuylen na horní zadní palubě pozorovali s bezdechým údivem rychlost a přesnost, s níž pracovali kapitán a jeho zoufalá posádka. Trubač troubil ke zteči, Blood vyrazil kupředu a hlavní voj bukanýrů za ním. Předvoj, vedený velitelem dělostřelectva Ogglem, kterého vyhnala od děl voda vnikající na spodní palubu, skočil s křikem na příď Victorieuse, na jejíž úroveň už klesla zadní horní paluba potápějící se Arabelly. Vedeni Bloodem, vrhli se teď bukanýři na Francouze jako psi na uštvaného jelena. Za nimi se pak řítily ostatní. Na palubě opuštěné Arabelly zůstali jen Willoughby a Holanďan, kteří ze zadní paluby pozorovali boj.

Celou půlhodinu zuřila bitva na palubě francouzské lodi. Začala na přídi, postupovala přední palubou až na střední palubu, kde dosáhla své největší zuřivosti. Francouzi, povzbuzováni svou početní přesilou, se tvrdě bránili. Ale přes všechnu svou statečnou houževnatost byli stále jen zatlačováni dozadu po palubách, které se nebezpečně nakláněly na pravý bok, stahovány potápějící se Arabellou. Bukanyři bojovali se zoufalou zuřivostí lidí, kteří vědí, že ústup je nemožný, protože neměli loď, na kterou by mohli ustoupit; věděli, že musí zvítězit a zmocnit se lodi Victorieuse, anebo zahynout.

A nakonec se jí také zmocnili, třebaže přitom ztratili polovinu lidí. Obránci, kteří zůstali naživu, byli zatlačeni na zadní palubu a pokračovali tam ještě chvíli v

zoufalém odporu, pobízení básnicím de Rivarolem. Ale nakonec Rivarol klesl k zemi s kulkou v hlavě a zbytek Francouzů se vzdal.

Ale ani pak si ještě nemohli Bloodovi lidé odpočinout. Elizabeth a Medusa byly k sobě pevně připoutány a Hagthorповi lidé byli už podruhé zahrnání na palubu své vlastní lodi. Bylo třeba okamžitě zasáhnout. Zatímco Pitt a jeho námořníci se postarali o plachty a Oggle sestoupil dolů se svými dělostřelci, Blood rozkázal, aby byly útočné háky okamžitě uvolněny. Lord Willoughby a admirál už byli na palubě Victorieuse. Blood, spěchající na pomoc Hagthorповi, se naposled podíval ze zadní paluby dobyté lodi na svou loď, která mu tak dobře a dlouho sloužila, na loď, která se stala bezmála součástí jeho samotného. Když ji odpoutali, chvíli se ještě kolébala a pak pomalu a postupně klesala ke dnu. A voda klokotala a vířila kolem vrcholků jejich stěžňů, které jediné označovaly místo jejího konce.

Za zády kapitána Blooda se ozval lordův hlas: „Myslím, kapitáne, že je mou povinností, abych vás podruhé požádal o prominutí. Nikdy předtím jsem ještě neviděl, aby se takovýmhle způsobem stalo nemožné možným. Nikdy jsem také nezažil, aby někdo s takovou odvahou vyrval vítězství ze spárů porážky.“

Když se Blood obrátil, vydechl lord Willoughby údivem: kapitán už neměl přílbu, jeho kyrys byl na prsou zprohýbaný, z pravého rukávu zbyly jen cáry, visící s ramene nad obnaženou paží. Krev z rány na hlavě mu slepila vlasy a smísila se na tváři se špínou a střelným prachem, takže nebyl ani k poznání.

Ale z této hrozné masky se dívaly na něho dvě živé oči neobyčejně bystře. A z těchto očí stékaly dvě slzy, a každá z nich vyryla cestičku na jeho zaprášených lících.

XXXI. JEHO EXCELENCE GUVERNÉR

Když spočítali, co je vítězství stálo, zjistili, že ze tří set dvaceti bukanýrů, kteří s kapitánem Bloodem vypluli z Cartageny, sotva sto zůstalo zdravých a nezraněných. Elizabeth utrpěla tak těžké škody, že bylo pochybné, zda bude vůbec možné ji opravit. A Hagthorpe, který jí tak udatně velel v tomto posledním boji, byl mrtev. Proti tomu stála na druhé straně účtu skutečnost, že s daleko slabšími silami a pouhým uměním a riskantní statečností zachránili Bloodovi bukanýři Jamajku před bombardováním a pleněním, že zajali flotilu barona de Rivarola a že se zmocnili ve prospěch krále Viléma obrovského pokladu.

Až teprve následujícího večera zakotvila v přístavu Port Royal zbloudilá flotila devíti lodí Van der Kuylena a její

důstojníci,

Holandané i Angličané, museli vyslechnout pár ostrých slov o svých schopnostech.

Šest lodí této flotily bylo ihned připraveno k další plavbě. Nový generální guvernér měl vykonat ještě v dalších západoindických osadách inspekční návštěvu. Lord Willoughby chtěl co nejdříve vyplout na Antily.

„A zatím,“ stěžoval si svému admirálu, „jsem tu zbůhdarma zdržován nepřítomností toho bláznivého viceguvernéra.“

„Opravdu?“ řekl Van der Kuylen. „Ale proč byste se tím dal zdržovat?“

„Abych mohl toho hlupáka náležitě potrestat a abych jmenoval jeho nástupcem někoho jiného, kdo má smysl pro povinnost a také schopnost ji vykonávat.“

„Aha! Ale proto není třeba, abyste tu zůstával. Mezitím budou Francouzi pošilhávat po Barbadosu, který není zrovna nejlíp chráněn. Vždyť tady máte přesně takového člověka, jakého potřebujete. Ten by nepotřeboval žádné instrukce: sám už by věděl, jak zajistit bezpečnost Port Royalu, a to mnohem lip než vy nebo já.“

„To myslíte Blooda?“

„Samozřejmě. Copak byste našel lepšího? Vždyť jste přece viděl, co dokáže.“

„Přiznám se vám, že už jsem na to taky myslel. A ostatně, proč ne. Je to lepší člověk než Morgan, a Morgan se stal guvernérem.“

Lord Willoughby dal poslat pro Blooda. Přišel, opět svěží a upravený jako dříve, neboť využil všech možností, které mu skýtal Port Royal. Byl poněkud omámen tou nabízenou poctou. Bylo to daleko, daleko víc než cokoli, o čem mohl snít, a zapochyboval o tom, zda bude mít schopnosti zastávat tak obtížnou funkci.

„Mlčte už, člověče,“ vybuchl Willoughby. „Copak si

myslíte, že bych vám to nabízel, kdybych nebyl přesvědčen o vašich schopnostech? Jestliže nemáte jiných námitek...“

„Mám, mylorde. Chtěl jsem se vrátit domů a těšil jsem se na to. Stýská se mi po zelených alejích v Anglii,“ povzdechl si. „Teď zrovna asi kvetou jabloně v Somersetshiru...“

„Kvetou jabloně!“ Lordův hlas vyletěl jako raketa a zapraskal při těchto slovech. „Co teď u všech čertů s kvetoucími jabloněmi!“ Bezradně se podíval na Van der Kuylena.

Admirál zvedl obočí a sešpulil své tlusté rty.

„Ano!“ řekl a zamžoural vesele očima. „Je to velmi poetické!“

Lord Willoughby se prudce otočil ke kapitánu Bloodovi. „Tak se mi zdá, že máte ještě nějaké vroubky z minulosti, které musíte vyrovnat, člověče! Už jste sice něco vykonal k odčinění minulostí, to je pravda, a také jste si přitom blýskl svými schopnostmi. A proto vám také nabízím jménem Jeho Veličenstva guvernérskou funkci na Jamajce. Víím totiž bezpečně, že jste pro tenhle úřad nejspokojnější ze všech lidí, které znám.“

Blood se hluboce uklonil. „Vaše lordstvo je velmi laskavé. Ale...“

„Jděte k čertu! Nechci už slyšet žádné ale. Chcete-li, aby se zapomělo na vaši minulost a aby byla zajištěna vaše budoucnost, pak je tohle přece znamenitá příležitost. A nemáte žádné právo ji lehkomyšlně zamítat jen pro nějaké rozkvetlé jabloně nebo pro podobně naivní nebo sentimentální nesmysl. Tady máte své povinnosti, alespoň na tak dlouho, dokud tahle válka potrvá. A až skončí, můžete se spánembohem vrátit k jablečnému moštu do Somersetu anebo do svého rodného Irska k skleničce kořalky. Ale do té doby se už budete muset

spokojit s Jamajkou a jejím rumem.“

Van der Kuylen se hlučně zasmál. Kdežto Blooda zanechal tento vtip v naprosté, až téměř pochmurné vážnosti. Myslel na slečnu Bishopovou, jež musela být někde v tomto domě, kde právě stáli, ale kterou ještě od svého příchodu nespatriil. Kdyby našel aspoň u ní trochu soucitu...

Ale do těchto jeho úvah znovu vpadl drsný hlas Willoughbyho, kárající ho za pošetilé váhání. Blood se vzpamatoval a uklonil. „Mylorde, máte pravdu. Jsem blázen. Ale nepokládejte mě proto za nevděčníka. Jestliže jsem váhal, pak to bylo ještě pro jiné okolnosti, se kterými bych nerad obtěžoval Vaše lordstvo.“

„Nějaký jabloňový květ, není-liž pravda?“ zavtipkoval si lord Willoughby.

Tentokrát se Blood zasmál, ale stále ještě byly jeho oči trochu zasněné.

„Stane se, jak si přejete, Vaše lordstvo. A chci vás ujistit, že jsem vám nesmírně vděčný. A pokusím se také získat si přízeň ho Veličenstva. Ujišťuji vás, že budu sloužit věrně a poctivě.“

„Kdybych si tím nebyl jist, nenabízel bych vám funkci guvernéra.“

Tím byla celá věc vyřízena. Bloodův jmenovací dekret byl sepsán, podepsán a opatřen pečeti za přítomnosti Mallarda, velitele pevnosti, a ostatních důstojníků posádky, kteří se na to všechno dívali s užaslýma očima.

„A teď bychom tedy mohli jít už po svém,“ nadhodil Van der Kuylen.

„Vyplujeme zítra ráno,“ rozhodl lord Willoughby. Blood se zarazil.

„A co s plukovníkem Bishopem?“ zeptal se.

„To už je vaše záležitost. Teď jste guvernérem vy. Až se vrátí, udělejte s ním, co považujete za vhodné. Žádné

zvláštní ohledy si nezasluhuje.“

„Hm, to není zrovna záviděníhodný úkol,“ poznamenal Blood.

„Tak tedy dobrá. Nechám tu pro něho dopis. Doufám, že se mu bude líbit.“

Kapitán Blood se ihned ujal svých povinností. Bylo tu třeba vykonat hodně práce, aby se Port Royal stal opět obranyschopným přístavem. Blood si prohlédl zničenou pevnost a vydal příkazy pro opravné práce, které měly být neprodleně zahájeny. Pak nařídil, aby všechny tři francouzské lodi byly položeny na břehu na bok a opět opraveny k plavbě. Nakonec se souhlasem lorda Willoughbyho svolal své bukanýry a odevzdal jim jednu pětinu ukořistěného pokladu. Ponechal jim na vůli, zda chtějí odejít, anebo vstoupit do služeb krále Viléma.

Asi dvacet z nich se rozhodlo, že zůstanou. A mezi nimi byli Jeremiáš Pitt, Ogle a Dyke, jejichž postavení mimo zákon, stejně jako u Petra Blooda, skončilo pádem krále

Jakuba. S výjimkou starého Wolverstona, jenž zůstal v Cartageně, tihle jediní zůstali naživu z celé té skupiny rebelů a trestanců, kteří před více než třemi lety opustili na palubě lodi Cinco Llagas Barbados.

Příštího jitra, když se flotila Van der Kuylena připravovala k vyplutí, seděl Blood v prostorné guvernérově pracovně. A tu přišel major Mallard se zprávou, že je v dohledu vracející se Bishopova eskadra.

„To je výborné,“ řekl Blood. „Jsem moc rád, že se vrací před odplutím lorda Willoughbyho. Jakmile vstoupí Bishop na břeh, zatkněte ho a přiveďte ke mně. Tak zní rozkaz. Ještě okamžik.“ Rychle napsal krátký dopis. „Tohle doručte lordu Willoughbymu na palubu vlajkové lodi admirála Van der Kuylena.“

Major Mallard pozdravil a odešel. Petr Blood sklesl do křesla a zamračeně se díval do stropu, čas pomalu ubíhal. Někdo zaklepal na dveře a vešel starší černošský otrok. Jestli by prý Jeho Excelence ráčila přijmout slečnu Bishopovou?

Petr Blood zbledl. Okamžik se nehnuté díval na černocho. Cítil, jak silně mu buší srdce – tak silně, jako ještě nikdy předtím. Pak mlčky přikývl.

Jakmile vstoupila, kapitán Blood povstal. A nebyl-li tak bledý jako ona, bylo to jen proto, že byl opálený. Zprvu bylo ticho; stáli proti sobě a dívali se jeden na druhého. Pak Arabella popošla a konečně promluvila vážným a nejistým hlasem, což bylo zcela nezvyklé u téhle klidné a rozvážné ženy.

„Já... já... major Mallard mi právě řekl...“

„Major Mallard překročil svou pravomoc,“ řekl Blood. A protože se musel hodně přemáhat, aby ustálil svůj hlas, znělo to velmi tvrdě a příliš hlasitě.

Všiml si, že se zarazila a zůstala nehybně stát. I pospíšil si s omluvou: „Zbytečně se znepokojujete, slečno Bishopová. Ať už je mezi mnou a vaším strýcem cokoli, můžete být jista, že nebudu následovat jeho příkladu. Nezneužiji svého postavení k ukojení soukromé pomsty. Naopak, zneužiji tohoto postavení, abych vašeho strýce ochránil. Lord Willoughby mi doporučil, abych s ním naložil nemilosrdně. Já však mám v úmyslu ho poslat zpátky na jeho plantáž na Barbadosu.“

Přistoupila k němu o krůček blíž. „Já... já, jsem ráda, že to chcete učinit. Jsem tomu nesmírně ráda, právě kvůli vám.“ A podala mu ruku.

Díval se na ni nedůvěřivě, a pak se uklonil. „Netroufám si vzít vaši ruku do rukou zloděje a piráta,“ řekl trpce.

„To už nejste,“ odpověděla a pokusila se o úsměv.

„Ale za to nevděčím vám,“ odvětil. „Myslím, že nemám, co bych k tomu dodal, leda snad poznámku, že ani lordu Juliánu Wadovi nikterak neublížím. To je bezpochyby ono ujištění, které jste potřebovala pro klid své duše.“

„Ve vašem zájmu – ano. Ale jen ve vašem zájmu.“

Nechtěla bych, abyste udělal něco špatného nebo nečestného.“

„Přestože jsem zloděj a pirát?“

Sevřela ruku v gestu lítosti a netrpělivosti.

„Což mi už nikdy ta slova neprominete?“

„Přiznám se vám, že je to trochu nesnadné. Ale co vám na tom koneckonců záleží?“

Její jasné světle hnědé oči si ho chvílku zamyšleně prohlížely. Pak mu znova nabídla ruku.

„Musím už jít, kapitáne Bloode. A jelikož jste k mému strýci tak velkomyslný, vrátím se s ním na Barbados. Není pravděpodobné, že bychom se ještě někdy setkali. Nemohli bychom se tedy rozejít jako přátelé? Víím, že jsem vám kdysi ukřivdila. A už jsem řekla, že toho lituji. Nechcete... nechcete mi dát aspoň sbohem?“

Zdálo se, že až teď se Blood vzpamatovává, že se sebe strásá pláště úmyslné drsnosti. Uchopil podávanou ruku.

„Vracíte se na Barbados?“ zeptal se pomalu a smutně.

„Pojede lord Julián s vámi?“

„Proč se mě na to ptáte?“

„Copak vám lord Julián nevyřídil můj vzkaz? Anebo to popletl?“

„Ne, nic nepopletl. Opakoval mi vaše vlastní slova. Velmi hluboce mě dojala. Jasně mi ukázala mou chybu a nespravedlnost. Cítím, že jsem povinna vám to říci, abych tento svůj omyl aspoň nějak ospravedlnila. Soudila jsem příliš tvrdě tam, kde vůbec soudit bylo opovážlivostí.“

Stále ještě držel její ruku. „A co tedy lord Julián?“ zeptal se a jeho oči, svítící jako safíry v bronzově hnědé tváři, se na ni pozorně dívaly.

„Lord Julián se bezpochyby vrátí domů do Anglie. Tady už nemá žádnou práci.“

„A nepožádal vás, abyste šla s ním?“

„Požádal. A já vám prominu tuto nemístnou otázku.“
Divoká naděje se v něm náhle probudila k životu.

„A co vy? Díky bohu! To chcete opravdu říci, že jste odmítla stát se lady, když...“

„Ach! Vy jste skutečně nesnesitelný!“ Vytrhla mu svou ruku a couvala před ním. „Neměla jsem sem chodit... Sbohem!“

Rychle šla ke dveřím. On se však za ní rozběhl a zadržel ji.

„Tohle jsou poněkud pirátské způsoby. Pustte mě laskavě!“

„Arabello!“ zvolal prosebným tónem. „Myslíte to vážně? Opravdu vás mám pustit? Mám vás nechat odejít a nikdy vás už nespátřit? Anebo chcete zůstat a učinit nám oběma toto vyhnanství snesitelné, dokud se nebudeme moci spolu vrátit domů? Oh, vy teď pláčete! Co jsem to jen řekl, že pláčete, má drahá?“

„Já... už jsem si myslela, že to nikdy neřeknete,“ a usmála se na něho se slzami v očích.

„Víte, byl tu přece lord Julián, pěkný urostlý muž a šlechtic...“

„Nikdy, nikdy tu nebyl nikdo jiný než ty, Petře.“

Měli si ovšem hodně co vyprávět. A bylo toho tolik, že se posadili, aby si to všechno vypověděli. Čas zatím plynul a guvernér Blood úplně zapomněl na povinnosti svého úřadu. Konečně doplul do přístavu. Teprve teď skončila jeho odysea...

Mezitím zakotvila flotila plukovníka Bishopa. Na přístavní hráz vystoupil mrzutý člověk, kterého čekaly ještě větší mrzutosti. Doprovázel ho lord Julián Wade.

Na břehu je čekala četa vojáků. Před vojáky stál major Mallard a dva další muži, které viceguvernér neznal; jeden z nich byl malý a elegantní, druhý velký a hřmotný.

Major Mallard předstoupil. „Plukovníku Bishope, mám rozkaz vás zatknout. Váš kord, pane!“

Bishop vyvalil oči a zrudl. „U všech ďasů, co to má znamenat? Zatknout mě, říkáte? Mě zatknout?“

„Z rozkazu guvernéra Jamajky,“ ozval se elegantní mužik za majorem Mallardem. Bishop se k němu prudce otočil.

„Guvernéra? Vy jste se zbláznil!“ Díval se z jednoho na druhého. „Guvernérem jsem tu já!“

„Byl jste guvernérem,“ podotkl malý muž suše. „Ale za vaší nepřítomnosti jsme to změnili. Jste zbaven funkce, protože jste svévolně a bez vážné příčiny opustil své místo, a tím ohrozil osadu, která vám byla svěřena. Je to vážná věc, plukovníku Bishope, což jistě uznáte. Vzhledem k tomu, že vám byla svěřena tato funkce vládou krále Jakuba, je dokonce možné, že budete obžalován z velezrady. Zda budete pověšen nebo ne, to záleží pouze a jenom na vašem nástupci.“

Bishop zalapal po dechu, zaklel a potom, přemožen náhlým strachem, se zeptal: „A kdo vlastně jste, k čertu?“

„Jsem lord Willoughby, generální guvernér kolonií Jeho Veličenstva v Západní Indii. Byl jste, tuším, informován o mém příjezdu.“

Zbytky Bishopova hněvu se rázem rozplynuly. Na čele se mu vyrojil pot strachu. Lord Julián stál za jeho zády, díval se a mlčel, ale jeho hezká tvář byla povážlivě bledá a ustaraná.

„Ale, mylorde...,“ začal plukovník.

„Nechci slyšet vaše omluvy, pane,“ přerušil ho břitce lord Willoughby. „Právě se chystám vyplout a nemám pro vás čas. Jistě vás vyslechne guvernér a naloží s vámi podle práva a spravedlnosti.“ Pokynul majoru Mallardovi a Bishop, zdrcená a zničená hromada tuku, se nechal odvést.

„Tohle je další vroubek na účtu toho lumpa Blooda,“ otočil se Bishop na lorda Juliána. „To bude panečku účtování, až my dva se jednou sejdeme!“

Major Mallard rychle odvrátil tvář, aby ukryl úsměv, a bez dalších řečí odvedl vězně do guvernérova domu, právě do toho domu, který byl tak dlouho rezidencí plukovníka Bishopa.

Slečna Bishopová byla stále ještě u Petra Blooda, když vešel major Mallard. Jeho hlášení je vrátilo ke skutečnosti.

„Budeš k němu milosrdný? Ušetři ho všeho, čeho jen můžeš. Už kvůli mně, Petře,“ prosila.

„Spolehni se, Arabello,“ usmál se Blood. „Bojím se jen, že okolnosti ho všeho neušetří.“

Arabella odešla do zahrady a major Mallard zatím

přivedl plukovníka.

„Jeho Excellence guvernér vás očekává,“ řekl a otevřel dveře dokořán.

Plukovník Bishop dovrávorál do místnosti a zůstal stát.

Za stolem seděl muž, z něhož nebylo vidět nic než vrchol pečlivě zkadeřené černovlasé hlavy. Pak se tato hlava pozvedla a dvojice modrých očí vážně pohlédla na vězně.

Plukovník Bishop si odkašlal a pak údivem doslova zkoprněl. Zíral do tváře Jeho Excellence guvernéra Jamajky a byla to tvář muže, kterého honil bůhví kde na Ile de la Tortue, až se dočkal tohoto nemilého setkání.

Nejlépe vystihl situaci Van der Kuylen lordu Willoughbymu, když spolu vstupovali na palubu admirálovy vlajkové lodi.

„Je to velmi poetické!“ řekl a vesele zamrkal. „Ale kapitán Blood přece miluje poezii. Jen si vzpomeňte na jabloňové květy...“

ZA BUKANÝRY V KARIBSKÉM MOŘI

V každém člověku je kousek dobrodruha. Každý touží po dálkách, po neznámých zemích, po moři. A takový byl i náš hrdina kapitán Blood. Žil v době, kdy na mapě světa byly ještě velké bílé skvrny, na které kresličí map psali *Hic sunt leones* (Tady jsou lvi), protože nikdo nevěděl, co tam opravdu je. Žil v době velkých objevů, nádherných hrdinství a odvážných dobrodružství.

Ale nejen to Bloodovo století bylo tak poutavé. Každý věk má svá dobrodružství, své hrdiny, své objevy. Je pravda, že dnes už na mapě bílé skvrny nenajdete, ale copak není celý vesmír vlastně jedinou obrovskou neznámou? Gagarinův let, to byl jen první odvážný krůček do velkého dobrodružství, které čeká na budoucí pokolení.

Ale vraťme se k Petru Bloodovi a k jeho době. Nemyslete si, že tehdejší plavby nebyly velkým činem, že nevyžadovaly odvahy, rozhodnosti a pevné vůle. Vždyť karavely a galiony, to byly pouhé skořápky, nemotorné, snadno zranitelné, pomalé a malé. I taková Arabella se svými čtyřiceti děly by dnes vypadala nepatrná vedle našich zámořských obrů. A každá plavba byla cestou s velkým otazníkem. Kapitáni nikdy přesně nevěděli, kde jsou (na to nestačily jejich přístroje), a ostatně ani pořádné mapy nebyly. A pak ty podmínky na lodích! Námořníci jedli na dlouhých cestách suchary a solené maso. Když plavba trvala déle, začali se v sucharech usazovat červi, maso hnilo, voda zapáchala a na loď vstoupil obávaný nepřítel, kurděje.

Vzpomeneme-li na všechny tyhle těžkosti, pak ještě více vyniknou velké výkony objevitelů. Dovedete si představit třeba cestu Kryštofa Kolumba, když vůbec nevěděl, kam

pluje, když měl proti sobě nejen obtížné podmínky přírodní, ale i nevědomost a pověry námořníků, mezi nimiž bylo nemálo všelijakých dobrodruhů a zločinců?

Takhle tedy plavci 15. a 16. století objevovali svět. Proč právě tehdy vyplouvali, co je přimělo k těmto cestám?

Celá středověká Evropa bájila o pohádkové zemi Indii. Odtamtud pocházelo nádherné hedvábí, perly, drahokamy, zlato a vonné kadidlo, ale především koření. Koření všeho druhu, od štiplavého pepře až po vonný muškát, od skořice po zázvor. Bez koření už byla středověká kuchyně nemyslitelná. Králové, knížata, biskupové byli ochotni zaplatit cokoli, jen když dostali koření, koření, které tak lahodně zpestřovalo jídlo. Koření se stalo přímo zosobněním bohatství. Ne nadarmo říkali v Německu bohatým kupcům „Pfeffersack“, to je pytel pepře.

Koření putovalo z daleké Indie a z ještě vzdálenějších indonéských ostrovů a Filipín do Evropy složitou a zdlouhavou cestou. Malé loďky Malajců je převážely z ostrova na ostrov, pak se ho ujali indiští kupci a od nich je přejaly arabské karavany. A každý, jehož rukama koření procházelo, na něm pořádně vydělal. Avšak nejvíce si přirazili poslední dopravci, kupci z Benátek, Janova a jiných italských přístavů, které vyrostly do své nádhery právě díky tomuto obchodu.

Hrabivým evropským knížatům a obchodníkům už dávno byl trnem v oku arabský zprostředkovatelský obchod a navíc se teď objevili v Malé Asii Turci, kteří hrozili vůbec přetnout tuto dopravní cestu. Proto se evropští vladaři a kupci rozhodli, že si cestu do Indie vynutí násilím. Celému tomuto tažení se dostalo náboženského náteru křížáckých tažení. Když křížácká vojska byla poražena a cesta po souši uzavřena, začala se hledat cesta druhá, cesta po moři.

Nejvýhodnější polohu měli Portugalci, a nejen to, měli také skvělého organizátora – nejmladšího králova syna, prince Jindřicha Mořeplavce. Vysílal výpravu za výpravou. Roku 1419 byla objevena Madeira a pak postupovaly portugalské karavely stále na jih, až nakonec roku 1498 Vasco de Gama první obeplul Afriku a přistál v indickém Kalikutu. Cesta do Indie byla otevřena!

I sousedé Portugalců – Španělé – měli velkou chuť vydávat se na plavby do Indie. Ale zatím to ještě nešlo. Měli plné ruce práce s Maury usazenými na vlastním území. Teprve roku 1492, když padla Sevilla, mohli vyslat první výpravu do neznáma a svěřili ji Kolumbovi. Proč právě tomuto plavci z Janova, proč nebyl velitelem první španělské plavby Španěl?

Dosud byly známy jen dvě cesty do Indie: po souši a kolem Afriky. Cesta po pevnině byla nemožná, tu měli v rukou Turci, a cestu kolem Afriky si bedlivě hlídali Portugalci, ti by byli potopili každou vetřeleckou loď. A po vyčerpávajících válkách s Maury nemohlo si Španělsko válku s Portugalskem dovolit. V tehdejší době někteří z nejpřednějších vědců už hovořili o tom, že země je kulatá a že by bylo možno doplout do Indie cestou na západ, přes moře. Této myšlenky se chytil Kolumbus – a objevil Ameriku. Do své smrti se však domníval, že byl v Indii.

Španělé se nejdříve zmocnili ostrovů ohraničujících Karibské moře a pak i celé Střední a Jižní Ameriky. Španělské galiony pátraly stále níž a níže podél jihoamerického břehu, až roku 1519 velký admirál Magalhães obeplul celý svět. Hrozilo nebezpečí, že obě katolické země – Španělsko a Portugalsko – se poperou nad svou nesmírnou kořistí. Proto zasáhl papež. Smlouvou uzavřenou v Tordesille roku 1493 stanovil

demarkační čáru protínající Atlantský oceán a přiřkl všechna území na západ od této čáry Španělům a území na východ Portugalcům. A protože nikdo tehdy nevěděl, jak ten Nový svět opravdu vypadá, stalo se, že ta demarkační čára jako by utnula celý obrovský výběžek jihoamerické pevniny – dnešní Brazílii, která připadla Portugalcku. Proto se také dnes v celé Latinské Americe hovoří španělsky a jen v Brazílii portugalsky. Roku 1529, když už bylo Magalhãesem s konečnou platností dokázáno, že svět je kulatý, byla dodatečnou smlouvou v Zaragoze stanovena obdobná demarkační čára mezi Portugalci a Španěly na druhé polokouli, na východ od Filipín.

Tak tedy papež rozkrojil svět jako jablko a podělil svá katolická dítky, španělského a portugalského krále. Ale uchazečů o kolonie a bohatou kořist bylo více. O svá práva se hlásili Francouzi, Holanďané a především Angličané. Jenže ti neprosili papeže, ale prostě brali, kde se dalo. Začali rovněž zabírat ostrovy, pevniny a země, a když se jim Španělé či Portugalci stavěli na odpor, došlo k boji.

Celé 16., 17. i 18. století bylo v koloniích věkem zápasů kdo s koho. I když evropské vlády uzavřeli mír, tam v koloniích boj pokračoval. A právě Karibské moře bylo oblastí, kde se zájmy různých mocností neustále střetávaly. Na početných ostrovech tu byly nejen osady španělské a anglické, ale také francouzské, holandské i dánské. Všechny tyto třenice ještě zostřovaly rozpory náboženské mezi katolíky a protestanty, které obvykle byly jen pláštíkem kryjícím čistě hmotné a politické zájmy.

Španělští konkvistadoři, kteří sem do Ameriky přišli první, tu natropili nepředstavitelnou spoušť. Všechny ostrovy Karibského moře byly osídleny mírumilovnými

Indiány, kteří s radostí a úctou přivítali Kolumba a první lodi. Ale Španělé hledali jen jedno – zlato. Domorodé obyvatelstvo vůbec nepovažovali za lidi, vždyť to nebyli křesťané, a papež Mikuláš V. zmocnil už svého času krále Portugalska zotročit všechny zajaté nevěřící! Totéž dělali Španělé. Vraždili, plenili, mučili, až úplně vyhubili původní indiánské obyvatelstvo ostrovů a zabili milióny lidí i na pevnině. Koho nezavraždili hned napoprvé, toho zahnali do dolů či na plantáže a tam Indiáni padali jako mouchy. Ubohých indiánských obětí se nakonec ujal biskup z Chiapas v Mexiku, Bartolomé de las Casas, a ten dosáhl u španělského krále Karla V. zrušení otroctví Indiánů. Jenže tím nepřímou zahájil novou hanebnou kapitolu kolonialismu – hromadné zotročení černochoů. Místo Indiánů teď vozily otrokářské lodi na latinskoamerické plantáže a do dolů černošské otroky z Afriky.

Brzy se ukázalo, že obchod s černými otroky je nejvýhodnějším zdrojem bohatství. Mnoho států se rvalo o jeho monopol, ale nakonec si jej vybojovala Anglie.

Z Karibského moře bylo do Evropy daleko. Než sem došla zpráva o tom, že vypukla válka nebo že byl uzavřen mír, uplynul měsíc i více. Žádná loď proto nikdy nevěděla, když potkala na moři druhou loď, zda to není nepřítel. Kromě toho španělské galiony vozily do Evropy bohatou americkou kořist, především zlato. A to všichni dobře věděli. Potopit španělskou loď znamenalo pro každého anglického kapitána bohulibý čin. A navíc ještě mohl ukořistit obrovské bohatství.

Když byla někde loď napadena, nikdo se o tom nemusel dovědět, nikdo jí nepřišel na pomoc a se zajatci se tehdy nedělaly žádné cavyky. Proto byly všechny lodi silně vyzbrojeny. Právě obchodní lodi ani neexistovaly, každá galiona byla vlastně válečnou lodí. Všechny lodi byly

stavěny podobně.

A tak je nasnadě, že se v případě války klidně mohlo použít pro boj i obchodních lodí. Jen to vyžadovalo silnější posádku. Ostatně stejně nebylo velkého rozdílu mezi námořníky válečného loďstva a obchodních plavidel. Jedni i druhí byli všelijak naverbováni, i násilím, a bylo mezi nimi dost a dost podezřelých živlů. Kapitán takové obchodní lodi pak dostal kaperský dekret s velkou pečetí a to ho opravňovalo zmocňovat se nepřátelských lodí. Samozřejmě že přitom připadl kapitánovi a posádce určitý podíl z kořisti.

Od kaperství k pirátství pak už byl jenom krůček. Ostatně anglická a francouzská vláda v oblasti Karibského moře pirátství přímo vítaly a nepřímo podporovaly. Vždyť jeho ostří bylo namířeno proti Španělsku, odvěkému nepříteli.

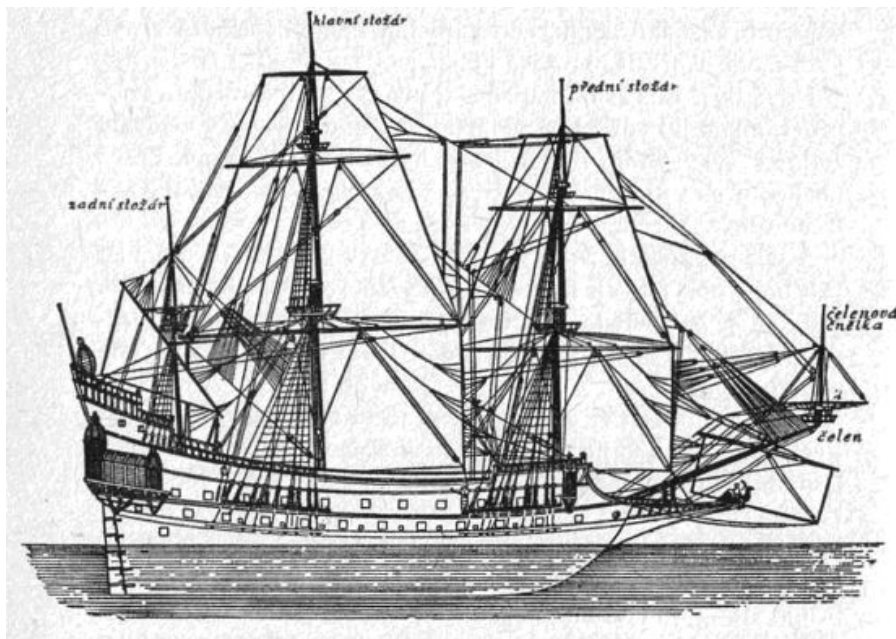
Anglická vláda měla vůbec velmi kladný vztah k pirátům. Kdybyste zkoumali životopisy leckterého ze slavných anglických mořeplavců, jako je třeba sir Francis Drake či jiní, poznali byste, že to byli jen a jen úspěšní piráti. A vůbec – dobyvačná koloniální politika, copak je to něco jiného než pirátství ve velkém, kryté oficiální vlajkou útočného státu?

Pirátství ovšem není anglickým vynálezem z Bloodovy doby. To je tak staré jako mořeplavba sama. Už v dávném starověku řádili na Středozezemním moři piráti a žádná loď nebyla před nimi jistá. Pirátství se tehdy ani nepokládalo za nečestné řemeslo. Už stará římská říše byla nucena vést velkou námořní válku proti pirátům, aby alespoň trochu vyčistila Středozezemní moře. I v novějších dobách podnikaly některé státy velká tažení proti pirátům. Třeba Španělé dlouho bojovali proti maurským pirátským plachetnicím z Maroka a Alžírsko, Spojené státy vedly začátkem 19. století válku proti

pirátskému bejovi v Tripolisu na území dnešní Lybie, s čínskými piráty byly velké potíže ve Žlutém moři ještě v prvních desetiletích našeho století a dodnes se jmenuje jižní pobřeží Perského zálivu Pirátské pobřeží.

Francouzská válečná loď z poloviny XVII.století

Avšak nikde se pirátství nerozmohlo tak, jako právě v Karibském moři v době, kterou popisuje naše kniha. Je tu tisíce ostrovů, od těch velkých s přčetnými zátokami a dokonalými přístavy až po malé a nejmenší, které často ani nemají jméno. Kdo by tu hledal pirátskou loď? Tady je vždy dost a dost možností se ukrýt, doplnit zásoby potravin a vody, opravit plachetnici. Piráti nikdy neměli nouzi o mužstvo. Nový svět vábil dobrodruhy a odvážné lidi ze všech evropských zemí, a

ne vždy se jim naskýtala možnost poctivého výdělků. Kromě toho, když se někomu podařilo vrátit se po jisté době do Evropy s velkým bohatstvím, nikdo se ho neptal, jak ho nabyl. A pirátství – to byla pro chudáka lákavá cesta ke zlatu. Mimoto přicházelo do Nového světa mnoho lidí pronásledovaných v Evropě z náboženských a politických důvodů.

A všichni tito lidé – dobrodruzi a zločinci, pronásledovaní z Evropy a uprchlí vězňové – často skončili u pirátů. Možná že budete udiveni tím, že lidé podstupovali takové riziko. Když totiž chytili piráta, nakládali s ním velmi krutě, jako vůbec v tehdejší době se zločinci. To se uplatňovaly všechny druhy mučení a poprav, od usekávání rukou, vyřezávání jazyků až po lámání kolem a věšení. Ale tehdy byla taková doba. Jen si vzpomeňte, jak plantážník Bishop surově zmrskal svého otroka Pitta. A přitom Pitt byl běloch, Angličan a navíc odsouzen jen k desetiletému trestu! A co dělali Španělé s Indiány, to se vůbec popisovat nedá. Je pravda, že chyceným pirátům se dařilo zle, ale copak to měl nepřítel zajatý v boji lepší?

V tehdejší době pojem humánní válčení – je-li vůbec možno označit válku slovem humánní – byl něčím naprosto neznámým. A Petr Blood, který se opravdu snažil lidem ušetřit utrpení a byl šlechetný i k nepřátelům, se choval způsobem pro své současníky překvapivým a udivujícím. Choval se totiž tak, jak by se choval dnes slušný člověk.

Vůbec způsob válčení měl v Bloodově době zvláštní ráz. Třebaže už dávno existovaly střelné zbraně, byly tak nedokonalé, děla měla tak malý dostřel a tak slabou průraznost, že rozhodující byl většinou až boj zblízka. V námořní bitvě tehdy hodně a hodně rozhodovala obratnost a námořnické umění velitele. Vždyť taková

nemotorná loď, s nesmírnou zátěží vysokých stěžňů a plachet, poháněná větrem, byla strašně pomalá a nepohyblivá. Kromě toho byla děla shromážděna skoro vesměs na obou bocích ve dvou či třech řadách nad sebou. Buď pálil jeden bok, anebo druhý. Když nepřítel byl před přídí či za zádi, byla loď prakticky bezbranná, protože těch pár menších děl a švihovek nemohlo soupeři vážně ublížit. O míření v pravém slova smyslu nemohla být ani řeč. Proto se lodi snažily vyšpikovat své boky největším únosným množstvím děl a spoléhaly jednak na mohutnou údernou sílu salvy, jednak na zranitelnost protivníka.

Jako vždy, i tady hodně rozhodovala náhoda a štěstí. Přihodilo se třeba, že někde u alžírských břehů se střetla velká válečná loď s malou pirátskou plachetnicí. Boj vypadal pro piráty beznadějně. Avšak tu se stalo, že při náhlém zadutí větru vyklouzlo dělostřelcům válečné lodi několik děl na pravém boku a spadlo do moře. Loď se pod převahou děl na levém boku silně naklonila doleva. A pak děla na levém boku nemohla střílet, protože mířila do vody, a děla na pravém boku zase mířila vzhůru. A protože velitel válečné lodi se včas nevzpamatoval a neshodil rovněž na druhém boku pár děl do vody, aby vyrovnal loď, piráti rozstříleli jeho koráb na kusy.

Karibské moře bylo v Bloodově době sudem střelného prachu, který vybuchoval při nejmenší jiskřičce z Evropy. Ale třenice v této části světa často ovlivňovaly i vývoj v Evropě. A tak je to s Karibským mořem dodnes.

Naše kniha zavádí čtenáře do Západní Indie v době, kdy se tyto protiklady teprve rodily, kdy se ještě nemohly projevovat. Ale je dobře seznámit se s tehdejší dobou, protože ta v mnohém ozřejmí a vysvětlí to, co se v Karibském moři děje dnes. A ostatně i metody pirátů před 250 lety zřejmě ještě nebyly zapomenuty. Až příliš

často jich používají útočníci dodnes. Pokus o invazi na Kubu byl toho dobrým příkladem.

Konec 17. století, to byla doba rozmachu kolonialismu, kdy každá plavba přinesla nový objev, nový zisk. Tehdy ještě byly „volné“ země, kterých se mohly koloniální státy zmocňovat. Ale pak přišla doba, kdy už celý svět byl rozdělen, kdy už nebylo neobsazených území. A tehdy začaly války za nové rozdělení světa. První z nich opět začala tady, v Karibském moři, mezi Španělskem a USA a shodou okolností roku 1898 právě v Havaně na Kubě. Po ní přišla první světová válka a pak druhá. Ve všech těchto válkách imperialistické mocnosti usilovaly mimo jiné o získání nových kolonií, nových trhů a odbytišť pro své výrobky.

Jenže i lidstvo pokročilo mezitím dále a všude v koloniích se rozrostl národně osvobozenecý boj. Proto jsou dnes imperialistické mocnosti nuceny vyklizovat jednu kolonii za druhou. Avšak tento jejich ústup není dobrovolný. Snaží se proto všemožně i tyto naoko samostatné země k sobě připoutat a udržet pod svou hospodářskou nadvládou. Snaží se nahradit starou formu přímé koloniální vlády novým méně nápadným druhem panství, kterému říkáme neokolonialismus. A všechny tyto vlivy a snahy se projevují i v Západní Indii. Oblast Karibského moře bude nadále v popředí světového dění, dokud tam nezískají všechny národy svou plnou samostatnou a skutečnou nezávislost.

Závěrem by bylo třeba říci ještě několik slov o autoru této knihy. Rafael Sabatini se narodil roku 1875 v malém italském městečku Iesi nedaleko přístavu Ancony na Jaderském moři. Jeho otec byl Ital, matka Angličanka. Už od raného mládí se zajímal o dějiny Anglie, rodné země své matky. Studoval ve Švýcarsku a v Portugalsku. Za svého života hodně cestoval. Nás

především zajímá, že dlouho žil i v Západní Indii, a proto tak dobře znal poměry v oblasti Karibského moře. Napsal přes padesát románů, her a povídek. První kniha o kapitánu Bloodovi, ta, kterou jste právě přečetli, vyšla roku 1922, pak ještě vyšly dva další díly v letech 1931 a 1936. Rafael Sabatini zemřel roku 1950.

O. H.

VYSVĚTLIVKY A VÝSLOVNOST

(A = anglicky, F = francouzsky, H = holandsky, L = latinsky, Š = španělsky, V = vlámský)

1. Blood (blad, A) – jméno; doslova krev
2. Bridgewater (bridžvótr, A) – městečko v Bristolském zálivu v jihozápadní Anglii
3. Ferguson (fergesn, A) – jméno
4. Taunión (tóntn, A) – město v jihozápadní Anglii, asi 16 km na jihozápad od Bridgewateru
5. Horác – Quintus Flaccus Horatius, římský básník; žil v letech 65 – 8 před našim letopočtem
6. Quo, quo, scelesti, ruttisi (L) – Kam se to ženete, vy blázni?
7. Blakeová (blejková, A) – jméno
8. Musgravová (mazgrejvová, A) – jméno
9. Monmouth – Jakub Scott, vévoda z Monmouthu (monmesu, A) – pretendent na anglický trůn, vydával se za syna krále Karla II.; byl popraven roku 1685
10. Karel II. – Karel Stuart (stjurt, A) – anglický král, vládl v letech 1660-1685, z rodu Stuartoven, anglického královského rodu, který měl na anglickém trůně tyto vládcy: Jakub I. (1603-1625), Karel I. (1625-1649), Karel II. (1660-1685), Jakub II. (1685-1688), Marie, manželka Viléma III. Oranžského (1688-1695), Anna (1702-1714)
11. Feversham (fevršem, A) – jméno
12. Sedgemoor (sedžmór, A) – místo, kde byl v bitvě 6. června 1685 poražen vévoda z Monmouthu
13. Barlowová (bárlouová, A) – jméno
14. Mechelen (V) – město v Belgii, asi 20 km na sever od Bruselu, známé svou výrobou krajek

15. Whitehall (vajthól, A) – královský palác na Temži v Londýně; široká třída v Londýně
16. Somersetshire (somsrsetšr A) – hrabství v Anglii na jižním břehu Bristol –ského zálivu
17. Frobisher (frobišr, A) – jméno
18. Dublin (dablin, A) – hlavní město Irska
19. De Ruyter – Michiel Adriaan de Ruyter (michiel adriansón de rujter, H) – (1607-1676) slavný holandský admirál. V letech 1665 až 67 velel holandskému loďstvu ve válce proti Anglii a zvítězil nad anglickým loďstvem. Roku 1671 porazil a rozprášil 101 velkých lodí spojeného loďstva Anglie a Francie
20. Nijmegen, (nijmegn, H) – město v Holandsku na řece Waalu nedaleko německých hranic, roku 1679 byl tady podepsán mír mezi Holandskem, Francií, Španělskem a Rakouskem po francouzském vpádu do Holandska
21. Nantes (nant, F) – velké město a přístav v Atlantském oceánu při ústí řeky Loire
22. Bristol (bristl, A) – velké město v jihozápadní Anglii
23. Gildoy (gildoj, A) – jméno
24. Oglethorp (ouglšórp, A) – jméno
25. Tudor (tjúdr, A) – anglický královský rod, který vládl v letech 1485 a 1603
26. Baynes (bejniz, A) – jméno
27. Tanger (tanžé, F) – přístav v severní Africe u Gibraltarského průlivu, donedávna mezinárodní pásmo, dnes součást Maroka
30. Medicinae baccalaureus (mediciné bakalaureus), L – doktor lékařských věd
31. Lyme Regis (lajm ridžis, A) – přístav v Dorsetshiru při ústí řeky Lyme do průlivu La Manche, jedno z nejstarších anglických měst
32. Pair (pér, A) – šlechtic, člen sněmovny lordů v Anglii
33. Vernon (vernen, A) – jméno

34. Drake (drejk, A) – jméno
35. Grey (grej, A) – jméno
36. Jeffreys (džefrys, A) – lord Jeffreys byl za kruté zúčtování s povstalci povýšen králem Jakubem II. na nejvyššího soudce
37. Dorchester (dorčestr, A) – město v jihozápadní Anglii, asi 80 km na jihozápad od Southamptonu
38. Auditor (L) – člen vyššího soudu, tady žalobce; Pollexfen (polixfen, A) – jméno
39. Sunderland, Robert Spencer (sanderlend, robert spensr, A) – lord Sunderland (1640-1702) byl státním tajemníkem, to znamená ministrem ve vládě krále Jakuba II. a později lordem předsedou státní rady, tj. ministerským předsedou
40. Jamajka (A) –t– nejjihnější ostrov Velkých Antil ležící na jih od Kuby, Britská kolonie, rozloha 11 424 km², asi půl druhého miliónu obyvatel, hlavní město Kingston (kingstn).
41. Barbados (Š) – nejvýchodnější ostrov Malých Antil na sever od venezuelského břehu. Je to britská korunní kolonie, rozloha 431 km², asi 220 000 obyvatel, hlavní město Bridgetown (bridžtaun)
42. Závětrné ostrovy – skupina malých ostrovů v severní části Malých Antil, patřících jednak Velké Británii, jednak Francii a Holandsku
43. Churchill (čérčil, A) – jméno
44. Západní Indie – tak se říká ostrovům ohraničujícím Karibské moře. Tento název pochází ještě z Kolumbových dob. Kolumbus se totiž domníval, když přistál na těchto ostrovech, že je v Indii. Proto byli také zdejší obyvatelé nazváni Indiáni
45. Jamaica Merchant (džamajka mérčnt, A) – Jamajský obchodník, jméno lodi
46. Gardner (gárdner, A) – jméno

47. Steed (stíd, A) – jméno
48. Bishop (bišop, A) – jméno
49. Crabston (krestn, A) – jméno
50. Kampeš – strom z rodu motýlokvětých, rostoucí ve Střední a Jižní Americe. Výtažku z jeho dřeva se používá k barvení látek
51. Speightstown (spejgtstaun, A) – město v severní části Barbadosu
52. Richard Lovelace (ričrd lavlejs, A) – anglický básník (1618-1658). Tento úryvek je začátek básně „Agátě“, kterou napsal Lovelace, když byl sám vězněn
53. Carlisle (karlajl, A) – zátoka na západním břehu Barbadosu, na které leží Bridgetown
54. Pride of Devon (prájd of devn, A) – Pýcha Devonu, jméno lodi
55. Martinique (martinik, F) – ostrov v Malých Antilách, francouzská kolonie, která má formálně statut zámořského departementu, rozloha 1106 km², asi 300 000 obyvatel, hlavní město Fort-de-France (for-de-frans)
56. Bahamské ostrovy – souostroví na sever od Kuby a Haiti, britská korunní kolonie skládající se z většího množství drobných ostrůvků, z nichž dvacet je obydleno; celková rozloha 11 404 km², přes 80 000 obyvatel, hlavní město Nassau
57. Galiona – velká trojstěžňová plachetnice zvláště pevné konstrukce vyzbrojená těžkými děly. Těchto lodí se používalo v 15. až 17. století k dopravě zboží a vzácných kovů ze španělských a portugalských kolonií do Evropy
58. Whacker (vekr, A) – jméno
59. Bronson (bronsn, A) – jméno
60. Curacao (kyrasó, H) – největší ostrov Nizozemských Antil, holandské kolonie v Karibském moři blízko břehů Venezuely. Na ostrově Curacaco, který má rozlohu 450 km², leží hlavní město kolonie Willemstad se 40 000

obyvateli

61. Hagthorpe (hegsórp, A) – jméno

62. Nicholas Dyke (nykolas dajk, A) – jméno

63. Ogle (ougl, A) – jméno

64. Nuttall (natól, A) – jméno

65. Kvadrant – astronomický přístroj sloužící k měření výšky nebeských těles. Je to čtvrtkruh, kterým lze měřit stupně od 0 do 90. Používalo se ho tehdy běžně na lodích. Později byl nahrazen dokonalejším sextantem

66. Patchová (pecová, A) – jméno

67. Farrell (ferel, A) – jméno

68. Fregata – trojstěžňová plachetnice, dnes menší válečná loď

69. Kabel, anglicky cable (kejbl) – délková míra používaná na moři – 182,9 metru. Jeden kabel se dělí na 100 provazců nebo sáhů (anglicky fathom, čti fezm) po dvou yardech

70. Vlajka kastilská – vlajka španělská

71. Henry Morgan (henry mórgn, A) – anglický pirát, který žil v 17. století. Později ho anglický král jmenoval viceguvernérem Jamajky

72. San Juan na Portoricu (san chuan na portoriku, S) – hlavní město nej-výhodnějšího ostrova Velkých Antil. Portorico má rozlohu 8 896 km² a má asi 2 250 000 obyvatel. San Juan má asi čtvrt miliónu obyvatel. Portorico bylo španělskou kolonií až do roku 1898, kdy se ostrova zmocnily USA ve válce proti Španělsku

73. Cinco Llagas, (sínko lagas, S) – Pět jezer, jméno lodi

74. Při větru – námořnický výraz označující směr plavby plachetnice v poměru k větru. Plout při větru znamená, že směr plavby lodi svírá se směrem větru úhel menší než 90°

75. Dublon (S) – španělská zlatá mince rovnající se dvěma pistolím. Hodnota dublonu se rovnala bezmála

hodnotě dvou anglických liber (33 – 36 šilinků), ale později klesla, až byla jen o něco vyšší než hodnota libry. Dnešní hodnota anglické libry je 20 Kčs, ale v tehdejší době byla její kupní síla vysoká a jedna libra, to bylo hodně peněz

76. Perro ingles (pero inglés, S) – anglický pes

77. Mary Traillová (mery trejlová, A) – jméno

78. James (džejmz, A) – Jakub

79. Yestas son los usas Costilla y de León! (S) – A takový je mrav Kastilie a Leonu

80. Nathaniel (neseniél, A) – jméno

81. Wolverstone (vulvrstoun, A) – jméno

82. Míle – 1 anglická míle má 1760 yardů, tj. 1609,3 metrů. Tady však jde o námořní míli, která má 6080 stop a rovná se 1853,2 metrů

83. Záporý – konopná či ocelová lana s příčkami, kterými jsou na boku lodi upevněny stožáry a čnělky. Na plachetnici námořníci vystupují po těchto příčkách na stožáry a k plachtám

84. Stopa – má 30,47997 cm a dělí se na 12 palců. Tři stopy jsou jeden yard

85. Furlong (férlong) – V3 anglické míle, tj. 220 yardů, čili 201,1678 metrů

86. Cádiz (Š) – velký španělský přístav na Atlantském oceánu na jih od Sevilly

87. Valga me dios! (Š) – Proboha!

88. Archipel – souostroví

89. Tobago – ostrov v Malých Antilách, který spolu s Trinidadem tvoří britskou korunní kolonii Trinidad a Tobago s celkovou rozlohou 5128 km² (z toho Tobago 300 km²) a s obyvatelstvem čítajícím přes 650 000 osob. Hlavní město kolonie Port of Spain je na Trinidadu

90. Grenada – ostrov v Malých Antilách, nejjižnější ostrov britské korunní kolonie Návětrné ostrovy

zahrnující ostrovy Dominica (789 km²), St. Lucia (606 km²), St. Vincent (389 km²), Grenada (344 km²) a řadu drobnějších ostrovů. Celková rozloha kolonie je 2126 km², má kolem 300 000 obyvatel. Hlavní město St. George's (sent džordžes) leží na ostrově Grenada

91. Oriónův pás – souhvězdí Orionu. Venušin hřeben – rostlina vochlice, latinský název *Scandix pecten Veneris*

92. Na traverze – v pravém úhlu ke kýlu lodi a ke směru plavby

93. Hispaniola – starý španělský název ostrova Haiti ve Velkých Antilách. Ostrov má celkovou rozlohu s přilehlými ostrůvky 77 293 km², z čehož připadá na Dominikánskou republiku 49 453 km² (přes dva milióny obyvatel, hlavní město Santo Domingo) a na Haiti 27 750 km² (přes 3 milióny obyvatel, hlavní město Port-au-Prince, čti port-ó-prens). Západní část ostrova, dnešní Haiti, byla v tehdejší době francouzskou kolonií a získala nezávislost roku 1801 ve velké revoluci černošských otroků. Východní část, dnešní Dominikánská republika, byla kolonií španělskou a stala se nezávislou roku 1844

94. Encarnación (enkarnasion, Š) – Vtělení; jméno lodi

95. Čárka na kompasu – větrná růžice je rozdělena na 32 čárek. Jedna čárka znamená 11 stupňů a 15 minut

96. Katolické Veličenstvo – tak si říkali králové Španělska

97. Symbol křesťanství – kříž na španělské vlajce

98. Zátřavka – otvor naplněný střelným prachem, který vede k další náloži střelného prachu, kterým je dělo nabito. Odpaluje se přiložením hořícího doutnáku

99. Španělský grand – příslušník vysoké španělské šlechty

100. Leon – město v Asturii v severním Španělsku

101. Benedicamus Domino (L) – Pochválen buď Pán

102. Ex hoc nunc et us que in seculum (L) – Nyní a na

věky

103. Malaga (Š) – těžké španělské dezertní víno, pocházející z kraje kolem velkého přístavu Malaga na jihu Španělska

104. Vir gen santissima! (virchen santissima, Š) – Nejsvětější panno!

105. Santiago de Cuba (Š) – velký přístav na jihovýchodním pobřeží Kuby

106. Ile de la Tortue (íl de la tortý, F) – Želví ostrov, španělsky Tortuga. Leží podél západní části severního pobřeží ostrova Haiti proti přístavu Port--de-Paix (por-de-pě). Ostrov má rozlohu 303 km². Jsou tam bohatá ložiska guana, pěstuje se tabák, cukrová třtina a ovoce. Ostrov byl tehdy spravován Francouzskou západoindickou společností a byl střediskem pirátů. V častých válkách ostrov několikrát měnil majitele, ale nakonec zůstal v rukou Francouzů. Dnes patří k Haiti

107. Bukanýr – námořní lupič, pirát. Tohoto výrazu, který pochází z francouzského boucanier (bukanjé), což znamená honák skotu, se používalo zejména k označení pirátů v Karibském moři a u latinskoamerických břehů

108. Cayonská zátoka (kajónská zátoka, F) – záliv na ostrově Ile de la Tortue s městem Cayona (kajóna)

109. James Spek v Comertonu (džejms spek v kamertonu, A) – jméno a obec

110. Tannatt (tenet, A) – jméno

111. D'Ogeron (ďožeron, F) – jméno

112. Kaperstvi – způsob vedení námořní války pomocí kaperů. Kaper (z holandštiny) byla soukromá loď, která z pověření své vlády zajímala za války nepřátelské, zejména obchodní lodi. Kapitán kaperu byl k tomu oprávněn zvláštním dekretem a měl nárok na určitý podíl z kořisti, často se toho zneužívalo ke krytí pirátství

113. Francouzská západoindická společnost – v době

dobývání koloniálních říší se zakládaly v některých zemích velké společnosti za účasti bohatých obchodníků a šlechty, které dostaly monopol k vykořisťování kolonií. Tyto soukromé společnosti, za kterými ovšem stála vláda příslušné země, měly nejen vlastní loďstvo, ale i vlastní vojsko a správní aparát. Spravovaly obrovská území, jako třeba anglická Východoindická společnost, která vládla nad celou Indií a byla zrušena až roku 1858. Francouzská společnost obou Indií byla zrušena už roku 1794 za velké francouzské revoluce, holandská Východoindická společnost roku 1798

114. Průliv Windward (vindvórd, A) – průliv mezi ostrovy Kubou a Haiti

115. Piroga – úzký dlouhý člun vydlabaný z jednoho kmene

116. Rio Hacha de San Antonio (rio ača de san antonio, Š) – přístav v Kolumbii při ústí řeky Rancheria (rančeria), známý lovem perel

117. Santa Maria – město v mexickém státě Oaxaca (oachaka, Š) – asi 150 km od pobřeží na nejužším místě mexické pevniny mezi Campechským (kampečským) zálivem a Tehuantepeckým zálivem, v jehož blízkosti jsou naleziště zlata

118. Windwardské ostrovy (vindvordské ostrovy, A) – Návětrné ostrovy, viz pozn. č. 89 – Grenada

119. New Providence (ňů providens, A) – ostrov ze souostroví Bahamských ostrovů, na kterém leží hlavní město Nassau

120. Trinidad – velký ostrov těsně u venezuelského břehu, viz pozn. 92 – Tobago

121. Levasseur (levasér, F) – jméno

122. D'Ollonais – (ďoloné, F) – jméno

123. Maracaibo – velký přístav na východním pobřeží Venezuely

124. La Foudre (la fúdr, F) – Blesk, jméno lodi
125. Briga – dvoustěžňová plachetní loď
126. Jongvrouw (jongfrou, H) – Panna, jméno lodi
127. Cahusac (kejsek, F) – jméno
128. Bretonský – pocházející z Bretaně, kraje v severozápadní Francii
129. Virgen Magra (virchen magra, Š) – malý neobydlený ostrůvek v souostroví Panenských ostrovů na východ od Portorica. Západní část souostroví s celkovou rozlohou 344 km² a asi 30 000 obyvateli je kolonií USA, které tyto ostrovy koupily roku 1917 od Dánska. Východní část souostroví o celkové rozloze 173 km² patří k britské kolonii Závětrné ostrovy
130. Sklonit na bok – přenášením nákladu a ulehčením váhy na jednom boku se dosáhne toho, že loď se nakloní a z vody vystoupí část trupu, která je jinak pod hladinou. Tak je možno opravit trup lodi
131. Santiago (S) – Svatý Jakub, jméno lodi
132. Portoriko (Š) – nejvýhodnější ostrov Velkých Antil, viz pozn. 75 – San Juan na Portoriku
133. Cent – anglicky hundredweight (handretvejt), zn. cwt – v Anglii 112 liber, tj. 50,80 kg; v USA 100 liber, tj. 45,36 kg
134. Saltatudos (S) – drobný ostrůvek u venezuelského břehu
135. Laguna – mořská zátoka uzavřená kosou
136. Korduánská kůže – jemná, různě zbarvená koží nebo ovčí kůže
137. Voilá! (voalá, F) – tady to znamená asi: „Tak vida, došlo na má slova!“
138. Mademoiselle (madmoazel, F) – slečna
139. Nuestra Señora del Carmen (Š) – kostel Panny Marie Carmenské
140. Gibraltar (džibraltar, Š) – malé město na

jihovýchodním břehu Maracaibské zátoky

141. Yberville (ybervil, F) – jméno

142. Pall Mall (pel mel, A) – ulice v londýnské vznešené čtvrti West End, kde je nejvíce společenských klubů

143. Alameda – bulvár ve středu Madridu

144. Santo Niño (santo nyňo, Š) – Svaté dítě = Jezulátko, jméno lodi

145. La Guaira [(la gvajra, š) – přístav hlavního města Venezuely Caracasu

146. Šalupa – menší plachetnice s jedním stožárem

147. Patio – vydlážděný dvůr, hodně používaný u staveb ve Španělsku a v Latinské Americe

148. Vigilias (vichilias, Š) – jméno ostrůvku při ústí Maracaibské zátoky

149. Salvador (Š) – Spasitel, jméno lodi

150. Infanta (Š) – Princezna, jméno lodi

151. San Felipe (Š) – Svatý Filip, jméno lodi

152. Gojoro (gochoro, Š) – malé město a pevnost na západním břehu Venezuelského zálivu

153. Děla na levém boku přes palubu – děla byla těžká, a když je hodili přes palubu, nebyla už na lodi rovnováha, naklonila se napravo. Tím se dostala trhlina nad hladinu a loď byla zachráněna

154. Francisco (fransisko, Š) – František

155. Gentleman (džentlmen, A) – pán, šlechtic

156. Plachty na čeleni – čelen je stožár šikmo vyčnívající kupředu z příďe. V tehdejší době mívaly lodi i pod čeleném zavěšené plachty. Bloodova flotila použila právě těchto plachet, protože jsou těsně nad hladinou, a ne na stožárech, kde by je bylo vidět z dálky. Plachty lodě musely napnout, protože jinak by se nedaly řídit kormidlem

157. zdvihací lana – lana, kterými se na plachetnicích vytahují na stožáry plachty, ráhna a pod.

158. Aruba (Š) – nejzápadnější ostrov Nizozemských Antil, holandská kolonie, která je formálně členským státem Nizozemské unie. Viz pozn. 60 – Guracao

159. Vlajka svatojirská – anglická vlajka

160. Klóthó, Lachesis a Atropos – tři starořecké bohyně sudby: Klóthó snuje nit života (zrození), Lachesis udílí los života (běh života) a Atropos je neodvratitelná sudba (smrt)

161. 1688 – toho roku byl tzv. „Slavnou revolucí“ svržen nenáviděný král Jakub II. a povolán na anglický trůn Vilém III. Oranžský, který vládl spolu se svou manželkou Marií z rodu Stuartovců

162. Milagrosa (S) – Zázračná, jméno lodi

163. Hidalga (idalga, Š) – hidalgo se říká příslušníkům španělské nižší šlechty, jméno lodi

164. St. Nicholas (sén nykola, F) – přístav na Haiti

165. Plymouth (plimes, A) – velký přístav v Cornwallu v jihozápadní Anglii

166. Wade (wejd, A) – jméno

167. Royal Mary (roji mery, A) – Královská Marie, jméno lodi

168. Port Royal (port roji, A) – město na Jamajce blízko dnešního hlavního města Kingstonu, výborný přístav chráněný pevnostmi. Do roku 1722 byl Port Royal hlavním městem Jamajky. Utrpěl hodně zemětřesením

169. Dvůr St. James (dvůr sent džejms, Á) – anglický král sídlil v londýnském paláci St. James (svatého Jakuba)

170. Gonavský záliv – hluboký záliv na západním břehu ostrova Haiti, přivrácený ke Kubě, v jehož středu leží ostrůvek Gonave

171. Oktorón – černošský míšenec, mezi jehož předky je sedm bělochů a jeden černoš

172. Pilát – Pilát Pontský (Pontius Pilatus) byl v letech

26 – 36 našeho letopočtu římským správcem Palestiny. Podle bible vydal Krista k ukřižování

173. El Escorial (el eskorial, Š) – město ve španělské provincii Segovii založené roku 1556 Filipem II. na památku vítězství Španělů nad Francií u St. Quentinu. Ve stejnojmenném zámku sídlil španělský král

174. Mys Tiburon – mys na konci výběžku vyběhajícího z jihozápadního konce ostrova Haiti

175. Košové plachty – nejvyšší plachty na stožárech pod vyhlídkovým košem a nad hlavními plachtami

176. Vratiplachta – plachta zavěšená na zadním stožáru ve směru plavby, jejíž ráhno se přehazuje podle větru doleva a doprava

177. Švihovka – starý druh děla menší ráže, dlouhé štíhlé dělo

178. Arabeska – plochý ornament arabského původu z geometrických tvarů a stylizovaných rostlin rozmanitě propletených. Podle mohamedánského náboženství mají Arabové zakázáno zobrazovat živé bytosti, a proto používají ke zdobení stěn, šatstva atd. arabesek a různě stylizovaného písma

179. Levoboční stráž – na lodích bylo mužstvo rozděleno do dvou stráží, které se střídaly ve službě, pokud se nedělo nic mimořádného, jako třeba v boji, kdy všichni museli být samozřejmě na svém stanovišti. Stráže se nazývaly levoboční a pravoboční podle toho, na kterém boku měly svá lůžka

180. Osm úderů lodního zvonu – stráže na lodi se střídaly po čtyřech hodinách, které byly rozděleny vždy na osm půlhodin. Ty se oznamovaly příslušným počtem úderů lodního zvonu

181. Důstojnický dekret – nebo patent – dekret o udělení důstojnické hodnosti. Bylo výsadou panovníka udílet důstojnické patenty. Šlechtici si často důstojnické

patenty kupovali

182. Upír – vybájený tvor, něco jako netopýr, který saje krev

183. Zarejdovat proti větru – způsob, jak rychle zastavit plachetnici v plné plavbě. Ostrým obratem kormidla se loď vytočí tak, že se vítr už neopírá o plachty

184. Bocman – vyšší poddůstojnická hodnost v námořnictvu

185. Calverley (kelvrli, A) – jméno

186. Levius Jit patientia quic quid corrigere est nefas (L) – Trpělivostí stane se lehčím to, co nelze změnit

187. Mallard (melrd, A) – jméno

188. Králův kabát – uniforma

189. Kokytos – podle řecké mythologie jedna z řek podzemní říše mrtvých

190. Eras ingens iterabimus aequor (L) – Byl jsi statečný, vydáme se opět na moře

191. Hayton (hejtn, A) – jméno

192. Pergola (z italštiny) – loubí, veranda, přístavek překlenutý révou apod.

193. Ludvík XIV. – francouzský král narozený 1638, vládl 1643-1715, ale sám se ujal vlády až roku 1661

194. Willoughby (vilebi, A) – jméno

195. Van der Kuylen (van der kujlen, H) – jméno

196. Craufurd (kroford, A) – jméno de Cussy (de kysi, F) – jméno

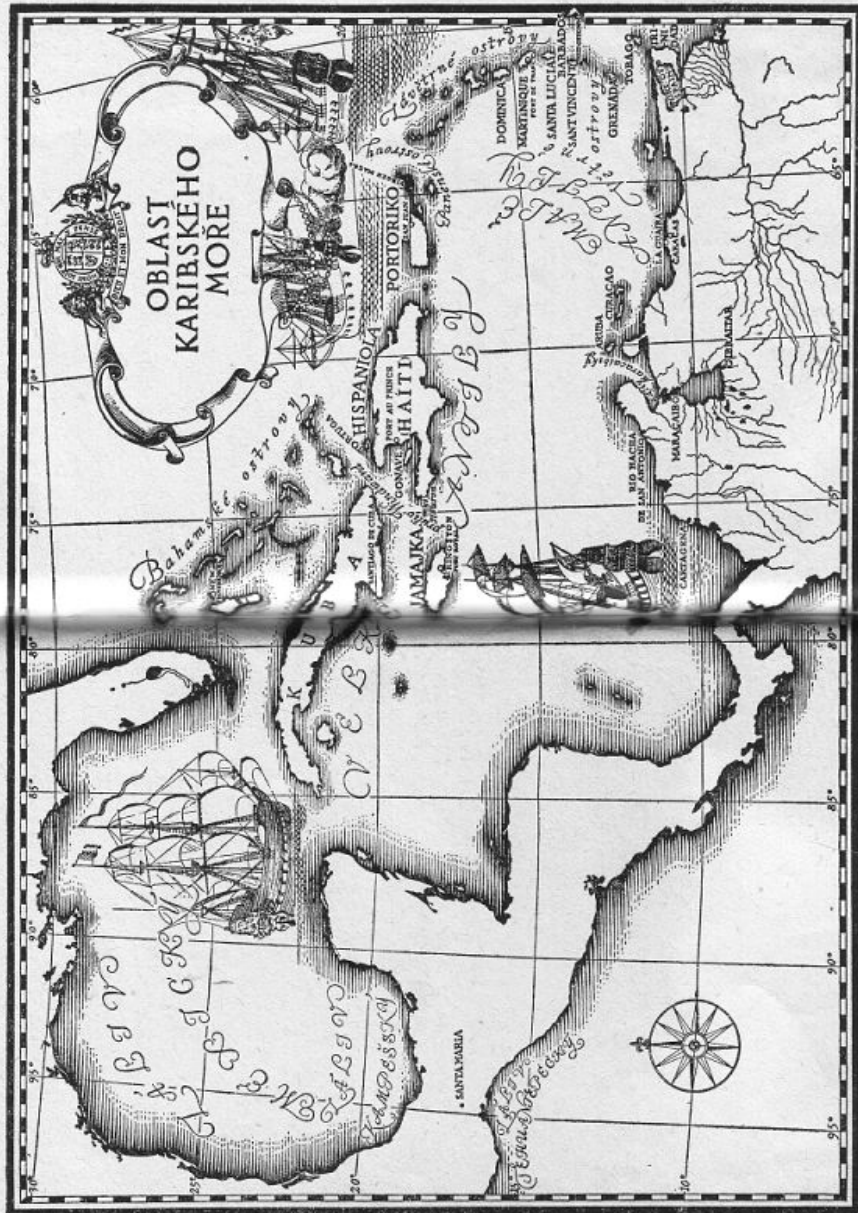
198. Brest (F) – velký přístav na Bretaňském poloostrově ve Francii

199. Petit Goave (pti goáv, F) – městečko o 5 000 obyvatelích a zámek na jihozápadním výběžku ostrova Haiti na břehu Gonavského zálivu

200. Hádes – v řecké mythologii podsvětí, říše mrtvých

201. Cartagena (kartachena, Š) – přístav v Kolumbii na Karibském moři

202. Victorieuse (viktoriéz, F) – Vítězná, jméno lodi
203. Boca Chica (boka čika, S) – Malé Ústí; název úžiny při vjezdu do přístavu Cartagena
204. Nuestra Señora de la Poupa (Š) – kostel Panny Marie z Poupy
205. Peseta (Š) – španělská a jihoamerická měnová jednotka
206. Libra (F) – stará stříbrná francouzská mince a mincovní jednotka; 1 libra měla 20 sous (sú) a jeden sou se rovnal 5 centimům (santima)
207. Scylla a Charybdis (L) – úžina mezi Itálií a Sicílií. Víry a mořská skaliska ležící proti sobě a velmi nebezpečná pro plavbu. Ve starověku opředená bájemi
208. Medusa – v řecké mythologii obludná ženská postava mající na hlavě hady místo vlasů, jméno lodi
209. Baleine (balen, F) – velryba, jméno lodi

KNIHY ODVAHY A DOBRODRUŽSTVÍ

Řídí Eva Dolejšová Svazek 58

Rafael Sabatini ODYSEA KAPITÁNA BLOODA

*Z anglického původního vydání Captain Blood, his Odyssey,
vydaného nakladatelstvím Hutchinson, Londýn, přeložili Otto
Hornung a Vítězslav Houška.*

Ilustroval Jiří Hanuš.

*Mapku a ilustraci v doslovu nakreslil Jaromír Vraštil. Vydal
jako svou 3690. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a
mládež, v Praze roku 1970. Odpovědná redaktorka Eva
Dolejšová.*

Výtvarný redaktor Jan Žbánek.

Technický redaktor Karel Krch.

*Z nové sazby písma Baskerville vysadil a s 67 ilustracemi v
textu a jednou mapkou na příloze
vytiskl Tisk, n. p., Brno, závod 3, Český Těšín.
20,34 AA (text 17,32, ilustr. 3,02), 21,67 VA.*

Náklad 50.000 výtisků. 2. vydání.

Brožovaný výtisk 24,70 Kčs

13-044-70 14/64

Vázaný výtisk 29,-Kčs